

C. HAMANGIU

RECHIZITORII

L'amour de la justice est le
signe à la fois le plus noble et
le plus essentiel de la civilisation.

Gaston Paris „Lettres“.

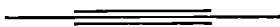
PUBLICATE ȘI ADNOTATE

de

I. JITEANU

Licențiat în Drept

Fost Grefier al Parchetului Tribunalului Ilfov.

Institutul de Editură „SAMITCA“

I. SAMITCA și D. BARAȘ, Societate în Comandită

CRAIOVA

1908.

I.

AFACEREA PICTORIAN

Cuprinsul.

In fapt. Imprumutul de 175 milioane lei. Căderea sindicatului bancherilor din Berlin. Legea din 26 Februarie 1900 și operațiunea „de report” a Ministerului de Finanțe. Statul român cumpără 13 milioane rentă română 4° și 5°%. Criza financiară din anii 1900—1901 și scăderea rentei române. Tragerile la sorți false a titlurilor de rentă 4° și 5°% aflate în depozit la sindicatul din Berlin. Totalul acestor trageri false. Persoanele cari au operat aceste trageri false. Scopul de care s’au călăuzit. Textul declarației lui I. Pictorian, prin care explică lipsa de prejudiciu pentru terții detentori de titluri.

In drept. Falș în acte publice: art. 124 codul penal. Cele trei elemente ale delictului de falș. Lipsa unui element face neexistenț delictul. Discuțiuni asupra dolului general și a dolului special. Părerea d-lui Adolphe Prins, profesor la Universitatea din Bruxelles, în lucrarea sa: «Science pénale et droit positif», în ceea ce privește dolul special. Intențiunea frauduloasă în materie de falș. Opinia d-lui Nypels din tratatul său «Code pénal belge interprété», în această privință. Părerile d-lor Garraud, Faustin Hélie, Dalloz, Poittevin, Ortolan, Blanche și Merlin, asupra aceleiaș cestiuni. Dol civil. Quasi delict. Acțiune civilă în daune. Caz de neurmărire contra lui I. Pictorian și a celor alți.

In notă. Decizia majorității Camerei de punere sub acuzare. Opinie separată.

Sindicatul bancherilor din Berlin, detentori ai rentei române, au cerut în 1900, Guvernului Român, cu ocazia contractării împrumutului de 175,000,000 lei, în bonuri de tezaur, să fie descărcat de marele stoc de rentă română, ce avea în portofoliu din emisiunile anterioare.

Prin legea de la 26 Februarie 1900, guvernul de atunci, aprobă această cerere, încheiând cu numitul sindicat o așa numită operațiune, zisă „de report” prin care Ministerul de Finanțe român, cumpără din aceste rente române o cantitate în valoare de 13,000,000 lei, cu prețul de 96% și 85%, după cum renta era de 5% sau 4%,—rente ce s’au lasat tot în depozitul sindicatului din Berlin, spre revândare.

NOTE. Iată și decizia Camerei de punere sub acuzare asupra acestei afaceri:

Având în vedere dispozițiunile art. 124 cod pen.;

Considerând că, după cum se constată prin mărturisirea numitului și prin actele de instrucțiune aflate la dosarul cauzei, și expuse în ordonanța atacată cu opozițiune, expunere necontestată și pe care camera și-o însușește, alterarea adevărului, calitatea de funcționar public a lui Ion Pictorian și faptul că această alterare a fost ordonată sau săvârșită de dânsul într’un act public de atribuțiunile sus numitului, condițiuni esențiale pentru existența delictului prevăzut de art. 124 cod pen. sunt pe deplin stabilite în sarcina sus numitului Pictorian;

Considerând însă că, tot în virtutea art. 124 cod pen. pentru că Ion Pictorian să poată fi trimis înaintea instanțelor de judecată, trebuie încă să existe probe sau probabilități puternice, că în momentul comiterii faptului sus numitul a avut voința de a vătăma pe cineva și apoi că faptul lui a cauzat cuiva o pagubă reală sau eventuală;

Considerând că în delictul prevăzut și pedepsit de art. 124 cod pen. intențiunea frauduloasă nu se deduce necesarmente din constatarea existenței faptului material al delictului, ci, este cerută de lege ca un element separat și coexistent cu faptul material;

Că astfel fiind, intențiunea frauduloasă trebuie dedusă sau din fapte altele de cât execuțiunea materială a delictului, sau din considerațiuni de ordine morală, fapte și considerațiuni care ar face certă sau foarte probabilă existența ei;

În acest timp, 1900—1901, pe când renta română scăzuse foarte mult pe piețele financiare, din cauza crizei generale, ca funcționari superiori ai datoriei publice de la Ministerul de Finanțe, se aflau: I. Pictorian, ca director al contabilității generale a statului; Al. Parizianu, ca subdirector la datoria publică, și V. Dumitrescu, ca șef de birou.

Acești trei funcționari, și în special directorul contabilității generale a statului, I. Pictorian, motivat după cum spune și probează, de criza financiară acută prin care trecea statul român în acel timp, dădă ordin din propria sa inițiativă, celorlalți 2 subalterni ai săi, Parizianu și Dumitrescu, ca să scoată cu ocazia tragerii la sorți trimestriale a rentei române, diferite numere din titlurile de rentă de 13,000,000, 4% și 5% aflate în depozit la Berlin și cari aparțineau statului. Astfel de trageri neregulate făcute de Parizianu și Dumitrescu, din ordinul lui Pictorian, au loc în patru rânduri, la cele patru epoci ale tragerilor la sorți și anume: la 19 Iulie 1901, pentru rentele 4%, emisiunea anilor 1896 și 1898, la 1 August 1901 pentru rentele 5%, emisiunea anului 1881—1888; la 18 Septembrie 1901, pentru rentele 4%, emisiunea anului 1890; la 19 Ianuarie 1902, pentru rentele 4%, emisiunea 1896—1898.

Totalul titlurilor de rentă trase astfel la sorți în mod neregulat, se urcă, după declarația lui I. Pictorian, la suma de 912,500 lei, iar după constatările ulterioare făcute de instrucție, la suma de 519,000 lei, dând un beneficiu pentru stat, în folosul căruia au fost trase, diferența dintre valoarea nominală și valoarea aflată în curs, care se știe că era scăzută, precum și beneficiul de a nu plăti integral valoarea titlurilor eșite la sorți. Instrucția a stabilit că aceste trageri neregulate, făcute de inculpați, se consemnau într'un proces-verbal, care constata, în mod fals, că toate numerile au eșit la sorți, pe când în realitate o parte din ele, acele scoase în folosul statului, erau mai dinainte indicate de inculpați. Instrucția a

Considerând că, sub raportul faptelor materiale partea civilă nici înaintea judecătorului de instrucție, nici astăzi înaintea Camerei n'a adus sau n'a cerut măcar să aducă un fapt nou, neceretat de instrucție și din care s'ar putea deduce, cu oare care teme, intențiunea frauduloasă a lui Ion Pictorian iar, sub raportul considerațiilor de ordine morală, partea civilă se mărginește a deduce intențiunea frauduloasă a lui Pictorian din prejudiciul ce i s'ar fi adus în calitate de detentor al mai multor titluri de rentă 5% și 4% care au putut fi împedecate de a eși mai curând la sorți din cauza tragerilor false ordonate sau executate de Pictorian.

Că, prin urmare, în ce privește faptele din care s'ar putea deduce intențiunea frauduloasă a sus numitului, fapte altele de cât consumarea delictului, neputând recurge la altele de cât la cele constatate la instrucțiune, din examinarea actelor de instrucțiune urmată în cauză nu se constată existența unor atari fapte;

Că, în ce privește considerațiile de ordine morală este de netăgăduit că intențiunea de a vătăma pe altul este rezultatul voinței de a realiza un beneficiu, de a trage un profit material sau moral, din pierderea ce se cauzează cu voință aceluia;

Că, deci, pentru a vedea dacă Pictorian a avut intențiunea frauduloasă în momentul când a ordonat făptuirea sau a făcut el însuși alterațiunea adevărului în tragerile la sorți despre care e vorba, trebuie a examina dacă atunci el a avut sau nu interes material sau moral pentru a păgubi pe cineva;

Că, în ce privește interesul material este necontestat chiar de către partea civilă și în ori ce caz cu totul nedovedit că Pictorian ar fi beneficiat materialmente de zisele trageri;

Că beneficiul moral pentru un agent material al delictului poate consta nu numai în satisfacerea unui sentiment de ură sau răsunare ce alt agent ar nutri contra aceluia spre vătămarea căruia alterează adevărul, ci și în recompensa morală ce ar spera să obțină de la acela în profitul căruia făptuește acea alterațiune;

Considerând că nici vorbă nu poate fi despre resentimentele ce Pictorian ar fi nutrit în contra părții civile sau a vre unui alt detentor de rentă;

Considerând că, din instrucțiune și anume din depozițiunile martorilor M. Săulescu, M. Stoianescu și Vintilă Brătianu, se constată că operațiunile tragerilor la sorți se făceau de serviciul contabilității statului fără amestecul sau controlul Miniștrilor

mai stabilit în acelaș timp, că inculpații făptuind aceste trageri la sorți false, nu au beneficiat personal absolut cu nimic.

Aflându-ne deci, în fața unui proces-verbal care constată lucruri neadevărate, ca adevărate, deci, având toată aparența unui fals intelectual, în termenii art. 124 cod. pen., să vedem dacă în fapt și în drept, el întrunește elementele acestui delict.

După doctrina și jurisprudența generală, pentru ca un fals în acte publice să 'și poată avea existența sa juridică, trebuie să întrunească trei elemente principale și constitutive: 1) alterațiunea adevărului din acel act; 2) prejudiciul; și 3) intențiunea frauduloasă. Existența acestor trei elemente este absolut necesară, iar lipsa unuia din ele, face neexistent delictul însuș. Astfel, un act fals, în care alterațiunea adevărului este evidentă și necontestată, un fals care e de natură chiar să producă un prejudiciu, dacă în fapt se stabilește lipsa intențiunei de a vătămă, de a face rău, cu alte cuvinte, lipsa intențiunei frauduloase, atunci el nu 'și poate avea ființa sa juridică și legală. Și e atât de adevărat aceasta, încât codul nostru penal, vorbind în art. 124 de falsul intelectual, spre diferență de modul de redacțiune al articolelor referitoare la celelalte falsuri (art. 112—123 inclusiv) se exprimă astfel: „se va pedepsi cu în- „chisoare dela 3—5 ani, etc..... orice funcționar sau ofițer public, care „alcătuind (redactând) acte scrise, privitoare la funcțiunea lui, va fi *cu „viclenie*, denaturat substanța, sau circumstanțele lor, fie scriind conven- „țiuni, altele de cât cele ce 'i s'au însemnat, sau dictat de părți, fie con- „statând ca adevărate fapte mincinoase, sau ca mărturisite, fapte nemăr- „turisite.... etc.“ Rezultă deci, evident, din însăși redacțiunea acestui art. 124 cod. pen., spre diferență de cuprinsul celorlalte articole referitoare la celelalte specii de falsuri, în a căror redacțiune lipsește cuvintele: „*cu viclenie*“, că o alterare a adevărului numai atunci este pedep-

de finance sau secretarilor generali respectivi; căci nici Miniștrii, nici martorii sus arătați în calitate de secretari generali, n'au avut nici-o cunoștință de alterațiunea adevărului ordonată sau făcută de Pictorian, pentru ca din această cunoștință să se poată trage concluziunea că Ion Pictorian a comis sau a ordonat a se comite alterarea adevărului de care este vorba în scopul de a se recomanda bunăvoinței superiorilor săi printr'un serviciu ce, după părerea lui, aducea statului, și astfel să poată avea măcar speranța unui beneficiu moral;

Considerând că partea civilă n'a cerut, nici Judecătorului de Instrucție, nici Camerei de punere sub acuzare, să combată depozițiunile martorilor sus citați;

Considerând că conform textului art. 124 cod pen., intențiunea frauduloasă și prejudiciul sunt două elemente distincte ale delictului acolo prevăzut, elemente cu totul separate unul de altul și care să aibe fie-care existența lui proprie, iar nici de cum ca unul să fie consecința celui l'alt;

Că, prin urmare, nici intențiunea frauduloasă a agentului acestui delict nu poate fi dedusă din prejudiciul, real sau problematic, ce ar rezulta pentru o persoană din alterațiunea adevărului, nici prejudiciul nu se poate deduce din intențiunea frauduloasă ce s'ar constata în persoana delicientului;

Că, astfel fiind, nu se vede de unde s'ar putea deduce că Ion Pictorian alterând adevărul în modul arătat mai sus, a avut intențiunea de a vătămă pe cineva;

Că, prin urmare, faptul comis de Ion Pictorian nu întrunește elementul intențiunei frauduloase cerut de art. 124 cod. pen., și dacă imensa gravitate a încorectitudinii faptului material comis de Pictorian ar putea, ca măsură de represiune administrativă, să l'facă impropriu pe viitor pentru funcțiuni ale statului, ea însă nu poate justifica singură trimiterea lui înaintea instanțelor de represiune penală;

Considerând că, odată constatat că faptul comis de Pictorian, nu întrunește unul din elementele delictului prevăzut de art. 124 cod. pen., adică având intențiunea frauduloasă și că, astfel, el nu poate fi trimis înaintea instanțelor de represiune, nu mai este loc a cerceta dacă acel fapt a cauzat sau nu un prejudiciu cui-va, căci, chiar dacă s'ar constata existența acestui prejudiciu, însă lipsa de intențiunea frauduloasă face ca în virtutea art. 124 cod. pen., agentul delictului să nu fie ținut pe cale penală a repara acest prejudiciu, rămânând celor cari s'au constituit parte civilă, să recurgă la

sită, când pe lângă prejudiciul cauzat cuiva, ea este săvârșită cu viclenie, cu fraudă, cu intențiune de a face rău, de a vătăma altuia.

În adevăr, în materie de falș, nu e vorba de un dol ordinar, ca în orice alt delict. Doctrina e unanimă în a recunoaște că în materie de falș, intențiunea cere un *dol special*, căci: „il ne suffit pas d'avoir avec connaissance, altéré la vérité dans un écrit, cela ne suffit point parce que ce crime exige non pas seulement la commission d'un fait matériel, mais encore l'existence d'un préjudice possible. Il faut donc, et c'est en cela que réside ce *dol spécial*, que l'agent ait su qu'il pouvait causer ce préjudice, condition essentielle du crime“.

Și în această privință iată ce spune d-nul Adolphe Prins, profesor la Universitatea din Bruxelles în prețioasa sa lucrare: „Science pénale et droit positif“: „Quelque fois il faut que le mobile qui pousse l'agent soit méchant ou frauduleux, et alors l'infraction n'existe que si ce mobile est établi. C'est le *dol spécial*. Ainsi les délits de calomnie, diffamation supposent l'intention méchante, la volonté de nuire et n'existent pas sans cette condition. Ainsi encore les délits de vol, détournement, abus de confiance, escroquerie, tromperie, n'existent pas sans intention frauduleuse. Dans la plupart des cas, quand le dol spécial est un élément constitutif de l'infraction, la loi fait entrer la mention de la fraude, ou de la méchanceté dans la définition même de l'infraction,“ după cum face de altfel art. 124 din codul nostru penal, care vorbind de alterațiunea adevărului într'un act falș, cere drept condițiune esențială și expresă, ca această alterațiune a adevărului să fie făcută „cu viclenie“ (Adolphe Prins: „Science pénale et droit positif“ pag. 173 și urm.).

Am arătat mai sus, că trei sunt elementele constitutive ale delictului de falș în acte publice: alterarea adevărului într'un asemenea act, prejudiciul și intențiunea frauduloasă.

În examenul amănunțit ce vom face falșului imputat inculpaților

alte mijloace legale pentru stabilirea dreptului lor de despăgubire și a quantumului acestei despăgubiri;

Că, prin urmare, și din acest punct de vedere opozițiunea D-lui M. G. Măgureanu contra ordonanței No. 40—903 a judecătorului de instrucțiune Cab. III de Ilfov este neîntemeiată;

Având în vedere că prin motivele de opozițiune și prin memoriul alăturat opozițiunii, partea civilă, mai învoacă, că judecătorul de instrucțiune n'a ținut seamă de dispozițiunile art. 5, 60, 64 și 67 proc. pen;

Având în vedere textul acestor articole de lege;

Considerând că prin aceste articole legea se ocupă numai de reglementarea punerii în mișcare a acțiunii publice și de modul cum o parte vătămată printr'un delict poate ajunge, prin alăturarea sa acțiunii publice, la reparațiunea daunei ce i s'a cauzat și dispune că acțiunea publică se pune în mișcare de Ministerul Public, fie din propria-i inițiativă, fie în urma unei plângeri, (art. 5 proc. pen.); că cel vătămat de un delict poate a se plânge de el fie procurorului, fie judecătorului de instrucțiune și are dreptul a 'și arăta pretențiunile sale de despăgubiri înaintea acestui din urmă magistrat (art. 5 și 60 proc. pen.); că, dacă denunțarea s'a adresat direct judecătorului de instrucțiune, acesta o va comunica Procurorului ofițer judecătoresc competent a deschide sau nu acțiunea publică (art. 67); că, cel ce s'a constituit odată parte civilă, nu se mai poate lepăda de această calitate în urma sentinței ce s'ar fi dat asupra delictului (art. 64 proc. penală);

Având în vedere că din actele aflate la dosar se constată că acțiunea publică în contra lui Ion Pictorian, Al. Parizianu și V. Dumitrescu, a fost deschisă de Primul Procuror de Ilfov din propria lui inițiativă și că, după ce preveniții au fost trimși înaintea instrucțiunii, oponentul D-l M. G. Măgureanu, informat despre aceasta, s'a constituit parte civilă, conform legii, înaintea judecătorului de instrucțiune;

Că astfel fiind nu mai era locul a se face aplicațiunea art. 67 din pr. pen.;

Considerând că, în ce privește alegațiunea părții civile că nu s'a respectat dispozițiunile art. 64 de către judecătorul de instrucțiune, această cerere este inadmisibilă de oare-ce nimeni nu impută părții civile că s'ar fi desistat de la pretențiunile sale înaintea sau în urma unei sentințe dată asupra delictului imputat lui Pictorian;

I. Pictorian, Al. Parizianu și A. Dumitrescu, precum și a împrejurărilor și mobilurilor cari au călăuzit pe inculpați în făptuirea lui, vom dovedi că acestui falș îi lipsește unul din cele trei elemente care 'l alcătuiesc și anume, îi lipsește intențiunea frauduloasă, adică, acea „viclenie“ de care ne vorbește art. 124 din codul penal, element esențial pentru existența delictului. Mai mult decât atât, I. Pictorian, în interogatorul său, se încearcă a arăta, nu numai că a fost de perfectă bună credință, când a ordonat aceste trageri la sorți fictive, dar voește a dovedi că prin aceste trageri, el nu a prejudiciat de loc sindicatul bancherilor, sau pe terții detentori. Din lunga expunere făcută de I. Pictorian, în interogatorul său, în lămurirea și explicarea lipsei vre-unui prejudiciu, estragem următoarele detalii justificative:

„Legile cari autoriză diferitele împrumuturi, dispun ca ele să fie amortizate prin trageri la sorți, timpul însă, în cari acele împrumuturi trebuiesc a fi amortizate, numărul și valorile titlurilor ce urmează a fi trase la sorți, la fiecare epocă, se stabilește prin convențiuni particulare, între Ministerul de Finanțe și Sindicatele care 'i confirm împrumuturile.

Prin nici una din convențiuni nu 'i este oprit Ministerului de Finanțe, de a reduce numărul și valoarea titlurilor ce au a fi trase la sorți. Ultimele convențiuni însă și chiar acea făcută pentru împrumutul de 185,000,000 lei, contractat când procedarea Ministerului de Finanțe, arătată mai sus, era cunoscută, opresc de a spori numărul și valoarea unor asemenea amortizări.

Declarând dar, în calitatea mea de Director al contabilității generale a statului, ca amortizate fără trageri o parte din titlurile ce aparțineau Ministerului de Finanțe, s'a ajuns din punctul de vedere al aplicării și interpretării convențiilor între stat și sindicatul împrumutătorilor cel mult la o *reducere a numărului și valorii rentelor de amortizat*, astfel cum erau stabilite prin convențiuni particulare.

Considerând că pentru toate aceste motive, opozițiunea făcută de D-I-M. G. Măgureanu ca parte civilă, în contra ordonanței cu No. 40 | 903, a judecătorului de instrucțiune Cabinetul III de Ilfov și întru cât privește pe Ion Pictorian este nefondată și ca atare cată a fi respinsă. (G. DĂMBOVICEANU și Em. ANASTASIU).

Îată și opinia separată a D-ului Consilier Victor Râmniceanu:

Având în vedere opozițiunea făcută de Mihail Măgureanu, în calitate de parte civilă, în contra ordonanței cu No. 40 din 7 August 1903, a Judecătorului de Instrucțiune de pe lângă Tribunalul Ilfov Cab. III, prin care se declară că nu există caz de urmărire penală în contra inculpaților Ion Pictorian, Al. Parisianu și Vasile Dumitrescu pentru delictul de falș în acte publice și complicitate la acest delict;

Având în vedere art. 137, al. II pr. penală;

Având în vedere ca faptele care se impută inculpaților sunt : că I. Pictorian, în calitate de Director al Contabilității Generale a Statului și Al. Parisianu sub-Director, însărcinat cu serviciul datoriei publice, au falsificat tragerile la sorți pentru titlurile de rentă 5% emis. împrum. din 1881—88 și pentru titlurile 4% ale împrum. din 1889, 1890, 1896 și 1898, constatând în procesele-verbale încheiate la epocă când trebuiau să se facă tragerile la sorți, că au eșit un număr oare-care de titluri fără că în realitate să fi fost trase la sorți; că la aceasta au fost ajutați de Vasile Dumitrescu, care era însărcinat cu operațiunea materială a tragerilor;

Că spre a se da caracterul de seriozitate și sinceritate acestor trageri, s'au fabricat bucățele pătrate de hârtie, pe cari s'au tipărit numerele titlurilor pretinse trase la sorți, hârtii cunoscute sub numele de rulete, fapt care este constatat prin procesul-verbal al Judecătorului de Instrucțiune cu data de 31 Iulie 1903, din care rezultă că la știrurile de rulete ale titlurilor din emisiunea 5% din 1881—88 s'au găsit falsificate ruletele mai multor titluri de 5000 lei la tragerea de la August 1901, precum și din cele alte împrumuturi sus arătate, s'au găsit ruletele falsificate ale titlurilor de 5000, 2500, 1000 și 500 lei, ale căror numere sunt anume indicate în acest proces-verbal;

Că aceste rulete falsificate sunt asemenea cu acelea care s'au pus în tobele sau urnele sigilate odată cu emisiunea fie-cărui împrumut, pentru a servi la diferitele trageri ce trebuiesc să se facă până la amortizarea împrumuturilor;

Restul convențiunii s'a aplicat, căci numărul total de scrisuri s'ă amortizat conform tablei de amortizare, așa că împrumuturile totale se vor stânge tot la epoca fixată prin convențiune.

Din punctul de vedere al împrumuturilor chiar, din care statul posedă rente, declarările de amortizare în ce privea rentele 5% din emisiunea 1881—1888 și rentele 4% din emisiunea din 1898, nu constituiau încă, chiar o atingere a convențiilor.

Așa din emisiunea din 1881—1888, statul retrăsese în 1898, titluri în valoare de 37,470,000 lei, fără a modifica tabela de amortizare.

Calculând tabela de amortizat a aceste 37,470,000 lei, cu care detentorii nu mai vin în concurență și cari la fiecare tragere sporește șansele eșirei la sorți, întrece cu mult cele 155,500 lei declarate eșite la sorți, sau chiar eșite la sorți în mod normal.

De asemenea pentru titlurile declarate amortizate din cele 9,150,000 lei, sunt din împrumutul de 180,000,000 lei emis în 1898.

Aceste titluri nu fuseseră niciodată puse în circulațiune în public. S'ar fi putut foarte bine să se reducă tabela de amortizare, care era calculată la 180,000,000 lei, să se refacă pe 170,850,000 lei, atât cât publicul primise din împrumutul emis de guvern.

Economia ce ar fi rezultat pentru budget, ar fi întrecut cu mult cele 211,500 lei, rente declarate amortizate, sau eșite la sorți în mod normal.

Chiar făcând abstracțiune de aceste considerațiuni speciale, sindicatul, singurul care poate vorbi în numele detentorilor, ar fi putut după îndreptarea situațiunei cel mult să ceară complectarea tiragiilor, fără a se mai ține seamă de titlurile declarate amortizate pentru stat.

Cât pentru detentori, grija lor, în acele momente grele, nu era de a se efectua tragerile și a beneficia de șansele cu totul aleatorii ale eșirilor la sorți, ci de a li se asigura și plăți la timp cuponul, iar gu-

Că la ziua tragerilor în loc să se scoată din urnă atâtea rulete cât erau indicate pe tabela de amortizare, și să se noteze numerile eșite pe listele care fac parte din procesele-verbale de constatarea operațiunilor, inculpații simulând tragerile, s'au servit de ruletele falsificate dinainte pentru titlurile ce voiau să le treacă ca eșite la sorți, după cari apoi au format listele și procesele-verbale cu care s'a ascuns adevărul și care sunt iscălit de cei dintâi doi inculpați și de alți funcționari, cari nu puteau să bănuiescă corectitudinea Directorului și sub-Directorului contabilităței generale a statului;

Având în vedere că aceste fapte sunt pe deplin dovedite cu mărturisirile inculpaților și cu găsierea ruletelor falsificate;

Că inculpatul Parisianu, deși alegă că nu a luat parte la comiterea acestor fapte și susține că a refuzat să execute ordinul ce 'i-a dat Pictorian de a falsifica tragerile și că operațiunile le-ar li făcut numai șeful său cu Vasile Dumitrescu, cu toate acestea dânsul a iscălit două din procesele-verbale false, cu toate că știa modul cum se făcuse tragerile constatate printr'ânsele, și prin urmare alegațiunea sa că este străin de aceste fapte este neîntemeiată;

Având în vedere că faptele imputate inculpaților fiind constante, urmează a se examina dacă ele constituiesc sau nu vr'o infracțiune la legea penală;

Având în vedere că I. Pictorian în calitate de Director al Contabilităței generale a statului, a semnat procesele-verbale care constată tragerile de la 19 Iulie 1901, 1 August 1901 și 19 Ianuarie 1902, pentru împrumuturile 5% emis. 1881—88 și de 4% emis. 1896—98;

Că Parisianu, în calitate de sub-director a semnat procesele-verbale care constată tragerile de la Octomvrie și Decemvrie 1901, pentru împrum. 4% din anii 1889—1890, procese-verbale care toate se găsesc în dosarul special alăturat pe lângă dosarul afacerii în care sunt urmăriti Parisianu, Dumitrescu, Albahary și alții;

Având în vedere că prin aceste procese-verbale se constată că au eșit la sorți 57 titluri de câte 5000 lei, 43 a 2500, 116 a 1000 și 55 a 500, adică în valoare totală de 543,500 lei, titluri pentru care s'au găsit tot atâtea rulete falsificate cu care s'a făcut simulacru de trageri după ordinul lui Pictorian;

vernul să ia toate măsurile pentru a opri scăderea cursului rentelor.

La aceasta nu s'ar fi ajuns dacă se vindeau la bursă cele 912,500 lei, rente cât s'au plătit din fondul de amortizare al datoriei publice."

E posibil deci, după cum reese din aceste explicațiuni justificative, că, dat fiind împrejurările grave prin care a trecut renta 5% și 4% în anii 1900 și 1901, împrejurări grave, pe care fapte cunoscute le confirmă, Pictorian să fi putut crede că terții detentori, sau mai bine zis sindicatul bancherilor detentori ai titlurilor de rentă, nu numai că nu ar fi putut pierde nimic—fiind vorba de niște beneficii aleatorii bazate pe șansă, pe noroc—dar că ar fi fost mulțumiți că epoca de criză a trecut, fără ca titlurile lor să scază.

Vom trece acum la examinarea celui de al treilea element al delictului de fals, element care după cum am spus deja de la început, lipsește, în specia ce ne preocupă.

În adevăr, ce înțelegem prin intențiune frauduloasă ca element component în existența unui delict sau crimă? Și anume, ce înțelegem prin acea alterare a adevărului „cu viclenie“ după cum se exprimă art. 124 din codul nostru penal aplicabil în specie?

Nypels, în tratatul său „*Code pénal Belge interprété*“ vorbind de intențiunea frauduloasă spune: „cette volonté consiste uniquement à vouloir un acte qu'on sait être contraire à la loi pénale quel que soit d'ailleurs le motif ou le but qui a déterminé l'agent. Mais cette résolution criminelle ou dol général ne suffit pas toujours. Ainsi pour qu'il y ait crime de faux, il ne suffit pas que la vérité ait été altérée volontairement et sciemment; il faut de plus que l'altération ait été commise dans une intention frauduleuse, c'est-à-dire dans le but de procurer à soi même, ou à d'autres, des profits, des avantages illicites, ou à dessein de nuire, c'est-à-dire méchamment. En l'absence de cette condition, l'altération de la vérité, même volontaire, ne constitue pas le crime de faux. Géné-

Având în vedere dar că prin aceste procese-verbale s'a alterat adevărul, căci constată ca rezultat al sorților, ceea ce n'a fost de cât rezultatul voinței exclusive a inculpaților;

Având în vedere că titlurile trecute ca eșite la sorți, provin din împrumuturile contractate de statul român, cu obligațiuni amortizabile prin trageri succesive;

Având în vedere că titlurile acestor împrumuturi au fost emise pe un curs mult mai scăzut decât prețul cu care trebuie să fie plătite;

Că dar rezultă un avantaj considerabil pentru aceia din detentorii unor asemenea titluri cari au norocul să le iașă mai întâiu la sorți, căci în acest caz beneficiază de o primă care consistă în diferența între cursul de emisiune și prețul al pari cu care acele titluri se plătesc de stat;

Că știința finanelor arată cum că una din seducțiunile acestui fel de împrumuturi este tocmai această primă pe care o au în vedere aceia cari împrumută în aceste condițiuni;

Că de ordinar se întâmplă ca capitalistul să consimtă a împrumuta banii săi chiar cu o dobândă mai redusă, numai cu speranța beneficiului ce îi poate rezulta în cazul eșirei titlurilor la sorți și această parte din dobândă la care renunță este proporțională cu primele repartizate între toate titlurile;

Că astfel fiind este indiscutabil că detentorii de titluri au un interes real și însemnat ca amortizarea să se facă prin trageri la sorți, așa cum s'a convenit;

Că în adevăr, dacă în loc de trageri la sorți se plătește după bunul plac al funcționarilor însărcinați cu aceste operațiuni, titlurile unor detentori cunoscuți mai din'ainte și preferați, această plată ascunde un beneficiu ilicit pentru acel care o primește și pe de altă parte cauzează o pagubă evidentă celor alți detentori, căci îi lipsește de dreptul de a mai putea spera în eșirea la sorți a titlurilor lor, drept pe care au comptat în mod legitim când au împrumutat banii lor;

Că în specia din chiar declarațiunile inculpatului Pictorian făcute cu ocaziunea interogatorului, rezultă că la epocile când s'au făcut așa zisele trageri false, titlurile aveau un curs mai scăzut chiar de cât cel de emisiune, astfel că prima fiind mai mare, prejudiciul cauzat detentorilor este și mai însemnat;

ralement, ce sera un intérêt personnel qui détermine l'agent" (Nypels vol. I pag. 563).

Iar Garraud, în tratatul său „Droit pénal français“ explică: „En outre du dol que certain criminalistes appellent *dol général* toujours nécessaire pour que le fait soit punissable s'il s'agit d'un délit intentionnel, il y a un *dol spécial*, résultant du *but* poursuivi par le criminel.

Le faux appartient à la catégorie des infractions qui exigent chez l'agent une intention *déterminée*: il ne suffit pas en effet pour que le faux soit punissable que l'altération de la vérité ait été commise sciemment et volontairement, il est nécessaire qu'elle ait été commise avec une *intention spéciale*.... et le *dessein de nuire à autrui*“. Iar mai departe adaugă: „La moralité du crime ne dépend pas de l'effet éventuel du faux: elle doit être jugée d'après l'intention de celui qui l'a commise au moment où il alterait la vérité“. Iar mai în urmă vorbind de falșul comis de un funcționar într'un act public, — cum ar fi în specie falșul ce ne preocupă. — Garraud, se exprimă astfel:

„Il ne suffit donc pas que le fonctionnaire ait su qu'il commettait une falsification et qu'il ait eu la volonté de l'accomplir, il faut encore à raison de la nature spéciale du faux en écriture, qu'il ait agi dans l'intention de nuire „frauduleusement“ ainsi que s'exprime l'art. 146 c. p.“ (Garraud vol III, pag. 204 și urm.)

Poittevin, la rândul său, în tratatul său: „Dictionnaire des Parquets“ discutând acest al 3-lea element al falșului, intențiunea frauduloasă, se exprimă astfel: „En effet le faussaire, quand il commet son action, quand il altère l'écrit, ne se préoccupe pas du point de savoir s'il causera ou non un préjudice à autrui; son but n'est même pas en général de nuire à un tiers; le faux causera, évidemment dans la plupart des cas un préjudice pécuniare ou moral à certaines personnes, mais par voie de conséquence et ce n'est pas ce que se proposait, ce que voulait le

Având în vedere dar că prin faptele comise de inculpați s'a cauzat detentoriilor de titluri din împrumuturile mai sus arătate, o pagubă reală și materială;

Având în vedere că inculpatul Pictorian pentru a justifica faptele comise susține că în calitatea sa de director al contabilității generale a statului, a declarat ca amortizate, fără trageră la sorți, o parte din titlurile ce devenise proprietatea Statului, însă prin aceasta nu a făcut de cât să reducă numărul și valoarea rentelor de amortizat, lucru care pretinde că avea dreptul să facă, fiindcă nu era oprit prin convențiunile încheiate cu syndicatele cari au confirmat împrumuturile;

Având în vedere însă, că prin acele convențiuni se fixează și epoca când împrumutul trebuie să fie stins, se specifică și numărul de scrisuri ce trebuie trase la sorți, la epoca hotărâte și arătate, anume în tablele de amortizare ce însoțesc aceste convențiuni;

Că, dar, din momentul ce contractele intervenite între părți indică anume modul cum ele trebuie să fie executate, este evident că prin aceasta chiar este oprit un alt mod de execuțiune; astfel că alegațiunea inculpatului cum că el a interpretat convențiunile în sensul că are dreptul să reducă numărul titlurilor ce trebuiau să fie trase, este neserioasă și nu are nici un înțeles, din momentul ce convențiunile, nu lasă nici o îndoială în această privință;

Având în vedere că dovada cea mai bună cum că inculpatul când a comis faptele ce i se impută și-a dat bine seama că contractele de împrumut nu pot să fie înțelese așa cum pretinde astăzi, este că a luat măsuri ca să respecte aparențele ca și când tragerile s'ar fi făcut în conformitate cu convențiunile, adică prin sorți;

Având în vedere că dacă în realitate inculpatul credea că are dreptul să reducă numărul și valoarea titlurilor de amortizat, nu avea de cât ca prin actele ce a încheiat să fixeze acea reducere și atunci ar fi rămas în discuțiune numai legalitatea unei asemenea măsuri;

Având în vedere însă că inculpatul în loc să exprime pe față această părere a sa, cum ar fi făcut dacă în realitate ar fi avut-o, a recurs la alterarea adevărului, și nu numai că a trecut în procesele-verbale drept adevărate, fapte mincinoase, dar a dat chiar ordine subalternilor săi să simuleze trageri la sorți și în acest scop s'au fa-

faussaire. Son objectif était uniquement son intérêt personnel" (Poittevin vol. II, pag. 388). Ortolan, în tratatul său de drept penal, pagina 153 și următoarele, ajunge la aceleași concluziuni, analizând cesțiunea atât din punct de vedere al științei raționale, cât și din acela al legislațiunei positive și al jurisprudenței. — Iar Dalloz, în comentariile sale, spune următoarele: „Sans doute, en commettant un faux, le fonctionnaire n'a point ignoré que ce faux pourrait peut-être préjudicier autrui; mais cette circonstance ne suffit pas pour donner le caractère de crime à l'altération de la vérité dont il s'est rendu coupable; il faut pour cela, outre la possibilité de nuire, la volonté positive de le faire; il faut que cette volonté ait été la cause impulsive du faux, car il est de principe que le crime est plus encore dans l'intention qui l'a fait commettre, que dans les résultats qu'il peut avoir: „fraus non ex eventu duntaxat sed ex consilio quoque desideratur“. Une doctrine contraire, tendrait à ériger en crime, des actes qui ne sont empreints que d'une répréhensible imprudence“.

În fine Blanche, în studiile sale practice asupra codului penal, discutând elementele falșurilor comise de funcționarii publici, se exprimă astfel: „Il ne faut pas confondre le fait avec le droit, et en donnant au fait toute sa gravité et toute son importance, il ne faut pas l'exagérer. C'est un question de droit que j'examine. Je me demande si de ce que l'officier public a commis sciemment une altération de la vérité préjudiciable à autrui, il faut en déduire la conséquence légale qu'il a été poussé à l'exécution de ce fait par une intention frauduleuse, c'est-à-dire par le dessein de nuire à autrui“. Blanche făcând rezervele necesare, arată că de și excepțional, e posibil ca un funcționar să altereze un act, cu știință că produce un prejudiciu altuia, fără să fi putut avea cu toate acestea intențiunea frauduloasă de a cauza o pagubă (vol. III, pag. 309). Și tot Blanche, adaogă, împreună cu Merlin: „Mais je le répète, de ce qu'on sait parfaitement ce que l'on fait quand on fait une chose qui

bricat ruletele false, ca să servească drept dovadă chiar pentru cei mai puțin încrezători din cei interesați, că în realitate s'a făcut tragerile la sorti, manoperi cari constituiesc o evidentă viclenie față de detentorii de titluri și exclude buna credință de care voește să se prevaleze inculpatul;

Având în vedere că drepturile și obligațiunile ce decurg din contractele de împrumuturi amortisabile prin trageri succesive, sunt cunoscute tutolor cari fac asemenea operațiuni și prin urmare cu atât mai mult au fost cunoscute de I. Pictorian și Al. Parisianu, cari prin funcțiile ce ocupau erau chemați a regula asemenea împrumuturi;

Având în vedere dar că atunci când prin falșurile comise au adus un folos statului, e învederat că ei au știut destul de bine că acest folos este în paguba celorlalți detentori, mai ales fiind date manoperile viclene la care au recurs pentru a masca adevărul;

Având în vedere că inculpatul Pictorian invoacă în favoarea sa împrejurarea că el personal nu a tras nici un folos din falșurile comise, ci numai statul, care în baza unei convențiuni încheiate cu sindicatul prin care s'a contractat în anul 1898 împrumutul de 180 milioane, devenise proprietar pe toate titlurile cari au fost amortizate pe nedrept;

Având în vedere că este adevărat că până în prezent instrucțiua nu a constatat că inculpatul ar fi comis falșuri și în interesul său personal;

Având în vedere însă, că dacă inculpații au comis faptele ce li se impută, în folosul statului, această împrejurare nu-i poate scuti de răspundere;

Că în adevăr pentru existența delictului prevăzut de art. 124 cod. pen., este destul ca funcționarul să denatureze cu viclenie substanța actelor pe care le alcătuiește în exercițiul funcțiunei sale, constatând drept adevărate fapte mincinoase;

Că dar ceea ce cere legea este alterațiunea adevărului să fie făcută cu viclenie adică cu scopul de a procura beneficii ilicite; este dar indiferent dacă agentul și-le procură lui sau altuia, destul să fie constatată viclenia, adică că folosul ce procură cauzează altuia o pagubă pe nedrept;

Că în specie viclenia rezultă cu prisosință din simulațiunea tragerilor, din fa-

peut être frauduleuse, il ne s'ensuit pas nécessairement que l'on fait cette chose frauduleusement". (loc cit. pag 310).

Și acum aplicând principiile doctrinei la fapta imputată lui I. Pictorian, ne întrebăm: în împrejurările în care ea a fost comisă, a fost făcută ea cu fraudă, cu intențiune de a vătămă pe cineva, cu „vicienie“ după cum se exprimă art. nostru 124 din c. p. aplicabil în specie? Se poate imputa cu alte cuvinte lui I. Pictorian intențiunea frauduloasă? Nimeni nu poate contesta, că prin fapta sa el a denaturat adevărul, a comis un falș, cu știință că face un fapt oprit de lege. Dar am arătat cu un adevărat lux de argumente, că pentru existența legală a delictului de falș nu e suficient numai alterarea adevărului. E posibil chiar, — de și Pictorian se încearcă a susține contrariul, — că această alterare a adevărului să fi fost de natură a produce un real prejudiciu terțelor persoane. Dacă însă intențiunea inculpatului, scopul urmărit de el, n'a fost de natură frauduloasă, dacă intențiunea sa, nu a fost de a vătămă pe altul, de a-i face rău în mod conștient, cu voință, atunci falșul nu poate exista, după cum întreaga doctrină este unanimă de a recunoaște. Or, tocmai în specia care ne preocupă, această „vicienie“ această intențiune frauduloasă, de a vătămă pe altul, lipsește. Și încă odată spunem, imprumutând cuvintele lui Merlin: „*de ce qu'on sait parfaitement ce que l'on fait quand on fait une chose qui peut être frauduleuse, il ne s'ensuit pas nécessairement que l'on fait cette chose frauduleusement*“. Căci pe lângă cunoștința ce are cineva când comite un falș, mai trebuie pentru existența legală și juridică a delictului de falș, ca acel care îl făptuește, să mai aibă și voința și planul de a face rău altuia, făcându-și în schimb lui sau a lor săi, un bine, un avantaj. Or, care este avantajul, beneficiul ce Pictorian a avut el personal, sau rudele sale, sau amicii săi, sau alte persoane străine în legătură cu el? Absolut nici unul. Căci de la stat, persoană imaterială, în beneficiul căruia el a ordonat aceste trageri la sorți fictive, nu se putea aștepta la

bricarea ruletelor false de care s'au servit și din știința ce inculpații aveau că la prima de care a beneficiat statul aveau dreptul să concure prin sorți toți ceilalți detentori, astfel cum s'a arătat mai sus;

Având în vedere că inculpatul Pictorian alegă că ceea ce l'a determinat să comită faptele ce i se impută, a fost reana stare financiară a statului;

Având în vedere că, motivele cari au determinat pe inculpați să comită asemenea fapte, nu pot avea de efect să le justifice, cu atât mai mult, că ei trebuia să își dea seama că dacă prin asemenea mijloace reprobabile procurau un folos atât de neînsemnat statului, în raport cu resursele sale, în același timp însă puteau să cauzeze o pagubă morală cu mult mai mare, expunând la discredit prestigiul și demnitatea statului;

Că în ori-ce caz aceste motive nu pot avea altă influență de cât asupra determinării gradului de culpabilitate în aplicarea pedepsei, nu pot însă avea de efect justificarea delictului comis;

Având în vedere că din cele ce preced rezultă că I. Pictorian, pentru a ameliora situațiunea tezaurului care pretinde că era în suferință, în loc să pună în cunoștință pe șefii săi spre a se lua măsuri legale pentru procurarea resurselor necesare, el din contră, spre a-și atribui meritul că a înlăturat dificultățile momentului, a recurs singur la comiterea acestor falșuri spre a procura un neînsemnat folos statului;

Având în vedere că meritul și reputațiunea constituiesc cel mai mare folos moral și prin urmare chiar dacă s'ar cere ca element al delictului de falș și folosul personal al agentului, în specia există și acest element, pe lângă folosul material procurat statului, căci legea nu face nici-o deosebire, între folosul material și cel moral;

Având în vedere că, din momentul ce alterațiunea adevărului, prejudiciul și intențiunea vicleană sunt bine dovedite, faptele comise de inculpați constituiesc delictul de falș în acte publice;

Că dar inculpatul Pictorian este culpabil că a falșificat cele trei procese-verbale constatând tragerile anume arătate mai sus și pentru faptul că a îndemnat pe Pari-

nici un beneficiu, la nici o recompensă. Și tocmai în această lipsă absolută de interes, moral sau material, de beneficiu personal—direct sau indirect,—stă buna credință a lui Pictorian, —stă lipsa de intenție frauduloasă,—de „viclenie“ după cum se exprimă art. 124 c. p. Căci ori cât de altruist ar fi cineva, interesul personal, este acela ce'l călăuzește, mai ales când se expune la consecințele dezastroase ale comiterii unui delict. Cu drept cuvânt Poittevin, spune de inculpat în materie de falș că: „*Son objectif est uniquement son intérêt personnel*“ iar Nypels că: „*généralement ce sera un intérêt personnel qui détermine l'agent*“ (vol. I, pag. 563).

Dar această bună credință, această lipsă de viclenie, de intențiune frauduloasă, de intențiune de a vătama, de rea credință, rezultă din însuși mobilul de care s'a călăuzit Pictorian în momentul comiterii delictului ce i se pune în sarcină. Bun sau rău, prudent, sau imprudent,—dupe noi și rău si imprudent, o adevărată inspirațiune nenorocită,—în mintea lui Pictorian, în felul său de a concepe împrejurările critice ne con testate de criză gravă ce a avut loc în anii 1900 și 1901, acel mobil, nu putea fi fraudulos. Și ori câtă diferență s'ar face în doctrină, între mobil și intențiune, ele se confundă aproape unul în altul în specia ce ne preocupă. E clar deci că intențiunea frauduloasă, viclenia a lipsit lui I. Pictorian atunci când a dat ordin lui Parizianu și Dumitrescu, de a comite falșul recunoscut de toți trei. Cel mult, fapta lui Pictorian poate fi considerată ca un dol civil, ca un quasi-delict, terții detentori prejudiciați prin fapta sa, putând avea acțiune în daune contra sa.

sianu și Dumitrescu să facă cele l'alte două trageri false din Octomvrie și Decemvrie 1901, Alexandru Parisianu pentru că a falsificat procesele-verbale care constată aceste două din urmă trageri,—iar Vasile Dumitrescu, pentru că cu bună știință a ajutat pe cei doi dintâiu inculpați în faptele care au pregătit, înlesnit și în acelea care au săvârșit falșurile mai sus arătate, ajutor dat prin fabricațiunea ruletelor și simularea tragerilor efectuate de dânsul. (Victor Râmniceanu).

II.

AFACEREA SOCOLESCU

Cuprinsul.

In fapt. Crima de incendiu: art. 357 codul penal. Caracterul psihologic și social al acestor crime. Gravitatea lor excepțională din punct de vedere al ravagiilor ce pot produce și din cauza greutății de a putea fi descoperite. Mobilul acestor crime: răzbunarea sau interesul bănesc. Inmulțirea relativă a crimelor de incendiu paralel cu înființarea societăților de asigurare. Lipsa de represiune din cauza indulgenței juraților. Primul incendiu de la 6 Octomvrie 1902, suferit de I. Socolescu, la depozitul său de scânduri. Despăgubirea de 50,000 lei obținută dela societatea «Dacia România». Al doilea incendiu izbucnit în noaptea de 14 Iunie 1903, la casele din Bulevardul Carol, 14, case ce erau asigurate la «Dacia România» cu 220,000 lei, iar mobilierul cu 170,000 lei. Atacurile violente aduse de Socolescu, înainte de incendiu, societăților de asigurare. Probele de culpabilitate contra lui Socolescu. Probe morale și probe materiale. Apărarea. Invinuirea societăților de asigurare.

In notă. Statistica crimelor de incendiu, comise în ultimii zece ani în România. Numărul achitărilor și al condamnărilor. Rezumat din ordonanța d-lui jude Instructor, relativ la dezvoltarea probelor.

Codul penal, sub titlul: „Crime și delictе cari pun în pericol viața mai multor persoane“, prevede pedeapsa ce se dă incendiatorilor. În adevăr, nici una din crimele prevăzute în condica criminală nu întrunește în ea mai multă gravitate, mai multă perversitate și în acelaș timp mai multă lașitate ca crimele de incendiu. Pe lângă că ele pun în pericol averea și viața unei mulțimi de oameni, dar ele pot uneori nimici și distruge un oraș întreg, cu toate monumentele lui, cu toate instituțiunile lui, cu toate comorile lui de artă sau de știință. Iar incendiatorul, în dosul meschinului său interes bănesc, sau a sentimentului său de răzbunare, privește liniștit la opera sa de distrugere, aproape sigur de impunțitate, din cauza marei greutăți de a fi descoperit.

În adevăr, nu e crimă mai greu de descoperit ca crimele de incendiu. Și e foarte natural aceasta. Odată de incendiu izbucnit și imobilul consumat de flacări, orice urmă de criminalitatea incendiatorului dispăre. Din această cauză, cele mai multe din crimele de incendiu au rămas nedescoperite.

NOTE. 1) Iată o statistică alcătuită de noi, cu privire la crimele de incendiu comise în ultimii zece ani în România, ai căror autori au fost descoperiți, precum și arătarea numărului achitărilor și al condamnărilor. Se notează că crimele de incendiu sunt în realitate mai numeroase de cât numărul arătat aci. Noi vorbim numai de acele, ai căror autori fiind puși în urmărire, Jurații i-au achitat sau condamnat. *Argeș*: 22, din care 18 achitări și 4 condamnări. *Bacău*: 35, din care 30 achitări și 5 condamnări. *Brașta*: 24, din care 22 achitări și 2 condamnări. *Botoșani*: 14, din care 9 achitări și 5 condamnări. *Buzeu*: 8, din care 7 achitări și 1 condamnare. *Dâmbovița*: 11, din care 10 achitări și 1 condamnare. *Dolj*: 44, din care 29 achitări și 15 condamnări. *Dorohoi*: 26, din care 19 achitări și 7 condamnări. *Fălciu*: 26, din care 18 achitări și 8 condamnări. *Gorj*: 41, din care 25 achitări și 16 condamnări. *Ialomița*: 10, din care 7 achitări și 3 condamnări. *Iasi*: 31, din care 23 achitări și 8 condamnări. *Mehedinți*: 9, din care 6 achitări și 3 condamnări. *Muscel*: 9, din care 4 achitări și 5 condamnări. *Vaslui*: 21, din care 19 achitări și 2 condamnări. *Olt*: 17, din care 9 achitări și 8 condamnări. *Prahova*: 21, din care 15 achitări și 6 condamnări. *Putna*: 18, din care 15 achitări și 3 condamnări. *R.-Sărat*: 13, toate achitate.

Dacă mai înainte, mobilul acestor crime era mai mult răzbunarea, acum de când cu înființarea societăților de asigurare în contra incendiului, mobilul acestor pominri criminale este mai mult câștigul bănesc. Se fac de unii înadins asigurări în contra incendiului, se exagerează înadins valoarea imobilelor sau a lucrurilor asigurate, grație complezenței neertate a unor agenți ai societăților noastre de asigurare, pentru ca mai în urmă imobilul asigurat să dispară în flacări. Din fericire, aceste tentative criminale, nu sunt așa de numeroase, cu toată impunitatea obișnuită a incendiatorilor, impunitate motivată din lipsa de probe. Rare ori numai, când fie din împrejurări excepționale, fie din sosirea imediată a ajutoarelor, incendiul este înlăturat, justiția poate constata tot eșafodajul îndrăzneț, toate urmele crimei făptuite.

Astfel s'a întâmplat și cu incendiul izbucnit în noaptea de Sâmbătă 14 Iunie, la imobilul arhitectului I. Socolescu din Bulevardul Carol No. 14. Dacă incendiul și-ar fi produs efectul său distrugător, cine ar fi putut bănul, cine ar fi putut să susțină că autorul acestei crime și perverse și lașe, este arhitectul Socolescu, persoană bine cunoscută și destul de bine apreciată atât în lumea arhitecților, colegi ai săi, cât și în societatea oamenilor de bine.

Dacă flăcările ar fi distrus toate urmele criminalității faptului, inculpatul de azi, Socolescu, și-ar fi incasat importanta sumă din polița de asigurare și ar fi rămas omul cinstit și apreciat de mai înainte, căci imobilul odată distrus, cenușa rămasă nu mai putea vorbi. Dar, omul propune și Dumnezeu dispune. Succesul obținut în primul incendiu, avut loc anul trecut, la 6 August 1902, care i-a produs suma rotundă de 50,000 lei, preț al asigurării schelelor incendiarei, l'a încurajat. Imprejurările în cari a avut loc acest incendiu, izbucnit abia o lună după asigurarea schelelor, împrejurări de timp, de loc și de fapt, circumstanța că el izbucnește din cele patru unghiuri ale depozitului, că în mai puțin de

Romanați: 13, toate achitate. *Suceava*: 19, din care 16 achitări și 3 condamnări. *Teacuci*: 15, din care 10 achitări și 5 condamnări. *Teleorman*: 34, din care 22 achitări și 12 condamnări. *Tutova*: 12, din care 5 achitări și 7 condamnări. *Vaslui*: 15, din care 9 achitări și 6 condamnări. *Vâlcea*: 21, din care 9 achitări și 12 condamnări. *Vaslui*: 13, din care 10 achitări și 3 condamnări. *Ilfov*: 46 achitări și 2 condamnări.

II). Iată și un rezumat din ordonanța d-lui Jude Instructor Sabareanu, care cuprinde examenul detaliat al probelor: a). La 10 Iunie, adică cu 4 zile înainte ca prevenitul să plece la Sinaia, deși această plecare era hotărâtă încă de mai înainte și deși prevenitul până atunci, timp de 10 zile se servise de luminări în casă, trimite totuși pe servitorul său Zaharia, să cumpere nu mai puțin de un decalitr de petrol; întrebând de servitor pentru ce trebuia petrol, căci în curte era un bidon cu aproape jumătate litru, prevenitul îi răspunde, că acel care e în curte miroase. Răspunsul s'a părut bizar lui Zaharia, care știa că stăpânul său este lipsit complet de simțul mirosului, totuși neputând să nu asculte de ordinul stăpânului său, a cumpărat un bidon de 10 litri de petrol (Vezi declarația lui Iosef Danșa și interogatoriile lui Zaharia Georgescu și Ion Socolescu). Întrebat Socolescu la instrucție, pentru ce a cumpărat petrol tocmai în săptămâna în care trebuia să plece la Sinaia, și mai ales de ce a cumpărat, când era petrol în curte, și când până atunci se servise cu lumânări, răspunde: că-i trebuise gaz pentru că lucra câte-o dată seara; întrebat însă puțin mai înainte, dacă primise vre-o vizită seara, a răspuns cu nu a primit absolut nici una, de oare ce de ordinar eșea seara; ori dacă nu primea vizite, fiindcă eșea seara, mai ales că și mănca în oraș, cum era să mai aibă nevoie de gaz pentru a lucra? Este dar o nepotrivire între arătările prevenitului, nepotrivire care dovedește că gazul nu fusese cumpărat, după cum pretinde, pentru că-i trebuia să lucreze seara la lumina lămpii, ci pentru a-i da o altă destinațiune, aceea de a servi la incendierea casei și mobilierului.

b). În ziua când trebuia să plece la Sinaia, adică la 14 Iunie, prevenitul de și era foarte ocupat în acea zi, după cum singur o spune, de și avea aproape un decalitr de gaz acasă, avea apoi și resturi de lumânări în șfeșnice, și mai ales de și știa că pleacă în seara aceea chiar, la Sinaia, totuși se duce la băcanul Amărășteanu, cumpără două furturi de lumânări, marca «Amsterdam-extra», 5 la fund, pe care le aduce

jumătate oră, întreaga grămadă de schele este învăluită de flăcări, toate acestea indicau de autor pe Socolescu. Dar, incendiul distrugând totul, deci, și urmele crimei, cine putea bănuî de autor al incendiului pe însuș proprietarul schelelor, pe Socolescu? Dată fiind reputația de care se bucura Socolescu în societate, orice om cinstit refuza de a pune temei pe o asemenea enormitate. Cum că focul a fost pus de o mână criminală, însuși Socolescu o recunoaște. Incendiul, în împrejurările în care a avut loc, nu putea fi datorit nici unui accident, nici unei neglijențe. El a fost pus. De cine? De ce sentiment putea fi animat incendiatorul, contra lui Socolescu? Nici Socolescu nu lămurește acest lucru, nici cercetările făcute anul trecut, n'au descoperit pe autor. Cauza însă e clară: incendiatorul nu se putea afla, de oarece incendiatorul era însuș Socolescu. În adevăr, valoarea enormă a asigurării acestor schele (122,000 lei), faptul că incendiul izbucnește o lună după această asigurare exagerată, că schelele erau împrejmuite cu uluci înalte de 3 metri, că cheia dela poarta depozitului se păstra în totdeauna de Socolescu; pe lângă acestea, faptul că în ziua ce precedase incendiul, Socolescu vizitase acest depozit, unde a stat timp de două ore, precum și bănuelile precise ale vecinilor, toate acestea, unite cu o scrisoare adresată secretarului său Avramescu, prin care îi spune ca să recompenseze pe comisarul și sub-comisarul, cari au făcut actele de constatarea incendiului (vezi scrisoarea datată 8 Octombrie 1902) lămuresc și explică că autorul incendiului nu putea fi decât însuș arhitectul Socolescu. Căci încă odată o repetăm: dovedit fiind că incendiul a fost pus de o mână criminală, după cum însuș Socolescu o recunoaște, cine avea interesul să pună foc, care putea fi mobilul incendiatorului? Singurul mobil ar fi fost răzbunarea, care însă este cu desăvârșire exclus, întru cât nici însuș Socolescu nu poate să și explice acest sentiment din partea cuiva, mai ales că până atunci nu avusese nici un conflict cu societățile de asigurare.

singur acasă (punându-le într'un sertar al biroului său de lucru), refuzând propunerea făcută de băiatul din prăvălie Gheorghe Cornea (vezi declarația acestuia) de a i le trimite acasă. Aceste singure fapte ale prevenitului de a fi cumpărat lumânări și de a le fi adus singur acasă, nu ar fi însemnat nimic, dacă una din lumânările găsite la unul din focare, și anume la cel din sufragerie, nu ar fi purtat tocmai marca «Amsterdam extra» și dacă din sertarul biroului prevenitului nu s'ar fi constatat lipsa a 6 lumânări cu această marcă din 10 câte cumpărase și lipsa unei a 7 cu marca «extra rosa» ce rămăsese dintr'un fund cumpărat mai dinainte de la băcanul Ihe Teodoru; dacă nu s'ar fi constatat cu alte cuvinte lipsa tocmai a atâtea lumânări câte focare se găsisse în clădirea a cărei incendiere a încercase.

Întrebat prevenitul să justifice pentru ce a cumpărat lumânările în ziua plecării, prin urmare când nu mai avea nevoie de lumânări și cum explică faptul că tocmai din lumânările cumpărate de el s'a întrebuițat la diferite focare, negăsind nici-o justificare plausibilă, răspunde că nu a cumpărat lumânările în ziua plecării, ci mai înainte, această afirmațiune a lui este însă inexactă, căci atât martorul Gheorghe Cornea cât și martorul C. Amărășteanu, arată că lumânările s'au cumpărat la 14 Iunie și mai ales acesta din urmă își și dovedește afirmațiunea prin aceea că lipsise 3 zile înainte din oraș, așa că dacă lumânările ar fi fost cumpărate în acele zile, el nu ar fi știut. Alegațiunea prevenitului nu poate fi exactă și din alt punct de vedere, din acela că nu se vede de ce ar fi cumpărat cu 3 sau 4 zile înainte de plecare lumânările, și încă două furturi, când avea după cum am spus deja un decaltru de petrol în casă și când în ultima zi a plecării se constată că avea încă în șfeșnice resturile lumânărilor vechi, avea chiar o lumânare neînceptută. Cât despre faptul disparițiunii lumânărilor din sertar, prevenitul pretinde că au trebuit să-i fost furate și puse la focare fie de servitorul Zaharia Georgescu, fie de alții străini care au voit să-i puie focul. Că nici servitorul, nici alt cineva străin nu a putut fura lumânările este evident, căci în primul rând nimeni nu a putut ști că Socolescu avea lumânări în sertarul lui, dat fiind după cum am spus deja că singur și-a cumpărat acele lumânări și tot singur și le-a adus acasă; apoi când ar fi putut oare să-i fure lumânările, înainte de plecarea lui Socolescu la gară? De cineva străin! Nici într'un caz, căci după cum singur Socolescu a

Începutul e greu, și acest început, din nefericire, fusese favorabil lui Socolescu. Acest prim succes, departe de a înspăimânta pe inculpat de consecințele dezastose ale care putea da naștere, din contra îl încurajă, îi perfecționează armele de luptă. El își pune în minte, își făcând planul unei lovituri de maestru, unei hotărâri capitale. Și ceea ce determină mai mult executarea acestui plan, a fost desigur starea materială absolut precară în care se afla, unită cu criza economică generală, care împușinase, sau mai bine zis nimicise toate sursele de câștig în cariera sa de arhitect. În adevăr, în ultimii patru ani, atât în București, cât și în întreaga țară, nu se mai face absolut de loc nici o construcție mai importantă, așa că arhitectul Socolescu se afla în plină criză a specialității sale.

Pe lângă acestea, exigențele vieții sociale, cari mai ales în ultimul timp deveniseră foarte costisitoare, necesitau o cheltuială de cel puțin 30,000 lei anual, după cum arată martorul Mandrea, cheltuială care devenea cu totul disproporționată față de veniturile infim de mici, ce-i aduceau în ultimii ani munca și capitalul său. Dacă la toate aceste constatări, mai adăugăm dobânzile ce forțat era să plătească creditorilor săi, dobânzi cari întrec suma de 21,000 lei anual, în plus rate întârziate la credit de 10,482 lei, atunci ne putem face o idee destul de clară de starea sa materială nu numai precară, dar aproape dezastroasă.

Aceasta era starea morală și materială a inculpatului Socolescu în momentul când el se hotărăște de a comite crima de incendiu ce 'i se pune în sarcină. Intrat în jocul periculos al marilor exigențe sociale, forțat de conveniențele fatale ale unei vieți de lume, Socolescu, caracter energic, impetuos și plin de ambiție, nu putea da înapoi. Dar în ce consistau mijloacele sale de a putea merge înainte? Capital, valori, nu mai avea; întreprinderi de construcții aproape de loc; în schimb: datorii, a căror dobândă anuală, după cum am arătat mai sus, depășia țifra de

mărturisit poarta se ținea încuiată toată ziua, prin urmare nimeni nu putea intra neobservat. De către sevtor înainte de plecarea stăpânului la gară? cum ar fi îndrăznit să le fure, când își închipuia că stăpânul său ar fi putut să se uite în sertarul biuroului și să observe dispariția lumânărilor! După plecarea la gară? Ar fi fost și mai greu, căci broasca de la ușa fiind Wertheim ar fi trebuit cel puțin o jumătate de ceas pentru ca să se deschidă, ușa de la camera ce servea de biuro; și aceasta pentru ce? Ca să ia niște lumânări? Se știe că în asemenea împrejurări nu se pierde timpul pentru așa lucruri de puțină importanță, mai ales că acel care ar fi venit hotărât să pue foc ar fi avut grijea să și aducă tot ce-i trebuia, iar nu să conteze pe posibilitatea că va găsi la Socolescu lumânările necesare. E dar absolut inadmisibil că alt cineva afară de Socolescu a putut lua lumânările din biuro spre a le pune în diferitele focare.

c). Preventivul e avisat telegrafic în ziua de 15 Iunie de către nepotul său, că i-a ars casa, chemându-l în același timp în București; telegrama s'a remis preventivului la 7.35 minute dimineața, trenul pentru București pleca din Sinaia la 8.30 m., prin urmare avea în cazul acesta 55 m., spre a veni la gară; întâmplător însă în ziua aceea trenul a întârziat cu trei sferturi de oră, (vezi declarația comisarului orașului Sinaia și adresa) a avut preventivul deci aproape 2 ore pentru a lua trenul de dimineață spre București, a găsit cu toate acestea mijlocul să-l piardă și explicația pentru ce l'a pierdut este foarte firească, aștepta să i se comunice detaliat ce s'a întâmplat, pentru ca să fie preparat ce răspunsuri ar trebui să dea întrebărilor ce i s'ar face asupra incendiului.

d). La sosirea lui Socolescu în București făcându-i-se perchizițe la culere și geamantane s'au găsit în ele nu numai aproape toată lăngeria și hainele, dar s'au găsit și toate actele de valoare ce avea în casă, astfel: o notificare purtând No. 6704 a lui Socolescu către Societatea «Dacia-România»; un certificat al Primăriei Capitalei No. 80 an. 1902, o declarație autentificată la No. 7844 an. 1901, de Tribunalul Notariat, 3 procese-verbale de constatarea impozitelor și o citație la Trib. s. III, o listă de tot mobilierul și toată biblioteca, asigurate la Societatea «Dacia-România», un catalog de cărțile asigurate, compus din 13 file, o poliță de asigurare a Societății de asigurare Dacia 53.036, un supliment No. 1), 8.973, o chitanță sub No. 460.066, o factură de la Toma

21,000 lei. Situațiunea sa, după cum vedem, era disperată, cu toată dorința sa de muncă, cu toată exploziunea energiei sale plină de ambiție, de care a dat dovadă în atâtea rânduri. Temperament hotărât, combativ și decis—probă violentele sale atacuri în cestiunile de specialitatea sa: afacerea reconstruirii mănăstirii de Argeș; cestia școalei de poduri și sosele,..... etc.—îl făcea să nu se dea la o parte dela nici o acțiune, bună sau rea, numai pentru a'și ajunge la scop, sau pentru a'și salva o situațiune.

Socolescu își avea imobilul și mobilele sale asigurate la vechea societate de asigurare „Dacia-România”.—Casele în care locuia, precum și cele de alături, ambele din B-dul Carol No. 14 și 16, erau asigurate pentru suma de 220,000 lei, iar mobilierul din casa locuită și bibliotecă asigurate pentru suma de 170,000 lei.

Totuș, lucru curios. Deși Socolescu avusese această mare încredere în societatea „Dacia-România”, ca unul căreia 'i încredințează, asigurându-și la această societate partea cea mai importantă din averea sa, totuș, cu câte-va luni înainte de incendiarea caselor sale, începe o campanie de o violență extremă, trivială chiar, în contra societăților de asigurare, dar mai ales în contra societății „Dacia-România”, la care își avea asigurate imobilele sale, și care cu ocazia incendiului schelelor din 6 Octomvrie 1902, îi plătise prin tranșacție, deci prin înțelegere benevolă, importanta sumă de 50,000 lei. Care putea fi scopul acestei campanii violente, care era înțelesul și psihologia ei? Căci din două, una: ori nu mai avea încredere în această societate de asigurare și atunci nu mai avea decât să nu 'și mai asigure la ea imobilele sale, fiind destule alte societăți în țară și în străinătate; ori în caz contrar, menținând asigurarea, transigând chiar în despăgubiri cu dânsa, deci continuând de a cere serviciile ei, campania nu-și putea avea nici o explicare serioasă și corectă. Nu numai atât; inculpatul Socolescu merge și mai departe cu încrederea ce arăta societății de asigurare „Dacia-România”. Cu puțin timp

Constantinescu, o procură cu data 28 Martie 1902, un plic conținând 30 acțiuni ale Societății de bazalt, un plic conținând o poliță de asigurare a Societății «Dacia» cu No. 39.489, un plic conținând 22 lozuri ale loteriei din Hamburg, 2 recipise de la poștă, 2 scrisori, un plic, o listă de tragere și un prospect, un plic cu două chitanțe, un compt și o însemnare.—Un plic cu un contract de căsătorie, un act de naștere, un act de cununie, un contract de arendare și testamentul său.—Ori, cine își ia cu el când pleacă pentru un timp așa de scurt (2 săptămâni) toate actele de valoare ce are în casă? Desigur că nimeni, afară de prevenitul care le luase, căci știa că în lipsa sa are să fie incendiul și-i erea teamă ca nu cumva fiind lăsate acasă, să nu fie distruse sau rătăcite, o dovadă că numai grijea aceasta făcuse pe prevenit să-și ia unele acte, precum lozurile loteriei Hamburg, acțiunile Societății de bazalt și inventarul bibliotecii, e că în ce privește pe cele dintâi prevenitul susține că le luase ca să controleze, dacă nu i-au eșit la sorti; întrebat dacă tragerea erea să aibă loc în timpul celor 2 săptămâni pentru cât plecase la Sinaia, răspunde că poate erea să stea mai mult, deși tot timpul spusese că plecase numai pentru 2 săptămâni. În ce privește acțiunile Societății de bazalt prevenitul spune că le luase, de oare ce fiind la Sinaia, spera să găsească un cumpărător la București, căruia să i le trimită de la Sinaia; răspunsul e atât de pueril în cât nici nu merită a fi discutat; mai întâi acțiunile Societății de bazalt merg atât de rău în cât nu dau nici un dividend, prin urmare ar fi fost imposibil să se găsească un cumpărător pentru ele, și arhitectul Dobrescu, pe care-l întrebase cu 2 sau 3 luni înainte, dacă i-a găsit vre-un cumpărător pentru acele acțiuni, îi răspunsese că nu a găsit; în al doilea rând nu ar fi fost nevoie nici într'un caz să fie purtate pe la Sinaia, căci cumpărătorul, dacă s'ar fi găsit vre-unul, ar fi trebuit să se înțeleagă cu prevenitul asupra prețului și prin urmare ar fi trebuit să vie la București. În ce privește inventarul bibliotecii prevenitul spune că îl luase pentru a' l tranșerie într'un registru. Un fapt de notat este și următorul: că pe când prevenitul Socolescu depărtase din casă, luând cu sine toate actele de valoare, servitorul său Zaharia din contră le ținea în casa în care dormea, fiind găsite sub saltea la perchiiziția făcută (vezi procesul-verbal de perchiiziție în Dosar), aceasta dovedește buna credință a acestuia, căci altfel ar fi dus

înainte de această campanie violentă, el face ofertă acestei societăți, în scopul de a-și asigura viața sa și a soției sale, ofertă care n'a fost însă primită de societate. Nu e oare curioasă și anormală această atitudine a inculpatului Socolescu față de societatea „Dacia-România”? Pe de o parte și asigură la ea aproape întreaga sa avere, primește de la ea prin tranșacție benevolă suma de 50,000 lei despăgubirea incendierei schelelor, face ofertă aceleiași societăți, voind a-și asigura tot ce avea mai scump pe lume: viața sa și a soției sale; iar în urmă, tot același Socolescu, prin ziarul său de ocazie „Ancheta” să arunce asupra aceleiași societăți, toate violențele de limbagiu, toate încriminările posibile și imposibile, toate expresiunile mai mult sau mai puțin lipsite de urbanitate?

E o curiozitate psihologică, o anormalitate morală, căreia numai actul final, incendierea caselor sale din B-dul Carol No. 14, i dă explicațiunea cea mai eloquentă și mai dureroasă în același timp. Ziarul „Ancheta” cu violențele lui de limbagiu, nu era decât începutul, preliminarile scopului ce urmărea. Necontestat că societățile de asigurare nu puteau privi cu ochi buni această campanie furibundă, cu atât mai neînțeleasă pentru ele, cu cât singură „Dacia-România”, cu care Socolescu avusese afaceri, îi achitase în mod destul de echitabil dreptul său de despăgubire. Raționamentul inculpatului Socolescu nu putea fi decât următorul, cunoscută fiind atitudinea sa curioasă și neexplicabilă față de aceste societăți: dat fiind dorința societăților de asigurare de a înceta cu violența sa campanie, el punându-și în executare planul ce avea de a da foc clădirii și mobilelor sale asigurate la „Dacia-România” cu peste 350,000 lei, această societate va căuta să-l despăgubească în modul cel mai avantajos și integral, pe de o parte pentru a-i proba in Justiția campaniei sale, iar pe de altă parte pentru a-i potoli sau înlătura campania ce ducea contra ei.—Căci, în adevăr, o altă explicațiune nu putea avea campania stranie pe care o ducea inculpatul Socolescu în contra socie-

și el puținele acte ce avea și pe care le considera de o valoare destul de mare, fie la femeea sa acasă, fie aiurea.

e). Prevenitul a avut grije înainte de a pleca să pue la cele 3 ferestre ale camerelor de la etaj, ce dau în bulevard, și în care s'a găsit câte un focar, pânză colorată dublă, pentru a împiedeca, zice dânsul, lumina să pătrundă în casă, fie chiar așa; în cazul acesta o singură foaie de pânză ar fi fost suficientă, nu era necesitate de două; de sigur însă că prevenitul nu se îngrijea atât de mult de pătrunderea luminei din afară în camere, ci se temea mai mult să nu se vadă prea de vreme flacărele de la focare dinăuntru, în afară, de către trecătorii din stradă și dovadă că acesta e adevărul e că prevenitul nu a pus pânză numai la ferestrele de la camerele de sus, dar a pus și la geamul de la antreul de jos (unde am văzut că se găsise un focar și unde Socolescu grămădise mobilele sub scară); ori, aci nu mai avea de unde să pătrundă lumina, căci sub boltă nu vine nici-o dată soarele și în antreul de jos este atât de puțină lumină, în cât aproape în tot deauna e nevoie de lumânare pentru a putea vedea bine ce este. Prevenitul pretinde că la ușa de la antreu pusese pânză, ca să nu se vadă de trecători mobilele ce erau înăuntru, care erau cam uzate; mai întâi casa era exclusiv locuită de Socolescu și poarta tot timpul incuiată, prin urmare nu ar fi avut cine să intre și să-i vadă mobilele uzate, apoi în antreu e cu mult mai întuneric de cât afară și mobilele erau grămădite sub scară, prin urmare chiar dacă ar fi intrat cineva pe poartă și s'ar fi uitat în antreu pe geam, nu ar fi văzut nimic; și în sfârșit în acel antreu se grămădise mobilele pe care prevenitul le avusese și mai înainte în antreu, când primea lume; era apoi mobila pe care o avusese în biroul său, unde de asemenea primise lume, fără să se fi îngrijit până atunci, că mobila nu era destul de luxoasă, sau chiar uzată.

f). Înaintea plecării soției sale în străinătate adică cu o lună înainte de incendiu, prevenitul strânsese în mijlocul camerilor toată mobila, ce o avusese în acele camere și în altele; e un fapt cu totul neobicinuit și care denotă că încă de atunci, dacă nu chiar mai dinainte, prevenitul luase rezoluțiunea de ași da foc casei; faptul apoi că toată mobila din antreul de jos, precum și cea din biroul de jos a fost grămădită sub scară (unde s'a găsit un focar) de însuși prevenitul (vezi interogatorul lui) e încă

tărilor și în special în contra societății „Dacia-România“ în care avusese confiența de a-și asigura aproape întreaga sa avere.

Și în adevăr, instrucția a stabilit, cu un adevărat lux de probe, cu o adevărată supra-abundență de dovezi, că inculpatul I. Socolescu, singur și ne ajutat de nimeni, a pus foc clădirii și mobilelor sale din Boulevardul Carol No. 14, asigurate la societatea „Dacia-România“ cu suma totală de peste 350,000 lei.

În noaptea de 14 spre 15 Iunie, pe la orele 12, izbucnește focul la clădirea inculpatului I. Socolescu, din B-dul Carol 14. Fiind observat din timp, de către trecători, se dă alarma și sosind pompierii, focul este stins. Numai grație acestei împrejurări, focul neputând distruge urmele crimei, s'a putut dovedi numeroase focare așezate în diferite părți ale clădirii de incendiator. Altfel, și acest incendiu ca și multe altele, ar fi rămas cu siguranță nedescoperit, de oare-ce focul distrugând toate urmele crimei, probele în contra celui vinovat ar fi lipsit cu desăvârșire.

Ancheta făcută imediat la fața locului de d-nul Procuror Ionescu—Doj, a descoperit în camerele și podurile caselor inculpatului I. Socolescu, nu mai puțin de șapte focare de incendiu, pregătite în modul cel mai îndrăzneț. Fiecare focar conținea: o cutie de lemn pătrată, plină cu cârpe sau bumbac îmbibate cu gaz, iar de-asupra cutiei așezate patru sau cinci bucăți de lemn uscate. De-asupra fiecărui din aceste focare de incendiu, așezate în formă de piramidă, cea mai mare parte a mobilierului din casă, dispus astfel ca flăcările focului să-l cuprindă repede și în întregime. În fiecare focar s'a găsit, acolo unde incendiul nu a distrus, câte un capăt de lumânare, dela care se comunicase incendiul. Aceste șapte focare erau dispuse astfel: unul jos, sub marea scară de intrare; al doilea în salon; al treilea în biourul de sus; al patrulea în sala de mâncare; al cincilea în camera ce servea de garderob; și șaselea în podul cel mare și al șaptelea focar în podul cel mic. În primul moment, bănuelile de culpabilitate căzând asupra servitorului Zaharia

o dovadă că prevenitul și-a pus singur focul, căci altfel nu se explică de ce grămădeala aceia de mobile sub scară, dacă nu pentru ca să se aprindă scara, care pe de o parte trebuia să comunice focul cu repeziune la etajul de sus, iar pe de alta să împiedice orice comunicație cu etajul.

g). În dimineața de 14 Iunie, adică în dimineața zilei în care a avut loc incendiul, prevenitul contrar obiceiului, s'a sculat la ora 5 dimineața, aproape desbrăcat s'a urcat în apartamentul, ce în urmă a fost incendiat, a stat acolo cam trei sferturi de oră sau o oră, timpul cât i-a trebuit probabil ca să facă ultimele aranjamente pentru foc, prepararea focarelor, aruncarea unor mobile unele peste altele și apoi s'a scoborât în biourul de jos, unde își făcuse și camera de dormit; acest fapt este tăgăduit de prevenit, este însă dovedit cu declarațiunea făcută de servitor la interogatorul ce i s'a luat în ziua de 15 Iunie.

h). S'a constatat încă, că înainte de a pleca la gară, prevenitul s'a dus în apartamentul incendiat în urmă,—și acest fapt e tăgăduit de el,—e însă dovedit cu arătarea martorului Remhold Duhez, zugrav (care lucra într'una din camerele dela etaj), prin urmare e cert că s'a dus prevenitul în apartament după amiazi, aceasta între orele 3 și jum.—4, după cum afirmă martorul și motivul care l'a determinat să se ducă a fost de sigur ca să aprindă lumânările, ce 8 ore în urmă, trebuiau să provoace incendiul (vezi procesul-verbal de constatarea duratei arderei unei lumânări).

i). Din interogatorul luat prevenitului Zaharia Georgescu, din depunerea martorei Anica Gheorghiadă, și din chiar interogatorul prevenitului Ion Socolescu, se constată că cheia dela pod se ținea în totdeauna de către prevenitul Socolescu; ori, în noaptea incendiului ușa dela pod a fost găsită deschisă, cu cheia în broască, și în pod două focare; cine a putut să deschidă ușa cu cheia, care se ținea de prevenit și să puie foc la pod, dacă nu însuși prevenitul, care mărturisește că până în ultimul timp a avut cheia în sertarul lui; alegațiunea prevenitului că cheia a putut să-i fie furată de cineva în cursul zilei de 14 Iunie este cu totul neverosimilă, căci nimeni, în afară poate de servitorul său, pe care însă nu-l acuză (vezi procesul-verbal de confruntare cu data de 8 Iulie) nu putea ști unde 'și avea prevenitul cheia și servitorul nu ar fi

Georgescu, el este arestat. N'a trebuit însă mult timp instrucției, pentru a stabili în mod clar și neîndoios, că autorul acestui îndrăzneț incendiu nu este altul decât inculpatul Socolescu.

Am spus mai sus că probele în contra sa abundă și sunt de natură a stabili în mod complet și luminos deplina sa culpabilitate. Nu vom insista asupra interesului și mobilului, care au determinat pe Socolescu de a comite această crimă și îndrăzneță și perversă și lașă.

Am arătat la începutul rechizitorului nostru starea complexă de deconfitură în care se afla, dobânzile enorme ce trebuia să plătească anual la capitalul împrumutat, lipsa de venituri sau alte surse suficiente, lipsa de întreprinderi și viața largă ce ducea, viață ce necesita cheltueli din cele mai mari. Am arătat că numai dobânzile anuale ale banilor ce datora se ridicau la suma de peste 21,000 lei. Astfel la Credit, dobânzi exigibile 12,278 lei, plus 10,482 lei rate întârziate; 5000 lei, dobânzi datorate d-lui Robescu la capitalul de 50,000 lei împrumutat; alte 2000 lei, dobândă la capitalul de 20,000 lei, împrumutat dela fostul său cumnat Mihăilescu; 1923 lei de plătit creditului rata imobilului din str. Clopotari, plus cheltuelile personale, care după declarațiunea d-lui arhitect Mandrea, ascultat ca martor, se ridicau anual la cel puțin 30,000 lei. În schimb, veniturile sale, în lipsă de întreprinderi mai importante, abia atingeau, după socotelile făcute de instrucție, cifra de 15,000 lei, sumă ce nu-i era suficientă nici cel puțin pentru plata dobânzilor exigibile, necum și pentru a putea duce viața largă ce obicinuia a duce, și care necesită, după cum am văzut, o cheltuială minimală de 30,000 lei pe an. În total deci, inculpatului Socolescu i trebuia un venit de cel puțin 50 mii lei anual, pentru a putea face față situațiunei sale critice. Deci, în această situațiune financiară desperată, în care se afla inculpatul Socolescu în ultimul timp, rezidă mobilul crimei. Acest mobil, acest interes, mai trebuie căutat și în beneficiul ce inculpatul realiza din făptuirea a-

îndrăznit să i-o fure, căci putea bănuși că stăpânul său ar putea să o caute înainte de plecare spre a vedea dacă totul e în regulă în pod.

j). Toate ușile, atât dela salon, sufragerie și biourul de sus, uși cari dau în antru, precum și ușile cari despart una de alta aceste 3 camere, s'au găsit încuiate; de asemenea s'a găsit încuiată și ușa dela odaia garderoabelor în care era unul din focare; cine a putut oare să le încuie, dacă nu prevenitul Socolescu, după ce a pus foc, un altul străin nu numai că nu ar fi avut timp pentru a le încuia și descuia, dar nici nu ar fi mai avut motiv să le încuie după ce pusese focul.

Am spus că în casă au fost mai multe focare; am mai spus că la fiecare din focare s'au găsit lemne, cărpe sau vată îmbibată cu petrol și câte o lumânare, care a fost aprinsă între orele 3 și jum., sosirea lui Socolescu acasă și plecarea servitorului cu bagajele și 4 și jum. plecarea prevenitului Socolescu la gară, timp în care acesta fiind singur a putut să aprinză lumânările cari au cauzat incendiul; am spus de asemenea că ușile toate dela camerele în cari s'au găsit focarele erau încuiate; acest sistem al prevenitului Socolescu de a pune foc nu este invențiunea lui; el a fost practicat în Franța aproape de Joué les Tours de către Bossredon, proprietarul castelului Coudraye, care ca și prevenitul Socolescu a grămădit bucăți de lemne îmbibate cu petrol în jurul unor lumânări, le-a aprins, a încuiat ușile dela camere, a plecat la ora 2 dela Castel, spre a se duce la Paris la nunta fiului său și la ora 8 incendiul era declarat. (vezi Le Temps din 23 Decemvrie 1902); am zis că sistemul nu 'l credem a fi inventat de Socolescu; e posibil însă ca el să 'l fi întrebuințat înainte de Bossredon, adică la 6 Octomvrie 1902 la schelele sale de pe șoseaua Mihai-Bravu; acolo însă focul a fost atât de puternic, încât a consumat totul și astfel nu s'a putut constata prin ce mijloace a fost pus.

Am văzut toate faptele și împrejurările din cari se constată că autorul incendiului este prevenitul Socolescu; rămâne acum să vedem dacă el avea interes să comită crima ce i se impută.

Prevenitul pretinde că are o avere de peste un milion și deci nu avea nici un interes să puie foc casei și mobilierului, care erau în total asigurate pentru suma de 331,500 lei. Fără a discuta valoarea fiecărei din părțile cari constituiesc averea pre-

cestei crime,—casele și mobilele sale fiind asigurate la „Dacia-România“ cu un total de peste 350,000 lei,—sumă, care în starea de deconfitură în care se găsea, era o adevărată salvare pentru inculpat.

Dar, să enumerăm probele materiale de culpabilitate, descoperite de instrucțiune în stabilirea autorului acestei crime.

Inculpatul Socolescu, pleacă în ziua de 14 Iunie la Sinaia cu trenul de 5 și 5' după amiază, închizând toate camerele și luând cheile cu sine. În aceeași zi, noaptea, pe la ora 12, izbucnește incendiul. Cine ar fi putut, în acest scurt interval de timp, să clădească tot eșafodagiul celor șapte focare, complect asortate cu materii inflamabile? Unei persoane străine îi trebuiau chei potrivite, 'i trebuia complicitatea servitorului, 'i trebuia cunoștința amănunțită a imobilului, 'i trebuia timp. Și ce interes atât de enorm putea să aibă o persoană străină, pentru a se preta la o crimă așa de monstruoasă, atât de îndrăzneță și care, dat fiind complicitatea absolut necesară a servitorului, putea fi când-va descoperită? E admisibil aceasta? Raționamentul și logica cea mai elementară refuză în mod hotărât o asemenea prezumțiune.

Dar în afară de această împrejurare, mai sunt o serie întreagă de alte probe și împrejurări cari documentează că autorul incendiului nu poate fi decât inculpatul Socolescu. Astfel: de ce Socolescu, plecând la Sinaia numai pentru 10 zile, astupă în mod hermetic ferestrele din față și acele dela ușa scării principale de jos, cu pânză colorată, dublă și groasă? De ce inculpatul cumpără înainte de plecare, deși nu avea nevoie, un decaltru de gaz? De ce, cu toate că avea lumânări, cumpără în ajunul plecării sale alte două funturi, din cari s'a dovedit de instrucție că lipseau șapte, număr egal cu al celor șapte focare, în care, după cum am văzut, se aflau așezate câte o lumânare? De ce, aceste două funturi de lumânări, le cumpără Socolescu personal și nu însărcinează pe servitor să le cumpere? Cum se face că aceste lumânări găsite în

venitului, să vedem care sunt procentele ce are de plătit la datoriile sale și care sunt veniturile produse de averea de peste un milion, ce alege că ar fi posedând.

Are de plătit procente creditului pentru casele sale din Bulvardul Carol, strada Polonă și Mihai-Bravul 12,278 lei, bani 86 pe fiecare an (vezi adresa Creditului), lui Al. Robescu 5000 lei procente la suma de 50,000 lei împrumutată cu ipotecă asupra casei din Bulvardul Carol 14 și 14 bis; are de plătit Creditului 1928 lei, 80 bani, procente pentru imobilul din str. Clopotarii Noi No. 8, fost al soției sale de-a doua, născută Mihăilescu; are de plătit cumnatului său I. Mihăilescu suma de 2000 lei dobândă anuală la capitalul de 20,000 lei ce-i datorează, prin urmare la datoriile cunoscute, prevenitul are de plătit procente anuale în sumă de lei 21,201 din care are de plătit rate întârziate numai la credit 10.482 lei.

Dacă la suma de 21,201 lei, ce am arătat că prevenitul are de plătit ca procente pe fiecare an, adăogăm și cheltuielile lui personale, care după depunerea unuia din martori, arhitectul Mandrea, erau cam de 30.000 lei, ajungem la suma de peste 50,000 lei, pe care prevenitul ar fi trebuit să o câștige pe fiecare an, pentru ca să poată justifica că nu avea interes ca să-și pui singur foc.—Ori, din instrucție și propria declarație a prevenitului, se constată că nu are alte venituri de cât 5,000 dela imobilele din Bulvardul Carol și strada Polonă, ca 4000—5000 dela o biserică din Pitești ale cărei lucrări le dirijează, având 3 și jum. %₁₀ asupra valorii totale a lucrărilor de 115,000 lei; 4000—5000 la cariera de nisip și pietriși dela șoseaua Mihai-Bravu. (Vezi declarația lui Th. Th. Socolescu și G. Denchiu) în total maximum 15,000 lei, sumă care nu e suficientă nici să acopere procentele la datoriile prevenitului, necum să poată acoperi și cheltuielile personale exagerate, necesitate de viață luxoasă ce ducea. Că veniturile prevenitului nu erau suficiente să acopere cheltuielile mai rezultă și din împrejurarea că are de plătit rate întârziate la credit în sumă de peste 10,000 lei, după cum am arătat deja. Prevenitul ar putea obiecta că în tot cazul nu ar fi profitat nimic din incendiu, de oarec despăgubirile date pentru imobil de societatea de asigurare ar fi fost luate de creditorii ipotecari, iar pentru mobilier societatea nu i-ar fi dat atât cât valora, poate i-ar fi dat o sumă atât de neînsemnată încât nu ar fi fost suficientă nici să-și poată face o nouă instalație. În ce privește despăgubirile pentru distrugerea imo-

Țocarele de incendiu poartă aceeași marcă ca și acele cumpărate de Socolescu? Cum se face că atât cărpele, cât și lemnele și gazul, găsite la focarele de incendiu erau din acele ce aparțineau lui Socolescu? De ce inculpatul înainte de plecare a îngrămădit toată mobila din casă în mijlocul camerelor și mai ales sub scara principală de jos? De ce, în dimineața zilei de 14 Iunie, ajunul incendiului, inculpatul Socolescu se scoală ca de neobicei la ora 5 dimineața și ducându-se în apartamentele de sus, unde s'au găsit focarele, stă în ele aproape o oră? De asemenea, înainte de a pleca la gară, de ce inculpatul a intrat în aceste apartamente, care dela plecarea soției sale în străinătate, nu mai erau locuite de nimeni? De sigur, spre a aprinde lumânările, cari trebuiau să provoace incendiul după 8 ore, timp necesar unei lumânări de a se consuma în întregime și a aprinde materiile inflamabile aranjate la baza sa. De ce podul, care de obicei era închis și cheia se păstra de Socolescu, s'a găsit deschis, cu cheia în broască, în noaptea incendiului? De ce Socolescu plecând la Sinaia numai pentru 10 zile, a găsit de cuviință de a lua cu sine, în cufărul său aproape toate actele de valoare ce avea în casă și cari nu era nevoie de a le lua cu el la Sinaia și anume: toate polițele de asigurarea caselor și mobilierul la societatea „Dacia-România“; o listă de tot mobilierul și un catalog de toată biblioteca, ce erau asigurate la „Dacia-România“; o notificare No. 6704 ce făcuse societății „Dacia-România“; contractul de căsătorie; actul de naștere; actul de cununie; un testament al său; un certificat al primăriei cu No. 80 din anul 1902; o declarație autentică făcută la tribunalul de notariat cu No. 7844 din anul 1901; trei procese-verbale de constatarea impozitelor; o chitanță; o factură; o procură datată 28 Martie 1902; 30 acțiuni ale societății de bazalt; 22 lozuri ale lotăriei din Hamburg; un contract de arendare, etc.

De ce a luat cu sine, toate aceste acte de o evidentă importanță

bilelor, ele de sigur nu ar fi fost luate de creditorii ipotecari, întru cât Socolescu ar fi căutat să le refacă imediat și să le refacă în condițiuni foarte avantajoase, dat fiind că lucrările și le-ar fi făcut el însuși ca arhitect, și deci ar fi putut avea o diferență, și poate destul de însemnată, între suma acordată drept despăgubiri și cheltuielile necesitate de reconstruire, diferență de care ar fi profitat prevenitul. În ce privește obiecțiunea ce ar putea face prevenitul că societatea de asigurare nu i-ar fi acordat integral suma pentru care asigurase mobilierul, această obiecțiune ar fi fost foarte puternică, mai ales că din rapoartele experților se constată că valoarea lui era mult inferioară estimățiunii făcută de prevenit. (Vezi rapoartele de expertiză ale lui Gh. Becheanu, Sfetea, Guichard), dacă prevenitul nu ar fi sperat grație campaniei întreprinse cu mult înainte de incendiu prin jurnalul său «Anchetă» în contra societăților de asigurare, și în special în contra societății de asigurare «Dacia» la care era asigurat, că are să fie lichidat în mod avantajos pentru el, pentru ca astfel societatea să-l facă să înceteze campania ce ducea contra ei. Starea materială precară a prevenitului mai rezultă și dintr'o scrisoare cu data 10 Iunie 1903, găsită în biroul prevenitului, scrisoare trimisă lui de fratele său din Ploești, Nae Socolescu și în care îi spune: «Alătur polița schimbată și cea plasată are scadența 10 Septemvrie 1903. Până la finele lunii stării să fac în un fel vre-un aranjament financiar, că cele actuale s'a cam învechit... În fine o să caut să-i schimb forma și lungimea» (Vezi scrisoarea în dosar). Cu toate dovezile de culpabilitate ce s'au găsit în contra prevenitului, acesta tăgăduște și a tăgăduit în totdeauna că ar fi autorul incendiului, pretinzând că autorul a fi societatea de asigurare «Dacia», care a voit să se răzbune pe el din cauza campaniei ce întreprinsese în contra ei; și, pentru a dovedi afirmațiunea lui ne-a prezentat în timpul când 'i se lua primul interogator (15 Iunie) o cartă poștală (închisă) anonimă, nepur-tând nici o semnătură și având următorul conținut: «Domnule, ferește-te că ți-a pus gând rău Societățile de asigurare, vrea să vă suprima cu ori-ce preț, ca să scape de d-v, luați seama». Dela început s'a părut bizar faptul, că societatea de asigurare, care plănuise să comită crima, să fi fost atât de puțin prevăzătoare, încât să puie în confidență persoane de o discrețiune dubioasă, și astfel prevenitul, în contra căruia crima era plănuită, să fie pus în cunoștință. Această împrejurare ne-a făcut să bănuim că

și care puteau fi mai bine conservate acasă, decât în cuful de voiaj? Cum se face că, atunci când flacărele cuprinsese toate camerele etajului de sus, unde se aflau focarele de incendiu, sosind ajutoarele și pompierii, s'au găsit încuiate cu cheile ușile tuturor celor trei camere, precum și ușile ce dedeau dintr'o cameră în alta?

Cine a putut să le închidă și cu ce chei, și cine a fi putut avea timpul, și ce interes ar mai fi avut o altă persoană străină de a le închide odată ce a pus foc?

Din toate aceste întrebări, la care instrucția făcută în cauză, răspunde cu o profuziune de dovezi, culpabilitatea acuzatului I. Socolescu, reiese și se stabilește în mod evident și complet.

Și cum se apără inculpatul?

În fața unor dovezi atât de caracteristice și atât de zdrobitoare, apărarea e greu de făcut, chiar pentru un om cult și inteligent ca Socolescu.

Inculpatul Socolescu dă vina pe societățile de asigurare, care aveau o ură de moarte în contra sa din cauza campaniei violente ce Socolescu ducea în contra lor, prin ziarul său „Ancheta”.

Apărarea ni se pare lipsită de seriozitate. Mai întâi, inculpatul Socolescu și face iluzii când își închipue că două numere, unice, apărute din ziarul său ocazional „Ancheta” a putut face atâta rău, unor societăți de asigurare vechi, cu reputație bine stabilită și deprinse cu asemenea campanii interesate, ca ele să se hotărăscă, să extermine pe inculpat, ca ele să se preteze la comiterea unei crime. Și cum? Să corupă pe servitor, să-și angajeze un făptuitor capabil de a se preta la comiterea unei astfel de crime! E admisibil aceasta, e logic, e serios?

Și, pentru ca inculpatul Socolescu să ne dovedească mai mult că societățile de asigurare sunt vinovate de incendierea caselor sale, în chiar ziua sosirii sale dela Sinaia, a doua zi după incendiu, când a fost a-

prevenitul nu ar fi străin de autorul acelei scrisori și pentru a ne edifica am dispus facerea unei expertize grafice. D-nul expert Ștefan Minovici, însărcinat cu facerea expertizei, prin raportul său, confirmă în totul bănuielile noastre, arătând în mod foarte categoric că autorul scrisoarei nu e altul decât însuși prevenitul Socolescu. Mobilul care a determinat pe prevenit să-și facă această scrisoare, este foarte ușor de găsit: voia să înlăture bănuielile ce ar fi putut plana asupra lui după incendiu; din nenorocire n'a reușit și nu numai atât, dar a procurat singur o dovadă în contră-i și încă o dovadă zdrobitoare. Faptul că Socolescu, om cult, inteligent, cu o situație în societate din cele mai frumoase, a putut să-și facă sie-și o scrisoare anonimă, nu trebuie să surprindă pe nimeni, dat fiind pe de-o parte mobilul care-l călăuzea, dată fiind pe de altă parte împrejurarea că prevenitul na-i repugna de loc facerea de scrisori anonime în ori ce ocazie. Intr'adevăr, la 18 Februarie 1902 se primește la administrația financiară a județului Ilfov o carte poștală închisă, semnată «un contribuabil», carte poștală prin care se denunța că în clădirile din strada Carol No. 60 și 62 (proprietățile soacrei prevenitului, d-na Eftimiu) sunt doi locatari, cari au contract dublu spre a frustra statul. Scrisoarea deși nesemnată de prevenit, a fost recunoscută de el, și nu ar fi putut-o tăgădui, de oare-ce atunci nu avusese, ca acum, prudența să-și prefacă scrierea. O lună mai târziu, în Martie 1902, era la clubul Tinerimea votarea admiterii ca membru al clubului a bancherului Gh. M. Eftimiu, rudă cu prevenitul prin alianță; pentru a împiedeca această admitere prevenitul recurge iarăși la sistemul anonimelor: tipărește un pamflet din care trimite câte un exemplar fie-cărui din membrii; unul din acele exemplare a căzut în mâna d-lui Eftimiu, care bănuind că autorul lui ar fi prevenitul, ni l'a pus la dispoziție. Interogat prevenitul despre acest pamflet și despre autorul scrierei adresei după plic, a declarat că a citit conținutul, că cele cuprinse acolo sunt adevărate, dar că nu crede că adresa să fie scrisă de dânsul, deși scrierea aduce cu a sa.

Expertul Bran, însărcinat cu verificarea scrierei adresei după plic, conchide că acea adresă e scrisă de prevenit. Alegațiunea prevenitului, că incendiul ar fi fost pus la cale de societatea de asigurare, este cu totul neverosimilă, căci cum ar fi oare posibil ca un director de societate să se hazardeze să comită sau să pună la cale comiterea unei crime, când în primul rând interesele sale erau foarte puțin, dacă nu chiar

restat, scoate din buzunar o carte poştală scrisă cu creionul prin care un necunoscut îl înştiinţa, că societăţile de asigurare 'i-au jurat peirea ! Instrucţia însă a stabilit, că chiar însăşi această carte poştală, era o manoperă a lui Socolescu, pentru a-şi susţine puerila sa apărare. Expertiza caligrafică făcută de d-nul expert dr. chimist Stefan Minovici, stabileşte şi documentează, că această carte poştală era scrisă de însăşi mâna lui Socolescu, cu toată încercarea şi sforţarea pusă de a-şi schimba felul scrisului. Deşi, încă o dovadă, destul de concludentă în cauză, de vinovăţia inculpatului.

În ceea ce priveşte pe servitorul Zaharia Georgescu, instrucţia a stabilit din contră complecta sa nevinovăţie, ca unul ce nu a putut fi nici autor, nici complice în comiterea crimei de incendiu, făptuită de Socolescu. În adevăr, în cazul când servitorul Zaharia Georgescu ar fi fost pus de o persoană străină de a da foc, el ar fi acuzat în interesul propriei sale apărări, pe stăpânul său ; ori, Zaharia nu aduce nici-o vină precisă inculpatului Socolescu. Pe lângă aceasta probele adunate de instrucţie, exclud cu desăvârşire culpabilitatea unei persoane străine, din cauza imposibilităţii de fapt, de timp şi de loc. Dar nu numai că servitorul Zaharia nu a putut fi instrumentul unei persoane străine ; el nu a putut fi nici instrumentul, complicele, a însu-şi stăpânului său. În adevăr, dacă Zaharia ar fi fost pus în cunoştinţă de Socolescu asupra crimei ce acesta pregătea, atunci Socolescu nu ar fi avut nevoie să se servească de lumânări, putând însărcina pe servitor de a da foc la un moment dat, târziu noaptea, mobilelor şi clădirei. Pe lângă aceasta Socolescu, în cazul complicităţii servitorului Zaharia, n'ar fi avut nevoie să dea foc chiar în ziua plecării sale ; în propriul său interes şi pentru a nu fi bănuît, s'ar fi înţeles cu servitorul ca focul să fie pus a doua zi, a treia zi, sau a patra zi. Toate aceste împrejurări, esclud cu desăvârşire posibilitatea complicităţii servitorului Zaharia Georgescu la crima de incendiu comisă de stăpânul său.

de loc jienite de către prevenitul Socolescu ; cum ar fi putut, mai ales directorul societăţii de asigurare, să se puie la discreţia unuia, doi, sau poate chiar mai mulţi amployaşi ai lui, pe cari i-ar fi însărcinat cu punerea focului, să rişte să fie şantaţat în toată viaţa şi poate chiar denunţat într'o zi ? cum ar fi îndrăznit, mai ales directorul sau prepuşii săi să se pună la discreţia servitorului lui Socolescu, fără al cărui concurs nu s'ar fi putut comite crima de incendiare şi de a cărui discreţie ar fi fost absolut imposibil cui-va să garanteze. În afară de aceasta, cum a putut cine-va străin să se introducă în casa prevenitului Socolescu, când toate camerele şi mai ales cele în cari s'au găsit focarele, erau incuiate şi cheile la prevenit ; şi tot incuiate au fost găsite şi de pompieri. Cum s'ar explica după aceia faptul că toate focarele au fost făcute exclusiv cu obiecte luate din casa lui Socolescu : lemne din pivniţă, gaz din şoproan, cărpele de praf şi bucătărie din dulap, lumânările din biurou ? Cum a putut cine-va străin să ştie că va găsi toate acestea la îndemână şi mai ales cum ar fi ştiut că o să găsească lumânările pe cari Socolescu le cumpărase în ziua chiar a incendiului ? De ce apoi rău-voitorii nu s'ar fi mulţumit numai cu unul sau două focare, cari ar fi fost suficiente pentru ca bănuielile să cadă asupra lui Socolescu, ci au făcut 7, ceia-ce a reclamat un timp destul de îndelungat, timp care probabil unui incendiator străin i-ar fi fost frică să-l întrebuiţeze ; şi de ce mai ales ar fi aşezat focarele așa fel, încât dacă focul nu ar fi fost observat la vreme ar fi redus cu siguranţă în cenuşe întreaga clădire cu tot ce era într'ansa, focarele fiind aşezate dela parter până la acoperiş. În sfârşit, dacă focul ar fi fost pus din răzburare cu intenţiunea de a face să se creadă că cel care l-a pus e însu-şi prevenitul Socolescu, ar fi trebuit ca incendiul să se declare imediat după plecarea prevenitului de acasă, un ceas, două cel mult, în care caz presumpţia de culpabilitate a prevenitului ar fi fost mult mai mare, ar fi fost aproape o dovadă indiscutabilă, iar nu să se declare incendiul după 8 ore dela plecare, cât a trebuit pentru ca lumânările aprinse la ora 4 să ardă până să ajungă la materiile inflamabile de cari erau inconjurate. E dar evident că nu un străin a aranjat cele 7 focare, începând cu cel de sub scară dela parter şi terminând cu cel dela acoperiş, că nu un străin a aprins lumânările, cari trebuiau mai târziu să transforme în cenuşe

De altfel în făptuirea unor asemenea crime abominabile, criminalul în interesul propriei sale siguranțe și apărări, nu se servește de complici, cari fie că 'l pot trăda, fie că 'l pot specula în ori-ce moment cu amenințarea denunțării crimei săvârșite împreună.

mobilierul și imobilul ci însuși prevenitul Socolescu în dorința de a realiza suma necesară pentru acoperirea cheltuelilor necesitate de viața luxoasă pe care o ducea, sumă pe care printr'o muncă cinstită nu o mai putea câștiga.

III.

Afacerea escrocheriei Jean Abramescu & C-ie

Cuprinsul.

In fapt. Exploatarea minorilor și a interzițiilor. Fraudă la lege. Fraude civile și fraude penale. Goana după polițe vechi. Polițe de milioane antidatate și semnate. Gravitatea excepțională din punct de vedere social și moral al delictelor de exploatarea minorilor și al celor alți incapabili legali. Ruinarea tinerilor avuți. Cuvintele lui Faure, reportorul codului penal francez din 1810, cu privire la impunitatea corupătorilor tineretului. Inculpatul Jean Abramescu și pueul sub consiliu judiciar Grigorie I. Alexandrescu. Excrocherea acestuia cu polițe în valoare de 60,000 lei. Arătările martorilor Jean M. Crieveloni, I. Basa și a portarului hotelului eplendid. Manoperile. Semnarea polițelor. Antidatarea lor. Rolul Băncei Adler din Brașov în ecomptarea antidatată a polițelor. Consumarea escrocheriei de 60,000 lei în polițe, pentru 1000 lei dați numerar. Punerea în urmărire penală a inculpaților Jean Abramescu, Cociu Abramescu și Sol. H Russo, pentru delictul de escrocherie.

In drept. Excrocherie. Origina art. 332 codul penal Român și principiile pe care e bazat. Art. 241 codul penal prusian. Art. 405 codul penal francez. Diferențe și analogii de texte. Textul român superior celui francez. Garraud și insuficiența textului francez. Legiuitorul român, inspirându-se de la cel prusian în materie de escrocherie. Eroarea de drept și eroarea de fapt, ca element al escrocheriei. Părerea d-lui T. P. Oppenhof, Primul Procuror din Berlin, asupra acestei cecțiuni în codul său penal adnotat. Elementele delictului de escrocherie după textul art. român prusian și francez. Ca trebuie să înțelegem prin manopere frauduloase? Diferite grade în aprecierea manoperilor. Excrocheria simplă și escrocheria calificată. Diferența dintre art. 332 și 334 codul penal român. Doctrina prusiană și franceză. Jurisprudența casei franceze și române în materie de escrocherie.

In note. Sentința tribunalului Ilfov secția II, pronunțată în această afacere.

Acum 3 ani, justiția condamnă în mod definitiv la trei luni închisoare pentru delictul de exploatare de minori, pe inculpatul de pe atunci Jean Abramescu. Justiția aplicând inculpatului o pedeapsă așa de mică, pentru un fapt care, din punct de vedere social prezenta o gravitate din cele mai mari, a crezut că va da pentru viitor un avertisment dureros inculpatului și o pildă eloquentă aceloră cari voiau sau erau pe cale de a'l imita.

Se vede însă, că, sau justiția a fost prea indulgentă cu inculpatul Jean Abramescu, sau că pedeapsa dată atunci n'a avut efectul său moralizator de corecțiune, de oarece astăzi vedem din nou pe același inculpat în fruntea unui delict de o gravitate și mai mare. În adevăr, același Jean Abramescu, condamnatul de acum trei ani, în unire de astădată cu fratele său Cociu Abramescu și cu un anume Solomon H. Russo, comit o escrocherie din cele mai îndrăznețe în dauna tânărului Gr. I. Alexandrescu, care abia trecuse pragul minorității, — abia împlinise 21 ani, — și a cărui punere sub consiliu judiciar se ceruse de părintele său.

Notă. Iată sentința pronunțată de tribunal în această afacere, sentință ce a rămas definitivă, prin respingerea apelului făcut de noi:

Având în vedere, că prin ordonanța sa de trimitere, d-nul Jude Instructor stabilește în fapt, că Jean Abramescu a izbutit să obțină dela tânărul Grigore Alexandrescu cambii în valoare de 60,000 lei, în schimbul unei sume de 1000 lei, făcându-l să creadă că cambiiile ce el dădea nu aveau nici o valoare, de oare-ce în momentul emisiunii cambiilor se afla pendinte înaintea tribunalului Ilfov, o cerere de punere sub consiliu judiciar a lui Grigore Alexandrescu, făcută de părintele său; că grație aerului

De altfel, numele lui Jean Abramescu și al fratelui său Cociu Abramescu, e de mult cunoscut Parchetului, Cabinetelor de instrucție și Tribunalului noastre, prin nenumăratele fraude civile comise în dauna prodigului Neagoe Radu Văcărescu, de la care au stors polițe antidatate de milioane de lei. Instrucția făcută de noi în vremuri, a stabilit că Jean Abramescu, abia eșit din Văcărești, unde își făcuse cele trei luni de închisoare la care fusese condamnat pentru exploatare de minori, a început imediat să speculeze, împreună cu fratele său Cociu și alții, polițe de sute de mii de lei și de milioane, semnate de prodigul Văcărescu, pe care și le însușiau prin cea mai îndrăzneală fraudă la lege, ce s'a putut vedea vre-o dată în anele Tribunalului române. Cu cinismul caracteristic naturii sale perverse și avidă de câștiguri ilegiteime, Jean Abramescu, însoțit de cumnatul său Rafalescu și alți samsari de speța lor, cutreerară țara în lung și în lat, în căutare de polițe vechi, cu cari în urmă escrocău prin antidatare inconșiența prodigului milionar.

Insuși inculpatul Solomon H. Russo nu pentru prima oară este în contact cu instanțele penale. El a fost reclamat Parchetului și afacerea s'a cercetat la Cabinetul nostru de instrucție de către d-l Steriu, ca unul căruia Solomon H. Russo în complicitate cu fiul d-lui Steriu îi falsificase iscălitura pe o poliță de 7,000 lei, girată în urmă de formă de către tânărul Steriu. E bine de reținut aceste fapte și aceste repetate fraude de lege, făptuite anterior de inculpați, de oarece instanța judecată va vedea că ne aflăm, nu în fața unui delict incidental, ci în fața unui sistem, unui mod de a fi, a unor fapte delictuoase incorrigibile, din cari inculpații și-au făcut unicul lor mijloc de trai.

Instanța de judecată va binevoi a avea în vedere în acelaș timp și gravitatea excepțională din punct de vedere social și moral, al acestor delictive săvârșite sistematic asupra averilor minorilor sau a celorl'alți incapabili legali.

În adevăr, exploatarea minorilor sau a tinerilor abia eșiți din minoritate, are de efect nu numai periclitarea și nimicirea averii lor viitoare, dar în acelaș timp are ca rezultat periclitarea viitorului lor cultural și social, periclitarea propriei lor vieți. Tentați și îndemnați în mod obsedant și continuu, de a face împrumuturi imprudente și ruinătoare, da samsari de felul inculpaților, acești tineri atrași în mod inconștient de farmecul ispititor al banilor și al plăcerilor ce ei pot procura, mai ales la vârsta fragedă și plină de dorinți nepermise în cari acești tineri se află, nu și pot da seamă de pericolul enorm cei așteaptă. Frumoasa, înălțătoarea și generoasa energie a vârstei de 21 ani, în loc de a fi cheltuită de acești tineri în studii și avânturi laudabile, ei ajung a și-o cheltui, împinși în prăpastia banilor și a plăcerilor de acești samsari, în trândăvie, în plăceri desordonate, în adevărate desfrăuri, din cari și mintea și corpul și averea, ies ruinate înainte de vreme. Și sunt multe victimele acestor speculatori delictuoși ai averii și viitorului a o mulțime de tineri din familiile bogate din București și din țară, tocmai a acelor tineri, cari grație mediului în cari au putut trăi și averi de care au putut dispune, puteau deveni în mod real folositori societății. Revoltat de

de protector pe care Avramescu îl afecta față de Alexandrescu, prefăcându-se că ține la el și i voește binele și grație unor argumente subtile prezentate cu abilitate, a știut să capete încrederea lui Alexandrescu și să îl convingă că odată ce s'a cerut punerea sub consiliu judiciar polițele ce le va semna nu mai sunt valabile; că prin urmare să nu aibă nici o teamă iscăind acele polițe, pe cari el, Avramescu, le cere numai de formă spre a putea garanta restituirea sumei 1000 lei ce i-a numărat-o plus dobânzile; că aceste vorbe și asigurări formale au determinat pe Alexandrescu să semneze polițe

speculațiunile lor, Faure, raportorul codului penal francez din 1810, spunea următoarele în expunerea sa de motive: „Depuis longtemps on gémissait de voir que cette espèce de corrupteurs de la jeunesse pouvait impunément ruiner les fils de famille. En vain le code civile déclare que la simple lésion donne lieu à la rescision en faveur du mineur émancipé contre toutes sortes de conventions. Ces hommes sans pudeur se font payer plus cher leurs avances à raison des risques qu'ils courent; ils prennent toutes les précautions pour éluder l'application de la loi civile. Mais la crainte d'une peine correctionnelle pourra les retenir, et les jeunes gens ne trouveront plus autant de facilité à se procurer des ressources désastreuses pour leur fortune et quelque fois plus funestes encore sous le rapport des mœurs“.

Ar fi de dorit deci, ca instanța de fond să binevoiască a avea în vedere toate aceste împrejurări, — adevărate pericole sociale, coruperea sistematică a tineretului bogat, — în aprecierea pedepsei ce trebuie dată inculpaților. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât unii dintre inculpați, cum e Jean Abramescu, s'au arătat incorigibili chiar în urma pedepselor suferite. Pe lângă un interes de ordine publică este și un interes de un înalt ordin moral, ca măsurile și pedepsele cele mai riguroase să se dea contra acestor indivizi corupători ai tineretului. Interesul social adânc atins prin faptele delictuoase ale acestor personalități, — clientelă obicinuită a penitenciarilor, — ar trebui să-și aibă cea mai strălucitoare satisfacție în hotărârea justiției de fond, aceia care dă sancțiune infracțiunilor legii. Instanța de trimitere și-a făcut datoria, adunând probele admise de lege, coordonându-le și trimițând pe inculpați în judecarea Tribunalului corecțional. Acum rămâne ca și instanța de fond să și-o facă pe a sa.

Și spre a evidenția pericolul ce decurge din tolerarea sau indulgența modului de a fi pedepsite asemenea delictive, vom descrie în mod amănunțit, — în fapt și în drept, — îndrăzneța escrocherie făptuită de recidivistul Jean Abramescu, ajutat fiind de fratele său C. Abramescu și de Solomon H. Russo, în prejudiciul pusului sub consiliu judiciar Grigorie I. Alexandrescu, care abia trecuse pragul minorității intrând în al 21-lea an.

In fapt. Inculpatul Jean Abramescu, a cărui specialitate este specularea și coruperea minorilor și a tinerilor din familiile bogate, din care și-a făcut unicul său mijloc de trai, pânda de mai mult timp pe tânărul Grigorie I. Alexandrescu. În adevăr, în lunga sa carieră de exploatator și corupător al minorilor, rar i se ivise o pradă mai bună și mai lesne de exploatat. Jean Abramescu luase din timp informațiuni și știa că tânărul Grigorie I. Alexandrescu, este fiul bătrânului milionar Ioan Alexandrescu; și bătrân și milionar, două calități cari la delicienți de specia lui Jean Abramescu însemnau enorm de mult: posibilitatea de a intra mai curând în produsul escrocheriei lor, prin faptul vârstei înaintate a părintelui celui exploatat. Pe lângă aceste, nu avea mult de luptat cu tânărul Grigorie I. Alexandrescu: o natură blândă, delicată, puțin rezistentă și lesne de convins, care tocmai din cauza acestor stări

pentru suma de 60,000 lei; aceste polițe au fost emise în ziua de Joi 8 Martie 1901, cu o zi înainte de a se pronunța sentința de numirea consiliului judiciar; dar pentru a face să se creadă că emiterea cambiiilor a avut loc cu câte-va zile înainte de pronunțarea hotărârei și a evita astfel ca fraudă comisă să nu fie prea evidentă, polițele au fost antidatate pe ziua de 1 Martie;

În ce privește complicitatea inculpaților Cociu, Avramescu și Solomon H. Russo, consistând în ajutorul ce aceștia au dat lui J. Abramescu în comiterea escrocheriei,

sufletești lipsite de voință, era mai ușor de exploatat. Aceste împrejurări pe de o parte, iar pe de altă parte începuturile de prodigalitate ale tânărului Gr. I. Alexandrescu, cari nu erau decât o consecință a lipsei sale de voință, hotărârea pe părintele său de a cere Tribunalului punerea sa sub consiliu judiciar. Tânărul Grigorie I. Alexandrescu abia împlinise la 7 Februarie anul curent 1901 vârsta de 21 de ani și cererea de punere sub consiliu judiciar se face imediat a doua zi, adică la 8 Februarie. Cum însă punerea sub consiliu judiciar nu se poate efectua de cât în urma unei hotărâri a Tribunalului, care hotărâre conform art. 458 cod. civ. trebuia a fi publicată, inculpatul Jean Abramescu profită de acest interval de timp pentru a și întinde mrejele sale de acaparare și exploatare asupra tânărului prodig. În adevăr, cererea de punere sub consiliu judiciar se face la 8 Februarie, hotărârea Tribunalului secția I No. 199, prin care se admite cererea, se pronunță la 9 Martie; iar publicarea în *Monitorul Oficial* se face câteva zile mai târziu, și știut este că o punere sub consiliu judiciar nu e valabilă și nu și produce efectele sale decât după publicare. Era suficient inculpatului Jean Abramescu acest interval de timp de la 8 Februarie la 9 Martie și până la publicare, în care timp conform legii, tânărul Grigorie I. Alexandrescu fiind major, și deci capabil de a se obliga, putea semna în mod valabil orice înscrisuri, orice acte de valoare, orice polițe, orice obligațiuni, pentru a l putea înșela.

Aparatul manoperelor frauduloase avându-l mai dinainte pregătit, ca unul ce era obicinuit cu asemenea fapte, lesne îi era lui Jean Abramescu să capete încrederea și să prindă în mrejele unui împrumut fraudulos pe tânărul Grigorie I. Alexandrescu, natură blândă, delicată, puțin rezistentă și lesne de convins, tânăr care abia pășise pragul minorității, lipsit de energia și voința de a putea să se opună. În acest interval de timp și în acest scop, Jean Abramescu caută să i facă cunoștința, și să i ofere serviciile sale prompte și îndatoritoare de a i găsi ori când și ori câți bani ar avea nevoie. Ce greu e să rezisti la asemenea propuneri ispititoare la vârsta de 21 ani, când dorințele sunt cele mai multe și cele mai aprin e și când din scrupule lesne de înțeles, un părinte ori cât de bogat, nu poate pune la dispoziția fiului său sume prea mari de bani. Și dacă un tânăr cu o voință și o putere de rezistență normală și iarăși nu ar putea rezista, ce să mai zicem de tânărul Grigorie I. Alexandrescu, a cărui voință am văzut că i este slabă, a cărui putere de rezistență am văzut că i este minimă, și care tocmai din aceste cauze, Tribunalul a găsit de cuviință că trebuie pus sub consiliu judiciar? Deci, Jean Abramescu nu avea nevoie de multă bătaie de cap, de multe manopere frauduloase, spre a și ajunge scopul de a l putea ex-croca. Era de ajuns o minciună spusă cu meșteșugire, pentru a putea induce în eroare pe tânărul Grigorie I. Alexandrescu. Și a reușit ușor în planul său.

În adevăr, portarul hotelului Splendid, unde domiciliază Grigorie I. Alexandrescu, ne spune, că în ziua de 6 Martie a. c., într'o Marți, inculpatul Jean Abramescu, a întreat de Alexandrescu. Negăsindu-l a-

d-nul Jude Instructor o deduce nu numai din faptul că acești inculpați au procurat lui Jean Abramescu suma de 1000 lei dată lui Grigore Alexandrescu, dar și din înțelegerea avută cu Jean Abramescu, încă înainte de comiterea delictului, ca polițele ce le va semna Alexandrescu, să fie emise pe numele și în ordinul lor, precum și din o serie de împrejurări și manopere, ce au avut loc după comiterea delictului, întrebuintate de acești doi inculpați în scopul de a și ascunde culpabilitatea și a mistifica justiția;

Având în vedere, că din instrucțiunea orală făcută în cauză, se stabilește în

casă, a venit a doua zi la 7 Martie, dar negăsindu-l și de astă dată, Jean Abramescu veni din nou pentru a treia oară Joi 8 Martie, pe la ora 2½, p. m., după ce cu câteva ore mai înainte se întâlnise cu Alexandrescu prin intermediul lui I. Bassa, funcționar la Banca Crisoveloni. Negăsindu-l nici acuma, revine în aceeași zi pe la ora 5½, când în fine întâlnind pe Alexandrescu pe stradă în dreptul hotelului, intră în vorbă cu el și îl însoțește în camera sa. Peste puțin timp sosește și tânărul Jean N. Crisoveloni, care intră și el în camera lui Alexandrescu, fiind amic cu el, și care prin această împrejurare întâmplătoare a fost de față și a auzit toate propunerile persistente ale lui Jean Abramescu și toate manoperele întreprinse de inculpat, pentru a convinge, pentru a induce în eroare, pentru a amăgi pe prodigul Grigorie I. Alexandrescu. Declarațiunea desinteresată, francă și loială a tânărului Jean N. Crisoveloni, persoană a cărei bună credință este mai presus de orice bănuială, ne-a ajutat mult în instrucția și dovedirea excocheriei inculpatului Jean Abramescu. D-sa ne face, în repetate rânduri, declarațiuni categorice, precise, clare și exacte, punând într-o vie lumină mijloacele frauduloase întreprinse de inculpat spre a surprinde buna credință a lui Grigorie I. Alexandrescu, trecând drept adevărate fapte mincinoase.

În adevăr, după cum ne spune martorul Jean N. Crisoveloni, inculpatul Abramescu luându-și aerul cel mai desinteresat, cel mai binevoitor și mai amical, dându-se chiar de protector al tânărului Grigorie I. Alexandrescu, îi spunea în camera sa de la hotel Splendid, că-i poate pune la dispoziție imediat suma de o mie lei, prin intermediul altei persoane care are bani, dar că în schimb și-i semneze numai de formă polițe în valoare de 100,000 lei. Martorul Crisoveloni, în descrierea ce ne face asupra acestei întrevederi dintre inculpatul Jean Abramescu și tânărul Grigorie I. Alexandrescu, la hotelul Splendid ne dă nota psihologică a discuțiunilor ce au precedat comiterea delictului.

În adevăr, printr-o subtilitate de argumente ce sunt în totdeauna la îndemâna unor asemenea delicuenți, Jean Abramescu explică tânărului Alexandrescu că el fiind pus sub consiliu judiciar, semnăturile sale pe polițe nu mai sunt valabile; că oricât de multe polițe ar semna, ele nu au și nu pot avea nici o valoare. Că, dacă pentru 1,000 lei ce-i împrumută, îi cere polițe de 100,000 lei, o face mai mult în scopul de a hotărâ pe acei cari dau bani și cari nu știu că el este pus sub consiliu judiciar, să dea mai ușor și mai repede banii. Și martorul Jean Crisoveloni, terminându-și declarația sa, adaugă: „Jean Abramescu știuse să-i „capete încrederea și să-l convingă, că odată ce s'a cerut punerea sa „sub consiliu judiciar, semnăturile sale nu mai sunt valabile; că aceste „asigurări și aceste manopere ale lui Jean Abramescu au determinat pe „Alexandrescu să semneze polițe de orice valoare. Cred că fără aceste „asigurări și manopere, Alexandrescu nu ar fi semnat o sumă așa de „mare. Limbajul lui Jean Abramescu și felul său de a proceda și a „asigura, mi-a făcut convingerea că voește să excocheze pe Alexan- „drescu. De aceea l'am oprit chiar de a semna“.

În adevăr, martorul Jean Crisoveloni, care cunoștea mai bine na-

fapt că inculpatul Jean Abramescu a dat lui Grigore Alexandrescu o sumă de bani, cari după afirmațiunea inculpaților ar fi de 40,000 lei, iar după declarațiunea reclamantului, precum și a martorului Crisoveloni, numai 1000 lei, primind în schimb 5 polițe în valoare de 60,000 lei; că, în ce privește emisiunea acelor cambii, pe când inculpații afirmă că a avut loc în ziua de 1 Martie și afirmațiunea lor pare a fi coroborată cu declarațiunea martorului Locotenent Basilescu, din contra reclamantului și martorului Crisoveloni, declară că cambiiile au fost emise în ziua de 8 Martie. Fără a mai cerceta

tura și efectul polițelor, ca unul ce lucrează la casa de bancă a tatălui său, opri pe Grigorie I. Alexandrescu de a semna polițele de 100,000 lei pretinse de Abramescu, observându-i că semnătura sa este valabilă.

Atunci Jean Abramescu văzând în persoana d-lui Crisoveloni un obstacol întru îndeplinirea excocheriei ce voia să comită, plecă de la hotel pentru a întâlni mai în spre seară, în aceeași zi, de astă dată singur, pe Grigorie I. Alexandrescu. În adevăr, ei se întâlnesc în aceeași zi de 8 Martie la ora 7½, la cofetăria Frederic. Ce a vorbit inculpatul la această nouă întrevedere nu putem ști; de astă dată însă el s'a asigurat să nu mai aibă martori, și mai ales să nu mai fie față de Crisoveloni. De sigur însă, că aceleași manopere, aceiași altercare și adevărului, aceleași asigurări frauduloase, ca să convingă pe tânărul și inexperiencedul Grigorie I. Alexandrescu, care nu semnase până atunci în viața lui nici o poliță, că semnăturile sale nu sunt valabile, oricât de multe polițe ar semna, de oarece s'a cerut de familie punerea sa sub consiliu judiciar. Rezultatul a fost că introdus fiind de Jean Abramescu și un alt individ ce'l însoțea, într'o casă mică în apropierea hotelului de France, l'a pus să scrie și să subscrie 5 polițe în valoare totală de 60,000 lei, din care una de 15,000 lei în ordinul lui Solomon H. Russo, și restul, una de 20,000 lei, două de 10,000 lei fiecare, și una de 5,000 lei, toate în ordinul lui Cociu Abramescu, fratele lui Jean Abramescu.

După semnarea acestor polițe, Jean Abramescu, numără tânărului Grigorie I. Alexandrescu suma de 1,000 lei, cerând pentru sine drept plată de mijlocitor să'i dea „cât va voi“. Alexandrescu îi dădu 100 de lei. În declarațiunea sa făcută la cabinetul nostru de instrucțiune, Grigorie I. Alexandrescu arată, că Jean Abramescu îl asigurase în mod categoric că „nu trebuie să aibă nici o teamă iscăbind aceste polițe, de oarece el fiind pus sub consiliu judiciar, polițele nu au și nu pot avea nici o valoare; că afacerea este avantagioasă și că polițele le ia numai de formă, de oarece la scadență nu va avea a plăti de cât numai 1,000 lei ce împumută; că Jean Abramescu să dedea în fața sa drept binevoitor al său; că 'i repeta mereu să se grăbească să tranșeze mai repede, pentru ca persoana care dă banii să nu afle că este pus sub consiliu judiciar. Prin aceste asigurări, adaogă Grigorie I. Alexandrescu, el a ajuns să mă convingă, că de și aș semna polițe de 100,000 lei nu aș putea fi urmărit de cât pentru suma de 1,000 lei, ce realmente primisem“.

Și astfel grație acestor manopere, inculpatul Jean Abramescu prin ajutorul banilor procurați de fratele său Cociu Abramescu și Solomon H. Russo, ajunse să excocheze pe prodigul Grigorie I. Alexandrescu cu suma de 60,000 lei coprinsă în cele 5 polițe luate în ordinul complicilor săi, Cociu Abramescu și Solomon H. Russo. Complicitatea acestora, ajutorul ce ei au dat autorului principal în comiterea acestei excocherii, reese nu numai prin faptul că ei au procurat banii necesari lui Jean Abramescu, pentru a da 1,000 lei lui Grigorie I. Alexandrescu, nu numai prin înțelegerea avută cu Jean Abramescu, anterior comiterii delictului, de a lua polițele pe numele și în ordinul lor, dar și prin o serie de împrejurări și manopere ce au avut loc după comiterea delic-

mai de aproape, care din cele două versiuni în prezență se găsește confirmată și coroborată cu diferitele împrejurări de fapt ale cauzei, astfel cum au fost stabilite în cursul instrucțiunii și admitând că versiunea cea mai defavorabilă pentru inculpați, este expresiunea fidelă a realității lucrurilor, urmează a se examina dacă în complexul faptelor constatate în instrucțiunea scrisă și orală și a presupunțiilor invocate de reprezentantul ministerului public și de partea civilă, se găsesc întrunite elementele delictului de înșelăciune imputat inculpaților;

tului, în scopul de a'și ascunde, de a'și micșora culpabilitatea și chiar de a mistifica justiția.

Am arătat mai sus că din declarațiunile martorilor, Jean Crisoveloni, student, Ion Hamso, portar la hotel Splendid, la care putem adăoga și pe aceia a martorului I. Bassa, comptabil la casa de bancă Crisoveloni, instrucția stabilește în mod neîndoios, că semnarea de către Grigorie I. Alexandrescu a polițelor de 60,000 lei a avut loc în ziua de Joi 8 Martie curent. Aceste polițe însă poartă data de 1 Martie curent, și, inculpații pretind și susțin în interogatoriile lor: Jean Abramescu că le-a luat de la Gr. I. Alexandrescu în ziua de 1 Martie, iar ceil'alți doi: Cochu Abramescu și Solomon H. Russo, că le-au primit de la Jean Abramescu în seara de 1 Martie.

De și instrucțiunei îi este indiferent dacă aceste polițe au fost emise la 1 sau la 8 Martie, ea însă stabilind în mod perfect, că aceste polițe au fost semnate și eliberate la 8 Martie, iar inculpații susținând că le-au avut în mâna lor la 1 Martie, această alegațiune evident mincinoasă a lor, denotă perversitatea și îndrăzneța lor rea credință. În adevăr, pe lângă declarațiunile categorice și precise ale martorilor Jean Crisoveloni, Ion Hamso, și Ion Bassa, din care reese că polițele s'au semnat la 8 Martie, instrucția stabilește prin certificatele și arătările d-lor doctori: Leonte și Bacaloglu că prodigul Grigorie I. Alexandrescu a fost grav bolnav de angină difterică, confirmată prin examenul bacteriologic, de la 24 Fevruarie la 4 Martie; că la 25 Fevruarie i s'a injectat de către doctorul Bacaloglu serum anti-difтеріс în dosă forte, și că la 1 Martie, boala a fost în stadiul ei culminant, după care a început a descrește. D-nii doctori arată în declarațiunile lor, că fiind vorba de o boală contagioasă, au luat măsuri ca nimeni să nu comunice cu bolnavul, neputând intra în camera sa, în afară de doctori, de cât numai tatăl bolnavului și un servitor al său.

Ne întrebăm deci: cum se face că polițele poartă data de 1 Martie 1901? în care zi, ca și în cele dinainte și din urmă, prodigul Grigorie I. Alexandrescu suferea de angină difterică gravă, care la 1 Martie după arătarea doctorilor a fost în stadiul său culminant? Cum au putut ei pătrunde în camera bolnavului, când fiind vorba de o maladie contagioasă, intrarea era riguros oprită? Ce zor așa de mare, ce trebuință de bani așa de urgentă putea să aibe prodigul Grigorie I. Alexandrescu, tocmai atunci la 1 Martie, când era în pat, bolnav așa de grav, când tatăl său era zilnic lângă patul său, dându-i toate îngrijirile și făcând toate cheltuelile necesare?

E evident deci, că alegațiunile autorului principal, Jean Abramescu, ca și acele ale complicilor săi, Cociu Abramescu și Solomon H. Russo, sunt absolut mincinoase și de o îndrăzneță rea credință.

Dar în afară de acestea, instrucția mai stabilește și cu alte probe, că acele polițe de 60,000 lei au fost luate la 8 Martie și nu la 1 Martie. Inculpații Cociu Abramescu și Solomon H. Russo, știind că tânărul Grigorie I. Alexandrescu va fi pus în curând sub consillu judiciar, pentru a'și asigura mai bine polițele luate în mod fraudulos, prin petiții adre-

Considerând, în drept, că din art. 332 c. pen., care dă o definițiune generală a delictului de înșelăciune, spre deosebire de art. 334 cod. pen., care se ocupă de înșelăciunea caracterizată prin anumite manopere frauduloase, limitativ enunțate, rezultă că două elemente sunt necesare pentru constituirea acestui delict: 1) întrebuintare de manopere frauduloase, cari au de scop și de efect de a produce amăgirea cui-va, făcând să treacă de adevărate, fapte mincinoase, sau prefăcând în mincinoase fapte ade-

sate Tribunalului de Notariat, cer la 9 Martie 1901 să se dea *dată certă* acelor polițe. Era firesc, era logic, că dacă inculpații ar fi avut în mână aceste polițe, încă de la 1 Martie, după cum pretind, ca unii cari știau mai dinainte că se făcuse cererea de punere sub consiliu judiciar a lui Grigorie I. Alexandrescu, să ceară dată certă la 2, 3, 4, 5 Martie. Dacă au făcut această cerere la 9 Martie, cauza este că ei n'au avut aceste polițe în mână de cât la 8 Martie, după cum de altfel instrucția stabilește cu un adevărat lux de probe. Dar inculpații nu se mulțumesc cu aceste simple alegațiuni, cari să sfărâmă la cea dintâi examinare, la cea dintâi discuțiune. În neputința lor de a se putea apăra în mod serios, inculpații recurg până la a mistifica justiția.

În adevăr, inculpatul Solomon H. Russo, cunoscut deja Parchetului din afacerea excrochieriei făptuite în prejudiciul d-lui Stegău din Ploești, dispăre din București imediat ce află că s'a început de instrucție ancheta polițelor de 60,000 lei ale lui Grigorie I. Alexandrescu. D-sa stă adăpostit la Brașov până la finitul lui Martie, neprezentându-se la primele două citațiuni făcute de noi, după cum rezultă din procesele verbale de la 22 și 27 Martie 1901 ale Secției IV. Fiind la Brașov, d-sa, după cum singur recunoaște în interogator, negociază polița de 15,000 lei ce avea de la Grigorie I. Alexandrescu, scontându-o la casa de bancă Adler din acel oraș. Reîntorcându-se din Brașov, cu ocazia interogatorului luat de noi, inculpatul Solomon H. Russo, pentru a ne produce o dovadă hotărâtoare că în adevăr polița de 15,000 lei, semnată de Grigorie I. Alexandrescu, o avusese în proprietatea sa încă de la 1 Martie,—deși instrucția stabilește în mod absolut evident, că această poliță împreună cu celelalte au fost semnate de Alexandrescu la 8 Martie,—ne prezintă 3 scrisori provenite de la casa de bancă Iacob Adler din Brașov, purtând datele $\frac{4}{17}$ Martie, $\frac{9}{19}$ Martie și $\frac{21}{31}$ Martie, din care rezultă că banca Adler primise încă de la $\frac{7}{15}$ Martie o scrisoare de la Solomon H. Russo, împreună cu polița semnată de Grigorie I. Alexandrescu în scopul de a o sconta.

Scrisorile emanate de la numita casă de bancă din Brașov erau scrise în nemțește, semnate de Iacob L. Adler și traduse în românește prin Ministerul afacerilor străine din București.

În aparență ele prezentau caracterul cel mai serios al sincerității și al autenticității. N'a fost greu însă instrucțiunii ca să stabilească că aceste scrisori erau de simplă complezență, luate de inculpatul Solomon H. Russo în timpul cât a stat refugiat la Brașov, prin concursul binevoitor al amicului său Iacob L. Adler dela casa de Bancă Adler et Comp din Brașov. El își procurase aceste scrisori în interesul cauzei, cu intenția frauduloasă de a înșela, de a mistifica justiția și a produce prin ajutorul lor, proba decizivă și indiscutabilă că polița de 15.000 lei, ce avea de la pusul sub consiliu judiciar Gr. I. Alexandrescu, și căruia îi fusese luată prin înșelăciune împreună cu celelalte, de inculpatul Jean Abramescu, fusese în adevăr în posesia inculpaților la 1 Martie.

Îndrăzneția încercare a inculpatului Solomon H. Russo de a misvărâte, ori suprimându-le de tot; 2) vătămarea averii celui amăgit spre a împărtăși un folos;

Având în vedere, că în cazul de față, amăgirea de care s'a făcut culpabil Jean Avramescu față de Grigore Alexandrescu, consistă în aceea că l-a indus în eroare asupra capacității sale de a contracta, făcându-l să creadă că polițele semnate de dânsul sunt nule, pentru că se ceruse punerea lui sub consiliu judiciar;

Considerând că după art. 332 cod. pen., amăgirea trebuie să poarte asupra unui

tifica justiția, a fost dejucată însă în mod complet și luminos de instrucțiune. În adevăr, cerându-i-se recipisele scrisorilor recomandate cu care expediase pe adresa casei de Bancă Adler din Brașov, în două rînduri, polița de 15.000 lei, semnată de prodigul Gr. I. Alexandrescu, inculpatul ne răspunde că a trimis acea poliță numitei case de Bancă, în scrisoare simplă francată și nerecomandată; că și banca Adler din Brașov, când prin scrisorile de la 6/19 și 8/21 Martie, ce ni le prezintă, i-a restituit acea poliță, spre a o gira la început și spre a-i da dată certă în urmă, de asemenea în scrisoare simplă francată și nerecomandată; că așa fiind, nu ne poate prezenta, nici recipisele scrisorilor recomandate trimise la Brașov, nici proba că a trimis prin poștă recomandate scrisorile cu polița din Brașov. E de prisos a spune că cerând inculpatului Solomon H. Russo, să ne prezinte cel puțin plicurile scrisorilor nerecomandate cu datele de 4/17, 6/19 și 8/21 Martie primite de la banca Adler din Brașov, el ne-a răspuns, că nu le mai posedă, că le-a rupt. Că întrebându-l dacă aceste scrisori,—acele trimise de el și acele primite de la Adler,—sunt trecute în copierele respective la datele arătate în ele, inculpatul Solomon H. Russo, ne răspunde că el nu are copier, iar că scrisorile ce a primit de la banca Adler din Brașov, fiind provenite de la Iacob I. Adler, personal, iar nu din partea casei de bancă, ele nu au fost trecute în copierul casei.

Pe urmă este o altă cestiune: e în uzul constant al tuturor caselor de bancă,—implicit și cu atât mai mult al particularilor,—ca ori-ce scrisoare de valoare, coprinzând în ea: polițe, accepte, trate și câte o dată chiar polițe anulate, să se trimită în mod riguros și absolut numai recomandate. Reprezentanții tuturor caselor de bancă și ai marelui comerț din București, întrebați de noi asupra acestui punct, toți în mod unanım ne declară, că e absolut inadmisibil ca o scrisoare care ar cuprinde în ea o poliță de 15.000 lei, cum este în speță, să fie trimisă simplu francată și nerecomandată, după cum pretinde inculpatul Solomon H. Russo.

Era evident deci și perfect dovedit, că scrisorile ce ne prezentase în scopul de a dovedi că a avut în proprietatea sa, încă de la 1 Martie, polița de 15.000 lei semnată de prodigul Alexandrescu, erau de complezență, date prin blamabila bunăvoință a lui I. L. Adler din Brașov, amicul inculpatului Solomon H. Russo. Spunem „amic“ de oarece Iacob L. Adler numește în scrisoarea de la 9/22 Martie pe inculpatul Solomon H. Russo: „Dragă Domnule Russo“. Serviciul ce i-a făcut însă, nu a fost tocmai amical. Prin întrebuițarea, în fața justiției, a acestor scrisori, date de complezență, în interesul cauzei, inculpatul Solomon H. Russo, a întărit și mai mult probele de complicitate la escrocheria făptuită de autorul principal Jean Abramescu.

În fapt, ne mai rămâne un ultim punct de lămurit: acela referitor la adevărata sumă primită de prodigul Grigorie I. Alexandrescu de la inculpatul Jean Abramescu, atunci când el i-a subscris cele 5 polițe în valoare de 60.000 lei în ordinul inculpaților complici, Cociu Avramescu și Solomon H. Russo.

fapt; că prin cuvântul «fapt», ori cât de largă interpretare 'i s'ar da, nu se poate înțelege decât tot ce există sau poate exista, fie ca lucruri corporale sau forțe fizice ale lumii externe, fie ca drepturi pecuniare sau calități de ordin moral; că, dar nu intră în această concepțiune, regulile de drept stabilite prin texte de lege, căci prescripțiunile pe cari legiuitorul le formulează pentru a reglementa raporturile oamenilor, trăind în societate, au prin esența lor un caracter general și public, din care cauză legiuitorul stabilește presumpția juris et de jure, că toți locuitorii țării cunosc legile ei și prin ur-

Pusul sub consiliu judiciar Grigorie I. Alexandrescu în repetatele declarațiuni ce ne-a făcut în cursul instrucțiunii, arată că suma ce a primit de la Jean Abramescu pentru cele 60.000 lei în polițe, a fost de 1000 lei, din care 100 lei a dat lui Jean Avramescu, care a făcut pe mijlocitorul între el și acei cari 'i-au dat banii: Cociu Abramescu și Solomon H. Russo. Dacă însă declarațiunea tânărului Grigorie I. Alexandrescu poate fi pusă la bănuială, ca unul ce este interesat în cauză, apoi declarațiunile sub prestare de jurământ ale martorilor Jean Crisoveloni și Ion Hanso, fac deplină dovadă.

Ce ne spune d-l Jean Crisoveloni? Acest martor, a cărui bună credință și lealitate este mai presus de ori-ce îndoială, ne declară: „Că „își aduce perfect de bine aminte că în ziua de Joi 8 Martie, fiind în „camera lui Grigorie Alexandrescu de la hotel Splendid unde era și „Jean Abramescu, acesta 'i-a propus să-i dea lui Alexandrescu 1000 de „lei pentru 100.000 lei în polițe semnate de el, polițe ce după spusa „inculpatului nu erau valabile, prin faptul punerii sale sub consiliu judiciar. Că nu a fost vorba în tot acest timp decât de 1000 de lei ce „Jean Abramescu trebuia să dea lui Grigorie I. Alexandrescu. Că martorul Jean Crisoveloni l'a oprit de a semna, atrăgându-i atențiunea că „semnăturile sale sunt valabile; că Jean Abramescu a plecat după aceea și că tocmai în spre seară întâlnind din nou pe Grigorie I. Alexandrescu, acesta 'i-a spus că în urma asigurărilor date de Jean Abramescu, a semnat polițe în valoare de 60.000 lei, numai pentru 1000 lei „ce a primit, din care 100 lei a dat lui Jean Abramescu. Jean Crisoveloni declară în fine că Grigorie I. Alexandrescu în acea seară, nu avea „la el decât 900 lei: că a cheltuit din acești bani câteva zile, după care „a văzut pe Grigorie I. Alexandrescu iarăși fără bani, probă că nu putea avea mai mulți“.

De asemenea și martorul Ion Hanso, portarul hotelului Splendid, unde locuștea tânărul Grigorie I. Alexandrescu, arată în declarația sa făcută la instrucție sub prestare de jurământ, că de a doua zi, de la 9 Martie,—adică a doua zi după ce inculpatul Jean Abramescu venise la hotel și vorbise cu tânărul Grigorie Alexandrescu,—a observat că acesta are bani mai mulți de cheltuială; că 'și-a cumpărat un pardesiu, cravate, gulere, deși tatăl său lipsea din oraș, dus fiind la Târgoviște unde erau alegeri legislative; că feciorul din casă, care intra în camera tânărului, i-a spus că a văzut la el mai multe sute de lei, de și în ajun nu avea bani.—Martorul Ion Hanso mai adaogă, că aceste cheltuieli mai mari decât cele obicinuite, n'au durat decât vr'o 3 zile, după care tânărul Gr. I. Alexandrescu iarăși nu mai avea bani. Rezultă în mod clar, din aceste declarațiuni și din aceste constatări de fapt, că inculpatul Jean Abramescu n'a dat lui Grigorie I. Alexandrescu pentru cele 60,000 lei în polițe semnate de el, decât suma de 1000 lei.

Ce ne declară însă Jean Abramescu? El pretinde că a numărat lui Grigorie I. Alexandrescu pentru aceste polițe de 60.000 lei, suma de 40.000 lei în numerar, pe care 'i-a procurat-o fratele său Cociu Abramescu și Solomon H. Russo. Acești inculpați, se vede, pentru a'și con-

mare se esclude posibilitatea unei amăgiri în această privință, amăgire care se concepe în ce privește o situațiune de fapt, care nu este și nu poate fi cunoscută tuturor, că această interpretare, singură conformă cu înțelesul etimologic și curent al cuvântului «fapt», este singura juridică în materie penală, unde interpretarea strictă și literală a textelor de lege este principiul fundamental;

Având în vedere, că chiar dacă am admite că o amăgire asupra existenței sau neexistenței unei regule de drept ar putea să constituie o amăgire în sensul art. 332

firma și întări mai mult complicitatea lor, susțin și ei că în adevăr au numărat această sumă; Cociu Abramescu 30.000 lei pentru 4 polițe semnate de Grigorie I. Alexandrescu în valoare de 45.000 lei, iar celălalt inculpat Solomon H. Russo, 10.000 lei pentru o poliță semnată de acelaș, în valoare de 15.000 lei.

După cum vedem, rolurile autorului principal Jean Abramescu și al complicilor săi Cociu Abramescu și Solomon H. Russo erau așa de bine împărțite și studiate, în cât nu se deziceau de loc unul prin altul. Aceste susțineri mincinoase ale inculpaților nu au însă alt rezultat, de cât doar spre a pune în lumină și mai mult îndrăzneala și perseverența lor în apărarea și ascunderea unor fapte delictuoase, crezând că prin mărirea sumei împrumutate, vor micșora proporțiile fraudei lor.

Instrucția însă stabilește în mod evident, pe de o parte că tânărul Grigorie I. Alexandrescu n'a avut în zilele ce au urmat zilei de 8 Martie, când a semnat polițele și a primit banii, decât câteva sute de lei, pe cari 'i-a cheltuit în câteva zile,—trei zile, după martorul Ion Hanso,—fapt ce exclude în mod aproape absolut posibilitatea ca inculpații să-i fi putut da suma de 40.000 lei. Ori cât de cheltuiitor, ori cât de prodig ar fi cineva, nu cheltuește în București fără a nu fi observat, suma de 40.000 lei în trei zile! Or, martorii Jean Crisoveloni și I. Hanso arată, că din banii ce a primit de la Jean Abramescu la 8 Martie, tânărul Alexandrescu a cheltuit trei zile, după care timp nu mai avea de loc bani. Pe de altă parte însă, inculpații complici Cociu Abramescu și Solomon H. Russo nu dau nici o explicațiune serioasă asupra provenienței, asupra originii sumei cu cari pretind că au împrumutat pe prodigul Grigorie I. Alexandrescu. În adevăr, Cociu Abramescu, fratele autorului principal Jean Abramescu, declară în interogatorul luat de noi, că suma de 30.000 lei ce a împrumutat lui Gr. I. Alexandrescu în schimbul polițelor de 45.000 lei, cu scadența la 1 Iulie 1901, ce a primit prin Jean Abramescu o are: 15.000 lei averea sa personală, pe care o avea liberă la dispoziție,—de și e de notorietate publică, că el nu are nici o avere,—iar restul de 15.000 lei îi are de la un cumnat al său din Nicopoli, Levi Hassan, care îi lăsase acești bani încă de la 27 Favruarie în scopul afacerii cu tânărul Grigorie I. Alexandrescu. Celălalt complice, inculpatul Solomon H. Russo susține în interogatorul său că suma de 10.000 lei ce a procurat prodigului Grigorie I. Alexandrescu în schimbul poliței de 15.000 lei ce a primit prin Jean Abramescu, îi avea de mai mult timp asupra sa, liberă, fiind-o improductivă.

Și unul și altul însă, cunoscuți ca usurari vestiți și vecinic amestecați în afaceri veroase, nu poate fi admisibil, că chiar dacă ar fi putut avea la dispoziție aceste sume de bani,—de altfel destul de importante față de situațiunea lor socială,—să le țină improductive la dânsii acasă, pentru ca mai în urmă să le dea unui prodig, aproape minor, cum e Grigorie I. Alexandrescu. Ei, deci, nu au dat și nu au putut da aceste sume de 30.000 lei și de 10.000 lei tânărului Gr. I. Alexandrescu, prin însuși forța lucrurilor și a obiceiului lor de speculatori delictuoși; ei ne-explicând în mod plausibil, proveniența sumelor ce pretind că au împru-

cod. pen. și să formeze prin urmare un element al delictului prevăzut de acest articol, totuși, din nici o împrejurare de fapt și nici din depunerile martorilor, ascultați în ședință, nu se constată că Jean Abramescu ar fi întrebuințat o manoperă frauduloasă pentru a induce în eroare pe Grigore Alexandrescu asupra capacității sale; că o simplă minciună nu este suficientă pentru a constitui o manoperă; că pentru ca cine-va să fie culpabil de înșelăciune, trebuie ca, conform art. 332 c. p., să întrebuințeze manopere, adică ori-cari mijloace, făcând să treacă minciuna drept adevăr; că prin urmare tre-

mutat pe Grigorie I. Alexandrescu, dovedesc că n'au putut avea la dispoziția lor aceste sume. Că deci, cu bună știință, au ajutat pe autorul principal Jean Abramescu, în comiterea delictului de escrocherie ce l'a făptuit în prejudiciul pusului sub consiliu judiciar Grigorie I. Alexandrescu, primind luarea polițelor în ordinul lor, procurând smua de 1000 lei ce a fost dată lui Alexandrescu în schimbul celor 60.000 lei în polițe și căutând în urmă prin declarațiunile lor, a apăra pe autorul principal de escrocheria făptuită, mergând până a mistifica și justiția, după cum am văzut mai sus, prin producerea de probe plăsmuite ad-hoc.

În drept. Care este principiul pe care se bazează art. 332 din Codul nostru penal, în ceea-ce privește escrocheria?

Spre diferență de textul art. 405 din Codul penal francez, referitor la escrocherie, art. 332 c. p. român coprinde o redacție mai largă și mai generală, îmbrățișând toate manifestațiunile frauduloase, cari au de scop o alterație a adevărului, o amăgire în paguba averei altuia.

Legiuitorul român, sub rubrica „înșelăciune sau escrocherie” inspirându-se din Codul penal prusian, sancționează în art. 332 escrocheria generală, prevăzând mai în urmă la art. 334, escrocheria caracterizată, calificată, așa fel cum prevede și art. 405 din Codul penal francez. Așa fiind, urmează, ca în aprecierea elementelor delictului pus în sarcina inculpaților, nu vom avea în vedere nici articolul, nici doctrina, nici jurisprudența franceză, cari nu sunt aplicabile art. 332 codul penal român, decât doar ca discuție teoretică de principii.

Din acest punct de vedere, dispozițiunile legiuitorului român, în materie de escrocherie, sunt cu mult mai complete și mai superioare, decât dispozițiunile legiuitorului francez, împrejurare care a motivat pe distinsul comentator al Codului penal francez, d-l Garraud, să exprime ca desiderat o modificare cât de urgentă a textului francez. În tratatul său de „*Drept penal*” d-sa se exprimă astfel în această privință: „Tous ceux qui suivent le mouvement du palais savent, du reste, à quelles tortures il faut soumettre l'article 405 pour faire rentrer certaines escroqueries, souvent même les plus graves, les plus dangereuses, celles qu'il faut punir à tout prix, dans des dispositions qui sont précisément limitatives. Une modification de l'article 405 nous paraîtrait s'imposer. Sans doute, les expressions manœuvres frauduleuses, employées seules, seraient trop vagues et trop arbitraires. Mais on ferait disparaître l'inconvénient, soit d'une trop grande élasticité, soit d'une trop grande limitation dans les prévisions de l'escroquerie, en fixant le sens des termes „manœuvres frauduleuses” par un double procédé. D'abord en indiquant le but dans lequel ces manœuvres doivent avoir été employées, celui d'escroquer à une personne la totalité ou partie de sa fortune. Puis, on spécifierait, en adoptant la nomenclature de l'article 405, les principales manœuvres frauduleuses, mais on terminerait cette énumération démonstrative par une expression générale qui permettrait d'y comprendre tous les agissements de même nature”. (Garraud. Vol. V, pag. 252).

Și legiuitorul român inspirându-se din acel prusian, a înțeles la

buc ca cuvintele amăgitoare să fie însoțite de un fapt exterior, de uneltiri violente destinate să sprijinească alegațiunile mincinoase, dându-le aparența și forța adevărului și să surprindă astfel buna credință a victimei;

Considerând că din complexul faptelor stabilite în instrucțiune, nu numai că nu rezultă întrebuițare de manopere frauduloase din partea lui Jean Avramescu pentru a induce în eroare pe Grigore Alexandrescu, dar nici nu există amăgire, căci Alexandrescu n'a fost înșelat; căci, cu toate asigurările formale date de Avramescu, că poli-

timp necesitatea acestei reforme, pe care a făcut-o, redactând art. 332 c. p. într'o formă generală și nelimitată.

În comentariul său făcut asupra Codului penal prusian din 1851, primul procuror al Tribunalului din Berlin, d-l T. C. Oppenhoff, vorbind de intenția ce a avut legiuitorul prusian când a redactat art. 241, după care a fost tradus art. 332 al nostru, ne spune că dându-se o redactare așa de largă delictului de escrocherie, el a voit să pedepsească ori-ce „inducere în eroare“, ori-ce daună cauzată prin producerea unei erori de fapt. D-l T. C. Oppenhoff ne mai spune în comentariul său că: „escrocheria se poate comite și prin inducerea cui-va într'o eroare de drept, deși există presumpția legală că fiecare trebuie să cunoască legea“, așa că nu s'ar putea obiecta, că prodigul Grigorie I. Alexandrescu, față de alegațiunea mincinoasă a inculpatului Jean Abramescu, că semnătura sa nu este valabilă prin faptul că se făcuse contra-i o cerere de punere sub consiliu judiciar, trebuia să cunoască Codul civil, care explică că incapacitatea sa decurge tocmai de la publicarea hotărârei în „*Moniteur Oficial*“.

Pe urmă, în materia escrocheriei trebuie avut în vedere totdeauna și gradul de inteligență, de cultură și de voință al persoanei escrocate. Pentru a înșela pe un om matur, inteligent, care are experiența vieții, este mai greu și manoperile întrebuițate față de el, trebuie să fie din cele mai fine și mai pline de perversitate. Cu totul altfel se întâmplă când e vorba de a înșela pe un copil de 21 de ani, naiv, credul, lipsit de voință și pus sub consiliu judiciar, cum este Grigorie I. Alexandrescu. La el e suficientă manopera cea mai simplă, cea mai elementară și chiar cea mai ordinară și grosolană, pentru a-l înșela, pentru a-l induce în eroare. Doctrina generală franceză, admite acest mod de a vedea în aprecierea manoperilor în materie de escrocherie.

Astfel Faustin Hélie zice: „La prévoyance des hommes dépend en grande partie de leur instruction, de leurs lumières et de leur expérience. Si quelques uns, par leur ignorance ou les défauts de leur intelligence sont privés d'une prévoyance ordinaire, seront-ils dénués de la protection de la loi? Parce qu'il suffirait de manœuvres grossières pour en faire des dupes, ces manœuvres resteraient-elles impunies? Evidemment ce n'est point là ce qu'avait pu vouloir la Cour de cassation, et on en trouverait, s'il était nécessaire, la preuve dans quelques arrêts qui ont pris pour base du délit des manœuvres que la sagacité la plus ordinaire aurait pu déjouer. Les faits constitutifs des manœuvres ne peuvent être appréciés que dans leurs rapports avec la sagacité et la prudence de la personne qui a été leur dupe; leur caractère est subordonné aux qualités de l'esprit, à la position sociale, à la profession même de cette personne“ ? (Théorie du code pénal pag. 369, vol. 5). Și mai departe, vorbind de părerea Curței de casație franceză, continuă: „Le délit d'escroquerie a plus qu'un autre peut-être, ses degrés et ses nuances, mais que la loi doit en saisir toutes les manifestations, sauf à proportionner la peine à la moralité de l'agent. Il lui a paru qu'elle devait protéger aussi bien les personnes ignorantes

țele pe cari le va semna nu sunt valabile, Alexandrescu care trecuse examenul anului I-ii de drept și era deci în măsură să știe de când produce efect o hotărâre de punere sub consiliu judiciar, nu l-a crezut pe cuvânt, ci din contră, în urma insistențelor puse de amicul său Crisoveloni, care în repețite rânduri, în cursul tratativelor ce au avut loc între Alexandrescu și Avramescu, l-a îndemnat să nu semneze polițe căci semnătura sa este valabilă, s'a dus să consulte mai mulți avocați și, cu toate că i se spuse

„et naïves, que les moindres manœuvres suffisent à duper, que celles „qui sont trompées par les trames les mieux ourdies“. (Idem, pagina 370 vol. 5).

Referindu-se la acelaș fapt, Faustin Hélie adaogă: „Il y a même „quelque péril à déclarer en thèse générale que les ruses les plus grossières, lors même qu'elles ont fait des victimes, sont à l'abri de toute „poursuite; car c'est encourager des tentatives de tromperies qui peuvent réussir, et c'est tolérer des manœuvres qui ne cessent pas d'être „coupables parcequ'elles s'adressent à des esprits simples et bornés“. (Idem pag. 371 vol. 5). De asemenea R. Garraud în tratatul său asupra dreptului penal francez vol. 5, pag. 248 zice: „L'escroquerie consiste, „dans son essence, à surprendre, par des manœuvres frauduleuses, la „bonne foi de la victime: or, le prévenu, pour atteindre son but, mesure les moyens qu'il emploie sur l'intelligence de celui auquel il s'adresse, sur son état, son éducation, sa position. Tel moyen réussit avec telle „personne, qui échoue avec telle autre. Qui fera cette appréciation, toute „rélativă, toute concrète? Est-ce le législateur? est-ce le juge? Evidemment, ce n'est peut-être ni l'un ni l'autre. La manœuvre frauduleuse devient punissable, aussitôt qu'elle trompe celui auquel elle s'adresse; et „par cela même qu'elle le trompe, il est, en fait, démontré, que la manœuvre a été déterminante, c'est-à-dire proportionnée et adaptée au but „que voulait atteindre le prévenu. Déclarer que les ruses les plus grossières ne seront pas punissables, parce que la sagacité et la prudence „ordinaires auraient pu et dû les déjouer, ce serait précisément ne pas „vouloir protéger ceux qui ont le plus besoin de protection, les esprits „faibles et bornés, que les escrocs de tous temps ont surtout pris comme „victimes“.

Rezultă de aci, că dacă însăși doctrina franceză, care are în vedere textul articolului 405 al Codului penal francez, care coprinde dispozițiuni cu mult mai stricte și mai limitative decât art. nostru 332, și dă o interpretare atât de largă acestui articol, cu atât mai mult la noi, această interpretare a felului cum trebuiesc apreciate manoperile, trebuiește avută în vedere și aplicată, însuși conținutul articolului nostru fiind larg și general.

Din simpla examinare a art. 332, 333 și 334 din Codul nostru penal, vedem că legiuitorul nostru în aceste 3 articole, sub aceiași denumire de „înșelăciune sau escrocherie“ prevede diferite delictе; așa, pe când în art. 334 c. p. face să depindă existența acestui delict de întrebuințarea unor mijloace dolosive anume specificate și calificate, în articolele 332 și 333 dând o definițiune generală, declară culpabil de înșelăciune pe acela care face să se nască o amăgire în spiritul unei persoane, făcând să creadă de adevărate fapte mincinoase, în vedere de a împărtași un folos și în paguba averii acelei persoane; și dacă s'ar obiecta, că în faptul imputat inculpatului Jean Abramescu nu găsim mijloacele dolosive, specificate la art. 334 c. p. nu se poate susține însă că fapta sa nu întrunește în mod complet toate elementele constitutive ale delictului de escrocherie simplă, prevăzută și pedepsită de articolele 332 și 333 c. pen.

atât de Crisoveloni cât și de d-nul Cerchez că semnătura sa e valabilă și că prin urmare Avramescu îl induce în eroare, el totuși contractează, semnând polițele.

Având în vedere că amăgirea implică în mod necesar buna credință a victimei, adică necunoștința împrejurărilor de fapt în privința cărora a fost indus în eroare prin surprindere; că din momentul ce pretinsa victimă a putut să „și dea seamă de adevă-

De altfel, jurisprudența română este constantă și bine fixată asupra acestui punct.

Astfel Curtea de casație sectia II prin decizia No. 40 din 19 Ianuarie 1893 hotărăște că : „Din art. 332 rezultă că legiuitorul a ținut să pedepsească pe cel care în vedere de a împărtăși folos, surprinde consimțământul cuiva prin mijloace viclene abuzând în paguba averii sale de credulitatea lui“. De asemenea că : „la delictul prevăzut de art. 332 manopera nu trebuie să se distingă printr'un rafinament deosebit ; ajunge și o minciună grosolană, care aduce o vătămare în dauna averii altuia“. (Casația s. II, No. 150 din 20 Martie 1891).

De asemenea prin deciziunea No. 391 din 8 August 1891 Inalta Curte de casație stabilește ca : „dispozițiunile art. 332 conțin o definițiune a delictului de înșelăciune atât de generală, în cât ori-ce formă de înșelăciune intră în acest articol“, etc..., etc....

IV.

Afacerea fraudelor de la „Unirea“

Cuprinsul.

In fapt. Istoricul societății „Unirea“. Starea sa financiară în trecut și prezent. Un milion deficit. Gestiunea fostului director-general Alex. Sc. Miculescu, 1899—1901. Antecedentele sale judiciare. Risipa a 700,000 lei, în timpul gestiunii sale. Abuzuri de încredere în valoare de 23,022 lei, comise de Al. Sc. Miculescu. Escrocheria de 32,000 lei comisă în prejudiciul „Unires“ și a societăților străine de reasigurare: „Garantie“ din Paris și „Gladbacher“ din Gladbach, relativă la dauna fictivă a lui Nicu Catargi. Culpabilitatea de complice-tăinuitor a lui Nicu Catargi. Culpabilitatea penală a lui Emil Ioachimovici, Iosef Marcovici, Isidor Cohen și Nae Angheliescu.

In drept. Elementele delictelor de abuz de încredere, de escrocherie și distrugere de acte publice. Teoria complicității propriu zise și a complicității prin tănuire. Cumul de delict. Art. 323, 323, 323, 367, 40, 49, 50, 53 și 54 din Codul penal și art. 147 din Codul comercial. Părearea D-lui Blanche Garraud și Faustin-Hélie asupra abuzului de încredere. Directorul unei societăți este mandatarul societăților. Calitatea de mandatar a giganților sau administratorilor societăților. Contract de societate. Opiniunea autorilor mai sus citați și a jurisprudenței lui Dalloz asupra acestor cestuini. Complicitatea și definiția dată ei de Trébutien. Cestiunea tănuirii, după doctrină și jurisprudență.

In notă. Sentința Tribunalului Ilfov secția IV, pronunțată asupra acestei afaceri.

Societatea de asigurare mutuală „Unirea“, înființată sub cele mai favorabile auspicii în anul 1877, cam în acelaș timp cu frumoasele și importante instituțiuni financiare: Creditul Funciar Urban și Rural, Banca Națională a României, etc., ar fi putut să ajungă la aceiaș situațiune înaltă, morală și economică, ca și aceste înfloritoare așezăminte, dacă conducătorii ei din diferite timpuri ar fi avut priceperea, îngrijirea și prudența necesară. Date fiind principiile frumoase și altruiste cuprinse în statutele sale, această societate, după un decurs de 25 ani, în loc de a fi ajuns la deplina sa dezvoltare în aplicarea principiului mutualității asigurărilor, și dobândirea încrederei celei mai mari și mai complete în toate stratele sociale din țară, ea decade din an în an, ne mai rămânând din vechiul entuziasm al înființării ei, decât amintirea lui, față de desastrul financiar și moral în care se găsește astăzi. În adevăr,

NOTĂ. Iată și sentința Tribunalului Ilfov secția IV, pronunțată în această afacere: Având în vedere ordonanța d-lui judecător de instrucțiune al cabinetului III de pe lângă tribunalul Ilfov și rechizitorul introductiv al d-lui prim-procuror, prin care sunt trimiși în judecata tribunalului:

1) Alexandru Scarlat Miculescu, fost director al societății «Unirea», că a comis în această calitate, delictul de abuz de încredere, prevăzut și pedepsit de art. 140, 322, 323, 332, 333 și 40 codul penal;

2) Nicu Catargiu, inculpat pentru delictul de tănuire, prevăzut de art. 53 și 54 codul penal;

3) Iosef Marcovici, inculpat pentru delictul prevăzut de art. 50 alin. II, 48 și 49 codul penal;

4) Isidor Cohen, inculpat pentru delictul prevăzut de art. 48, 49 și 50 alin. II, codul penal;

după 25 ani de la înființare, în loc de a avea un capital de rezervă, care s'ar fi putut ușor forma, cum și l'au format alte societăți mai de curând născute, astăzi această societate de asigurare posedă un deficit de aproape un milion, sumă ce reprezintă zecimile de mii de modeste și mici economii ale sătenilor și ale oamenilor săraci, economii sfânt muncite cu sudoarea frunței lor și cheltuite în mod inconștient, cu ușurința cea mai de neertat, de către conducătorii acestei nefericite societăți de asigurare. Și pe când „Unirea” grație acestei nepriceperi și risipe condamnabile cădea din ce în ce mai jos, alte societăți de asigurare, din cari unele create cu capitaluri străine înființate cu mult mai târziu, se ridicau din ce în ce mai sus, mai înfloritor și mai puternic.

Sunt două cauzele acestui deficit enorm de aproape un milion; întâi: nepriceperea și risipa unora; și al doilea: risipa și fraudă altora. Și dacă foștilor directori și vechilor administrațiuni li se poate imputa cu bună dreptate: lipsa de control, nepriceperea și risipa banilor asiguraților, apoi tot cu aceeași bună dreptate, gestiunei 1899—1901 a fostului director general, inculpatul Alexandru Sc. Miclescu, i se poate imputa risipa cea mai inconștientă și fraudă cea mai îndrăzneată, făptuită în paguba economiilor nenorociților de asigurați. Până acolo a mers lăcomia și setea de fraudă a inculpatului Alexandru Sc. Miclescu, fostul director al societății, în cât în ultimul timp, printr'o asigurare fictivă făcută asupra unor produse neexistente de pe moșia Perieni a inculpatului Nicu Catargi, escrochează pe lângă „Unirea” și două societăți de reasigurare din străinătate: „Garantie” din Paris și „Glabbacher” din Gladbach.

Vom lăsa la oparte risipirea imprudentă a zecimilor de mii de mici capitaluri ale țăranilor și oamenilor săraci din orașe, cărora exploatăndu-i-se naivitatea și buna lor credință, au fost îndemnați de agenții „Unirei” a'și face asigurări la secția „Viața” a acestei societăți; această risipă, din toate punctele de vedere condamnabilă, constituie partea imorală, iar nu penală a faptelor celor vinovați.

Noi ne vom ocupa numai de fraude, abuzuri de încredere, falșuri și escrocherii,—ele constituind fapte penale, bine precizate și pedepsite de codul penal.

5) Nae Anghelescu, inculpat pentru delictul prevăzut de art. 48, 49 și 50 alin. II codul penal;

6) Emil Ioachimovici, inculpat pentru delictul prevăzut și pedepsit de art. 323, 203 și 204 codul penal.

În ce privește pe Alexandru Scarlat Miclescu, inculpat că, în calitate de director al Societății «Unirea», a sustras suma de 19,228 lei, 40 bani, și că, în ultimul timp, printr'o asigurare fictivă făcută asupra unor produse neexistente de pe moșia Perieni, a inculpatului Nicu Catargiu, escrochează, pe lângă «Unirea» și două societăți de reasigurare din străinătate, «Garantie» din Paris și «Glabbacher» din Gladbach.

Asupra sustragerilor comise de Miclescu, care se ridică la suma de 19228 lei, 40 bani;

1) De la mandatul No. 440 din 24 Maiu 1899, lipsind chitanța de 100 lei a expertului Kossek, coroborată aceasta cu însăși declarațiunea de la instrucția a expertului că nu a primit această sumă, rezultă că inculpatul a sustras într'und mod fraudulos suma de 100 lei;

Având în vedere că Kossek, chemat înaintea tribunalului, declară că a fost plătit pentru expertiza făcută; că daunatul Maricaș, pentru care se făcuse expertiza, declară că nu a dat nici un ban expertului Kossek; și de aci rezultă că suma de 100 lei nu a fost sustrasă de inculpatul Miclescu;

2) De la mandatul No. 499 din 1899, inculpatului i se impută că își a apropiat suma de 196 lei, fiind că lipsește chitanța expertului F. Kossek, care declară la instrucție că lucrarea a fost făcută de un zidar pentru 5 lei;

Considerând că F. Kossek nici nu putea da chitanță descărcătoare, căci, cum

Și aceste fraude, aceste fapte absolut penale, au fost comise numai de inculpatul Alexandru Sc. Miclescu și de complicii săi, cari l'au ajutat sau au tănuit fraudele sale.

Dar cine este Alexandru Sc. Miclescu? și care era trecutul său social și financiar, cari erau titlurile sau studiile sale speciale, cari erau meritele sale personale, pentru ca el să fi putut ajunge în mod justificat în fruntea unei asemenea instituțiuni, director general al societății de asigurare „Unirea“?

De aceea o ochire asupra trecutului său este necesară. Ea ne va lămuri, cum uneori, cu puțină inteligență, dar cu o mare doză de îndrăzneală și lipsă de scrupul, pot ajunge unele persoane la situațiuni destul de înalte, nejustificate și absolut nemeritate.

Neposedând decât cursul primar și câteva clase secundare, deși aparținând unei bune și oneste familii, Alexandru Sc. Miclescu, nu poate ocupa la început decât mici funcțiuni compatibile acestor elementare și insuficiente studii: comisar clasa II pe lângă poliția din București, controlor, revizor de regie, inspector achisitor la societatea „Dacia-România“ și „Unirea“. Dar chiar în aceste neînsemnate funcții, conduita sa din punct de vedere al corectitudinii a lăsat mult de dorit. Astfel, din funcția de comisar clasa II a fost înlocuit; din aceea de revizor la regie a fost destituit în urma raportului inspectorului financiar Mihalcea, care cu ocazia unei inspecțiuni la casa de bani a inculpatului, a constatat că în roulurile de bani în loc de piese de doi lei pusese gologani de 5 bani, pentru a acoperi un deficit de 615 lei ce și-l apropiase din casa Statului. Punând imediat banii la loc, Alex. Sc. Miclescu a scăpat atunci de o urmărire penală ce era inevitabilă.

Ca achizitor al societății „Dacia-România“, după cum asigură d-l director general al acestei societăți, inculpatul Alex. Sc. Miclescu, a comis deturnări de fonduri în valoare de 8,572 lei. În fine, în 1894 ca inspector-achisitor și subdirector al societății de asigurare „Unirea“ în urma unei minuțioase și documentate instrucțiuni, făcută de d-l judecător de instrucțiune V. Lilovici, dovedindu-se în sarcina inculpatului Alex. Sc. Miclescu, o serie de abuzuri de încredere și escrocherii, el este destituit din funcția de subdirector al „Unirei“ și dat în judecata tribuna-

—
 declară înaintea tribunalului, nu el a făcut expertiză; că din dosarul daunei se constată că expertiza s'a făcut de arhitectul orașului Iași, care a fost plătit de dauna și de societate; că dar afirmarea lui F. Kossek de la instrucție că expertiza a costat numai 5 lei, nu este întemeiată;

3) De la mandatul No. 599, se impută inculpatului că a sustras suma de 220 lei, cu care se arată că s'a plătit expertul pentru daunele de la Focșani, Bârlad, Sculeni, când însă pentru acele daune F. Kossek a fost deja plătit cu mandatul No. 598.

Având în vedere că F. Kossek, înaintea tribunalului, arată că, la Sculeni, dându-l a estimat numai o daună pentru care a fost plătit, dar știe că acolo a mai fost o altă daună, pe care a estimat'o un alt expert; că dar, nu se stabilește cu nimic că pentru această expertiză nu s'a cheltuit suma de 220 lei;

4) De la mandatul No. 137, inculpatul Miclescu a încasat în folosul său suma de 202 lei, sub pretext de constatare de daune, și că nu s'a plătit lui C. Miclescu din Pașcani suma de 100 lei, ca mijlocitor, pentru că Kossek spune la instrucție că C. Miclescu nu a fost la constatarea daunelor de la Lespezi;

Având în vedere că F. Kossek declară înaintea tribunalului că a fost împreună cu Scariat Miclescu și cu Popescu, șeful secțiunii incendiului, pentru ca să constate daunele de la Lespezi; că afacerea terminându-se prin împăcarea părților, C. Miclescu a servit de intermediar și în schimbul serviciului adus a primit suma de 100 lei, după cum rezultă din recipisa poștei atașată la mandat; că dar nu se poate imputa inculpatului sustragerea acestei sume;

5) De la mandatul No. 409 inculpatul a încasat în folosul său suma de lei 150, ca cheltueli făcute în constatarea daunei Lazarovici din Vaslui dela 3 Decembrie 1900, când

lului și a Curței de apel, scăpând la această ultimă instanță, achitat cu o majoritate de trei, față de o minoritate de doi d-ni consilieri ai Curței, cari au opinat că: „suntem de părera, că faptele săvârșite de inculpatul Alex. Sc. Miclescu cad sub prevederile art. 332, 333 c. p., și că trebuie a fi pedesit conform acestor articole“. (Dos. Curței apel București; pag. 27, vol. 4 al dosarului instrucțiunei).

Cu un singur glas deci, inculpatul Alex. Sc. Miclescu a scăpat în 1897 de pedeapsa ce i se cuvenea pentru nenumăratele sale fapte delictuoase. Justiția de fond mai indulgentă și mai iertătoare decât instanța de trimitere, a crezut poate că prin această achitare în extrem, va po-căi pe delicent și-l va aduce pe calea cinstei și a onoarei de la care se abătuse în mod așa de degradator.

Justiția de fond însă și-a făcut iluzii, și indulgența sa, departe de a'i servi ca pildă, din contră l-a încurajat și mai mult de a continua calea faptelor sale delictuoase, începute încă din primele sale funcțiuni. De altfel se poate enunța ca un principiu nestrămutat, că indulgența judecătorilor a avut în totdeauna ca efect înmulțirea delictelor. Și că o în-tărare și evidențiere a acestui principiu, este că Alex. Sc. Miclescu, achitat în 1897 în împrejurările excepționale menționate mai sus, comite în timpul gestiunei sale de director general al „Unirei“, în 1899—1901, o serie și mai mare de abuzuri de încredere și escrocherii, de astă dată mult mai grave și mai îndrăznețe.

O enumerare abreviată a faptelor sale penale, comise în anii 1893—1895 în calitate de inspector achisitor și subdirector al „Unirei“, este necesară. Ele vor pune într'o vie lumină temperamentul pervers și conduita periculoasă și incorigibilă a acestui inculpat, care astăzi vine din nou înaintea instanțelor penale sub învinuire de o gravitate și mai mare și mai dăunătoare ordinii sociale.

Astfel, după cum rezultă din ordonanța definitivă No. 102 din 22 Iunie 1895 a d-lui judecător de instrucțiune V. Lilovici, inculpatul Alex. Sc. Miclescu a frustrat societatea „Unirea“ cu 11,827 lei, 55 bani, prin comiterea următoarelor abuzuri de încredere și escrocherii: 1) își însușește pe nedrept în dauna „Unirei“ suma de 1,081 lei de la asigura-rii din secția „Vieței“ Florea Papariga, Ilie Ionescu și Alex. Dinescu

se găsesc în arhiva societăței acte semnate de inculpat purtând aceeași dată din București.

Având în vedere mărturisirea lui Brociner înaintea tribunalului, care declară că se lucra în lipsa lui Miclescu în biurul direcțiunei hârtii și mandate care se supu-neau semnătorei acestuia când sosea posterior datei lor; că dar, faptul că inculpatul de-clară că a fost la Vaslui în ziua de 3 Septembrie, nu poate fi excus prin constatarea semnătorei lui Miclescu pe hârtii și mandate purtând aceeași dată;

6) De la mandatul No. 550, nu se justifică suma de 100 lei, căci lipsește chitanța expertului;

Având în vedere că rezultă din dosarul cauzei că dauna a fost estimată, că ex-pertiza a fost depusă; că dar expertul a fost plătit, căci nimeni nu se plânge și deci nu se poate imputa inculpatului sustragerea acestei sume;

7) Cu mandatele No. 779, 836 și 840 din 1899, se mandatează salariul pe trei luni avocatului Cihoski a 200 lei lunar, pentru care d. Cihoski nu a semnat și declară că nu a primit această sumă;

Având în vedere mărturisirea avocatului Cihoski înaintea tribunalului, că pe lunile când a primit onorariul i se făcea totdeauna plata de casierul societăței; că dar dacă plata nu s'a făcut întrun mod efectiv, casierul iar nu directorul societăței a sus-tras această sumă;

8) De la mandatul No. 911 de lei 896, cheltuiți în voiajul la Viena-Berlin în Octomvrie și Noemvrie 1899, se impută inculpatului că își a însușit în folosul său di-urna pe trei zile, adică 90 lei, luând diurna pe 14 zile în loc de 11 zile cât durase vo-iajul în stăinătate;

Având în vedere că inculpatul a plecat la 23 Octombrie și ultima zi a voiaju-

-din județul Olt, cari bani în loc de a-i vărsa în casa societății, prin diferite manopere și falșuri și-i apropie în beneficiul său; 2) în acelaș mod și prin ajutorul aceloraș falșuri a procedat cu asigurații din Caracal: Gh. Nicolescu, P. Leoveanu, Preotul I. M. Prutușescu, St. Dumitrescu, I. Bălănescu și Preotul A. Popescu, frustrând societatea „Unirea” cu suma de 2,384 lei și 75 bani; 3) tot prin aceleași mijloace frauduloase, a încasat, însușindu-și pe nedrept, în prejudiciul societății „Unirea” suma de lei 886 bani 86, de la asigurații din Caracal; 4) idem 661 lei de la asiguratul Răsvan din București; 5) idem suma de 782 lei 80 bani, de la societarii asigurați în județul Olt; 6) a frustrat societatea „Unirea” cu suma de 1,760 lei, luând timp de mai multe luni de la funcționarul Theodorian câte 10 lei pe zi, din cheltuelile de poștă, pe cari și-i însușea pe nedrept în dauna societății, dând ordin în calitate de subdirector al „Unirei” acelu funcționar de a trece această sumă de 1,760 lei în registru de cheltueli; 7) a frustrat societatea „Unirea” cu o altă sumă de 1,593 lei, prin aprobarea ce a făcut cu propriile sale rezoluțiuni, în calitate de subdirector, a unor cheltueli fictive pentru spese de procese și proceduri. Aceste cheltueli ordonate de inculpatul Alex. Sc. Miclescu, nu sunt cu nimic justificate; 8) o altă sumă de 180 lei luată din averea societății „Unirea” prin aceleași mijloace frauduloase ce erau în obiceiul inculpatului Alex. Sc. Miclescu; 9) o altă sumă de 150 lei și 90 bani, luată pentru diferite transporturi pe calea ferată, făcute în interesul societății în cursul lunii Ianuarie 1895, deși în acel timp inculpatul Alex. Sc. Miclescu avea bilet de liber parcurs, cumpărat din banii societății; 10) o altă sumă de 214 lei și 80 bani, luată ca și cea de mai sus, prin aceleași manopere frauduloase, sumă ce i s'a ordonanțat cu mandatul 926 din 12 Iunie 1895, drept plata transportului și a diurnei pentru niște voiagiuri, pe cari însă nu le-a făcut; 11) în fine inculpatul Alex. Sc. Miclescu mai frustrează „Unirea” cu sumele de 1,871 lei, 170 lei și 55 lei, prin aceleași mijloace incorecte, așa că în total, suma cu care acest inculpat escrochează societatea de asigurare „Unirea” în anii 1893—1895, timp cât a fost inspector achizitor și subdirector, se ridică la importanta cifră de 11,827 lei și 55 bani.

Pentru toate aceste fapte delictuoase, inculpatul Alex. Sc. Miclescu

lui a fost la 4 Noemvrie; că luna Octomvrie având 31 zile și adunând ziua plecării și ziua sosirii, conduce la totalul de 14 zile; că dar nu se poate imputa inculpatului că a fraudat societatea cu suma de 90 lei;

9) De la mandatul No. 7, se impută inculpatului că a fraudat societatea cu suma de lei 610, adică diurna pe două zile și 550 lei ca nejustificată, fiind trecută sub vaga denumire «cheltueli diferite»;

Având în vedere că cele două zile în plus sunt stabilite de instrucție prin data semnăturilor de pe diferite hârtii sau mandate din arhivă; că martorul Brociner a arătat înaintea tribunalului că se întâmpla des ca Miclescu să semneze posterior datei actelor; că dar, nu se poate stabili diurnele adăogite în plus de inculpat; că tribunalul găsește că suma de 550 lei nu este exagerată ca cheltueli diferite, căci la un voiaj destul de mare la Viena, Berlin, Bruxelles, sunt cheltueli mărunte de trăsură, de comisionar, de intermediari, etc., de care nu se poate lua chitanțe justificative;

10) De la mandatul No. 268, se impută inculpatului că a fraudat societatea cu 140 lei diurna pe patru zile și de la mandatul No. 178 că a fraudat societatea cu suma de lei 533 bani 25, sub pretext că a fost bolnav în străinătate, pentru că chitanța d-lui Schönburg din Dresda pentru onorariul său este datată din 15 Maiu 1900, când inculpatul nu mai era în străinătate;

Având în vedere că pentru cele patru zile de diurnă, acuzarea se bazează pe faptul că se găsește semnătura lui Miclescu pe hârtie și mandate când pretinde că era în străinătate; că martorul Brociner a arătat în deajuns netemeinicia acuzărei;

Asupra sumei de 533 lei bani 25 ce pretinde inculpatul că i-a cheltuit cu boala sa din Dresda, dacă chitanța d-rului Schönburg este datată din 15 Maiu, când incul-

a fost trimis la 1895 în judecata tribunalului corecțional, care pe motivul, că deși el recunoaște în parte sumele sustrase, dar pentru că între el și societate era un cont curent de dare și luare reciprocă, iar nu un mandat comercial, ca să poată comite abuzuri de încredere și escrocherii, achită pe inculpat. Primul procuror făcând apel, Curtea de apel cu o majoritate de trei d-ni consilieri, confirmă sentința tribunalului, minoritatea de doi d-ni consilieri fiind însă pentru condamnare opinând, după cum am arătat mai sus, că: „suntem de părere, că faptele săvârșite de inculpatul Alex. Sc. Miclescu, cad sub prevederile art. 332, 333 c. p. „și că trebuie a fi pedepsit conform acestor articole“. (Decis. Curț. ap., vol. IV, pag. 27 și 27 verso).

Văzându-se scăpat ca prin minune, din acest noian de fapte incorecte și delictuoase, Alex. Sc. Miclescu, dotat de la natură cu o inteligență plină de preversitate și de o îndrăzneală, care atinge culmea cinismului, pozând în victimă, și având și concursul imoral al direcțiunii societății „Unirea“ de pe atunci, intră din nou ca subdirector la aceiași societate, pe care în ajun o escrocăse cu suma de 11,827 lei și 55 bani, devenind în 214 Maiu 1899 director general al ei.

E în adevăr uimitor și dureros în acelaș timp, din punct de vedere al celei mai elementare morale sociale, ca un om, care scapă în 1897 de acuzațiunea de abuz de încredere și escrocherie comisă în dauna „Unirei“, numai prin un singur glas al Curței de apel, să ajungă să fie ales în 1899 director general al aceleiași nenorocite societăți. O concepție mai înaltă a noțiunii de onoare și morală, n'ar fi trebuit să lipsească acelora, cari au contribuit prin votul lor, la alegerea ca director general a unei asemenea persoane, cu un trecut atât de compromis și pătat.

Acum după ce am expus în mod detaliat și fidel, după actele aflate în dosar, antecedentele inculpatului Alex. Sc. Miclescu, să examinăm gestiunea sa ca director general al „Unirei“ din anii 1899—1901 și să stabilim întreaga serie de fapte delictuoase ce i se pun în sarcină prin requisitoarele introductive ale d-lui Prim-procuror, în legătură cu ajutorul dat de complicității săi.

Vom împărți în acest scop ordonanța noastră, pentru o mai bună înțelegere și sistematisare a fraudelor, în șase părți: întâia parte va co-

patul era deja întors în București, cauza este că banii au fost trimiși după sosirea sa aici;

Că dintr'o recentă scrisoare a d-rului Schönburg se confirmă că într'adevăr inculpatul și nu o altă persoană a fost în căutarea sa medicală;

11) De la mandatul No. 260, se impută inculpatului că a fraudat suma de 1500 lei, dați pentru mijlocirea transacției cu Ministerul de finanțe pentru pretențiuni de 21 mii lei ce avea contra „Unirei“ de la timbre neplătite pe timp de 10 ani;

Având în vedere că consiliul de administrație prin procesul-verbal din 5 18 Iunie 1900, autoriză și descarcă pe inculpat cu această sumă, rezultă că inculpatul Miclescu își îndeplinise mandatul ce-i fusese dat de către consiliu;

12) De la mandatul No. 33, 40, 58 și 59, se impută inculpatului că a fraudat cu suma de 3000 lei, fiindcă justificarea este evazivă și curioasă că s'a dat bani pentru a se stăruie la ridicarea sumei de 87,000 lei ce avea societatea „Unirea“ la Ministerul de domenii;

Având în vedere că societatea „Unirea“ neputând ridica suma de 87,000 lei ce se deținea de Minister, Consiliul de administrație a decis a se plăti stăruitorilor, cari vor reuși să scoată acei bani, 3000 de lei; că suma de 87,000 s'a încasat de „Unirea“ prin stăruința d-lor C. Lahovari și C. Miclescu și consiliul prin procesul-verbal din 20 Maiu 1900, descarcă această cheltuială; că dar nu se poate imputa inculpatului că a sustras această sumă;

13) De la mandatul No. 630, se impută inculpatului, că a fraudat societatea cu suma de lei 514;

Având în vedere că această cheltuială fiind făcută pentru adunarea generală

prinde enumerarea tutulor abuzurilor de încredere comise de inculpatul Alex. Sc. Miclescu, în prejudiciul averii societărilor asigurați la „Unirea”; a doua parte va cuprinde escrocheria comisă de Miclescu prin antida-tări și falșuri în prejudiciul societăților străine de reasigurare: „Garantie” din Paris și „Gladbacher” din Gladbach, precum și a „Unirei”, în ceea ce privește dauna fictivă suferită de inculpatul Nicu Catargi cu ocazia incendiului de la moșia sa Perieni; a treia parte va cuprinde stabilirea culpabilității inculpatului Nicu Catargi, ca tăinuitor la escrocheria făptuită de Alex. Sc. Miclescu în prejudiciul societăților de reasigurare străine „Garantie” și „Gladbacher”; în fine a patra, a cincea și a șasea parte a ordonanței va cuprinde stabilirea probelor, în privința ajutorului dat lui Miclescu, de complicității săi, inculpații: Emil Ioachimovici, Iosef Marcovici, Isidor Cohen și Nae Anghelescu.

I. *Abuzuri de încredere de 23,022 lei.*—În această primă parte a ordonanței noastre, vom expune în mod detaliat întreaga serie de abuzuri de încredere comise de inculpatul Alex. Sc. Miclescu, în prejudiciul averii societărilor de la „Unirea”, asigurați la secția „Vieței”, aducând probele legale pentru fiecare sumă înstrăinată în mod fraudulos, sau însușită în mod nedrept de inculpat. Bine înțeles că, aci nu vom enumăra nici sumele risipite sau cheltuite în mod culpabil din punct de vedere moral în împrumuturi imprudente, unele făcute de favoare, iar altele pătate de imoralități, împrumuturi făcute de inculpatul Miclescu cu banii „Unirei” în sumă de 401,700 lei,—bani cari erau depuși la casa de depuneri, din pătrimile fondului asigurațiilor la „Viața”, conform art. 147 c. com.; nu vom enumăra în această parte nici sumele risipite și cheltuite în mod inconștient cu voiagiuri riscate, cu premii inoportune, cu sinecure, cu favoruri și cu jetoane de complezență, date membrilor consiliului de administrație, căci atunci întreaga sumă risipită de inculpatul Alex. Sc. Miclescu în timpul gestiunii sale de doi ani și jumătate, s’ar ridica la colosală cifră de aproape 700,000 lei, din cari: 277,721 lei luați din fondul asociațiilor și 401,700 lei pătrimea ridicată dela casa de depuneri, aruncată în împrumuturi imprudente și imorale. Totuși, ca exemple caracteristice, cari să pună în lumină această risipă inconștientă, această nepăsare condamabilă pentru interesele societății și aceste

și aprobată de consiliul de administrație, nu se poate imputa inculpatului sustragerea acestei sume;

14) De la mandatul No. 54 din 1900, este inculpat Miclescu, că a fraudat societatea cu suma de 4291 lei, cheltuită, cu alegerea generală a societății «Unirea» făcută la 2 Maiu 1899, adică înainte ca inculpatul să fie ales ca director general al societății;

Având în vedere că fiind vorba de o cheltuială făcută înainte de a fi director al societății, intră în gestiunea predecesorului său P. Buescu;

Că, de almintrelea, conform statutelor, în fie-care an cheltuelile sunt verificate de comisiunea censorilor și prezentate spre descărcare atât consiliului cât și adunării generale; că aceste cheltueli au fost verificate și aprobate atât de consiliul de administrație cât și de adunarea generală din 6 și 18 Februarie 1900; că dară, nu se poate imputa sustragerea sumei de 4291 lei inculpatului Miclescu;

15) De la mandatul No. 14 din 24 Februarie 1900, se impută inculpatului, că a fraudat societatea cu suma de lei 3113 bani 25;

Având în vedere că această sumă a fost aprobată de consiliu prin procesele-verbale din Februarie 1900 și prin procesul-verbal al adunării generale din 6 și 18 Februarie 1900; că dară nu se poate imputa inculpatului sustragerea acestei sume;

16) De la mandatul No. 72, se impută inculpatului că a fraudat societatea cu suma de lei 366, fiind-că aceeași sumă de 366 lei, se mai găsește mandatată odată cu mandatul No. 224, tot pentru masa societărilor;

Având în vedere că prin mandatul No. 72, este plătită masa și sala în ziua de 5/17 Februarie și prin mandatul No. 224, este plătită masa și sala în ziua de 6/18 Februarie, că dară, au fost două mese; că acest fapt reese din mărturisirile agentului Va-

apucături imorale, putem da următoarele cifre destul de eloquente prin ele însăși: inculpatul Miclescu în timpul celor doi ani și jumătate cât a fost director al societății de asigurare „Unirea”, cheltuiește cu voiajiurile în țară (deși avea bilet de la C. F. R. plătit de „Unirea”) și străinătate, voiajiuri făcute absolut în totdeauna, după cum reese din chitanțele respective, cu inevitabilul „Wagon-lit”, enorma cifră de 21,478 lei și 10 bani, din care 12,382 lei cu voiajiurile din țară și 9,096 cu acele din străinătate, pe lângă leașa de 1,000 lei ce lua în fiecare lună în calitate de director; în anul 1900, profitând de modificarea art. 147 din cod. comercial, inculpatul Miclescu, ce e drept cu învoirea consiliului de administrație al „Unirei” și cu autorizația Ministerului de domenii, ridică de la casa de depuneri pătrimele depuse de fondul „Vieței”, conform vechiului art. 147 cod. com., pătrimi ce se ridicau la suma de 401,700 lei, pe care o împrumută pe ipotecă în al doilea rang după Credit, în mod riscat și imoral, făcând cu unii favoruri, iar cu alții incorectitudini. Nu ne vom ocupa de aceia cărora li s'a făcut favoruri; vom menționa însă pe aceia, de la cari inculpatul Miclescu a luat bacșișuri imorale, bacșișuri, cari ar lua numele de mită și cari ar forma delict pe depeșite de lege, dacă inculpatul ar fi fost funcționar public. Astfel pentru un împrumut de 80,000 lei, a pretins lui Thoma Basilescu, tipograf, și i s'a oferit 6,000 lei; pentru un împrumut de 66,700 lei, făcut izraelitei Golda Schwartz, a pretins și i s'a oferit 8,000—10,000 lei; toate aceste fapte dovedindu-se în mod complet, prin arătările lui Iosef Marcovici și a martorilor: Luca Falkenflüg, Toma D. Voiculescu și alții; Iosef Marcovici, care era mijlocitorul inculpatului Miclescu, în efectuarea acestor împrumuturi însoțite de bacșișuri, arată și modul cum Miclescu proceda; Marcovici arată în interogatoriul său că: „știu, că de „la Thoma Basilescu, tipograf, a luat 6,000 lei ca prezent pentru face-rea și acordarea împrumutului ipotecar; de asemenea de la unul M. „Schwartz care a plecat în America, a luat 5,000 lei; (martorul „Falkenflüg arată că de la M. Schwartz a luat 10,000 lei); iată modul „în care lua acești bani: înainte de a le acorda împrumutul, spre a fi „sigur, Miclescu a pretins de la Thoma Basilescu și Schwartz chitanțe „semnate de Thoma Basilescu și Golda Schwartz, de oarece soția fă-

silescu, ale fostului inspector de poliție Sachelaridi și ale inginerului Dominican Ștefănescu;

Că dară, au fost două mese și de două ori a trebuit plătită aceeași sumă;

17) De la mandatul No 21, se impută inculpatului, că a fraudat societatea cu suma de 70 lei, pusă în compt mai mult pentru plata a 100 scaune închiriate pentru adunarea generală;

Având în vedere că în borderoul de enumerarea actelor justificative, s'a trecut în loc de 100 scaune 30 lei, 100 lei 30 scaune, acel borderou alăturat de mandat, este scris de un funcționar, iar nu de inculpat și bani dacă nu au s'au primit de Zilberman, proprietarul scaunelor, au fost sustrași de casier, nu de inculpat;

18) Inculpatului se impută că a primit din casa societății «Unirea» suma de lei 733, care i s'a dat pe timpul direcțiunii lui P. Buescu;

Având în vedere că ordonanțarea plății a fost făcută de un alt director și ne dovedindu-se reaua credință a inculpatului, rezultă că lui Al. Miclescu nu i se poate pune în sarcină;

19) În fine, inculpatului i se impută că făcându-se transacția cu I. Petrescu a fraudat societatea cu 1000 lei;

Având în vedere că consiliul de administrație a însărcinat pe E. Ioachimovici să încheie transacție cu Petrescu care să răspundă «Unirei» 10000 lei; că însă la plăta Petrescu neputând număra 10000 lei, consiliul a admis să se primească 9000 lei;

Având în vedere că din mărturisirea lui Petrescu dinaintea tribunalului și din scriptele societății, rezultă că Miclescu nu a putut fraudă suma ce i se impută;

Având în vedere că din cele expuse mai sus rezultă că toate sumele pentru

„cea împrumutul, prin cari ei arătau, că au primit ca acout de la societatea „Unirea“ suma de 6,000 și 5,000 lei (10,000 lei). Miclescu m'a trimis pe mine cu aceste chitanțe de le-a iscălit Basilescu și Golda „Schwartz, care de sigur se înțelesese cu Miclescu în această privință „de mai înainte“. Nu vom vorbi de asemenea nici de suma de 30,000 lei, ridicată la 4 August 1900, de la casa de depuneri cu recipisa No. 98,906 din 1900, prin inducerea în eroare a Ministerului domeniilor, de inculpatul Miclescu; nu vom avea în vedere nici jetoanele de prezență date cu prea multă libertate membrilor consiliului de administrație, în acești doi ani și jumătate, jetoane ce se ridică la suma de 30,446 lei și 60 bani; nu vom insista de asemenea în această parte a ordonanței, nici de risipa importantei sume de 35,332 lei, acordată ca onorariu în timpul celor doi ani și jumătate mai multor d-ni avocați, mai toți membrii în consiliul de administrație al „Unirei“; de asemenea nici de faptul că, inspectorul achisitor al acestei societăți, inculpatul Iosef Marcovici, *persona grata* a lui Miclescu, incasează în acești doi ani și jumătate din averea societăților „Unirei“ drept lefuri, diurne, premii și voiajuri, însemnata sumă de 20,172 lei; de asemenea nu vom vorbi nici de suma de 11,000 lei plătită în mod neregulat casei de schimb Steriu, plată ce ascundea în ea un fapt incorect, nici de lichidarea în mod imoral a daunei Lazarovici, etc., etc.

Toate aceste risipe inconștiente, cheltueli exagerate, favoruri și primiri de bașisuri, formează partea imorală a faptelor inculpatului Alex. Sc. Miclescu; deși ele nu constituiesc delikte prevăzute de codul penal, am crezut necesar a le pune în evidență, pentru că ele clarifică și mai mult conduita incorectă, obiceiurile josnice și temperamentul pervers al inculpatului, servindu-ne în acelaș timp ca puternice și elocvente prezumții de rea credință în ceace privește celelalte fapte ale inculpatului Alex. Sc. Miclescu. Dar repetăm încă odată că, nu de aceste sume risipite în mod condamnabil și moral ne vom ocupa noi, deși cheltuirea lor în mod așa de îndrăzneț, când știut este că acești bani erau micile economii sfânt muncite ale atâtor săteni nenorociți, ale atâtor văduve sărmâne, ale atâtor copii asigurați, denotă lipsa de conștiință cea mai revăltătoare. Noi ne vom ocupa în această primă parte a ordonanței, nu-

care este dat judecăței inculpatul Miclescu, au fost autorizate și aprobate de consiliul de administrație al societăței «Unirea» fie prin încheeri speciale la anumite cheltueli, fie prin încheerile anuale ale censorilor și ale consiliului de administrație, care luând cunoștință de actele de gestiune ale directorului Miclescu, încheeau cuvenitele procese-verbale de aprobare, prevăzute de statutele societăței;

Având în vedere că unul din elementele esențiale ale abuzului de încredere pentru a face aplicabil art. 322, 323 cod. pen., trebuie ca deturnarea să fie frauduloasă; Că fără îndoială, mandatarul care întrebuințează pentru folosul său personal sumele ce i-au fost încredințate, nu își cunoaște îndatoririle sale, neexecutând într'un mod fidel mandatul ce i-a fost dat; că neexecutarea contractului nu poate să dea loc de cât la daune interese pe care codul civil le-a stipulat în art. 1544; că însă mandatarul nu se face culpabil de abuz de încredere, dacă nu a întrebuințat manopere frauduloase în scop ca să-și apropieze sumele ce i-au fost încredințate;

Având în vedere că, în fapt și în speță, nu s'a arătat că Miclescu a întrebuințat manopere frauduloase, pentru a înșela buna credință a membrilor din consiliul de administrație; că aceștia totdeauna au declarat că cheltuelile făcute de Miclescu au fost justificate înaintea lor; că dară, e vorba de un simplu mandat, fără intervențiunea vre-unui circumstanțe de dol sau de fraudă, care caracterizează delictul de abuz de încredere; că dar, nu se poate imputa inculpatului Al. Miclescu delictul de abuz de încredere.

Asupra escrocheriei de 32,000 lei comisă de Alexandru Scarlat Miclescu în complitate cu Nicu Catargi, Iosef Marcovici, Nae Anghelescu și Isidor Cohen;

Având în vedere că se impută inculpaților că au făcut o asigurare fictivă pen-

mai de sumele fraudate, de acele sumi însușite pe nedrept, în înțelesul penal al cuvântului, de inculpatul Alex. Sc. Miclescu, fapte ce constituiesc delict de abuz de încredere, bine dovedite și calificate astfel de lege, sume absolut nejustificate și deci sustrase din averea societății și care se ridică după domniile experților la cifra de 23,022 lei și 20 bani, deși după noi, această sumă fraudată s'ar ridica la o cifră cu mult mai mare.

Care sunt aceste delict de abuz de încredere făptuite de inculpatul Alex. Sc. Miclescu în prejudiciul societății de asigurare „Unirea”, și în ce consistă probele ce aducem pentru stabilirea lor?

Le vom enumăra după cum urmează:

1. Cu mandatul No. 440 din 24 Maiu 1899, inculpatul Alex. Sc. Miclescu, abia 7 zile după instalarea sa ca director-general al societății de asigurare „Unirea”, mandatează și semnează de primirea unei sume de 192 lei pentru cheltuelile făcute personal de d-sa la Căiuș, în scopul revizuirii dănei Maricaș și alții, iar ca piesă justificativă, alătură o notă scrisă și semnată de d-sa, care conține: „Tren Căiuș clasa I, 54 lei; diurna 20 lei; birje 6 lei; „wagon-lit 12 lei; expertul 100 lei; total 192 lei”. Lipssește însă de la mandatul respectiv chitanța de 100 lei a expertului Kossek, și o asemenea chitanță nici n'a putut exista vre-odată, de oare-ce după cum declară inginerul Ferdinand Kossek, ascultat ca martor, el a fost plătit cu suma de 45 lei de însuși daunatul Maricaș. Această declarație a martorului, unită cu lipsa chitanței de 100 lei dela mandat, ne dă proba evidentă a sustragerii acestor bani, a însușirii lor pe nedrept și în mod fraudulos, de inculpatul Alex. Sc. Miclescu;

2. Cu mandatul No. 499 din 1899, inculpatul Miclescu, în calitate de director-general al „Unirei” își mandatează suma de 501 lei și 50 bani, din cari: 269 lei și 65 bani trenul, wagon-lit și diurna pe 5 zile, iar restul de 232 lei este justificat printr'o notă formulată de însuși directorul Miclescu, prin care ordonă contabilității să mandateze suma de 200 lei plata expertului și 32 lei plata birjei la târgul Dărmănești. Lăsăm la o parte suma exagerată de 269 lei plata trenului, a vagonului de dormit și a diurnei; ne vom opri numai la suma de 200 lei plata expertului, pentru care sumă iarăși lipsește chitanța arhitectului Ferdinand Kossek, adică actul justificativ. Lipsa acestei chitanțe, unită cu declarația însuși-

tru a excroca societatea „Unirea” și societățile străine „Gladbacher” și „Garantie” cu suma de 32,000 lei; că această imputare se întemaiază: 1) că polița de asigurare era expirată și neprelungită la timp, căci Marcovici declară la instrucție că dânsul a scris petiția de prelungire după incendiu și Miclescu a semnat pe Catargi pe acea cerere; 2) că produsele asigurate nu au existat când s'a contractat asigurarea și nici când a avut loc incendiul, căci cerealele fusese deja vândute și expediate Casei Dall' Orso și Creditului belgo-român din Galați; 3) că formele de reasigurare la societățile străine au fost în neregulă și falsificate, căci ele sau făcut după incendiu, arătându-se acestor societăți o dată falsă posterioară datei la care s'a întâmplat incendiul;

Asupra primului punct al acuzării, că asigurarea a fost expirată și neprelungită și că cererea de prelungire a fost fabricată de Alexandru Miclescu și Iosif Marcovici după incendiu și înregistrată la o dată anterioară;

Având în vedere că se constată cu suficiență că Miclescu a doua zi după incendiu, declară consiliului de administrațiune, că nu s'a trecut din greșeală cererea de reasigurare a lui Catargi la 2 Maiu; că consiliu ținând seamă de această cerere admite ca să se dea lui Catargi ca despăgubire suma de 32,000 lei;

Considerând că cererea de prelungire chiar dacă a fost rău sau fals înregistrată inutilitatea faptului probează lipsa de rea credință, de oare-ce inculpatul supusese cunoștinței consiliului și discuțiunii sale că petiția de reasigurare nu a fost înregistrată; deci nu mai era nici o necesitate pentru inculpat să procedă la o înregistrare falsă;

Că cererea de reasigurare de și scrisă de Iosif Marcovici, este semnată de Nicu Catargi, după cum însuși Catargi declară înaintea tribunalului și după cum constată expertiza urmată în cauză; că în procesul-verbal al Consiliului se zice că Miclescu a

a expertului F. Kossek, ascultat ca martor, care declară că nu a primit această sumă, lămurind în acelaș timp, că expertiza daunei respective a lui Adamache, a fost făcută de un zidar, căruia i s'a plătit de Miclescu 5 lei, formează proba suficientă că, această sumă de 200 lei, minus 5 lei plătiți zidarului, este o sumă însușită de inculpatul Miclescu pe nedrept și în mod fraudulos din averea „Unirei“;

3. Cu mandatul No. 599 din 8 Iulie 1899, inculpatul Alex. Sc. Miclescu, ca director al „Unirei“ își mandatează și semnează de primirea sumei de 220 lei, alăturând ca piesă justificativă următoarea notă scrisă și sub-scrisă de el, cu conținutul: „Comptabilitatea va mandata lei 220, plata expertului la daunele Focșani, Bârlad, Prisecani (Tutova) și Sculeni (Iași)“. Această sumă de 220 lei însă, coprinsă în mandatul No. 599 din 8 Iulie 1899, este o sumă sustrasă de inculpatul Alex. Sc. Miclescu, de oare-ce plata expertului Kossek pentru evaluarea acestor daune dela Focșani, Bârlad, Prisecani și Sculeni, s'a făcut printr' mandatul No. 598 din 1899 Iulie 8, în sumă de 146 lei, pe lângă care mandat se află chitanța arhitectului F. Kossek de 146 lei, cu justificarea detaliată a daunelor de la Focșani și Bârlad. F. Kossek ascultat ca martor, confirmă aceasta prin declarațiunea sa. Rezultă de aci în mod evident că suma coprinsă în mandatul No. 599 din 1899, de 220 lei, este o sumă însușită de inculpatul Miclescu pe nedrept și în mod fraudulos din averea societăței „Unirea“;

4. Cu mandatul No. 137 din 27 Martie 1900, inculpatul Miclescu, în calitate de director al „Unirei“, își mandatează și primește suma de 224 lei și 75 bani, pentru constatarea mai multor daune; la acest mandat ca piesă justificativă nu se găsește decât o scrisoare a lui F. Kossek, prin care recunoaște că a primit suma de lei 22 pentru plata trăsurrei de la Bârlad la comuna Găgești; restul de 202 lei și 75 bani nu este de loc justificat, căci nu se poate considera justificare o copie după un mandat poștal telegrafic de 100 lei cu chitanța poștei centrale No. 498 din 29/11 1899, mandat trimes personal de inculpatul Alex. Sc. Miclescu,—far nu din partea „Unirei“,—vărului său C. Miclescu la Pașcani, și nu poate fi luată în serios explicația inculpatului Miclescu, coprinsă în apostilul său din dosul chitanței poștei, cu vagul conținut că: „Se va

prezentat cererea de reasigurare și acceptul din partea lui Nicu Catargi; or, se constată că acceptul nu este falsificat, că emană dară de la Nicu Catargi, cauza însă a acestui accept este cererea de reasigurare, care trebuia să fie semnată de Nicu Catargi, deci ea nu este fabricată de inculpatul Miclescu;

Că cererea de reasigurare a lui Nicu Catargi este dată lui Miclescu înainte ca cel dintâiu să plece la Carlsbad, căci nu e posibil ca un om ca N. Catargi, cu o recoltă aproape de două milioane, să plece din țară știind că în timpul absenței trebuie preînviată polița de asigurare; că nu este admisibil ca N. Catargi să fi trimis această cerere imediat după izbucnirea focului, căci în acest caz Miclescu nu ar fi putut prezenta cererea a doua zi după incendiu;

Asupra celui de al doilea punct al acuzării că produsele asigurate nu au existat când s'a contractat asigurarea și nici când a avut loc incendiul, căci cerealele fusese deja vândute și expediate oasei Dall'Orso și Creditului belgo-român din Galați;

Având în vedere că nici-odată la contractarea asigurărilor nu se constată existența obiectului declarat de asigurat, ci numai după ce a avut loc incendiul; că dară cestiunea este de a se ști dacă au existat produsele asigurate în momentul incendiului;

Având în vedere că martorii Nicolae Fumu și Gheorghe Filincu, declară înaintea tribunalului că incendiul a durat vre-o 10—14 zile; că era în Standola, de o lungime de 50 metri, cantități mari de grâne;

Că, după incendiu, se transformase în mormane mari de produse carbonizate; Având în vedere că Nicu Catargi era unul dintre cei mai mari exploataitori agricoli din Moldova, căci avea semănat 1000 fălci, adică 3000 pogoane de semăntură; că un exploataitor agricol își are tot-d'auna rezervate grâne de semăntă; că la

„mandata speșele de daune d-lui C. Miclescu, care ca avocat a stăruit „împăciuirea cu mai mulți daunați“. Martorul F. Kossek, arhitect, declară în depozitia sa, că acest C. Miclescu nici nu a fost la locul daunei și nu a împăcat nici un daunat. Resultă de aci că, restul sumei de 202 lei și 75 bani, coprinsă în mandatul No. 137 din 1900, este o sumă însușită pe nedrept și în mod fraudulos de inculpatul Alex. Sc. Miclescu, în prejudiciul averii societărilor „Unirei“;

5. Cu mandatul No. 409 din 8 Octomvre 1900, inculpatul Alex. Sc. Miclescu își mandatează și semnează de primirea sumei de 150 lei și 70 bani, cheltueli făcute cu constatarea daunei Lazarovici la 3 Septembrie 1900; iar ca act justificativ se găsește alăturat pe lângă mandat, nota: „Calea ferată București—Vaslui 61 lei și 70 bani, clasa I; wagon „lit dus și întors 25 lei; birje gara Vaslui, 24 lei; diurnă două zile 40 „lei; total 150 lei, 70 bani, sumă coprinsă în mandat“. Or, această sumă de bani este de asemenea o sumă însușită în mod fraudulos de inculpatul Miclescu, de oare-ce în acea zi de 3 Septembrie 1900, când el pretinde că a fost la Vaslui, pentru constatarea daunei, a fost în realitate în București și a lucrat în zilele de 3, 4 și 5 Septembrie în biuroul societății „Unirea“, după cum resultă din hârtiile și mandatele No. 371—378, ce a semnat în zilele de 3, 4 și 5 Septembrie 1900. Pentru a admite această sumă de 150 lei și 75 bani, coprinsă în mandatul No. 409 din 1900, ca justificată, ar trebui să admitem că inculpatul Miclescu avea darul ubiquității, putând fi în aceeași zi de 3 Septembrie și la București și la Vaslui. Pe lângă această probă evidentă mai avem și arătarea martorului F. Kossek, arhitect, care declară, că pentru estimarea daunei Lazarovici, a fost trimis d-sa singur în comuna Crăciulești-Buhăești (Vaslui), știind despre aceasta șeful garei Buhăești și Tokel, fost agent al „Unirei“. Resultă deci, că și această sumă de 150 lei și 70 bani în mandatul No. 409 din 1900, este o sumă pe care inculpatul Alex. Sc. Miclescu a însușit-o pe nedrept și în mod fraudulos din averea „Unirei“;

6. Cu mandatul No. 550/99 în valoare de 250 lei și 50 bani, inculpatul Alex. Sc. Miclescu își mandatează și semnează de primirea acestei sume, pe care însă riu o justifică în mod complet; căci dacă cu multă bună voință i se poate lua drept justificată suma de 150 lei și 50

3000 pogoane de semănătură trebuie să se rezerve semănța ce aproximativ se poate ridica la 30.000 lei; că pe polița de asigurare este scris grâu de semănță; că acest grâu se seamănă în August, deci exista în Maiu, când a avut loc incendiul;

Considerând că dacă Nicu Catargi a vândut din produsele sale casei Dall' Orso și Creditului belgo-român din Galați, nu se stabilește însă de acuzare că cantitatea produselor vândute este egală cu întreaga producțiune a moșiei Perieni, exploatată de Nicu Catargi; că dar, de și a vândut la aceste case, el a putut să oprească grânele asigurate pentru însemnătarea moșiei;

Că arderea acestor grâne existente în momentul incendiului, mai înainte însă ca cererea de reasigurare să fie înregistrată, adică mai înainte de îndeplinirea tuturor formelor, este o dovadă puternică că focul nu a fost pus de inculpat și atunci nu a putut fi nimic plâsmuit de dânsi în momentul plecării lui lui Nicu Catargi la Carlsbad, adică mai înainte de izbucnirea incendiului.

Asupra celui de al treilea punct al acuzării, că formele de reasigurare către societățile «Garantie» și «Glabbacher» au fost neregulate și falsificate:

Având în vedere că reasigurările în străinătate se fac de către societățile de asigurare din țară în două moduri: 1) când societatea din țară este obligată să dea în reasigurare toate asigurările contractate de dânsa; și 2) când societatea din țară are facultatea să dea în reasigurare numai asigurările pe care le voește;

Având în vedere că societatea «Unirea» adoptase prima formă de reasigurare; că societatea «Unirea» era obligată a nu ține nimic pe socoteala ei; că la finele anului o comisiune din străinătate controla operațiunile «Unirei» care trebuia să plătească pentru toate asigurările făcute prime de reasigurare; că, în schimb, societățile străine plă-

bani, plata voiajiului de la București la Ploești, restul de 100 lei, așa zisa plată a expertului, este o sumă fraudată de Miclescu, întru cât la mandat nu se află nici o chitanță și nici o altă justificare de primirea acestei sumi de cine-va. Deci încă o sumă de 100 lei însușită de inculpatul Miclescu în mod fraudulos în dauna „Unirei“;

7. Cu mandatele No. 779/99, 836/99, și 840/99 s'au mandatat lefurile funcționarilor „Unirei“ pe lunile August, Septembrie și Octombrie 1899. Pe lângă fie-care mandat sunt alăturate statele lunare ale „Unirei“ unde fie-care funcționar semnează de primirea lefei. Deși în cele trei state alăturate pe lângă mandatele respective figurează, că „direcțiunea a mandatat, iar în scripte că s'a plătit câte 200 lei lunar, adică în total lei 600 d-lui avocat S. T. Cihosky, ca șef al serviciului contencios al „Unirei“, salariul său pe lunile August, Septembrie și Octombrie 1899, în state însă nu se găsește, nu se vede semnat avocatul Cihosky, că a primit această sumă de 600 lei, leafa de 200 lei pe fie-care din cele 3 luni. Inculpatul Miclescu a prevăzut în cele 3 state cu propria sa rezoluție că: „se va plăti“ — și din casa „Unirei“ a eșit această sumă, pe care d-l Cihosky, după cum reese din nesemnarea statelor de lefuri, precum și din propria sa declarațiune de martor, nu a primit-o. Deci încă o sumă de 600 lei, însușită de inculpatul Alex. Sc. Miclescu pe nedrept și în mod fraudulos din averea „Unirei“;

8. În legătură cu voiajiul inculpatului Alex. Sc. Miclescu la Viena și Berlin, în scopul contractării unor reasigurări cu unele societăți străine de asigurare, observăm în scriptele „Unirei“ că inculpatul Miclescu cu mandatul No. 911 din 30 Noembrie 1899 își mandatează suma de 896 lei, pe care o justifică în modul următor: „Trenul clasa I la Viena și Berlin dus și întors, 195 lei, 75 bani, wagon-lit 72 lei; trăsura în „gări 130 lei și 80 bani; telegrame 22 lei și 50 bani; diurne pentru 14 „zile à 30 lei pe zi: 420 lei; diferite cheltuieli mărunte 55 lei; total „896 lei“.

Nu voim să mai insistăm asupra oportunității acestui voiaji făcut în wagon-lit cu banii nenorociților societari ai „Unirei“; nu voim de asemenea să mai insistăm nici asupra sumelor exagerat cheltuite cu trăsurile și telegramele; ne vom opri însă la suma de 420 lei, ce inculpa-

teau 800, la toate asigurările în cas de sinistru, chiar dacă reasigurarea nu se făcuse la timp;

Considerând că, în speță, nu era vorba de o asigurare care trebuia făcută cunoscut prin borderou, căci deja fusese făcută această formalitate când s'a contractat asigurarea și s'a emis polița; că era vorba numai de prelungirea asigurării, care nu era de cât o lucrare de biurou a societății «Unirea», că nu este nevoie de emiterea unei noi polițe pentru prelungirea asigurării; că dacă inculpații Al. Sc. Miclescu și Nae Angelescu, Isidor Cohen, pentru a obține o poliță de reasigurare, fac o cerere în acest sens societăților «Garantie» și «Gladbacher» la 12 Iunie, adică la două zile după incendiu, anunțând în urmă că incendiul a avut loc la 17 Iunie când în realitate avusese loc la 10 Iunie, aceste societăți nu au fost păgubite prin această falsă declarațiune, căci dacă reasigurarea la societatea «Unirea» era valabilă făcută, cum a avut loc în speță, nu mai era nevoie de o reasigurare a «Unirei» la aceste societăți, ele erau ținute la despăgubiri în baza asigurării deja existente; că dar, neexistând prejudiciu sau posibilitate de prejudiciu, nu se poate imputa inculpaților Alexandru Miclescu, Isidor Cohen și Nae Angelescu că au comis vre-un fals; că, de altminterea, societățile «Gladbacher» și «Garantie» au declarat în instanță, prin reprezentantul lor, că nu au nici o pretențiune în contra inculpaților.

Asupra punctelor de acuzare aduse în contra inculpatului Emil Ioachimovici: 1) că în calitate de director provizoriu al societății «Unirea» de la 27 Septembrie 1901, până la 9 Decembrie 1901, își a însușit pe nedrept și cu rea credință suma de lei 5116 bani 88 în prejudiciu «Unirei», parte risipită, iar parte nedepusă nici până azi în casa «Unirei», și deținând-o fără drept; 2) că a distrus acte sesizate de instrucție și anume o foaie din registrul de intrare al «Unirei», cu intenția a distruge probele adunate de ea.

tul Miclescu își alocă ca diurnă pentru 14 zile de voiagiu, de oare-ce aci se ascunde o fraudă; în adevăr, în nota justificativă, alăturată la mandatul No. 911/99 de 896 lei, nu se arată nici data plecării, nici data sosirii inculpatului din străinătate, spre a se putea socoti zilele ce a lipsit, deci zilele pentru cari 'i se cuvine diurnă; instrucția însă controlând actele din archiva „Unirei“ și examinând corespondența eșită și copiată în „registrele copiere“, a putut stabili în mod precis și data plecării și data reîntoarcerii inculpatului din străinătate.

Din ele instrucția a constatat că, Miclescu a plecat la 23 Octombrie 1899 și s'a întors la 4 Noembrie 1899, lipsind ast-fel 11 zile iar nu 14. Deci spre a fi corect, inculpatul Miclescu trebuia să-și mandateze diurna de 30 lei pe zi numai pentru 11 zile, iar nu pentru 14 zile cum a făcut, fraudând astfel „Unirea“ cu suma de 90 lei, diurnă luată pe nedrept pentru 3 zile în plus. În adevăr, din volumul 21/99 de corespondență al „Unirei“, se constată că ultima scrisoare semnată de Miclescu în bioururile societăței, este de la 22 Octomvrie 1899 sub No. 7906, adresată d-lui I. Anastasiu, Loco; cele-l'alte corespondențe începând dela 23 Octombrie 1899 până la 4 Noembrie, fiind semnate de Emil Ioachimovici loc-țitor de director. De la 4 Noemvrie 1899, corespondențele încep a fi semnate iarăși de Miclescu, după cum reese din volumul 32/99 sub No. 8165 cu scrisoarea adresată în ziua de 4 Noemvrie 1899 d-lui Beier la Bacău și semnată de Miclescu. Ori, de la 23 Octomvrie până la 4 Noembrie sunt 11 zile, iar nu 14; deci încă o sumă de 90 lei, în-sușită de inculpatul Alex. Șc. Miclescu pe nedrept și în mod fraudulos din averea „Unirei“;

9. În legătură cu al doilea voiagiu făcut de inculpatul Miclescu în străinătate, de asemenea cu banii asigurațiilor „Unirei“, vedem că el cu mandatul No. 7 din 11 Februarie 1900, își mandatează importantanta suma de 2605 lei, 30 bani, pe care o justifică în modul următor: „Trenul „la Viena, Berlin și Bruxelles dus și întors: 628 lei și 70 bani; birji în „aceste orașe: 410 lei; telegramme 56 lei și 60 bani; diurnă pe 32 zile à „30 lei ziua: 960 lei; diferite cheltuieli fără determinare 550 lei“. Și aici de asemenea nu vom discuta verștatea justificărilor făcute, nici sumele îndrăzneț de exagerate ce le pune ca cheltuite pe trăsuri și telegramme.

Asupra primului punct al acuzărei că își a însușit pe nedrept și cu rea credința suma de lei 5116, bani 38:

Având în vedere că inculpatul Emil Ioachimovici justifică această sumă: 1) lei 321 quantumul mai multor jetoane de prezență; 2) lei 1200 coprinșă în mandatele No. 211 și 247 primită de Ioachimovici pentru serviciul adus pe șeșe luni ca avocat al serviciului contencios al societăței; 3) 1634 lei, 80 bani, din mandatele No. 242 și 257, salarii achitate în lunile Octomvrie și Noemvrie 1901, inculpaților de azi Al. Șc. Miclescu, Josef Marcovici, Isidor Cohen și Nae Anghelescu; 4) 2933 lei, 58 bani, suma ținută de inculpat în baza votului Consiliului de administrație din 20/3 Decembrie 1901; că de și procesul-verbal al Consiliului nu este semnat în regulă în registru special de ședințe, martorii audiați în această privință, ca colonel Costescu, arată cum cazul de forță majoră provenit prin năvălirea partizanilor d-lui P. Buescu, li au împedicat de a mai pune semnăturile lor; că trecerea în registrul societăței nu are ca scop de a da existență procesului-verbal, ci numai ca o măsură de prudență de a procede la conservarea lui;

Că procesul-verbal cu data de 20/3 Decemvrie 1901, de și netrecut în registru, existând însă în realitate și purtând semnăturile membrilor din Consiliul de administrație, exprimă întrun mod compect voința Consiliului; că dar inculpatul Emil Ioachimovici are o justă cauză de a deține această sumă.

Asupra celui de al doilea punct al acuzărei că inculpatul Emil Ioachimovici în calitate de director provizoriu al societăței «Unirea» a distrus o parte din foaia în care era înregistrată cererea cu No. 2056 din 20 Aprilie 1901, în dreptul căreia, sub ștersături, era trecută cererea de reînnoirea poliței de asigurare No. 24889 a lui Nicu Catargi;

Cu multă bună voință le vom lua de bune, întru cât copriind o aparență de justificare. Ne vom opri însă asupra sumei de 960 lei, ce inculpatul Miclescu își alocă ca diurnă la 30 lei pe zi, pentru 32 zile cât a fost în voiagiu, cât a lipsit de la „Unirea“ precum și asupra sumei de 550 lei, justificată prin vaga mențiune: „diferite cheltueli“. Instrucția a stabilit din controlul arhivei societății „Unirea“, — volumul 12/99, adresa No. 2576 din 30/11 și volumul 36/99 sub No. 9251, — și din examinarea corespondențelor copiate în registrul copier, că inculpatul Alex. Sc. Miclescu a plecat în străinătate la 1 Decembrie și s'a întors la 30 Decembrie, de oare-ce la 31 Decembrie era deja în București, semnând, acte și adrese de ale „Unirei“. Resultă deci că el a lipsit 30 de zile iar nu 32, cât este trecut în actul justificativ și că deci nu avea drept decât la diurna pe 30, iar nu pe 32 zile. O sumă dar de 60 lei, fraudulos însușită de inculpat, care împreună cu suma de 550 lei, care nu poate fi considerată ca justificată prin vaga și nedeterminată mențiune: „diferite cheltueli“, însumează cifra de 610 lei însușită pe nedrept și în mod fraudulos de inculpatul Miclescu, în paguba averii societăților „Unirei“;

10. In legătură cu un al treilea voiagiu făcut în străinătate, inculpatul Alex. Sc. Miclescu, cu mandatul No. 268 din 28 Iunie 1900 își mandatează și achită suma de 2879 lei 40 bani, justificând cheltuiala acestei importante sumi în modul următor: „Calea ferată clasa I Viena „Berlin, München, dus și întors, 327 lei și 40 bani; birji întrebuintate în „aceste orașe 457 lei; transportul bagajelor 110 lei; wagon-lit 150 lei; „telegrame și scrisori 60 lei; diurna pe 41 zile à 35 lei pe zi: 1435 lei; „cheltueli diverse 340 lei; total: 2879 lei și 40 bani“. Și aci de asemenea nu vom discuta, nici veracitatea justificărilor făcute, nici sumele exagerate, cheltuite pe birji, bagage și wagon-lit, ele având de bine de rău o umbră de justificare; ne vom opri însă, după cum am făcut și la celelalte două voiagiuri anterioare, asupra sumei de 1435 lei, ce inculpatul își alocă ca diurnă, à 35 lei pe zi de astă dată, iar nu 30 lei cum își fixa mai înainte, pentru 41 zile cât a fost în voiagiu, cât a lipsit de la „Unirea“. Din controlul făcut de noi în scriptele „Unirei“, resultă că inculpatul Alex. Sc. Miclescu a plecat din București la 2 Aprilie seara, sau 3 Aprilie dimineața și s'a întors la 9 Maiu. Inculpatul Miclescu a lipsit deci 37 zile, iar nu 41 pe câte și-a alocat în mod fraudulos diurna. În adevăr, din circulara datată 2 Aprilie 1900, semnată de Miclescu, adresată șefilor de secții din județe, prin care le face cunoscut plecarea sa în străinătate, reese că la 2 Aprilie inculpatul era în București. În ziua de 10 Maiu 1900, constatăm din registrul copier că Miclescu semnează prima scrisoare în biuroul „Unirei“ datată 10 Maiu, către I. H. Pohl în Hamburg, după cum reese din volumul 11/1900 sub No. 2231 al dosarelor de corespondență. Evident deci, că lipsa sa a durat dela 3 Aprilie 1900 până la 9 Maiu 1900 inclusiv, deci 37 iar nu 41 zile cât

Având în vedere că resultă din instrucțiunea urmată în cauză, că Emil Ioachimovici constatând neregularitatea copriind în registrul de intrare, vizează această foaie; că această foaie purtând viza inculpatului, este în urmă văzută de Nicu Catargiu, Leabu, Angheliescu; că dacă inculpatul ar fi voit să distrugă foaia, nu ar mai fi vizat-o; că prin viza pusă, el își a manifestat într'un mod vădit impresia că s'a comis o neregularitate; că, dealmintrelea, el nici-odată nu a tăgăduit materialitatea faptului; că dar, nu se poate pune în sarcina inculpatului Emil Ioachimovici faptele ce i se impută;

Că, prin urmare, din toate cele expuse mai sus, nu resultă în contra inculpaților probe de a lor culpabilitate.

Semnați: G. A. Mavrus, Dem. Negulescu, C. C. Bossie.

arată în mod mincinos în nota justificativă a cheltuelilor făcute. Deci suma de 140 lei, diurna pe 4 zile în plus, à 35 lei ziua, cât a fixat-o de astă-dată, este o sumă fraudulos însușită de inculpat. Cu ocaziunea acestui de al treilea voiagiu, inculpatul Miclescu nu s'a mulțumit că a cheltuit din bani societărilor „Unirei“ suma de 2879 lei și 40 bani, coprinsă în mandatul No. 268/900, căci în ziua de 25 Maiu 1900 cu mandatul No. 178, inculpatul Miclescu își mandatează și o altă sumă de 700 lei, expediată de 2 agenți ai „Unirei“ pe adresa inculpatului la Viena și Dresda, motivând că acești 700 lei, 'i-a cheltuit cu boala ce a suferit în străinătate, alăturând ca piese justificative: onorarii de medic și rețete în valoare de 166 lei și 75 bani, deci rămânând nejustificat restul: 533 lei și 25 bani până la cifra mandatată de 700 lei, sumă ce inculpatul Miclescu și-a însușit-o pe nedrept în paguba „Unirei“. În parentez putem arăta, că după cum reese din nota doctorului-mamoș O. Schemburg din Dresda, datată din 15 Maiu 1900, rezultă că onorariul plătit de 125 mărci, se referă la ajutorul medical dat cu începere de la 14 Aprilie până la 15 Maiu 1900. Or, noi am stabilit din scriptele și registrele-copiere ale „Unirei“, că inculpatul Miclescu s'a rentors în București din străinătate în ziua de 9 Maiu st. n., de oare-ce la 10 Maiu st. n. începe a semna corespondența în biurul „Unirei“. Reese dar, că acest ajutor medical dat de un doctor-mamoș, până la 15 Maiu st. n., nu privea pe inculpatul Miclescu, ci pe o altă persoană din anturajul sau familia sa, persoană ce a rămas în streinătate după plecarea lui Miclescu, continuând a fi în cura doctorului Schemburg până la 15 Maiu. Ar rezulta de aci, că întreaga sumă de 700 lei, iar nu numai 533 lei și 25 bani, după cum am arătat mai sus, a fost însușită de inculpatul Miclescu, pe nedrept și în mod fraudulos, în prejudiciul averii societărilor „Unirei“;

11. Cu ocazia unui al patrulea voiagiu făcut în străinătate cu mandatul No. 69 din 10 Maiu 1901, inculpatul Alex. Sc. Miclescu, își mandatează și ridică din averea societăței „Unirea“ importanta sumă de 1422 lei și 95 bani, iar ca piesă justificativă găsim alăturată la mandat următoarea notă evasivă: „Spese la Viena, Dresda, Berlin pentru contractarea „reasingurărilor: de calea ferată clasa I, birji la gară și în oraș, vagon de dormit, spese de comisionari, diurne, telegrame, scrisori, plus un mandat „postal telegrafic de 350 lei trimes de inculpat lui Pohl în Hamburg“. Din examinarea scriptelor „Unirei“ rezultă că inculpatul Alex. Sc. Miclescu, a lipsit cu ocazia acestui voiagiu 9 zile. E bine de știut deci, că în 9 zile inculpatul Alex. Sc. Miclescu a cheltuit din averea societărilor „Unirei“ însemnata sumă de 1422 lei, 95 bani, fără a căuta cel puțin să o justifice în mod corect, de oare-ce din coprinsul notei menționate mai sus, nu se poate nimic verifica, nimic controla. De aceea mulțumită acestui procedeu îndrăzneț și puțin corect al inculpatului, instrucția nu a putut deosebi și separa suma în adevăr cheltuită de suma fraudulos însușită, așa că din punct de vedere penal, — deși cu multă bună voință, — nici nu voim a-i socoti această sumă între acele fraudate, deși presupțiunile de fraudă ar fi logice și destul de admisibile. Trecem deci această sumă între acele incorect și imoral cheltuite, din averea societărilor „Unirei“, fără a o mai însuma la activul penal al inculpatului;

12. Cu mandatul No. 260 din 22 Iunie 1900, inculpatul Alex. Sc. Miclescu își mandatează și semnează de primirea sumei de 1500 lei, fără a cauta să alăture la mandat actele justificative întrebuintărei acestei sume. Simpla mențiune că: „această sumă s'a cheltuit cu transacția în a-„facerea timbrelor de la Ministerul de Finance, conform votului consiliu-

„lui de administrație din 5/18 Iunie 1900“, nu este prin nimic întărită, de oare-ce în scriptele din archiva „Unirei“, nu s'a găsit nici o urmă din efectuarea unei asemenea transacții; adevărul este că nici nu s'a încheiat vre-odată o asemenea transacție, de oare-ce după cum rezultă din procesul-verbal al consiliului de administrație al „Unirei“ din 6 Noemvre 1900, Ministerul de Finance execută societatea Unirea pentru suma de 21.000 lei, datorită Statului pentru timbre, vânzând chiar în aceeași zi mobilierul „Unirei“, prin licitație publică pentru despăgubirea fiscoi. E evident deci, că între Unirea și Ministerul de Finance nu a fost nici o transacție, de oare-ce „Unirea“ a fost executată pentru întreaga sumă datorită pentru timbre, și că deci suma de 1500 lei din mandatul No. 260 din 22 Iunie 1900, emisă sub pretextul unor cheltueli făcute cu ocazia acestei transacții, este o sumă fraudulos însușită de inculpatul Alex. Sc. Miclescu din averea „Unirei“, iar împrejurarea, că consiliul de administrație al societății i-a aprobat această cheltuială, nu dispensează pe inculpat de a dovedi întrebuițarea ei și a produce actele justificative necesare.

13. Cu mandatele No. 33, 40, 58 și 59 din 1900, inculpatul Alex. Sc. Miclescu, mandatează suma de 3.000 lei, iar drept acte justificative nu alătură pe lângă mandat decât plata unei sume de 500 lei d-lui Const. Lahovari, avocat, și 380 lei d-lui C. Miclescu, vărul inculpatului sub justificarea evasivă, curioasă și imorală a stăruințelor puse de acești d-ni, pentru ca Ministerul de Domenii să aprobe ridicarea unor pături de contra-asigurări depuse de „Unirea“ la Casa de consemnațiuni. Restul până la 3.000 lei a fost însușit în mod fraudulos de inculpatul Alex. Sc. Miclescu. Faptul important însă este, că inculpatul Alex. Sc. Miclescu, cu ocazia aprobării acestor cheltueli de consiliul de administrație al „Unirei“, a indus în eroare acest consiliu surprinzând buna lui credință. În adevăr, în ședința consiliului de administrație al societății „Unirea“, din 20 Mai 1900, (a se vedea registrul de procese-verbale fila 8), inculpatul Miclescu cere aprobarea descărcării unei cheltueli de 3.000 lei ce a fost întrebuițată pentru ridicarea contra-asigurărilor de 87,000 lei, de la Casa de depuneri, susținând în mod mincinos că această sumă de 3.000 lei a fost deja aprobată de consiliul societății din anul trecut, adică din 12 Iulie 1899. Consiliul din 20 Mai 1900, crezându-l pe cuvânt, îl descarcă de această sumă de 3.000 lei. Inculpatul Miclescu a indus însă în eroare consiliul societății „Unirea“ din 20 Mai 1900, susținând că acum un an (12 Iulie 1899) s'ar fi aprobat cheltuiala acestei sume de 3.000 lei, căci din procesul-verbal încheiat la acea dată de 12 Iulie 1899, nu rezultă absolut de loc o asemenea aprobare. Reese deci în mod clar că această sumă de 3.000 lei, din care s'ar putea scădea cu multă bună-voință sumele de 500, plus 380, lei dați d-lor Const. Lahovari și C. Miclescu, este o sumă pe nedrept și în mod fraudulos însușită de inculpatul Alex. Sc. Miclescu din averea societăților „Unirei“;

14. Cu mandatul No. 630 din 28 Iulie 1899, inculpatul Alex. Sc. Miclescu, mandatează suma de 4.797 lei plătită agenției generale din București. Între sumele parțiale, cari formează totalul de lei 4.797, figurează și cifra de 514 lei și 10 bani, plătită tot agenției pentru cheltueli făcute cu adunarea generală, notându-se în mandat că sub No. 3.663 din 25 Mai 1899, din archiva „Unirei“, se poate vedea motivul și cauza care au dat naștere acestei cheltueli de 514 lei și 10 bani. Instrucția controlând și verificând actele din archiva „Unirei“, a constatat, că consiliul de administrație al „Unirei“ a recunoscut această cifră, fără însă a i se prezenta un cont, care să lămurească și să justifice această sumă. Rezultă deci, că și

acești 514 lei și 10 bani, formează o sumă pe nedrept și în mod fraudulos înșușită de inculpatul Alex. Sc. Miclescu;

15. Cu mandatul No. 54 din 24 Februarie 1900, inculpatul Alex. Sc. Miclescu, mandatează suma de 4.291 lei și 5 bani, sumă cheltuită cu alegerea generală a societății „Unirea”, făcută la 2 Mai 1899, adică înainte ca inculpatul să fie ales ca director-general al „Unirei”. Pe lângă că mandatarea acestei sume nu este aprobată nici descărcată până azi de adunarea generală, nici de consiliul de administrație, ea nu poate privi averea societăților „Unirei”, de care se cheltuiesc cheltuielile făcute de inculpatul Miclescu la 2 Mai 1899, când era un simplu, particular, pentru a-și aduna voturi și a se alege director-general al „Unirei”, în contra partidei adverse, îl privesc personal. De alt-fel repetăm încă odată că această sumă de 4.291 lei și 5 bani, nu a fost nici aprobată, nici descărcată până azi de adunarea sau consiliul de administrație al „Unirei”. Rezultă deci, că și această importantă sumă de 4.291 lei și 5 bani, cu toate justificările platonice și lipsite de adevăr, ce inculpatul alătură pe lângă mandat, este o sumă pe nedrept și în mod fraudulos înșușită de inculpatul Alex. Sc. Miclescu din averea societăților „Unirei”;

16. Cu mandatul No. 14 din aceeași zi de 24 Februarie 1900, inculpatul Alex. Sc. Miclescu, mandatează din nou, tot sub pretextul cheltuielilor făcute cu adunarea generală din 2 Mai 1899, pe când încă nu era director-general al „Unirei”, ca și în mandatul de mai sus, importanta sumă de 3.113 lei și 25 bani, alăturând pe lângă mandat o serie de așa zise piese justificative, lipsite de seriozitate, de adevăr și de fundament. Intru cât această sumă pe de o parte a fost cheltuită în interesul personal al inculpatului, spre a se alege director-general, iar pe de altă parte ea nefiind aprobată sau descărcată până azi, nici de adunarea generală din 1899, nici de consiliul de administrație format în urmă, rezultă că ea este o sumă pe nedrept și în mod fraudulos înșușită de inculpatul Alex. Sc. Miclescu, din averea „Unirei”. Am arătat mai sus că sumele 4.291 lei, plus 3.113 lei, adică în total suma de 7.404 lei, coprinsă în mandatele No. 54 și 14 din 24 Februarie 1900, nu au fost aprobate sau descărcate până azi, nici de adunarea generală din 1899, nici de consiliul de administrație al „Unirei” format în urmă; inculpatul Alex. Sc. Miclescu însă, uzând de aceleași mijloace incorecte, cu care a fost în totdeauna obișnuit, în scopul de-a induce în eroare atât societatea de asigurare „Unirea” cât și justiția, și spre a scăpa în același timp justificat de risipirea acestei însemnate sume de 7.404 lei, 30 bani, cheltuite în interesul său personal, cu ocazia adunării generale din 2 Mai 1899, spre a se alege director, ca unul ce nu avea aprobarea consiliului societății pentru cheltuirea ei, se servește de un fals. În adevăr, iată falsul ce a descoperit instrucția cu ocazia verificării registrelor adunărilor generale ale societății „Unirea”.— fals constatat la pag. 55 din 6/18 Februarie 1900, a acestui registru. Cu ocazia celei de a doua adunări generale anuale, ținute la 6/18 Februarie 1900, modificându-se mai multe articole din statutele societății „Unirea” s’au adăugat următoarele dispozițiuni la art. 42: „Consiliul va deschide „Direcțiunei un credit aproximativ de cheltuielile necesare, variabile în „cursul anului, în limitele prevederilor veniturilor, între care cheltuieli se „vor conta și cele necesare societăților la întrunirea adunării generale, și „toate aceste cheltuieli vor fi apoi supuse cunoștinței adunării generale „spre descărcare”. (Registrul adunării generale, pag. 55 din 6/18 Februarie 1900).— Alipit la registrul proceselor-verbale ale adunărilor generale, care coprinde conținutul modificat al art. 42 din statute, arătat mai sus,

se află și un amendament semnat de 19 societari, care conține exact conținutul citat mai sus, extras din pag. 55 a menționatului registru, cu o singură deosebire, că o mână străină și interesată a adăugat la finele amendamentului cuvintele: „cuprinzând și adunarea generală din 1899”. Adăugirea acestor cuvinte care lipsesc cu desăvârșire din textul original, este acel falș despre care am vorbit mai sus, menit de-a acoperi cu un fel de aprobare posterioară, cu efect retroactiv, cheltuelile de 7404 lei 30 bani, făcute de inculpatul Alex. Sc. Miclescu cu ocazia adunării generale din 2 Mai 1899, când s'a ales director al „Unirei”, cheltueli neaprobate și de care nu a fost descărcat până azi nici de adunarea generală, conform art. 42 din statute menționat mai sus, nici de consiliul de administrație al societății. Dar pe lângă că votul sau aprobarea obținută în 1900, nu putea să aibă un efect retroactiv, mai este și faptul că în momentul ținerii adunării generale din 1900, cheltuelile de și fuseseră făcute, nu au fost de loc mandatate și dovadă despre aceasta este că direcțiunea mandatează aceste cheltueli abia în ziua de 5 Martie 1900.

17. Cu mandatul No. 72 din 5 Martie 1900, inculpatul Alex. Sc. Miclescu, își mandatează suma de 2710 lei 05 bani, cheltueli făcute cu adunarea generală din 6/18 Februarie 1900.

Trecem cu vederea ușurința cu care se arunca banii societărilor „Unirei” cu aceste așa numite adunări generale, adevărate ocazii de risipă și mîncătorie a banilor celor asigurați la secția „Vieței”; luăm drept bune, — cu multă bună voință, ce e drept, — aparențele de acte justificative, alăturate pe lângă mandat și ne oprim la o sumă de 366 lei, evident fraudată de inculpatul Miclescu. Să dovedim. În adevăr, din scriptele „Unirei” se constată că din suma de 2.710 lei coprinsă în mandatul No. 72 din 5 Martie 1900, încasat de inculpatul Miclescu, se arată a se fi achitat o sumă de 366 lei pentru plata sălei și a consumațiunii societărilor sosiți la 5/17 Februarie cu ocazia adunării generale din 1900, fără nici o altă notă justificativă. Dar absolut aceiaș sumă exactă, tot de 366 lei, se vede a fi plătită tot pentru acelaș scop: sală și consumație făcută cu ocazia alegerii de la 6/18 Februarie 1900 din suma de 1.477 lei, 35 bani, încasată de inculpatul Miclescu, cu mandatul No. 224 din 5 Iunie 1900, tot pentru cheltuelile adunării generale din 1900. De astă dată însă avem ca notă justificativă, o chitanță semnată de H. Singer, închiriatorul sălei, unde s'a ținut adunarea generală, datată 22 Februarie 1900. E evident deci, că prima sumă de 366 lei, pretinsă a fi cheltuită de inculpatul Alex. Sc. Miclescu, pentru plata sălei și a consumațiunii cu ocaziunea adunării generale din 6/18 Februarie 1900, este o sumă însușită pe nedrept și în mod fraudulos de inculpat, în prejudiciul societății „Unirea.”;

18. Cu mandatul No. 21 din 6 Martie 1900 a secției „Viața”, inculpatul Alex. Sc. Miclescu, mandatează din nou, sub pretextul interminabilelor cheltueli făcute cu adunarea generală din 18 Februarie 1900, suma de 2.563 lei, 60 bani. Vom primi și de astă-dată, cu multă bună-voință de alt-fel, drept serioase o parte din așa numitele acte justificative ce inculpatul alătură pe lângă mandat, constatatoare a risipirii acestei importante sume luate din averea „Unirei”, instrucția nevoind a pune în sarcina inculpatului decât acele fapte care sunt perfect dovedite din punct de vedere penal. Nu putem însă trece cu vederea mai multe sume evident fraudate din cuprinsul acestui mandat. În adevăr, constatăm pe lângă acest mandat ca piesă justificativă, un compt sub No. 3, de 100 lei datat 21 Februarie 1900, semnat de M. Silberman, împletitor de scaune.

În acest compt, se arată că M. Silberman a închiriat „Unirei” cu ocazia adunării generale, 100 scaune, pentru care i s'a plătit chirie suma de 30 lei, pe care a primit-o. Or, în lista alăturată la mandat, se arată că lui M. Silberman s'a plătit suma de 100 lei, pe când în realitate, după cum reese din însăși chitanța lui M. Silberman, nu s'a plătit decât 30 lei. Tot în legătură cu suma de 2.563 lei, 60 bani, cuprinsă în mandatul No. 21² din 6 Martie 1900, observăm că inculpatul Alex. Sc. Miclescu ridică dreptat sumele de 700 și 1.000 lei, fără a le justifica absolut prin nici un act, mulțumindu-se de-a explica prin o vagă rezoluție, că aceste sume s'au cheltuit cu „Adunarea generală”. Am spus mai sus, că toate aceste importante sume de bani, risipite și cheltuite în mod așa de culpabil, cu așa numitele adunări generale, sume care în total se ridică la însemnata cifră de 13.558 lei, 5 bani, nu au fost aprobate nici de adunările generale, conform art. 42 din statute, nici de consiliul de administrație al „Unirei”, căci nu se poate considera drept o aprobare, falsul comis de inculpatul Alex. Sc. Miclescu la pag. 55 din 6/18 Februa-1900 în registrul adunărilor generale ale soc. „Unirea”, prin adăugarea unor cuvinte la textul modificat al art. 42 din statute, cuvinte ce lipsesc din textul original. De alt-fel însuși inculpatul Alex. Sc. Miclescu recunoaște această lipsă de aprobare a sumelor cheltuite cu adunarea generală, prin următoarea rezoluție ce pune în dosul unei chitanțe cu No. 10 de la mandatul No. 21 din 6 Martie 1900: „In caz dacă adunarea generală nu va vota descărcarea cheltuelilor necesare societărilor la adunarea generală, atunci mă voi considera dator a plăti sub-semnatul toate cheltuelile făcute pentru interesul societății de-a face o importanță adunare, fiind importante interese la ordine”; rezoluție semnată Alex. Sc. Miclescu și datată 9/21 Ianuarie 1900.

„Mă consider dator a plăti subsemnatul”, se exprimă inculpatul Alex. Sc. Miclescu, în această caracteristică rezoluție. Dar de unde? Are inculpatul vre-o avere personală? Nu. Atunci? De sigur că tot la averea nenorociților societari ai „Unirei” se gădea inculpatul, de oare-ce nu se epuizase încă toată, în aceste culpabile risipiri de bani. Și ca o dovadă puternică cum că inculpatul Miclescu își plătea datoriile sale personale cu bani din averea „Unirei” sustrași prin mijloacele frauduloase arătate mai sus, avem următoarea constatare absolut exactă și autentică făcută de noi cu ocazia instrucției acestei afaceri. Inculpatul Miclescu, după cum rezultă din scriptele „Unirei”, plătește în ziua de 24 Februarie 1900 casei de bancă Steriu & Comp. din București, suma de 4.000 lei. În registrele „Unirei” se află trecută ca plătită această sumă de 4.000 lei, drept rest al unei datorii a societății. Verificându-se de noi și registrele casei de bancă Steriu, — casă importantă din București, cu registrele regulat ținute, — am constatat că Societatea „Unirea” a plătit acestei case de bancă în ziua de 10 Februarie 1900, suma de 11.796 lei, 15 bani, sumă mai mare cu 7.796 lei, 15 bani, decât cea de 4.000 lei mandatată de „Unirea”. E evident deci, că acest rest era o datorie personală a inculpatului Miclescu, ce reprezintă o sumă împrumutată dela casa Steriu în numele societății „Unirei” și în urmă plătită din sumele fraudate dela „Unirea” cu ocazia interminabilelor cheltueli făcute cu ocazia așa numitelor adunări generale. Caracterul fraudulos al provenienței acestei sume, reese în afară de constatările făcute de noi, prin compararea registrelor „Unirei” cu ale casei Steriu și stabilirea diferenței de 7.796 lei, dar și din declarația martorului Brociner, precum și a scrisorilor scrise de la Viena de către inculpatul Miclescu acestui martor, fost

funcționar al „Unirei“ scrisori alăturate la dosar, prin care îi face reproșuri din cauza deschiderii de către martor a unei scrisori adresate „Unirei“ de către casa Steriu, scrisoare prin care se arată că „Unirea“ îi datorește 11.796 lei, 15 bani, iar nu 4.000 lei după cum se arată în registrele „Unirei“;

19. Alexandru Sc. Miclescu înainte de a fi director, având simpla funcțiune de verificator plătit cu 350 lei lunar la societatea „Unirea“, cere în Aprilie 1899 de la direcția de pe atunci, un avans de 908 lei, care i se încuviințează, cu obligația de a-și achita această datorie, plătind lunar din leafă, câte 125 lei. Chitanțele semnate de inculpatul Al. Sc. Miclescu și alăturate pe lângă mandatul No. 234 din 6 Iunie 1900, dovedesc primirea acestui avans de 908 lei. Puțin timp după aceasta, în urma adunării generale de la 2 Maiu 1900, inculpatul Alex. Sc. Miclescu este ales director general la 5 Mai 1900. În loc de-a plăti societății „Unirea“ acest acout de 908 lei luat cu o lună înainte, inculpatul Miclescu în mod fraudulos îl trece în sarcina cheltuelilor făcute de vechea direcțiune și cu mandatul No. 234 din 6 Mai 1900, ordonanțează plata unei sume de 3.241 lei, 5 bani, ca cheltuită sub fostul director P. Buescu, deși în această sumă intră și avansul de 908 lei, primit personal de inculpat și din care nu putea scade decât suma de 175 lei, salariul său de verificator pe 15 zile. Acest fapt se stabilește în mod evident prin chitanțele în valoare de 908 lei, semnate de inculpatul Miclescu și alăturate pe lângă mandatul No. 234 din 6 Iunie 1900, precum și din constatările coprinse în raportul d-lor experți. Rezultă deci, că această sumă de 908 lei, minus 175 lei, adică 733 lei, au fost pe nedrept și în mod fraudulos însușiți de inculpatul Miclescu, în prejudiciul societății „Unirea“;

20. Inculpatul Alex. Sc. Miclescu, propune în ședința consiliului de administrație al societății de asigurare „Unirea“ din 18 Septembrie 1899, încheerea unei transacții între Societate și un fost funcționar al ei Petrescu, dat în judecată de „Unirea“ pentru restituirea unei sume de 40.000 lei, transacțiune ce avea de rezultat plata imediată a unei sume de 10.000 lei și stingerea obligației de 40.000 lei a lui Petrescu. Consiliul de administrație al „Unirei“ în urma referatului avocatului Ioachimovici, membru în consiliu, aprobă transacția. Din registrele „Unirei“ însă se constată după cum reese din mandatul cu No. 316 din 23 Februarie 1900, că n'au intrat în casă decât 9000 în loc de 10.000 cât s'a primit de la Petrescu, conform transacțiunei aprobată de consiliul de administrație și trecut în procesul-verbal de ședință al Societății. Această sumă de 1000 lei nefiind cu nimic justificată, trebuie să fi considerată de asemenea ca o sumă sustrasă din averea Societății „Unirea“.

Am terminat cu enunțarea delictelor de abuz de încredere, făptuite de inculpatul Alex. Sc. Miclescu, în prejudiciul averii societăților „Unirei“, terminând în acelaș timp și prima parte a ordonanței. În raportul domnilor experți, aflat la dosar, se enunță o serie de mai lungă de sumi nejustificate și deci sustrate; noi însă am lăsat de o parte pe acele risipite sau pătate de imoralitate, enunțând numai acele sumi sustrate, care fiind însușite personal de inculpat pe nedrept și în mod fraudulos, constituiesc în mod, evident delict de abuz de încredere în termenii articolului 322 și 323 din Codul penal.

II. *Escrocheria de 32.000 lei.*—Inculpatul Alex. Sc. Miclescu, gelos de antecedentele sale pline de fapte incorecte, nemulțumit cu numeroasele fraude comise în paguba averii societăților „Unirei“ cărora prin mano-

perile arătate mai sus, 'i-a prejudiciat cu o sumă de 700.000 lei, din care 23.022 lei penalmente fraudată personal de inculpat, comite în ultimul an al gestiunei sale 1901, o excrocherie din cele mai îndrăznețe, fraudând prin mijlocirea ei nu numai averea „Unirei“ care era aproape epuizată dar și averea a două societăți de reasigurare din străinătate: „Garantie“ din Paris și „Gladbacher“ din Gladbach (Germania). De astă dată însă în comiterea acestei excrocherii el este ajutat și de complicitii săi, inculpații: Nicu Catargi, Iosef Marcovici, Izidor Cohen și Nae Aghelescu. Vom vorbi în mod separat de partea de responsabilitate penală a fiecăruia din acești complici. Deocamdată vom expune în mod detaliat împrejurările de fapt, care alcătuiesc comiterea acestei îndrăznețe escrocherii de către autorul principal Alex. Sc. Miclescu în calitatea sa de director-general al societății „Unirea“.

În urma risipei inconștiente, a cheltuelilor exagerate și inoportune și a fraudelor comise de inculpatul Alex. Sc. Miclescu, societatea de asigurare „Unirea“, lipsită, grație solicitudinei inculpatului, și de economiile ei legale, pătrimile depuse la Cassa de consemnații în sumă de 401.000 lei, date cu împrumut în ipotecă imprudente și imorale, ajunsese în ultimul an al gestiunei sale, în 1901, în situațiunea financiară cea mai disperată. Nu numai că nu mai putea face față plășilor grupelor exigibile, nu numai că nu plătea daunele, ce se iveau din când în când, dar decăzuse până la acel grad, așa că în 6 Noemvrie 1900, i se vinde prin licitație publică, tot mobilierul din biurourile direcțiunei generale. Ne mai având nimic ce să fraudeze din avutul complet epuizat, al acestei nefericite societăți, inculpatul Alex. Sc. Miclescu, găsește un nou mijloc de fraudă: escrocarea societăților străine de reasigurare: „Garantie“ din Paris și „Gladbacher“ din Gladbach, care avuseseră nenorocul de-a intra în contractări de reasigurare cu „Unirea“. Ii trebuia însă pentru aceasta o persoană absolut de încredere, absolut interesată la făptuirea acestei escrocherii, care să primească această tristă situațiune de părtaș al produsului unui fapt penal. O găsi în curând în persoana amicului și vărului său, Nicu Catargi, vice-președintele consiliului de administrație al societății de asigurare „Unirea“.

Am spus că încă din 6 Noemvrie 1900, situațiunea financiară a societății „Unirea“ era din cele mai sperate, ca uneia căreia i se vinde în acea zi, prin licitație publică, tot mobilierul pentru datorii către fisc. E evident deci, că numai cine nu cunoștea această stare extremă a „Unirei“ mai putea avea încrederea și naivitatea ca să 'și mai asigure vre-un produs la „Unirea“. Dar dacă era posibil și admisibil ca să se găsească asemenea încrezători și naivi, în lumea necunoscătoare a acestei stări financiare sperate a „Unirei“ nu e nici admisibil, nici logic, nici posibil, ca să credem că Nicu Catargi, vărul lui Miclescu, directorul-general, el însuși vice-președintele acestei societăți, să mai poată avea curajul să 'și asigure produsele sale, averea sa la „Unirea“, când până atunci, de și situația sa era relativ mai bună, nu 'și asigurase nimic.

Totuși observăm cu mirare, că Nicu Catargi, cu polița No. 24.889 din 14 Februarie st. n. 1901, asigură la „Unirea“ pentru 3 luni, până la 15 Mai st. n. 1901, o cantitate de produse aflate într'o standolă la moșia sa Perieni, în valoare de 43.400 lei și anume: „10 vagoane grâu, la 2000 lei vagonul: 20.000 lei; 9 vagoane orzoaică, la 1300 lei vagonul: „11.700; 9 vagoane de ovăz, la 1300 lei vagonul: 11.700 lei; adică în „total 43.400 lei“. Nu insistăm deocamdată, nici asupra faptului dacă

Nicu Catargi putea să aibă în ziua de 14 Februarie 1901, când s'a emis această poliță, o asemenea cantitate de produse, de: grâu, ovăz și orzoaică din recolta anului 1900, spre a o putea asigura, de și instrucția a constatat, că aceasta era cantitatea totală de grâu, orzoaică și ovăz, ce moșia Perieni, era în stare să producă anual, și de și instrucția mai stabilește că aproape toate cantitățile de grâu, orzoaică și ovăz, produse de moșia Perieni în 1900 ca și în 1901, au fost transportate prin gara Larga, Casei de export: Dall'Orso din Galați, și Creditului Belgo-Român; (a se vedea adresa Casei Dall'Orso și raportul experților, pag. 656, 758), — nu insistăm de asemenea nici asupra posibilității, ca Nicu Catargi, când știa perfect de bine starea absolută de deconfitură a „Unirei“, sa mai aibă curagiul de ași asigura la această societate, o avere așa de însemnată de 43.400 lei.

Deocamdată luăm de sinceră această poliță de asigurare cu No. 24.889 din 14 Februarie 1901, punându-ne deci în ipoteza și situația cea mai favorabilă inculpaților: Alex. Sc. Miclescu și Nicu Catargi. — Constatăm însă un fapt pozitiv și bine precisat, care dă nota caracteristică a seriosității acestei asigurări, că inculpatul Nicu Catargi, de și își asigură la 14 Februarie 1901 aceste produse la „Unirea“, prin menționata poliță, totuși el nu achită primele necesare decât la 3 Iulie 1901, emițând până atunci diferite accepte, — cel dintâi la 14 Martie 1901, cei de al 2-lea accept relativ la polița No. 24.911, fiind înregistrat la 19 Iunie 1901, adică 9 zile după incendiu, — după cum rezultă din registrul „jurnal“ al „Unirei“, fila 66 și 170, — achitând prin urmare primele datorite, după ce a încasat plata pretinsei daune suferite la 10 Iunie st. n. 1901. Instrucția a stabilit însă, după cum vom vedea mai la vale, că chiar în momentul asigurării, la 14 Februarie 1901, aceste produse de 43.400 lei nu existau. Dar repetăm încă odată, după cum arătam mai sus, că noi admitem existența acestor produse: 10 vagoane grâu, 9 de orzoaică și 9 de ovăz, în ziua de 14 Februarie 1901, când s'a emis lui Nicu Catargi polița de asigurare No. 24.889, punându-ne deci în ipoteza cea mai favorabilă inculpaților. Ceea-ce vom stabili însă în mod evident și absolut complet, este că la 10 Iunie st. n. 1901 (28 Mai stil vechi) când a avut loc la Perieni incendiul care a distrus două hambare cu porumb, asigurate la societatea „Generală“ și standola, care conținea puțin orz, porumb și orzoaică, și pentru care inculpatul Nicu Catargi a fost pe nedrept și în mod fraudulos despăgubit de „Unirea“ și Societățile streine, cu 32.000 lei, în acel moment nu numai că polița de asigurare No. 24.889, care expirase la 15 Mai st. n. 1901, nu era reînviată, dar că nici produsele, care erau în această poliță nu mai existau, — admitând că ar fi existat la 14 Februarie 1901, lipsa de reînviere a poliței, fiind de alt-fel o consecință a neexistenței lor. Vom stabili deci pe de o parte, că în acea zi de 10 Iunie st. n. 1901, când a avut loc incendiul la moșia Perieni a inculpatului Nicu Catargi, n'au ars decât două hambare cu porumb (30 vagoane), asigurate la „Generală“ cu 27.000 lei, pentru care a și fost despăgubit cu 10.705 lei și standola de asemenea asigurată la „Generală“, pentru 5000 lei, despăgubit fiind cu 2148 lei; că în standolă, ca produse, nu se aflau cantitățile de grâu, orzoaică și ovăz specificate în polița de asigurare No. 24.889 din 14 Februarie 1901, ci niște infime cantități de orz și ovăz, grâu nefiind absolut de loc; iar pe de altă parte vom stabili, că această poliță de asigurare care a expirat la 15 Mai st. n. 1901, nu a fost reînviată de loc, că deci noua poliță de asigurare No. 24.911 din 31 Mai st. n. 1901, de reînvierea vechei polițe,

este falsă, făcută pentru trebuința cauzei, prin antdatări, răsături și falșuri de înregistrări în registrele „Unirei”, după cum vom dovedi imediat, toate făcute de autorul principal, inculpatul Alex. Sc. Miclescu, cu concursul complicilor săi : Iosif Marcovici, Izidor Cohen și Nae Anghelescu ; vom mai stabili că borderoul de reasigurare prin care polița de la Perieni a lui Nicu Catargi a fost reasigurată la Societățile streine : „Garantie“ din Paris și „Gladbacher“ din Gladblach, a fost expediat de direcția „Unirei“ la 12 Iunie st. n. 1901, adică cu două zile după incendiu, după efectuarea preținsei daune ; că în urmă, prin avizul de la 20 Iunie st. n. 1901 s'a anunțat de „Unirea“ în mod mincinos, numitelor societăți străine, că incendiul a avut loc la 17 Iunie st. n., în loc de 10 Iunie st. n. cum a fost în realitate ; spre a stabili prin acest mod, o corelațiune imaginară, aparentă, între data de 12 Iunie st. n. a borderoului de reasigurare și ziua de 17 Iunie st. n. transmisă în mod falș, în care zi s'a pretins că a avut loc incendiul.

În adevăr, în ziua de 28 Mai st. vechi 1901 (10 Iunie st. n., la „Unirea“ se lucra numai în stil nou), având loc un incendiu la moșia Perieni a inculpatului Nicu Catargi, direcțiunea societății de asigurare „Unirea“ primește a doua zi la 11 Iunie st. n. (29 Mai stil vechiu) de la administratorul moșiei Perieni, V. I. Nicolau, următoarea telegramă, înregistrată în registrul de intrare al „Unirei“ la No. 3081 cu acest cuprins : „Nicolau comunică incendiare „două coșare cu păpușoi din Perieni, proprietatea Nicu Catargi“. Pentru a ne convinge de coprinsul exact al acestei telegrame, am cerut Direcțiunii Generale a Poștelor originalul ei, care s'a alăturat de noi la dosar, și al cărui conținut este : „Societății de asigurare „Unirea“ București. Eri 28 Mai (10 Iunie st. n.) „orele 2 p. m., au ars două coșare cu păpușoi după Perieni, proprietatea d-lui Nicu Catargi, și standola mare, arzând în ea păpușoi, orzoaică, „ovăz și mai multe lucruri. Rog trimeteți a se face constatare“. (semnat) „Nicolau“.

Din procesul-verbal dresat de Primarul comunei Cărnicești, de care ține moșia Perieni, la 29 Mai 1901 (11 Iunie st. n.), a doua zi după incendiu, se constată la fața locului că : „de către răi-făcătorii s'a dat foc la „una standolă, ce era lângă sat, în care era așezat, ca aproximativ un „vagon orzoaică, aproximativ un vagon ovăz, aproximativ jumătate vagon păpușoiu bătuți, aproximativ ca două vagoane păpușoiu nebătuți, și „diferite lucruri“ ; iar mai jos : „s'au aprins și două coșare, arzând cu „desăvârșire, aproximativ ca 30 vagoane păpușoi nebătuți, calitate ci-„quantină, din recolta anului 1900“.

Administratorul moșiei Perieni, V. I. Nicolau, acel care telegrafiasse „Unirei“ despre incendiu, declară următoarele în procesul-verbal al primarului, sub propria sa semnătură : „In ambele coșare au ars apro-„ximativ 30 vagoane păpușoiu, iar în standolă au ars aproximativ ca un „vagon orzoaică, un vagon ovăz, jumătate vagon păpușoiu bătuți și două „vagoane păpușoiu nebătuți, constituindu-se ca parte civilă pentru cele „30 vagoane păpușoiu din coșare și vagonul de orzoaică și ovăz cu „36.200 lei.“ Martorii Gheorghe Tulinca, chelarul administrațiunii moșiei Perieni, Ion Ciobotaru, plugar, Ion Crețu și alții, arată în procesul-verbal dresat de primar în ziua incendiului, că în standolă nu se afla de cât : „un vagon orzoaică, un vagon ovăz și două vagoane jumătate pă-„pușoiu ; iar în cele două coșare, 30 vagoane păpușoiu nebătuți“.

Rezultă deci, în mod evident și indiscutabil, că în afară de cele două coșare cu 30 vagoane păpușoiu, care erau asigurați la societatea

„Generală“ cu polița cu No. 102.774 pentru 27.000 lei, la standola în care se aflau produsele pretinse a fi asigurate la „Unirea“ cu polița No. 24.889, nu se afla decât aproximativ: „un vagon orzoaică, un vagon ovăz și două vagoane jumătate păpușoiu“. Aceasta o arată administratorul moșiei Perieni, V. I. Nicolau, în telegrama ce a adresat „Unirei“ a doua zi după incendiu; aceasta rezultă clar din constatările primarului, făcute la fața locului, precum și din însuși declarația categorică și precisă a administratorului V. I. Nicolau și a celor-l-alți martori, cari arată primarului că: „în standolă au ars aproximativ un vagon orzoaică, „un vagon ovăz și două vagoane jumătate păpușoiu“.

V. I. Nicolau, fiind administratorul special și numai al moșiei Perieni, (de oare-ce inculpatul Nicu Catargi are și un administrator general al tuturor moșiilor ce exploatează, pe d-l Brüll), locuind la Perieni, și având în tot momentul în fața sa întreaga producție a moșiei, era cel mai în stare și cel mai în putință de-a ști cantitatea exactă a întregii producțiuni aflată în magaziiile de pe moșie; el, în calitatea sa de administrator și agronom, era cel mai complect știutor al adevăratelor cantități de produse, ce au ars în coșare și în standolă. De alt-fel, de obicei, după cum ne asigură mai toate societățile de asigurare din București, administratorii și îngrijitorii moșiilor, cu ocazia incendiilor, exagerează cantitatea arsă a produselor asigurate, iar nu o micșorează, interesul lor fiind a dobândi despăgubiri cât mai mari. Ei bine, acest V. I. Nicolau, telegrafiază întâi, iar în urmă arată în procesul-verbal al primarului, că în standolă nu au ars decât aproximativ: „un vagon orzoaică, un vagon ovăz și două vagoane jumătate păpușoi; iar în cele două coșare arse, 30 vagoane păpușoiu nebătuți“. Nu ne vom ocupa de aceste 30 vagoane păpușoiu, cuprinși în cele două coșare arse, de oare-ce ele erau asigurate la societatea de asigurare „Generală“ cu polița No. 102.774 pentru 26.200 lei și pentru care „Generală“ a despăgubit pe Nicu Catargi cu 10.705 lei 51 bani. Constatăm însă un fapt important și care pune într-o perfectă evidență buna credință și buna memorie a administratorului moșiei Perieni, V. I. Nicolau, și anume: el arată și în telegrama adresată din eroare „Unirei“ în loc de „Generalei“, precum și în declarația sa din procesul-verbal al primarului, că în cele două coșare asigurate la „Generală“, „au ars 30 vagoane păpușoi“; în adevăr, în polița de asigurare a „Generalei“ ce poartă No. 102.774, se vede trecut absolut exact ca asigurate: 30 vagoane păpușoiu. Deci de aceeași bună credință și de aceeași bună memorie,—întărită de alt-fel de evidență realităței,— vom considera pe administratorul V. I. Nicolau și atunci când declară în procesul-verbal al Primarului, sub propria sa semnătură, că: „în standola ce a ars, se afla aproximativ un vagon „orzoaică, un vagon ovăz și două vagoane jumătate păpușoiu“. De existența vre-unei cantități, cât de mică, de grâu, nu se pomenește și nu se vorbește absolut de loc, nici în telegrama dată, nici în constatarea primarului, nici în declarația administratorului V. I. Nicolau.

E evident deci, e clar ca lumina zilei, că în standola arsă, nu se aflau cantitățile de produse cuprinse în polița de asigurare a „Unirei“ cu No. 24,889 din 14 Februarie st. n. 1901, adică 10 vagoane grâu, 9 vagoane orzoaică și 9 vagoane ovăz, polița reînviată în urmă, după incendiu, prin falșuri, răsături, ruperi de foi și antdatări,—după cum vom vedea mai în urmă,—prin noua poliță de asigurare cu No. 24.911 din 31 Maiu st. n. 1901. Și după cum vom arăta și proba în partea referitoare la culpabilitatea lui Nicu Catargi, nici nu putea să se afle în stan-

dolă din recolta anului, 1900, această cantitate de grâu, ovăz și orzoaică, de oarece ea formează cantitatea totală și integrală de producție a moșiei, cantitate, care și în anul 1900, ca și în 1901, a fost expedită prin Gara Larga de lângă Perieni, după cum rezultă din registrele Gărei, casei de export Dall'Orso și Creditului Belgo-Român din Galați.

Rezultă deci în mod absolut evident că în standola arsă, nu se afla pe de o parte de loc grâu; pe de altă parte că orzoaică și ovăz nu se afla de cât câte un singur vagon de fie-care, iar nu câte două vagoane câte se află în polița de asigurare; că deci, chiar dacă am admite ipoteza cea mai favorabilă inculpaților, că adică la origine ar fi existat cantitățile cuprinse în polițele de asigurare ale „Unirei“ 24.889 din 14 Februarie și 24.911 din 31 Maiu, și admitând că această ultimă poliță cu No. 24.911 ar fi bună iar nu falsă, după cum vom vedea, totuși chiar în această ipoteză favorabilă inculpaților, daunatul Nicu Catargi nu putea fi despăgubit decât pentru cantitățile de grâu, ovăz și orzoaică ce mai existau în standolă în momentul incendiului și anume: grâu absolut de loc, un singur vagon de ovăz și un singur vagon de orzoaică.

Instrucția însă după cum am arătat mai sus, a stabilit că în momentul incendiului, vechea poliță de asigurare No. 24.889 din 14 Februarie 1901, care expirase la 15 Maiu, nu era reînnoită de loc; că noua poliță de reînnoire cu No. 24.911 din 31 Maiu este o poliță falsă, ca una ce a fost emisă după incendiu, pentru trebuința cauzei prin anti-datări, ruperi de foi, răsături și falsuri, operate în registrele „Unirei“ de inculpații Al. Sc. Miclescu, ajutat de complicii săi: Iosef Marcovici, Isidor Cohen și Nae Anghelescu, că în urmă, prin ajutorul acestor anti-datări și falsuri prin emitere de borderouri neexacte și prin avizuri mincinoase, prin care s'a schimbat data incendiului de la 10 Iunie st. n. la 17 Iunie st. n., inculpații reușesc a escroca două societăți străine de asigurare: „Garantie“ din Paris și „Glabacher“ din Gladbach, (Germania).

Dar să expunem modul cum inculpatul Al. Sc. Miclescu și complicii săi au comis această îndrăzneală escrocherie prin mijlocirea anti-datărilor, răsăturilor, ruperei de foi și a falsificării registrelor „Unirei“.

În ziua de 29 Maiu (11 Iunie st. n.) când inculpatul Miclescu a primit telegrama administratorului moșiei Perieni, V. I. Nicolau, prin care i anunța incendiul avut loc în ziua de 27 Maiu st. v. (10 Iunie st. n.), polița de asigurare No. 24.889 din 14 Februarie st. n. 1901, care expirase la 15 Mai st. n. 1901, nu fusese reînnoită, ast-fel că noua poliță de reînnoire cu No. 24.911 din 31 Maiu st. n. 1901, nu exista. Această nouă poliță de asigurare cu No. 24.911 din 31 Maiu 1901, a fost plăsmuită, a fost fabricată după incendiul avut loc la 10 Iunie st. n. după cum vom vedea imediat. Inculpatul Al. Sc. Miclescu, primind telegrama lui V. I. Nicolau și știind că Nicu Catargi nu mai avea nimic asigurat la „Unirea“, presupunând chiar că mai înainte avusese în mod serios asigurate produsele din vechea poliță No. 24,889 din 14 Februarie st. n., concepu ideea îndrăzneței escrocherii, care avu de rezultat prejudicierea nu numai a „Unirei“ dar și a două societăți de reasigurare din străinătate „Garantie“ din Paris și „Glabacher“ din Gladbach. În adevăr, inculpatul Al. Sc. Miclescu în ziua de 11 Iunie 1901 st. n. (29 Mai stil v.) imediat ce primește telegrama, prin care i se vestește incendiul de la Perieni, se pune pe lucru. Telegrafiază îndată omului său de încredere și funcționar superior la „Unirea“, Iosef Marcovici, la Râmnicu-Vâlcea, unde se afla, spre a se întoarce imediat, apoi după ce acesta sosi în București, îi dictează în dimineața zilei de 12 Iunie st. n.

În biroul său de acasă, înainte de a pleca la gară și a lua trenul pentru Perieni, două petiții făcute ca din partea lui Nicu Catargi, care în acest timp lipsea din țară, dus fiind la Carlsbad, către „Unirea“, pe care le dată cu anti-data de 2 Maiu 1901 și prin care se cerea reînnoirea vechi polițe de asigurare No. 24.889 din 14 Februarie 1901, poliță ce expirase deja, încă de la 15 Maiu st. n. fără a fi reînnoită. Una din aceste cereri anti-datată cu data de 2 Maiu, o semnează însuși inculpatul Al. Sc. Miclescu, cu numele lui Nicu Catargi, imitându-i semnătura după o scrisoare a acestuia, iar pe cea-l-altă o trimite lui Nicu Catargi la Carlsbad, spre a o semna, și a putea avea cu modul acesta, mai în urmă cel puțin, o cerere real semnată de Nicu Catargi, pentru reînnoirea vechi poliți de asigurare. Dar să lăsăm să vorbească pe însuși inculpatul Iosef Marcovici, acel care a fost inițiat de la început de către Miclescu cu plătirea acestor falșuri premergătoare escrocheriei ce avea să făptuiască. Iată ce ne spune Iosef Marcovici în interogatorul său: „Știu perfect de bine că în momentul când a fost incendiul de la „Perieni, la 28 Maiu st. v., polița de asigurare No. 24.889 a d-lui Nicu „Catargi, nu era reînnoită. Cererea de reînnoire a poliței vechi este falșă. „Miclescu 'mi-a dictat-o în biroul său, acasă la el, în dimineața zilei „de 30 Maiu (12 Iunie st. n.). Miclescu îmi spunea că polița de asigurare a lui Nicu Catargi, fiind expirată și el nereînnoind-o până acum, „voește să-l salveze și să-i facă el o cerere de reînnoire. După cum „V'am spus, în acea dimineață de 30 Maiu, (12 Iunie st. n.) înainte de „a pleca la gară spre a ne transporta la Perieni, Miclescu 'mi-a dictat „această cerere și el, Miclescu, a semnat pe Nicu Catargi, imitându-i iscălitura după niște scrisori ale lui Catargi ce se aflau pe birou. După „aceea 'mi-a spus să mai scriu o altă cerere la fel, pe care 'mi spunea „că o trimite lui Catargi în străinătate, la Carlsbad, spre a o semna. „Tot cu acest prilej Miclescu în fața mea, a semnat pe Catargi, în o „poliță de 100 și ceva lei, care reprezenta acceptul de plata premiului „de asigurare; una din cereri împreună cu polița le-a pus într'un plic,— „acesta pe care 'mi-l arătați în dosarul daunei,— pe care a scris: „acceptul „Catargi“ și s'a dus în casă la el, unde se afla soția și cumnata sa. „Faptul era îndrăzneț, dar așa a fost. Ajungând la Iași, Miclescu a plecat singur la Perieni, lăsându-mă pe mine la Iași să aștept pe Cohen „șeful secției incendiului. A doua zi dimineața la 31 Maiu (13 Iunie st. n.) „sosind și Cohen la Iași, am plecat împreună cu el la Perieni. Aici am „găsit pe Miclescu, pe Brüll, administratorul general al tuturor moșiilor „lui Nicu Catargi și pe Nicolau, îngrijitorul special al Perienilor, unde „a avut loc incendiul. Nu am stat la Perieni de cât câte-va ore, până „ce au răsuflat ciii; în urmă am plecat, d-l Miclescu fiind deja înțeles „cu d-nu Brüll, reprezentantul d-lui Nicu Catargi. Ajunși la Iași, d-l „Miclescu în camera sa de la hotel Buch, a dictat lui Cohen procesul „verbal de constatarea daunei. Eu am atras atenția lui Miclescu, în „tot cursul drumului și la Perieni și la Iași, că ceea-ce facem noi nu „e corect, că e un falș, căci cum putem despăgubi pe Catargi când el „nu mai este asigurat? Am uitat a vă spune că Miclescu 'mi-a spus să „scriu pe acea cerere (cererea de reînnoire a poliței de asigurare) data „de 2 Maiu 1901 st. n. și că tot atunci Miclescu a pus rezoluția că: „Secția incendiului să ia act“, punând data tot de 2 Maiu st. n.; cere- „rea ce am scris este aceea ce se află în dosarul daunei Nicu Catargi“. Și ca o confirmare a celor spuse de Iosef Marcovici, cu privire la plătirea cererei anti-datate de reînnoire a poliței de asigurare expirate

a lui Nicu Catargi, plăsmuire făcută de inculpatul Iosef Marcovici, după ordinul și dictarea lui Miclescu, acasă, în biroulul acestuia, avem declarația însăși a cumnatei inculpatului Miclescu, d-șoara Bertha Möller, precum și a d-șoarei Maria Herckt, funcționară la „Unirea“, care martore lămuresc transmiterea plicului ce coprindea cererea falsă de reînnoire a vechei polițe a lui Nicu Catargi, lui Isidor Cohen, șeful biroulului reasigurărilor de la „Unirea“. Iată ce declară d-șoara Bertha Möller, cumnata inculpatului Miclescu : „Mi-aduc aminte că în Maiu pe la finitul lunii, când „Miclescu a plecat dimineața cu trenul, 'mi-a dat un plic deschis cu „niște hârtii, spre a le da d-șoarei Herkt, funcționară la „Unirea“ spre a „le pune în casă. După ce a plecat cumnatul meu, am scris d-șoarei „Herckt un bilet, spre a veni pe la mine să-i spun ceva. Ea a venit pe „la 9 sau 9½, înainte de a se duce la cancelarie și 'i-am încredințat a-„cel plic spre a'l pune în casa de fer, după cât 'mi-a-duc aminte“. D-șoara Herkt, la rândul său confirmând spusele d-șoarei Bertha Möller, declară următoarele : „În dimineața zilei de 30 Maiu (12 Iunie st. n.) „am primit un bilet de la d-șoara Möller, sora d-nei Miclescu, prin „care mă ruga să trec pe la d-sa înainte de a veni la „Unirea“ unde „sunt funcționară. M'am dus pe la orele 9 a. m., și d-șoara Möller „'mi a încredințat un plic cu eticheta „Unirea“ având în el niște hârtii— „nu pot ști ce anume,—spre a-l da d-lui Cohen, șeful secției de asigurare „la „Unirea“. Venind la societate am chemat pe d-nu Cohen și 'i-am în-„credințat acest plic“.

Aceste declarațiuni precise și categorice ale martorelor Bertha Möller și Maria Herkt, confirmă în mod puternic și evident, arătările inculpatului Iosef Marcovici, relative la plăsmuirea cererii anti-datate și false de reînnoire a poliței de asigurare No. 24.889 a lui Nicu Catargi. Și pentru a evidenția și mai mult această corelațiune și succesiune de fapte, toate având de scop făptuirea escrocheriei proiectate de Miclescu, aceea de a face să se plătească de „Unirea“ și societățile de reasigurare străine, o daună neexistentă a lui Nicu Catargi, cităm textual cuvintele inculpatului Isidor Cohen, funcționar superior al „Unirei“, acela care a primit din mâna d-rei Herkt, plicul ce Miclescu înainte de a pleca la gară, îl încredințase cumnatei sale Bertha Möller, plic care conținea cererea anti-datată și falsă, precum și acceptul fals al lui Nicu Catargi. Iată ce zice Isidor Cohen în interogatorul său : „În afacerea daunei „Nicu Catargi, fostul director Miclescu, a făptuit o adevărată escrocherie, de oare-ce nu numai că Nicu Catargi nu mai poseda produsele „asigurate prin vechea poliță, dar nici nu făcuse vre-o cerere de reînnoire poliței; cu alte cuvinte, Nicu Catargi nu mai era asigurat la „Unirea“ în ziua de 10 Iunie st. n., când a avut loc incendiul la Perieni. Miclescu, primind telegrama că un incendiu s'a ivit la Perieni, a plecat „singur la 30 Maiu (12 Iunie st. n.) dimineața. În acea zi, eu am primit de la Miclescu din Ploești, o telegramă din gară, ca să fac reasigurarea cu Nicu Catargi și să caut prelungirea asigurării; în același „timp mă chema la Iași. În dimineața acelei zile, d-ra Herkt, casieră la „Unirea“, 'mi-a dat un plic cu eticheta „Unirea“, scris pe el de Miclescu : „Acceptul Catargi“,—acesta pe care mi-l arătați din dosarul daunei,—plic nelipit, în care se afla o cerere de reînnoire, scrisă de Marcovici și semnată cu numele N. Catargi, precum și o poliță (accept) „nu știu de ce sumă; știu perfect de bine că această cerere de reînnoire „a vechei polițe nu era de loc înregistrată; stampila de înregistrare pe „care o văd acuma nu o avea, despre aceasta sunt sigur. Seara, la 30

„Maiu (12 Iunie st. n.) am plecat și eu la Iași, unde m'am întâlnit cu „Marcovici. Cu acesta am plecat la Perieni, unde era Miclescu, căruia „i-am dat plicul ce-mi încredințase d-ra Herkt, cu cererea de reînnoirea „poliței de asigurare a lui N. Catargi ; 'i-am dat, cum am primit-o, fără „ca cererea să poarte stampila de înregistrare, ce văd că o poartă acum. „Aci, la Perieni, trebuia făcută așa zisa evaluare de Marcovici, evalua- „torul. Nu s'a făcut absolut nici o evaluare, era numai cenușe. In acel „timp era la Perieni și evaluatorul de la societatea de asigurare „Gene- „rala“. Am plecat la Iași, fără a face nici un proces de evaluare. La „Iași, la Hotel Buch, față fiind : Miclescu, Marcovici, Brüll și eu, Mi- „clescu mi-a dictat să scriu procesul-verbal de lichidare, prin care eva- „lua dauna Nicu Catargi, la 32.000 lei. Acest proces-verbal a fost sem- „nat de Marcovici ca evaluator, iar eu ca asistent. Miclescu nu a semnat. „In acest proces-verbal se înșira toate vagoanele de grâu, orz și ovăz „arse, cuprinse în vechea poliță de asigurare, evaluându-le după cota zi- „lei. In urmă m'am întors la București. Nu știu când Miclescu a anti- „dat cererea de reînnoire a lui Catargi, nici când a rupt foaia din regis- „trul de intrare, spre a o înlocui cu alta, în care la No. 2056 și 2254, „a trecut pe Catargi cu reînnoirea asigurărei. Aceasta o poate ști Anghe- „lescu, care a scris registrul și polița cea nouă de asigurare. Ceea ce „știu eu, este escrocheria făcută de Miclescu cu reasigurările. V'am spus „că el, plecând spre Iași, mi-a telegrafiat din gara Ploești, ca să fac re- „asigurarea și să emit polița cea nouă. Conformându-mă acestui ordin, „am pus pe Anghelescu în ziua de 12 Iunie st. n. să scrie polița „No. 24.911, datată 31 Maiu st. n. și am făcut imediat un borderou de re- „asigurare pentru societățile „Gladbacher“ și „Garantie“, datat 12 Iunie „st. n., reasigurând, după cum vedeți, o daună deja existentă în mo- „mentul asigurărei. Vedeam că aceasta este o escrocherie, dar Miclescu „îmi ordonase. El avea interesul, iar nu eu. Pe urmă, după ce ne-am în- „tors de la Iași, Miclescu mi-a spus să fac un aviz de daună către So- „cietățile străine, arătând că incendiul de la Perieni, din polița No. 24911 „a avut loc la 17 Iunie st. n., deși în realitate avusese loc la 10 Iunie „st. n. Aceasta, pentru ca data de 12 Iunie st. n. a borderoului, să fie „anterioară incendiului“.

In adevăr, instrucția a stabilit că procesul-verbal de constatarea daunei, trimis în copie societăților „Gladbacher“ și „Garantie“,—proces-verbal al cărui original lipsește din dosarul daunei Nicu Catargi,—poartă o dată posteroară zilei de 17 Iunie, zi, în care s'a pretins prin avizul trimis societăților străine, că ar fi avut loc incendiul. Acest proces-verbal, trimis nouă în copie de societatea „Gladbacher“, începe astfel : „Astăzi 19 Iunie 1901 . . .“. După cum vedem, de la început, acest proces-verbal debutează cu un fals, acela al zilei în care a avut loc incendiul constatat prin acel proces-verbal.

Am văzut ce declară inculpații : Iosef Marcovici și Isidor Cohen. Aceleași declarațiuni categorice le face și inculpatul Nae Aughelescu, în ceea-ce privește anti-datarea poliței de asigurare No. 24911, datată 31 Maiu st. n. și pe care el a scris-o la 12 Iunie st. n. Declarațiunile lor nu pot fi de loc bănuite, de oare-ce ele concordă cu constatările de fapt făcute în registrele „Unirei“; pe de altă parte, relațiunile dintre ei și inculpatul Al. Sc. Miclescu erau din cele mai bune și mai cordiale, probă multele favoruri ce Miclescu făcea acestora și în special lui Iosef Marcovici, care în timpul de 2 ani jumătate a gestiunei lui Miclescu, a incasat din banii „Unirei“ sub formă de lefuri, gratificații, spese de voiaj și alte cheltueli imcomplete justificate, suma de 20.172 lei.

Instrucția însă nu s'a mulțumit numai cu mărturisirile, recunoașterile și declarațiunile categorice, precise și concordante ale inculpaților Iosef Marcovici și Isidor Cohen, scrise și manu-scrise de dânsii și repetate în procesul-verbal de confruntare, precum și cu deposițiile clare și concise ale martorilor: Bertha Möller, Maria Herkt și alții, cari confirmă arătările inculpaților. Instrucția doritoare de a face lumina cea mai complectă a adunat o serie numeroasă de probe materiale, care fac dovada cea mai evidentă, cea mai absolută și cea mai indiscutabilă. Aceste probe materiale sunt scriptele și registrele „Unirei“. Din examenul lor se stabilește în mod clar anti-datările, răsăturile, ruperile de foi și falșurile făcute de Miclescu și complicitii săi în registrele „Unirei“, în vederea escrocheriei ce proiectaseră și pe care aveau s'o făptuiască mai în urmă. În adevăr, cu ocazia instrucțiunii făcute, verificându-se de noi registrul de intrare, registrul polițelor de asigurare și registrul copier al borderourilor de reasigurare, am constatat următoarele în procesul-verbal efectuat la 1 Octombrie 1901: „Verificând registrul de intrare, — care „s'a găsit de noi nepaginat, ne-șnuruit și neparafat,—am constatat sub „data de 20 Aprilie 1901 la No. 2056, că rândurile scrise în direcțiunea acestei date, au fost rase, șterse și îndreptate, iar d'asupra ștersăturilor scris: N. Catargi cere preschimbarea poliței No. 24.889 din „1901, încă pe trei luni, depunând acceptul de lei 120“. „În fața acestor rânduri, scrise în urma răsăturilor observate de noi, am văzut „scrise sub rubrica „data“, următoarea notă: „această înregistrare s'a „trecut la No. 2254 din 2 Maiu 1901“. Ce se întâmplase? Știm că inculpații Miclescu pusese pe cererea falsă de reînnoire a vechii polițe a lui Ctargi, scrisă de Marcovici în biuorul său de acasă, în dimineața zilei de 12 Iunie st. n., data de înregistrare: 2 Maiu st. n. Se vede că în urmă, înregistrându-se această cerere în registrul de intrare, s'a trecut la început sub data de 20 Aprilie, care coincide cu 2 Maiu st. n., crezându-se că registrul de intrare al „Unirei“ este ținut după stilul vechiu. În urmă, văzându-se eroarea, s'a trecut la No. 2254 din 2 Maiu st. n. Aceasta pune și mai mult în evidență intențiunea frauduloasă a inculpaților de a anti-data și a falșifica conținutul registrelor.

Să continuăm însă cu constatările din procesul-verbal al nostru, de la 1 Octombrie 1901: „Trecând la No. 2254 menționat, din 2 Maiu 1901, am văzut că el cuprindea următoarea arătare: D-l N. Catargi cere „reînnoirea poliței 24.889|1901, depunând accept 120 lei, cu scadența 3 „Iunie st. n.“. „Se constată de noi că această foaie, care cuprinde „No. 2254 cu data de 2 Maiu st. n., având cuprinsul mai sus arătat, ca „și foaia imediat următoare, sunt lipite cu gumă arabică, sau alt lichid cleios, de trunchiul registrului; deci aceste două foi au fost adăogate; „proba este, că celelalte foi din registru se suprapun una peste alta, pe „când aceste două foi sunt detașate liber și cum am arătat, lipite; urmele lipitului se cunosc în mod evident, prin examinarea registrului. „Am mai constatat de asemenea în registrul de emisiunea polițelor, că „la No. 24.907, încep ofertele făcute de la 1 Iunie 1901 st. n., continuând cu No. 24.908, 24.909 din 11 Iunie st. n. și 24.910 din 11 Iunie „de asemenea. La No. 24.911, se observă de noi o ofertă anulată, făcută pe numele lui Nicu Catargi, și datată 31 Maiu 1901; urmează imediat oferta cu No. 90, cu polița No. 24.912 din 13 Iunie imediat „după aceasta urmează polița No. 24.911 cu oferta d-lui Nicu Catargi, datată cu antidata de 31 Maiu 1901, fiind interpusă între 13 și 26 „Iunie, la care dată urmează imediat oferta cu polița No. 24.913, Evi-

„dent că polița No. 24.911 cu oferta d-lui Catargi, este antidatată. Mai constatăm de asemeni că în volumul 7 de reasigurări, se află la pag. 536, borderoul datat 12 Iunie st. n. 1901, semnat de Cohen, care cuprinde între alte poliți de reasigurare și polița No. 24.911, despre care am vorbit mai sus, a d-lui Nicu Catargi. Or, incendiul celor asigurate prin această poliță (dovedită a fi anti-datată, fictivă) a avut loc la 10 Iunie st. n., iar reasigurarea la societatea de reasigurare „Glabbacher“ se face la 12 Iunie st. n. Tot o astfel de reasigurare frauduloasă se face în ziua de 12 Iunie st. n. aceleiași polițe No. 24.911 a d-lui Nicu Catargi, la societatea franceză „Garantie“ din Paris, după cum reiese din borderoul de la pag. 514 al vol. VI de reasigurări. Mai constatăm de asemenea sub No. 31 din copier, că avizurile de daune date societăților de reasigurare străine: „Glabbacher“ și „Garantie“, poartă data de 20 Iunie st. n., arătându-se prin ele că incendiul suferit de Nicu Catargi, a avut loc la 17 Iunie st. n.“

Evident deci, că atât cererea de reînnoire a poliței de asigurare este antidatată, după cum antidatată este însăși noua poliță No. 24.911, care se află așezată în registrul de polițe, între datele de 13 și 26 Iunie.

E evident în același timp, că reasigurarea poliței acesteia de asigurare la societățile „Garantie“ din Paris și „Glabbacher“ din Gladbach, se face la 12 Iunie st. n., adică 2 zile după incendiu, când dauna,—admițând că ea ar fi fost,—era deja în ființă, și când orice reasigurare era fără sens și lovită de fraudă, ca una ce era contrară dispozițiilor contractelor dintre „Unirea“ și societățile de reasigurare străine. În adevăr, iată cum glăsuiește art. 3 din contractul de reasigurare încheiat de „Unirea“, cu aceste societăți: „Il est expressément convenu que la Garantie ne sera pas tenue de prendre part au paiement d'un sinistre survenu pendant l'application de la réassurance, dont l'Unirea aurait eu connaissance directement ou indirectement concernant les assurances anciennes“; iar articolul 9 pune ca condiție că: „Les sinistres seront annoncés à la Garantie dans l'espace de trois jour à partir du moment où ils ont été portés à la connaissance de l'Unirea“. Or, intenția frauduloasă să manifestă din însuși avizul de daună trimis societăților străine: „Garantie“ și „Glabbacher“ la 20 Iunie st. n., prin care aviz li se anunță că incendiul a avut loc la 17 Iunie st. n., în loc de 10 Iunie st. n., după cum a fost în realitate. De altfel aceasta era o consecință a falsificării borderoului de reasigurare, trimis numitelor societăți, care borderou, după cum am arătat, a fost emis la 12 Iunie st. n., adică două zile după incendiu.

Societățile străine de reasigurare „Garantie“ și „Glabbacher“ inuse astfel în eroare, prin această serie de manopere frauduloase întrebuințate de autorul principal Alex. Sc. Miclescu și complicitii săi, inculpații Iosef Marcovici, Isidor Cohen și Nae Angheliescu, plătesc imediat această daună fictivă cu suma totală de 19.200 lei, din care societatea „Glabbacher“ achită 12.800 lei, iar „Garantie“ 6.400 lei, cotele respective de 40% și 20% la pretinsa daună de 32.000 lei, iar Miclescu de convență cu inculpatul Nicu Catargi, împart ca amici și rude, beneficiul rezultat din comiterea acestei escrocherii. În adevăr, după cum rezultă din chitanța autenticată de Tribunalul Ilfov la No. 4470 din 21 Iunie 1901, Nicu Catargi primește de la casieria centrală a societății „Unirea“ suma de 32.000 lei, drept plată a pretinsei daune ce a suferit. În realitate această sumă de 32.000 lei nu a fost luată integral nici până astăzi, de oarece, după cum rezultă din registrele „Unirei“, Nicu Ca-

targi a ridicat numai suma de 24.850 lei, din care 19.200 lei, bani plătiți de societățile străine, iar restul plătit din banii „Unirei“. Din acești bani o parte au fost ridicați de inculpatul Al. Sc. Miclescu în numele lui Nicu Catargi, probabil ca parte convenită sieși în urma excrocheriei făptuite în modul arătat mai sus.

Cum se apără inculpatul Al. Sc. Miclescu de toate aceste acuzațiuni grave, atât de bine și complect stabilite ?

Printr'o tăgadă absolută, plină de perversitate și cinism. Tăgăduirea unui fapt evident, departe de a apăra pe un vinovat, îl pune într'o lumină și mai tristă și mai urâtă : și ca să evidențiem printr'un singur exemplu, care însă caracterizează valoarea tăgăduirilor inculpatului, ne referim la următoarea constatare făcută de noi și aflată în dosarul instrucțiunii. În cursul anchetei noastre la „Unirea“, pe când inculpatul Miclescu se afla depus în prevenție la penitenciarul Văcărești, stabilindu-se că poartă corespondență cu inculpatul Emil Ioachimovici, director provizor al „Unirei“, acesta somat de noi, ne prezintă o serie de 6 scrisori, ce a primit de la prevenitul Miclescu. Acesta întreat de noi în ziua de 24 Noembrie 1901, dacă a trimis din Văcărești vreo scrisoare lui E. Ioachimovici, de și faptul nu prezenta de altfel nici un caracter penal, Miclescu tăgăduște în mod absolut, declarând : „că să jură pe „ce are mai scump, pe onoarea lui, dacă o mai poate avea, pe copiii „lui, că nu a purtat niciodată și cu nimeni corespondență, afară de o „singură scrisoare trimisă complicelui său Cohen, scrisoare ce a fost „surprinsă de noi mai înainte“.

Atunci i s'au arătat de noi cele șase scrisori ale sale, depuse de Ioachimovici, consemnând acest detaliu, de o deosebită importanță psihologică, în ceiace privește perversitatea acestui inculpat, în procesul nostru verbal de la 24 Noembrie 1901, el dând nota caracteristică a valorii negațiunilor inculpatului Miclescu. Dacă existența unei simple corespondențe inofensive, fără caracter penal, evident dovedită și este tăgăduită de inculpatul Miclescu, apoi ce să mai zicem de lunga serie de abuzuri de încredere și excrocherii ce a comis. Era firesc să nu le recunoască, era firesc să le tăgăduiască, ori cât de evidente ar fi fost ele, dat fiind natura perversă și cinismul caracteristic al inculpatului. Nu-i mai puțin adevărat însă, că instanța de fond va ști să aprecieze ce valoare au și ce temei se poate pune pe negațiunile absolute și îndrăznețe ale inculpatului.

S'ar putea, ca inculpatul Al. Sc. Miclescu, să aducă în apărarea sa, autorizarea ce i s'a dat de consiliul de administrație al „Unirei“ în ședința de la 3 | 16 Iunie 1901, de a despăgubi pe Nicu Catargi cu suma de 32.000 lei, valoarea preținsei daune suferite. E de prisos credeam a mai înzista asupra unei asemenea alegațiuni neputându-i-se face onoarea unei discuții. E de ajuns a spune că această autorizare dată de consiliul de administrație, se baza pe existența reală a acestei daune. Consiliul de administrație al „Unirei“, a luat de sincere, bune și exacte informațiunile false și de rea credință date în ședința de la 3/16 Iunie de inculpatul Miclescu. Consiliul nu știa că dauna Nicu Catargi este pătată de fraudă ; consiliul nu știa că dauna nici n'a existat, și că polița de asigurare No. 24.911 este falsă, căci atunci nu putea să autorize plata unei daune fictive. Consiliul deci a fost indus în eroare.

III. *Culpabilitatea lui Nicu Catargi ca tăinuitor* (art. 53, 54 c. p.)
 În legătură cu excrocheria de 32.000 lei, comisă de inculpatul Al. Sc. Miclescu în prejudiciul „Unirei“ și a societăților de reasigurare stră-

ine „Garantie“ din Paris și „Galdbacher“ din Gladbach, în chestia daunei fictive a lui Nicu Catargi, am arătat în partea referitoare la cuabilitatea lui Miclescu, că suma de 19.200 lei plătită de aceste două societăți străine precum și restul până la complectarea pretinsei daune de 32.000 lei, a fost incasată de Nicu Catargi. Dovadă despre aceasta este chitanța autenticată de către Trib. Ilfov la No. 4470 din 21 Iunie 1901, prin care Nicu Catargi declară sub propria sa semnătură că a primit suma de 32.000 lei, drept despăgubire a daunei ce a suferit la moșia sa Perieni, în urma incendiului ce a avut loc la 10 Iunie st. n. 1901. Or, noi am stabilit în mod evident în partea a doua a ordonanței noastre, că această daună este fictivă, că ea n'a existat; am stabilit că în momentul incendiului la 10 Iunie st. n. 1901, nu numai că produsele cuprinse în polița de asigurare No. 24.889 din 14 Februarie 1901, nu mai erau în ființă în standola respectivă, dar că această poliță de asigurare, care expirase la 15 Maiu st. n., nu fusese reînnoită; am mai stabilit de asemenea că noua poliță de asigurare No. 24.911 din 31 Maiu st. n. 1901, este o poliță falsă, antidatată, făurită de inculpatul Miclescu posterior incendiului, după cum rezultă din examenul registrelor societății; am mai stabilit în același timp, că borderoul de reasigurare al acestei polițe false No. 24.911, care trebuia trimis societăților străine înaintea incendiului, a fost trimis acestora la 12 Iunie st. n. două zile după incendiu, reasigurând deci, nu o poliță, ci o daună existentă deja, probă evidentă a fraudei comise.

Vom stabili acum în această a treia parte a ordonanței, că inculpatul Nicu Catargi, deși nu a luat parte directă la escrocheria făptuită de Al. Sc. Miclescu și complicii săi, a participat în mod accesoriu, în urma comiterii delictului, ca unul care având cunoștința posterior, de făptuirea escrocheriei, a primit suma de 32.000 lei, sau numai parte din ea, cu bună știință că provine dintr'un delict, cu bună știință că această sumă este rezultatul unui fapt ilicit, a escrocheriei comise de Al. Sc. Miclescu în prejudiciul „Unirei“ și a societăților de reasigurare străine „Garantie“ din Paris și „Galdbacher“ din Gladbach.

Mai înainte de toate însă, câteva cuvinte asupra antecedentelor inculpatului Nicu Catargi. În anul 1887, prin rechizitoriul d-lui Prim-Procuror al Trib. Iași No. 4500 și ordonanța d-lui jude-instructor No. 101 din 11 Septembrie 1887, este dat judecăței pentru delictul de rebeliune și anume că a tras cu revolverul în agenții forței publice, cari voiau să urmărească nisce avere sequestrată a unor debitori, aflată în posesiunea lui Nicu Catargi; pentru acest fapt însă este achitat de Tribunal. În anul 1888, este condamnat definitiv de Trib. Iași secția II prin sentința No. 415 din 5 Octombrie 1888, pentru delictul de insultă, la 25 lei amendă și 200 lei despăgubire către Vasile Coroi. În fine în anul 1890, prin rechizitoriul d-lui Prim-Procuror al Trib. Iași No. 732 din 29 Ianuarie 1890, Nicu Catargi este dat în judecată pentru faptele de lovire și tentativă de omor, ca unul care a tras cu revolverul în portărelul Al. Giurcăneanu și în geandarmii ce-l însoțiau, cu ocazia efectuării unui sequestru în casa inculpatului. Cu această ocazie, d-l judecător de instrucție al Trib. Iași, cab. I. a emis în contra lui Nicu Catargi, mandatul de arestare No. 446 din 3 Februarie 1890, iar prin ordonanța de la 14 Februarie acel an, a fost pus în libertate pe cațiune. Prin ordonanța definitivă de la 28 Februarie 1890 a aceluiaș domn jude-instructor, Nicu Catargi este trimis în judecata Tribunalului pentru delictul de rebeliune și condamnat pentru acest fapt de Tribunalul și Curtea din Iași, prin

sentința No. 251 din 16 Maiu 1890 și 506, din 7 Septembrie 1892, la una sută lei amendă. Dar să intrăm în expunerea faptelor și a probelor care vor stabili culpabilitatea lui Nicu Catargi, de complice-tăinuitor a produsului excocheriei, cu pretinsa daună de 32.000 lei, făptuită de inculpatul Miclescu.

În ziua de 5 Maiu 1899, când inculpatul Al. Sc. Miclescu este ales director-general al „Unirei“, în consiliul de administrațiune, având în acelaș timp și calitatea de vice-president al societăței, est ales și inculpatul Nicu Catargi. Este adevărat că „Unirea“ nu se afla în acel timp în o stare prosperă și înfloritoare, totuși era poate de datoră membrilor ei, ca cei d'întâi, să dea exemplul încrederii și încurajărei acestei societăți, asigurându-și ei cei d'întâi, casele sau produsele lor agricole la această societate, în fruntea căreia figurau. Constatăm însă un fapt caracteristic. Toți membrii din consiliul de administrațiune, departe de a da aceste probe de încredere „Unirei“ se mulțumesc de a incasa cu multă regularitate diurnele și jetoanele de prezență, neasigurându-și nici unul din ei, absolut nimic, la această societate.

Aceiași conduită caracteristică, față de societate, o are și inculpatul Nicu Catargi. Deși membru în consiliul de administrație și vice-president al „Unirei“, de și mare proprietar și mare agricultor, Nicu Catargi preferă să-și asigure toate imobilele și toate produsele la societatea „Generală“, în loc să le asigure la „Unirea“. Atât în 1899, cât și în 1900, când „Unirea“ sub noua administrație anunță prin ziare că merge progresând, Nicu Catargi, nu-și asigură absolut nimic la „Unirea“. E bine de reținut acest fapt, de oarece el are o importanță deosebită, în legătură cu faptele ce vor urma.

Pe la finitul anului 1900, starea financiară a societăței „Unirea“ ajunse disperată. Nu numai că nu mai putea face față plăților grupelor exigibile, nu numai că nu mai putea plăti daunele ce se iveau din când în când, dar,—după cum rezultă din procesele verbale de ședință din 6 și 13 Noembrie 1900 (fila 22 și 43 din registrul ședințelor), — ea decăzuse până la acel grad, în cât la 6 Noembrie 1900 i se vinde prin licitație publică, pentru datorii fiscale, tot mobilierul din biurul direcțiunei generale. E evident deci, că numai cine nu cunoștea această stare extremă de insolvabilitate a „Unirei“ mai putea să aibă în acest timp, încrederea și naivitatea ca să 'și mai asigure vreun imobil sau product la „Unirea“. Dar dacă ar fi putut fi posibil și admisibil, ca să se găsească asemenea încredzători și naivi în lumea de la țară sau în acea din provincie, necunosătoarea acestei stări financiare desperate a „Unirei“, nu e nici admisibil, nici logic, nici posibil, ca să ne putem închipui și să putem crede că Nicu Catargi, vărul și amicul lui Miclescu, director-general al „Unirei“, el însuși vice-president al consiliului de administrație al acestei societăți, care cunoștea perfect starea de absolut insolvabilitate a „Unirei“, după cum rezultă din propriile sale cuvinte, spuse în ședința de la 6 Noembrie 1900 (fila 22, registrul de ședințe), să mai poată avea curagiul să 'și asigure produsele sale, averea sa reală, la „Unirea“, el care până atunci, de și situația „Unirei“ era relativ mai bună, nu 'și asigurase, după cum am arătat, absolut nimic.

Totuși constatăm cu mirare, că acelaș Nicu Catargi, care până în acel moment nu 'și asigurase nimic la „Unirea“, care cunoștea perfect de bine starea dezastruoasă a acestei societăți, căreia la 6 Noembrie 1900, i se vânduse mobilierul la licitație pentru datorii fiscale pe care nu le putuse plăti, constatăm cu mirare, zicem, că acelaș Nicu Catargi,

asigură peste două luni, când situațiunea financiară a „Unirei“ era tot așa de desperată, dacă nu și mai mult, cu polița de asigurare No. 24.889 din 14 Februarie st. n. 1901, pentru trei luni până la 15 Maiu st. n. 1901, o cantitate de produse aflate într'o standolă, de pe moșia sa Perieni, produse în valoare de 43.400 lei și anume: 10 vagoane grâu a 2.000 lei vagonul; 20.000 lei; 9 vagoane orzoaică a 1.300 lei vagonul, 11.700 lei; 9 vagoane ovăz a 1.300 lei vagonul: 11.700 lei; adică în total 43.400 lei.

Din primul moment și de la început, atențiunea noastră este lovită de singularitatea acestei asigurări, așa că din primul moment începem a bănui realitatea ei. În adevăr, când cineva își asigură avutul său, avut ce se ridică la respectabila sumă de 43.400 lei, are în vedere eventualitatea unui pericol, deci eventualitatea unei pierderi, care se poate repara prin despăgubirile ce i le poate acorda societatea la care le asigură. Nicu Catargi știa perfect de bine, după cum am arătat mai sus, că „Unirea“ este absolut insolubilă și redusă la așa stare, în cât nu a putut la 6 Noemvrie 1900, cu două luni înainte, să-și achite o datorie neînsemnată către fisc de 10.000 lei, suferind din cauza acestei imposibilități de a plăti, umilirea și desconsiderarea de a i se vinde mobilierul la licitație publică. Logica cea mai elementară ne duce la concluziunea, că Nicu Catargi știa perfect de bine, că în cazul unui incendiu eventual al standolei cu cele 43.400 lei de produse, asigurate cu polița No. 24.889 din 14 Februarie st. n. 1901, nu putea să capete nici o despăgubire de la „Unirea“, ca una ce nu mai avea nici un ban disponibil. E admisibil deci ca să credem în realitatea acestei asigurări de produse făcută de inculpatul Nicu Catargi? Dar în afară de această presumpție rațională și logică, instrucția a adunat și alte probe, care să stabilească în mod complet, că această pretinsă asigurare, departe de a fi serioasă și reală, ea nu era decât o tentativă de escrocherie, bazată pe eventualitatea unui viitor incendiu de la moșia Perieni. În adevăr, din examinarea registrelor gării Larga, stațiunea ferată cea mai apropiată de Perieni, și prin care Nicu Catargi își transporta produsele în centrele comerciale ale țării, rezultă că în anii 1900 ca și în 1901, el a transportat la Galați, casei Dall'Orso și Creditului Belgo-Român, aceiași cantitate de produse în fie-care an, aproape producția totală a moșiei Perieni, și anume, în 1900: 20½ vagoane grâu, 7 vagoane orzoaică și 8 vagoane ovăz, expediate casei de bancă și export Dall'Orso din Galați, iar în 1901, 17 vagoane grâu, 9 vagoane orzoaică și 11 vagoane ovăz, expediate Creditului Belgo-Român din Galați. Rezultă deci, în mod evident, că dacă în anul 1900, din August până în Noemvrie să expediază casei Dall'Orso din Galați 20½ vagoane grâu, 7 vagoane orzoaică și 8 vagoane de ovăz, Nicu Catargi nu mai putea avea la moșie în standolă, la 14 Fevruarie 1901, adică peste două luni, când să emite polița de asigurare No. 24.889, această cantitate importantă de produse similare, cuprinsă în poliță: 10 vagoane grâu, 9 vagoane orzoaică și 9 vagoane ovăz.

Martorul Gheorghe Ciochină din comuna Perieni, acel care a transportat produsele moșiei Perieni la gara Larga, declară că în standolă nu mai era grâu, ovăz și orzoaică, căci tot produsul anului 1900 a fost transportat de ei, cu carele, la gara Larga, afară de un vagon ovăz, care a fost transportat la gara Ungheni, pentru geandarmeria rurală. Deci de unde mai putea avea Nicu Catargi la 14 Februarie st. n. 1901, cantitățile de produse cuprinse în polița de asigurare No. 24.889, când aproape producția totală a moșiei Perieni din anul 1900, fusese trans-

portată și expediată prin gara Larga,—după cum rezultă din registrele gărei,—casei Dall'Orso din Galați, care casă, prin adresa sa din 30 | 13 Aprilie 1902, ne confirmă primirea acestor produse.

Un alt fapt caracteristic, care ne dă nota eloquentă a lipsei de seriozitate a acestei pretinse asigurări, este că inculpatul Nicu Catargi, de și își asigurase la 14 Februarie st. n. 1901, menționatele produse, la „Unirea“, cuprinse în polița No. 24,889, totuși el nu achită primele respective de cât la 3 Iulie 1901, emițând până atunci diferite accepte,—cel dintâi la 14 Martie st. n. 1901, o lună după efectuarea asigurării, iar cel de al doilea accept, relativ la a doua poliță No. 24,911, fiind înregistrat tocmai la 15 Iunie st. n. 1901, adică 9 zile după incendiul,—după cum rezultă din registrul „Jurnal“ al „Unirei“ fila 76 și 170,—achitând prin urmare primele datorite, după ce a încasat plata de 32.000 lei a pretinsei daune suferite cu ocazia incendiului de la 10 Iunie st. n. 1901.

Dar, să ne punem în ipoteza cea mai favorabilă inculpatului Nicu Catargi și să admitem de serioasă și reală această asigurare făcută de societatea „Unirea“, cu polița No. 24.889 din 14 Februarie st. n. 1901. Realitatea sau nerealitatea ei, de alt-fel, nu ne interesează în stabilirea escrocheriei făptuită mai în urmă, de Miclescu și al cărui beneficiu ilicit și ilegal, de 32.000 lei, a fost însușit de complicele-tăinuitor Nicu Catargi. Ceea ce a interesat instrucția în ancheta făcută, a fost de a stabili că în ziua de 10 Iunie st. n. 1901, când a avut loc la Perieni incendiul care a distrus două hambare cu porumb asigurate la societatea „Generala“ și standola, care conținea puțin ovăz, porumb și orzoaică, și pentru care inculpatul Nicu Catargi a fost pe nedrept și în mod fraudulos despăgubit de „Unirea“ și societățile străine cu 32.000 lei, în acel moment nu numai că polița de asigurare No. 24.889, care expirase la 15 Maiu st. n. 1901, nu era reînnoită, dar că nici produsele cuprinse în această poliță nu mai existau,—admițând ipoteza favorabilă inculpatului, că ele ar fi existat realmente la 14 Februarie st. n. 1901—lipsa de reînnoire a poliței fiind de altfel o consecință a neexistenței produselor în acel timp.

În partea a doua a ordonanței noastre, relativă la stabilirea culpabilității inculpatului Al. Sc. Miclescu, am dovedit până la evidență, pe de-o parte că în acea zi de 10 Iunie st. n. 1901, când a avut loc incendiul de la moșia Perieni a inculpatului Nicu Catargi, nu au ars decât două hambare de porumb (30 vagoane) asigurate la „Generala“ cu 27.000 lei și pentru care a fost despăgubit de această societate cu 10.705 lei, și standola de asemenea asigurată ca simplă construcție la „Generala“ pentru 5.000 lei, despăgubit fiind cu 2148 lei; că în standolă ca produse, nu se aflau în acel moment cantitățile de grâu, ovăz și orzoaică, specificate în polița de asigurare No. 24889 din 14 Februarie st. n. 1901, ci niște infime cantități de orz și ovăz, grâu nefiind absolut de loc; iar pe de altă parte, am dovedit în mod evident, că această poliță de asigurare care a expirat la 15 Maiu st. n. 1901, nu a fost reînnoită de loc, că deci noua poliță de asigurare No. 24.911 din 31 Maiu st. n. 1901 de reînnoire a vechei polițe, este falsă, făcută pentru trebuința cauzei, prin anti-datări, răsături, ruperi de foi și făcări în registrele „Unirei“, toate făcute de autorul principal Al. Sc. Miclescu, ajutat de complicității săi: Iosef Marcovici, Isidor Cohen și Nae Angheliescu. Am mai dovedit, de asemenea, în partea doua a ordonanței noastre, în mod evident și indiscutabil, — registrele „Unirei“, făcând proba materială, ab-

solută și încontestată, — că borderoul de reasigurare prin care polița No. 24.911 din 31 Maiu st. n. 1901, a fost reasigurată la societățile străine: „Garantie“ din Paris și „Gladbacher“ din Gladbach, a fost expediat de direcția „Unirei“ la 12 Iunie st. n. 1901, adică cu două zile după incendiu, după efectuarea pretensei daune; că în urmă, prin avizul de la 20 Iunie st. n. 1901, s'a anunțat de „Unirea“ în mod neexact, menționatelor societăți străine, că incendiul a avut loc la 17 Iunie st. n., în loc de 10 Iunie st. n., cum a fost în realitate, în scop de a stabili prin acest mod, o corelație aparentă între data neexactă de 12 Iunie st. n. a borderoului de reasigurare și ziua de 17 Iunie st. n., transmisă în mod falș că ar fi avut loc incendiul.

Nu voim a mai repeta probele aduse în partea a doua a ordonanței noastre în stabilirea acestor fapte, de o gravitate excepțională. Ne referim numai la ele, ca unele ce dovedesc mai mult culpabilitatea autorului principal Al. Sc. Miclescu și a complicilor săi: Iosef Marcovici, Isidor Cohen și Nae Anghelescu. Din stabilirea lor însă, rezultă un fapt de o importanță capitală și anume: că în standola în care se afla, produsele preținse a fi asigurate la „Unirea“ cu polița No. 24889 din 14 Februarie st. n. 1901 și reînnoită prin noua poliță No. 24.911 din 31 Maiu st. n. 1901, nu se aflau în ziua de 10 Iunie st. n. 1901, când a avut loc incendiul de la Perieni, de cât: un vagon orzoaică, un vagon ovăz și absolut de loc grâu. Această reese după cum am văzut din procesul-verbal al Primarului comunei Cărnăceni-Perieni, dresat în ziua de 29 Maiu st. v. (11 Iunie st. n.,) a doua zi după incendiu; aceasta reese din declarațiunile martorilor: V. I. Nicolau, agronom și administratorul particular al moșiei Perieni, Gh. Tilingă, chelarul administrației moșiei Perieni, Ion Ciobotaru, plugar și alții; aceasta reese din telegrama dată la 29 Maiu st. v. (11 Iunie st. n.) „Unirei“ de V. I. Nicolau, administratorul moșiei Perieni. Din toate aceste constatări, expuse pe larg și documentate în mod evident în partea a doua a ordonanței noastre, rezultă în mod clar și perfect dovedit, că în standola arsă, nu se afla pe de o parte de loc grâu, pe de altă parte că orzoaică și ovăz nu se afla de cât câte un singur vagon de fie-care, iar nu câte 9 vagoane, cât se află în polița de asigurare; că deci chiar dacă am admite, ipoteza cea mai favorabilă pentru inculpat, că adică la origină ar fi existat realmente cantitățile de produse coprinse în polițele de asigurare ale „Unirei“ No. 24.889 și 24.911, adică: 10 vagoane grâu, 9 vagoane ovăz și 9 vagoane orzoaică și admitând că această ultimă poliță cu No. 24.911 ar fi bună, iar nu falșă după cum am dovedit, totuși chiar în această ipoteză favorabilă inculpatului Nicu Catargi, el nu putea fi despăgubit de cât pentru cantitățile de ovăz și orzoaică ce mai existau în standolă în momentul incendiului și anume: grâu absolut de loc, un singur vagon de ovăz și un singur vagon de orzoaică.

De ce dar Nicu Catargi, primește drept despăgubire a pretensei daune ce a suferit la Perieni cu ocazia incendiului dela 10 Iunie st. n. suma de 32.000 lei, când știa bine că nu avea drept, absolut la nici o despăgubire, întru cât nici produsele coprinse în vechia poliță de asigurare No. 24.889, nu mai existau în momentul incendiului, după cum s'a stabilit cu prisosință prin dovezile evidente expuse mai sus și întru cât el nici nu reînnoise această poliță de asigurare, care expirase la 2|15 Maiu 1901, după cum iarăși s'a dovedit în mod luminos, absolut și indiscutabil? Inculpatul Nicu Catargi, avea perfectă cunoștință și de una și de alta, una fiind consecința inevitabilă a celeilalte: neexistența pro-

ductelor, care făcea superfluă și ne necesară existența unei polițe de asigurare, reînnoirea celei vechi deja expirate.

Și tocmai în această cunoștință perfectă a inculpatului Nicu Catargi, de realitatea lucrurilor, stă reaua sa credință, stă intențiunea frauduloasă a primirei din partea inculpatului principal Miclescu, a unui beneficiu injust și ilegal, ca unul care știa perfect de bine, că acest beneficiu ilicit,—32.000 lei valoarea preținsei daune—provine dintr'un delict și anume din excrocheria comisă de Al. Sc. Miclescu în dauna „Unirei” și a societăților de reasigurare străine „Garantie” din Paris și „Gladbacher” din Gladbach, prin mijlocirea anti-datărilor și falșurilor specificate mai sus.

Dar să stabilim în mod și mai complet, această bună știință a complicelui tănuitor, Nicu Catargi, că suma de 32.000 lei, primită drept despăgubire pentru o pretinsă daună, coprinsă într'o poliță de asigurare neexistentă în momentul incendiului, provenea din făptuirea unui delict.

În ziua de 10 Iunie st. n. 1901, când are loc la moșia Perieni incendiul, care a distrus acele două hambare cuprinzând cele 30 vagoane porumb asigurate la „Generală” și pentru care Nicu Catargi a fost despăgubit de această societate, d-sa nu se afla în țară, fiind plecat la Carlsbad. În lipsa sa din țară, inculpatul Miclescu comite acea escrocherie îndrăzneală, expusă mai sus în toate amănunțimile ei. Rezultatul acestei escrocherii îl cunoaștem: 1) aprobarea dată de consiliu de administrație al „Unirei” indus în eroare de Miclescu, în ședința de la 3|16 Iunie 1901, de a se plăti lui Nicu Catargi suma de 32.000 lei pretinsa daună suferită și 2) executarea celor două societăți străine de reasigurare „Garantie” din Paris și „Gladbacher” din Gladbach, care de asemenea induse în eroare prin mijloacele frauduloase specificate mai sus, plătesc „Unirei” cota lor de reasigurare în sumă totală de 19.000 lei.

Inculpatul Nicu Catargi pus în curent de Al. Sc. Miclescu, despre rezultatul acestei excrocherii, se reîntoarce în țară și în loc de a respinge cu indignarea omului cinstit beneficiul acesta injust și ilegal, d-sa îl primește, împărțindu-l bine înțeles cu Miclescu și dându-i acestuia, înainte de a-și primi suma întregală, o chitanță autenticată la Trib. Ilfov secția de Notariat, sub No. 4.470 din 21 Iunie 1901, prin care declară cu multă seninătate că: „am primit de la direcțiunea societății generale de asigurare mutuală „Unirea” prin casieria centrală, suma de „lei 32.000 ce mi se cuvine drept despăgubire pentru produsele asigurate cu polița No. 24.911 a societății „Unirea”, care produse au „fost incendiate la moșia Perieni”

E bine de notat că în ziua de 21 Iunie, când Nicu Catargi eliberează inculpatului Miclescu, directorul-general al „Unirea”, această chitanță autentică de primirea integrală a sumei de 32.000 lei, d-sa nu primise în realitate această sumă, de oare-ce „Unirea” după cum am arătat era aproape absolut lipsită de fonduri. Inculpatul Nicu Catargi a dat această chitanță mai mult pentru a fi trimisă de Miclescu, societăților străine de reasigurare: „Garantie” din Paris și „Gladbacher” din Gladbach, spre a le dovedi realitatea plăței deja efectuate lui Nicu Catargi. După cum rezultă din corespondența avută între „Unirea” și societatea „Gladbacher” precum și din comisia rogatorie, făcută de noi la Gladbach, această societate neîncrezându-se în arătările lui Miclescu, asupra realității daunei, nu a voit să achite quota-parte a ei, până ce „Unirea” nu a încredințat-o că-i va trimite în original chitanța autentică a lui Nicu Catargi, prin care acesta atesta în mod neexact că a primit suma de

32.000 lei, pe când în realitate nu o primise. Aceasta ne dă o probă și mai mult de serioșitatea daunei Catargi. Numai după încredințarea că i se va trimite această dovadă autentică, societatea „Glabbacher“ se execută și expediază „Unirei“ prin casa de bancă Marmorosch & Blank din București, quota ei de 12.800 lei, conform contractului de reasigurare. În comisia rogatorie făcută de noi către parchetul Tribunalului din Gladbach (Germania) sunt anexate în copie, toate actele și corespondențele dintre „Unirea“ și societatea „Glabbacher“ precum și declarația directorului general al societății „Glabbacher“ d-l Paul Thyssen, din care reese că de la început această daună i s'a părut curioasă, dată fiind echivocitatea corespondențelor scrise de Miclescu din partea „Unirei“.

Abia după ce societățile străine se execută și plătesc amândouă suma de 19.200 lei, inculpatul Nicu Catargi intră în posesiunea banilor pretinsei daune. Și ca o probă mai mult a conținutului nesincer și neexact al chitanței autentice, semnată de Nicu Catargi, prin care arată încă de la 21 Iunie 1901 că și-a primit suma integrală de 32.000 lei, valoarea daunei, este că d-sa nu a primit până azi din prețul pretinsei daune decât 24.850 lei (19.200 de la societățile străine și restul de la „Unirea“), așa-că nici până astăzi d-sa nu a fost achitat integral cu suma de 32.000 lei, după cum arată în mod neexact în chitanța autenticată la 21 Iunie 1901. Această chitanță a fost dată mai mult pentru a se putea induce în eroare societățile străine că suma ar fi fost deja achitată de „Unirea“.

Dar să continuăm a stabili că inculpatul Nicu Catargi a primit această sumă de bani cu bună știință, că ea provine din făptuirea unui delict, acel al escrocheriei comise de Miclescu, știind perfect de bine că primește un beneficiu imoral, injust și ilegal.

Am dovedit în mod luminos în partea doua a ordonanței noastre, că în momentul incendiului întâmplat la Perieni în ziua de 10 Iunie st. n. 1901, vechea poliță de asigurare No. 24.889 din 14 Februarie st. n. 1901, care expirase la 2|15 Maiu 1901, nu fusese reînnoită și că atât cererea de reînnoire înregistrată la 1 Maiu st. n. 1901 și semnată de Nicu Catargi, cât și noua poliță de asigurare No. 24.911 din 31 Maiu st. n. 1901, sunt anti-datate, sunt false. Nu mai revenim asupra probelor aduse, de oare-ce ar fi să repetăm expunerea lor.

Odată stabilit că această cerere de reînnoire semnată de Nicu Catargi, datată și înregistrată la 2 Maiu 1901, este anti-datată și deci falșă, să vedem ce susține inculpatul Nicu Catargi în apărarea sa?

În ziua de 8 Octombrie 1901, chemat la cabinetul nostru de instrucțiune, inculpatul Nicu Catargi ne declară că, înainte de sf. Gheorghe, întâlnind pe Marcovici la gara Pașcani, acesta amintindu-i din partea lui Miclescu că vechea sa poliță de asigurare No. 24.889 expiră la 2|15 Maiu 1901, a pus pe Marcovici de i-a scris o cerere de reînnoire în restaurantul gărei Pașcani, pe care a semnat-o și dat-o în mâna inculpatului Marcovici. Inculpatul Marcovici la rândul său, în primele sale declarațiuni, când ne ascundea adevărul, ne face absolut aceiaș declarație identică cu a lui Nicu Catargi. În urmă, la 11 Octombrie, inculpatul Marcovici făcându-ne mărturisiri sincere și complete,—ca unele ce sunt sprijinite de probe materiale,—declară că a fost învățat de Nicu Catargi ca să spună astfel, că adevărul în această afacere este că și cererea de reînnoire și noua poliță de asigurare No. 24.911 din 31 Maiu st. n. 1901, sunt false și plătuite de inculpatul Miclescu, după ce incendiul de la 10 Iunie st. n. 1901 avusese deja loc.

Dar să dăm cuvântul însuși inculpatului Marcovici, care în inte-

rogatoriul său ne declară următoarele cu privire la acest fapt: „In ziua de 2 Octombrie când d-voastră ați fost la „Unirea“ și când Ioachimo-„vici m'a trimis să chem pe Nicu Catargi spre a-l arăta registrul unde „era trecută cu ștersături și răsături cererea sa de reînnoire a poliței vechi, „eu i-am spus lui Catargi că aş dori să-i spun ceva. El mi-a spus să „viu seara la dânsul. M'am dus; atunci eu l-am făcut atent, că d-voastră „m-ați întrebat asupra acestei afaceri și ce ar trebui să răspund eu dacă „mă veți întreba asupra cererii de reînnoire a vechei polițe, cerere plăs-„muită de Miclescu, în dimineața zilei de 30 Maiu (12 Iunie st. n.) „când a imitat semnătura lui Nicu Catargi, anti-datând-o cu data de 2 „Maiu st. n.; d-l Nicu Catargi mi-a spus să declar la instrucție că acea „cerere mi-a dat-o el mie înainte de a pleca în străinătate, împreună cu „acceptul (polița) la gara Pașcani, căci d-sa va declara tot astfel. Imi „spunea ca să declarăm așa la fel amândoi, spre a scăpa pe bietul A-„lecu (adică pe Al. Miclescu). Eu i-am promis că voi declara așa, „adică că d-l Nicu Catargi mi-a dat cererea de reînnoire a vechei poliți de „asigurare,—aceea ce se afla în dosarul daunei, — înainte de a pleca „d-sa în străinătate, la gara Pașcani, unde ocazional l-am întâlnit și a-„mintindu-i că polița veche a expirat, d-sa m'a pus de am scris cere-„rea pe care a semnat-o. Am greșit spunându-vă la început acest ne-„adevăr; domnul Nicu Catargi m-a sfătuit să declar așa. Acum însă să „vă spun adevărul adevărat. Această cerere s'a făcut în biuroul d-lui „Miclescu de acasă, în dimineața zilei de 30 Maiu 1901 (12 Iunie st. n.) „scrisă de mine după dictarea lui Miclescu și semnată cu numele lui „Nicu Catargi de însuși Miclescu, care a imitat iscălitura lui Catargi „după o scrisoare a acestuia, ce avea pe biuro; că în urmă tot el a „făcut și acceptul, semnând și aci pe Nicu Catargi și punându-le pe a-„mândouă într'un plic,— în acesta ce-mi arătați atașat la dosarul daunei,— „plic pe care l-a dat domnișoarei Möller, cumnata sa, spre a-l trimite lui „Cohen la „Unirea“; că Miclescu a pus și rezoluția pe acea cerere dată „cu anti-data de 2 Maiu st. n.“

Am arătat mai sus că tot atunci, inculpatul Al. Sc. Miclescu a dic-
tat lui Marcovici o a doua cerere de reînnoire indentică cu cea dintâi în
care el a contra-semnat pe Nicu Catargi, cerere pe care spunea lui Mar-
covici, că o va trimite lui Nicu Catargi la Carlsbad spre a o semna.

Inculpatul Nicu Catargi aflând despre aceste indiscrețiuni ale in-
culpatului Iosif Marcovici, în interogatorul său de la 15 Octomvrie 1901
nu mai precisează că în ziua de 8 Octomvrie că cererea 'i-a fost scrisă
de Marcovici în restaurantul gărei Pașcani, ci că nu'și poate bine aduce
aminte: „poate la Pașcani, poate la București“, însă înainte de-a pleca
în străinătate, deci înainte de incendiu.

Adevărul stabilit de instrucțiune, este că aceste cereri au fost scri-
se de Marcovici, după cum singur recunoaște, în biuroul lui Miclescu
de acasă, după ordinul și dictarea acestuia în dimineața zilei de 12 Iunie
(30 Maiu 1901), două zile după incendiul de la Perieni, anti-datată cu
data de 2/15 Maiu 1901 și semnată una din ele numai, de Miclescu, cu
numele amicului și rudei sale Nicu Catargi, căruia 'i-a imitat iscălitura
după niște scrisori; iar cea-l-altă cerere trebuind a fi trimisă la Carlsbad
lui Nicu Catargi spre a o semna, după cum declară Marcovici în mod
reiterat în interogatorul său, precum și în declarațiunile repetate și ma-
nu-scrise de el. Aceasta rezultă și din expertiza chimică și grafică, fă-
cută de d-l doctor în chimie St. Minovici, chimist-legist, care arată în
raportul său un fapt de o mare importanță: că cerneala cu care s'a scris

cererea de reînnoirea poliției și rezoluția, diferă din punct de vedere fizic și microscopic de aceia cu care s'a scris semnătura lui Nicu Catargi, din punct de vedere grafic, semnătura de și prezintă oarecare diferență de cea adevărată, totuși nu întrunește elementele grafice suficiente spre a stabili falsitatea ei.

Ce rezultă de aci? că cererea de reînnoirea poliției de asigurare No. 24.889, aflată în dosarul daunei, cerere scrisă de Marcovici, este acea cerere pe care inculpatul Miclescu a plăsmuit-o în dimineața zilei de 12 Iunie (30 Maiu) 1901, două zile după incendiu, când înainte de-a pleca la Perieni, a dictat lui Marcovici în biroul său de acasă, două cereri de reînnoire cu anti-data de 2 Maiu st. n. 1901: una pe care a semnat-o inculpatul Miclescu cu numele lui Catargi, imitându-l după o scrisoare a acestuia, după cum afirmă Marcovici, iar cea-l-altă cerere rezervând-o de-a o trimite lui Catargi la Carlsbad, spre a o semna el personal. Aceasta explică diferența compoziției cernelelor stabilită în mod precis și luminos de d-l doctor St. Minovici, chimist-legist, în raportul său, cerneala din biroul lui Miclescu, cu care s'a scris cererea, diferind de cerneala cu care Catargi, primind cererea la Carlsbad, a semnat-o. Admițând deci că semnătura de pe această cerere de reînnoire, datată cu anti-data de 2 Maiu st. n. 1901, este semnată în adevăr de Nicu Catargi, e evident că cerneala textului diferă de cerneala semnăturii, că deci ea nu a fost scrisă și semnată în acelaș timp, că prin urmare această cerere nu poate fi alta decât aceea pe care Marcovici ne arată în mod repetat că a scris-o după dictarea lui Miclescu, în biroul acestuia, în dimineața zilei de 12 Iunie (30 Maiu) 1901, și pe care Miclescu spunea că o va trimite lui Nicu Catargi la Carlsbad spre a o semna. Dar spre a evidenția și mai mult această deosebire de compoziție fizică și microscopică a cernelelor, cităm textual cuvintele din raportul d-lui chimist-legist: „Este cunoscut că o cerneală cu baza organică e foarte ușor expusă al-terațiunilor, cu deosebire acelor ce le încearcă sub influența agenților „externi ca lumina, căldura, evaporațiunea, aerul etc., ast-fel că de și ca „constituție chimică cele două cerneluri pot fi identice, totuși examenul „fizic, cu deosebire microscopic, ne demonstrează că ne găsim în prezența a două diferite cerneluri, din care una alterată“. Apoi d-l chimist-legist conchide că: „Rezultă de aci așa dar că cernelurile nu sunt una „și aceeaș“.

Nu mai rămâne deci nici o îndoială de falsitatea acestei cereri de reînnoire, de anti-datarea ei cu data de 2 Maiu st. n. 1901, căci dacă această cerere ar fi fost scrisă fie la Pașcani, fie la București, după cum pretinde inculpatul Nicu Catargi, ea ar fi fost scrisă și sub-scrisă în acelaș timp și cu acelaș fel de cerneală. De alt-fel faptul anti-datării ei este coroborat în mod luminos și puternic prin constatările făcute de noi în registrele „Unirei“, constatări despre care am vorbit mai sus, în partea a doua a ordonanței noastre, cu care ocaziune am stabilit că foaia din registrul de intrare care coprinde No. 2056, sub care a fost întâi înregistrată această cerere sub data de 20 Aprilie (2 Maiu st. n.) 1901 posedă urme evidente de răsături și ștersături, foaie care mai în urmă a fost ruptă de inculpatul Ioachimovici, după cum vom dovedi imediat, iar foaia care coprinde No. 2254 cu data de 2/15 Maiu st. n. 1901, sub care a fost înregistrată din nou această cerere de reînnoire, se vede a fi o foaie detașată și lipită cu gumă arabică de cotorul registrului, în locul aceleia ce a fost ruptă spre a putea face loc acestei înregistrări false și anti-date.

De asemenea faptul anti-datării cererei de reînoire, mai este coroborat și de împrejurarea că noua poliță de asigurare No. 24.911 din 31 Maiu st. n. 1901, anti-datată și ea, în loc să fie așezată în registrul de polițe la ordinea ei cronologică, ea se află intercalată între polița cu No. 24.912 din 13 Iunie st. n. 1901 și polița No. 24.913 din 26 Iunie st. n. 1901. E evident deci, că polița de asigurare No. 24.911 de și poartă data de 31 Maiu st. n. 1901, ea nu a fost emisă decât la 13 Iunie st. n. sau după 13 Iunie, ea urmând în registru în mod succesiv și imediat după polița ce poartă data de 13 Iunie st. n. În fine anti-datarea cererei de reînoire mai este coroborată și de faptul emisiunii borderoului de reasigurare la 12 Iunie st. n., două zile după ce a avut loc incendiul.

Dar toate aceste falsuri, și toate aceste anti-datări, cu ce interes au fost făcute și ce dovedesc ele? Dovedesc că în momentul incendiului la 10 Iunie st. n. 1901, vechia poliță de asigurare No. 24.889 din 14 Februarie st. n. 1901, care expirase la 2/15 Maiu 1901, nu fusese reînoită, că deci, chiar dacă am admite ipoteza cea mai favorabilă inculpaților, că ar fi existat realmente în standola de la Perieni, cantitățile de grâu, ovăz și orzoaică, prevăzute în această poliță, ea fiind expirată și nereînoită, asigurarea nu mai exista, că deci Nicu Catargi nu mai avea drept la nici o despăgubire.

Dar dacă vechia poliță nu a fost reînoită, explicarea logică și firească este că inculpatul Nicu Catargi nu mai avea ce asigura, din cauză că în standolă nu mai existau produsele, ce, să concedăm și să admitem că au fost în mod real la 14 Februarie st. n. 1901, când s'a emis prima poliță de asigurare. Și ca o probă evidentă că aceste produse prevăzute în polița primitivă No. 24.889, precum și în cea anti-datată No. 24.911 nu mai existau în standolă în ziua de 10 Iunie st. n. când a avut loc incendiul, avem telegrama dată la 29 Maiu (11 Iunie st. n.) 1901 de V. I. Nicolau, administratorul particular al moșiei Perieni, în care telegramă se vorbește în mod special de cele două hambare de porumb, fără a se pomeni de grâu, ovăz și orzoaică; avem constatările din procesul-verbal al primarului comunei Cărnicieni-Perieni, dresat la 29 Maiu (11 Iunie st. n.) în care se arată că afară de cele două coșare cu porumb (30 vagoane), asigurate la „Generală“, în standolă, nu a ars decât un vagon orzoaică și un vagon ovăz, grâu neaflându-se de loc. În afară de acestea mai avem în acest proces-verbal, dresat imediat după incendiu, declarația categorică și precisă a martorului V. I. Nicolau, administratorul moșiei Perieni, care în deplină cunoștință de cauză, ca unul ce era îngrijitorul particular al moșiei, arată că în afară de cele 2 coșare cu 30 vagoane păpușoiu asigurate la „Generală“, în standolă nu se afla de cât un singur vagon ovăz și un vagon de orzoaică, iar grâu absolut de loc. Deci, unde erau acele cantități importante arătate în polițele de asigurare No. 24.889 și 24.911, de 10 vagoane grâu, 9 vagoane ovăz și 9 vagoane orzoaică, în valoare de 43.400 lei. E posibil, e admisibil, că dacă ar fi ars în adevăr această importantă cantitate de produse, de o valoare de 43.400 lei, administratorul moșiei V. I. Nicolau să omită de-a menționa în telegrama dată „Unirei“ și mai ales în declarația ce face sub propria sa semnătură în procesul-verbal al Primarului comunei Cărnicieni-Perieni, dresat imediat după incendiu?

Și dacă e în mod perfect stabilit că aceste produse coprinse în polița de asigurare primitivă, precum și în cea anti-datată, nu existau în standola arsă, în momentul incendiului, de ce Nicu Catargi, care ca proprietar al moșiei știa cel puțin tot așa de bine despre existența sau

neexistența lor, ca și administratorul moșiei V. I. Nicolau, de ce d-sa fiind pus în curent de inculpatul Miclescu, asupra îndrăzneței escrocherii ce el comisesse ajutat de complicitii săi, de ce Nicu Catargi, în loc de a da pe Miclescu pe mâna Parchetului, fraternizează cu el, primind o despăgubire, la care nu avea drept, și dând acestuia o chitanță autenticată de Tribunal prin care declara că a primit din partea „Unirei” suma de 32.000 lei, despăgubirea ce pretinde că i se cuvine pentru dauna suferită la Perieni, când știa perfect de bine, după cum am stabilit mai sus cu un adevărat lux de probe, că n'a suferit absolut nici o daună, care să fie despăgubită de „Unirea”, de oare-ce nu avea nimica asigurat în mod real la „Unirea”, așa că nu i se cuvenea absolut nimic.

III. *Culpabilitatea lui Emil Ioachimovici.* (Art. 323, 367 și 40 c. p.).—Originar din Bârlad, ca și inculpatul Al. Sc. Miclescu, inculpatul Emil Ioachimovici prin intervenirea acestuia este ales în consiliul de administrație al societății de asigurare „Unirea” odată cu alegerea lui Miclescu ca director-general, la 5 Maiu 1899. Bucurându-se de cea mai completă încredere din partea directorului-general Miclescu, inculpatul E. Ioachimovici era mâna dreaptă a acestuia fiind consultat în toate afacerile „Unirei”. Aceasta explică și deselegațiunile ce se dedeau lui Ioachimovici,—delegațiuni, bine-înțeles, generos plătite din banii „Unirei”, —precum și însărcinarea de loc-țiitor de director ce i se dădea de Miclescu în lipsa sa. Ast-fel, după cum rezultă din examenul registrelor „Unirei” și din raportul d-lor experți, observăm că Emil Ioachimovici încasează în mai puțin de 2 ani de zile suma de 6401 lei 80 bani. Afinitatea aceasta de origină și de încredere, a stabilit între amândoi inculpații un fel de solidaritate, solidaritate care a mers până acolo, că atunci când s'a dovedit de instrucțiune că Miclescu a comis o seria de abuzuri de încredere și de escrocherii, din care cauză a fost și depus în prevenție, inculpatul Emil Ioachimovici, în calitate de director provizoriu al „Unirei”, în loc de-a servi justiția și a da tot concursul său instrucției pentru descoperirea fraudelor comise de Miclescu, d-sa a căutat să pună piedici instrucției, distrugând unele acte, ascunzând pe altele, opunându-se a preda instrucției cheile casei de fier în care erau depuse actele „Unirei”, purtând corespondența cu Miclescu care era închis la Văcărești, și drept culme, servind din banii societărilor „Unirei” regulat, în mod lunar, prevenitului Miclescu și celor-l-alți arestați, închiși la Văcărești pentru fraude comise în dauna „Unirei”, lui Miclescu salariul său de director-general câte 750 lei pe fie-care lună, iar celor-l-alți salariul respectiv funcției ce ocupaseră înainte de arestarea lor. Toate aceste fapte însă, de și condamnabile, fiind mai mult de ordin moral de cât penal, le enunțăm numai, fără a mai insistă asupra lor.

Sunt două faptele propriu zis penale pe care instrucția le-a stabilit în sarcina inculpatului Emil Ioachimovici: 1) că în timpul gestiunei sale de director provizor al soc. „Unirea”, de la 27 Septembrie 1901 până la 9 Decembrie 1901, și-a însușit pe nedrept și cu rea credință suma de 5116 lei 38 bani în prejudiciul „Unirei”, parte risipită, iar parte nedepusă nici până azi în casa „Unirei” și deținând-o asupra-i fără drept; 2) că a distrus acte sesizate de instrucție, și anume o foaie din registrul de intrare al „Unirei”, cu intenția frauduloasă de-a distruge probele adunate de ea.

1) Să dovedim primul fapt penal. În ziua de 27 Septembrie 1901, când inculpatul Emil Ioachimovici este delegat, de altfel neconform cu statutele, director provizoriu, în casa „Unirei” se afla un sold de 23.108

lei, 51 bani, din care numerar numai suma de 235 lei, 79 bani, iar restul acte de portofoliu. Dar mai întâi de toate trebuie să observăm că inculpatul Emil Ioachimovici nici nu avea dreptul a figura ca director provizor al „Unirei“ în timpul de la 27 Septembrie până la 9 Decembrie 1901, cât a figurat, ca unul care nu era ales conform statutelor ei. În adevăr, din procesul-verbal al adunării membrilor consiliului de administrație, dresat în ședința de la 28 August 1901, aflat în original la pag. 57 al registrului special de procese-verbale ale consiliului, reese că numai doi membri ai consiliului, al treilea fiind însuși inculpatul Emil Ioachimovici, au ales director provizor pe Emil Ioachimovici. Or, art. 45 din statute arată lămurit că nici o ședință a consiliului de administrație nu poate avea loc de cât în prezența directorului și a cel puțin 4 membri din consiliu de administrație, și a cel puțin 2 censored. Deci, inculpatul Emil Ioachimovici, de și a figurat ca director provizoriu al „Unirei“ de la 27 Septembrie până la 9 Decembrie 1901, lucrând în această calitate, d-sa în realitate nu putea să aibă această însărcinare, ca unul ce a fost ales ilegal și nu conform dispozițiilor art. 45 din statutele „Unirei“.

De la 27 Septembrie, data numirei sale ca director provizoriu și până la 7 Decembrie inclusiv, când a încetat de a mai fi, s'au încasat la toate ramurile societății „Unirea“, cu recipisele No. 413 până la No. 477 inclusiv, suma totală de 12.970 lei și 87 bani, din care scăzându-se plățile făcute în acest interval, rămâne nejustificat asupra inculpatului Emil Ioachimovici suma de 2.933 lei, 58 bani, sumă ce o deține asupra-i fără cauză, pe nedrept și cu rea credință. La această sumă, tot ca nejustificată se mai însumează și aceea de 321 lei din mandatul No. 217 din Noembrie 1901, ca una care, după cum rezultă din justificările cuprinse în raportul d-lui expert-comptabil, nu reprezintă sincer și exact quantumul jetoanelor de prezență alocate. În raportul d-lui expert se specifică în mod detaliat însușirea pe nedrept și cu rea credință a acestei sume de 321 lei (pag. 850); de asemenea tot ca nejustificată, se adaugă și suma de 1.200 lei, coprinsă în mandatele No. 211 din 6 Noembrie 1901 și 247 din 23 Noembrie 1901, ce inculpatul Emil Ioachimovici, în calitate de director provizoriu, își aprobă plata acelei sume, conform referatului făcut tot de Emil Ioachimovici, în calitate de avocat, spre achitarea unei pretinse diurne de 6 luni pentru serviciul contencios, sumă ce-i fixase anterior, în mod injust, inculpatul Miclescu, prin o scrisoare din 24 Septembrie 1900. Tot ca nejustificată trebuie a fi socotită și suma de 1.634 lei 80 bani, din mandatele No. 242/901 și 257/901, salarii achitate pe nedrept și în mod imoral, în lunile Octombrie și Noembrie 1901, preveniților: Al. Sc. Miclescu, Iosef Marcovici, Isidor Cohen și Nae Anghelescu, cari fiind arestați de noi în mod preventiv pentru fraudele comise în prejudiciul „Unirei“, pe lângă că ei nu-și mai puteau face serviciul lor la „Unirea“, dar pe lângă aceasta, cel mai elementar sentiment de onestitate, arăta că aceste salarii plătite pe nedrept din banii „Unirei“ unor arestați, era un fel de premii de încurajare ce se dădea de către inculpatul Ioachimovici, directorul provizoriu al „Unirei“, acelor ce fraudaseră „Unirea“.

După raportul d-lui expert-contabil, sumele ce fără nici un titlu și fără nici o cauză sunt deținute cu rea credință și pe nedrept, de și pus în întâțiere prin acțiunea penală intentată contra sa, de inculpatul Emil Ioachimovici, se ridică la suma totală de 5.116 lei, 38 bani, din care suma de 2.933 lei, 58 bani, aflată și astăzi asupra sa și deținută pe nedrept, iar restul fiind risipit sau nejustificat în mandatele respective, după cum am arătat mai sus.

S'ar putea ca inculpatul Emil Ioachimovici, în apărarea sa, să obiecteze că deținerea sumei de 2.933 lei, 58 bani, ce se află și astăzi asupra sa, o face în baza votului consiliului de administrație din ședința de la 20/3 Decembrie 1901, prin care se acordă inculpatului Emil Ioachimovici o gratificație de 2.500 lei, pentru serviciile aduse „Unirei“ ca director. Am arătat mai sus că Emil Ioachimovici, propriu zis, nici nu putea fi considerat în mod legal ca director al „Unirei“, ca unul ce nu a fost ales într'o ședință regulat ținută cu numărul membrilor necesari, conform art. 45 din statute. Dar pe lângă aceasta, instrucția a constatat că procesul-verbal de la 20/3 Decembrie 1901, prin care se acordă inculpatului Ioachimovici această gratificație de 2.500 lei, nu este nici semnat de consilierii prezenți și nici trecut în registrul special de ședințe, conform art. 40 din statutele Soc. „Unirea“. Deci acest proces-verbal se poate considera ca neexistent și nul ca efect. Prin urmare acest argument nu ar putea justifica întru nimic deținerea în mod ne-drept și cu rea credință de către inculpatul Emil Ioachimovici a sumei de 2.933 lei 58 bani, sumă ce aparține soc. „Unirea“.

2) Al 2-lea fapt penal care se pune în sarcina inculpatului Emil Ioachimovici este că, în calitate sa de director provizoriu al „Unirei“ în timpul când Al. Sc. Miculescu și complicitii săi se aflau arestați preventiv la Văcărești, cerând de la experții comptabili numiți de noi, d-nii Radian și Rotop, registrul de intrare al „Unirei“, a distrus o parte din foaia în care era înregistrată cererea cu No. 2.056 din 20 Aprilie 1901, în dreptul căreia, sub ștersături, era trecută cererea de reînnoirea poliței de asigurare No. 24.889 a lui Nicu Catargi. În adevăr, din instrucția făcută în cauză se constată că în ziua de 2 Octombrie 1901, inculpatul Emil Ioachimovici aflând că s'a descoperit în registrul de intrare la No. 2.056 din 20 Aprilie 1901, în legătură cu polița de asigurare a lui Nicu Catargi, un fals, a cerut în mai multe rânduri acest registru, de la experți, spre a-l vedea. Mai mult de cât atât, în sollicitudinea sa constantă de a paraliza descoperirile instrucției, inculpatul Emil Ioachimovici trimite pe Iosef Marcovici la Nicu Catargi acasă spre a-l chema la „Unirea“ și a-i arăta acest fals, cuprins în registrul de intrare și care se referă la reînnoirea vechei polițe de asigurare No. 24.889 a lui Nicu Catargi. Atât Ioachimovici, cât și Marcovici precum și ceilalți funcționari ai „Unirei“, Leabu și Anghelescu, recunosc că Nicu Catargi, chemat de Ioachimovici, prin intermediul inculpatului Marcovici, a venit la „Unirea“ și că Ioachimovici îi a arătat registrul de intrare la pagina unde se afla No. 2.056 cu înregistrarea poliței lui Nicu Catargi, ce cuprindea răsături și ștersături. Leabu și Anghelescu arată în declarațiunile lor, că în afară de Ioachimovici, nimeni altul nu a cerut și nu a umblat în acea zi de 2 Octombrie 1901, cu registrul de intrare din care s'a rupt foaia; că Ioachimovici l-a cerut nu numai odată ci de mai multe ori, și dimineața, și cu ocazia sosirii lui Nicu Catargi, chemat de d-sa și după amiază; că Ioachimovici s'a uitat și a examinat foaia care cuprindea înregistrarea cu No. 2.056 din 20 Aprilie 1901, în dreptul căreia peste răsături și ștersături era înregistrată cererea de reînnoirea poliței No. 24.889 a lui Nicu Catargi. Iar expertul-comptabil Rotop, ascultat ca martor, declară: „În ziua de 29 Septembrie, am descoperit în registrul-jurnal de intrare No. 2.056 cu dauna Nicu Catargi, în care directorul Miculescu a „comis un fals și o excrocherie în dauna „Unirei“ și a 2 societăți stră-„ine; am cerut lămuriri de la funcționarul Anghelescu, scriitorul regist-„rului de intrare. La 1 Octombrie funcționarul Leabu mi-a cerut regis-

„trul spre a trece intrările zilnice. D-l Ioachimovici intra mai în fie-care „zi în biuroul în care lucrez spre a afla ce s'a mai descoperit. D-sa „pleda în totdeauna în favoarea lui Miclescu, spunând că nu crede să „fie neregularități. La 2 Octombrie dimineața, d-l Ioachimovici a venit și „a văzut falșul de la No. 2.056. Dimineața Leabu mi-a cerut registrul „spre a trece intrările curente și i l-am dat; după amiază mi l-a cerut „din nou și i l-am dat; când mi l-a adus, foaea cu No. 2.056 era în- „treagă. Pe la ora 3, în ziua de 2 Octombrie, d-l Ioachimovici a venit „iar în biuroul meu și a văzut falșul de la No. 2.056. Imediat Leabu „a cerut registrul din nou; când mi l-a readus și ați venit d-voastră, „foaea cu No. 2.056 am văzut că este ruptă jos“.

Toate aceste împrejurări, precum și atitudinea persistentă a inculpatului Ioachimovici de a fraterniza cu ceilalți inculpați, în special cu Al. Sc. Miclescu și Nicu Catargi, favorizându-i și ajutându-i să inducă în eroare justiția, — probă corespondența ce primea din partea inculpatului Miclescu de la Văcărești; probă conținutul petițiilor și declarațiilor sale făcute nouă, Ministerului de justiție și publicate în urmă prin ziare; probă salariul de 750 lei, ce în disprețul celei mai elementare morale, servea lunar din banii societărilor „Unirei“ inculpatului Miclescu și complicilor săi, cari se aflau arestați de noi la Văcărești, tocmai pentru că fraudaseră banii acestor societari; — toate aceste fapte și împrejurări formează o serie de probe și presumpții puternice, logice și concordante, care punând într'o vie lumină, caracterul puțin moral al acestui inculpat, fac dovada suficientă a delictului ce i se pune în sarcină, acela de a fi distrus cu rea intenție și spre a servi și ajuta pe inculpații Nicu Catargi și Al. Sc. Miclescu, făcând să dispară un act sesizat de instrucție, care conținea proba materială a escrocheriei făcute de Miclescu și complicitii săi, prin falșurile și anti-datările comise de acesta în registrul de intrare al „Unirei“ în dreptul No. 2056, sub data de 20 Aprilie 1901.

De alt-fel, în legătură cu această lipsă de scrupul moral a inculpatului Emil Ioachimovici, avem următoarea decizie a Curței de apel secț. III din București, pronunțată la 27 Februarie 1901, relativă la o obligație izvorâtă din contrabanda firmei Bruss, care, între altele, cuprinde următoarele pasagii, referitoare la conduita socială a inculpatului: „Con- „siderând că din scrisoarea d-lui avocat Ioachimovici rezultă că adevă- „rata cauză a convențiunei este temerea unei urmăriri penale și coope- „rarea tuturor la acoperirea ei prin prescripție și nenedunțare; consi- „derând că ori-ce convenție care are de scop de a stăneni exercițiul „acțiunei publice, este o convențiune contrară dispozițiilor legilor pe- „nale; că, cum aceste legi sunt de ordine publică, acea convențiune pe „lângă că este contrarie legilor, este în acelaș timp contrarie și ordinii „publice; considerând că obiecțiunile d-lui Ioachimovici, că intervenți- „unea d-sale a fost onestă, că a purtat numai asupra despăgubirilor ci- „vile este asemenea neîntemeiată, căci partea vătămată, a fost Statul și „Primăria Capitalei, și intervenția d-lui Ioachimovici nu a fost în inte- „resul acestora, ci din contră în potriva lor, în scopul ca aceste autorități „să nu se despăgubească, acoperindu-se faptul prin prescripțiune; con- „siderând că oficiul de avocat nu poate merge până a stinge și îm- „pedica acțiunea publică, căci, în asemenea caz cooperarea sa este con- „trarie legilor și ordinii publice; considerând că obiecțiunea făcută de „d-l Ioachimovici, cum că Bruss nu se poate apăra, invocând propria „sa turpitudine, trebuie asemenea înlăturată, căci el însuși se află în a- „semenea poziție“.

Față cu aceste considerante ale Curții de apel, ori-ce alte comentarii sunt de prisos.

IV. *Culpabilitatea lui Iosef Marcovici, Isidor Cohen și Nae Anghelescu*, (Art. 49 și 50 cod. pen.) — Din însuși expunerea succesivă a faptelor penale puse în sarcina inculpatului Al. Sc. Miclescu și documentarea lor, a reeșit în mod clar complicitatea inculpaților Iosef Marcovici, Isidor Cohen și Nae Anghelescu, în ceea ce privește ajutorul și asistența dată de ei autorului principal Al. Sc. Miclescu, în comiterea escrocheriei de 32.000 lei la pretinsa daună suferită de Catargi, escrocherie făptuită în prejudiciul „Unirei“ și a societăților de teasigare „Garantie“ din Paris și „Gladbacher“ din Gladbach. Ast-fel fiind, stabilirea culpabilității lor ne va fi cu atât mai ușor, cu cât pe de o parte faptele ne sunt cunoscute, iar pe de altă parte mărturisite și recunoscute de inculpați.

Căci în adevăr, poate și din cauza parțialei lor responsabilități penale, acești inculpați mai puțin perversi de cât patronul lor Al. Sc. Miclescu, ezitând la început de a declara tot adevărul, fac în urmă declarațiuni complete și categorice scrise și semnate de dâșii, prin care recunosc și mărturisesc ajutorul dat de ei lui Miclescu în făptuirea escrocheriei comise. Pentru a fi juști, trebuie să recunoaștem că, culpabilitatea inculpaților complici Iosif Marcovici, Isidor Cohen și Nae Anghelescu, nici nu are acel grad înalt de perversitate, de oare-ce dâșii fiind puși sub ordinele și dependența imediată a lui Al. Sc. Miclescu, erau întru câțva forțați moralmente de a se supune ordinelor sale. Nu vom susține prin aceasta nevinovăția lor; din contră, voim să stabilim complectă lor culpabilitate, recunoscută de ei înșiși, dar redusă la adevăratele ei proporții.

Astfel inculpatul Iosef Marcovici recunoaște atât în interogatoriul ce i s'a luat de noi, cât și în repetatele declarațiuni scrise și subscrise de el însuși, cum că în dimineața zilei de 30 Maiu (12 Iunie st. n.) 1901, două zile după incendiul de la Perieni, a scris, după dictarea lui Miclescu, în biurul de acasă al acestuia, acele două cereri de reînnoire ale vechii poliți de asigurare No. 24,889, cereri datate cu anti-data de 2/15 Maiu 1901 și făcute ca din partea lui Nicu Catargi care era plecat la Carlsbad; Marcovici ne mai arată cum una din aceste cereri a fost semnată cu iscălitura lui Nicu Catargi, pe care Miclescu i-a imitat-o după o scrisoare a acestuia, iar pe cea de a doua cerere spunându-i că o va trimite lui Nicu Catargi la Carlsbad spre a o semna; că în aceeaș zi Miclescu a scris și un accept de 120 lei, plata primei de asigurare, în care de asemenea Miclescu a semnat pe Nicu Catargi; că în urmă au plecat amândoi la Iași, de unde Miclescu s'a dus singur la Perieni; că ducându-se și el acolo cu Isidor Cohen, care a sosit mai în urmă, Miclescu a făcut un simulacru de evaluare a unei daune ce nu exista; că astfel fiind, vechia poliți de asigurare cu No. 24,889 fiind expirată înaintea incendiului întâmplat la 10 Iunie st. n. și reînnoirea acesteia prin noua poliți No. 24,911 făcându-se după incendiu, deci antdatat, produsele din standolă chiar dacă ar fi existat, nu mai erau asigurate în momentul incendiului; că deci Nicu Catargi nu avea drept la nici o despăgubire; și adaogă Marcovici, de și vedea că se comite o adevărată escrocherie prin falșurile și anti-datările ordonate de Miclescu, dar dacă a consimțit să ia parte, este că a trebuit să aleagă între a fi părtaș sau să fie dat afară din funcția ce avea la „Unirea“. Toate aceste declarațiuni și mărturisiri precise și categorice ale inculpatului Iosef Marcovici,

sunt coroborate prin depozițiunile martorilor Maria Herckt și Bertha Möller, prin arătările inculpaților Isidor Cohen și Nae Anghelescu, prin constatările făcute de noi în registrele „Unirei” și specificate mai sus; prin constatările cuprinse în procesul-verbal al Primarului comunei Cărnăcești-Perieni, precum și prin constatările conținute în rapoartele d-lor experți-comptabili.

V. De asemenea inculpatul Isidor Cohen, la rândul, său, face declarațiuni precise și categorice, atât în interogatoriul ce i s'a luat de noi, cât și în declarațiunile scrise și semnate de el. Astfel Isidor Cohen arată cum Al. Sc. Miculescu i-a dat ordin ca să formuleze la 12 Iunie st. n. 1901, două zile după incendiu, borderourile de reasigurare, în care a trecut și polița de asigurare anti-datată No. 24,911 a lui Nicu Catargi, pe care le-a expediat în urmă societăților de reasigurare străine „Garantie” din Paris și „Gladbacher” din Gladbach; că după aceasta prin avizul expediat la 20 Iunie st. n. 1901 a pus în vederea societăților străine menționate mai sus, că produsele coprinse în polița No. 24,911 a lui Nicu Catargi, au ars la 17 Iunie st. n. dând în mod fals această dată, pentru ca ea să fie posteroară emiterii borderoului, de și el știa perfect de bine că incendiul avusese loc la 10 Iunie st. n. 1901; că în urmă, în ziua de 13 Iunie 1901 sau după această dată, deci după ce incendiul avusese deja loc, a pus pe Nae Anghelescu să scrie și să emită polița de asigurare No. 24,911, datată cu anti-data de 31 Maiu st. n. 1901, după cum rezultă aceasta din însăși declarația inculpatului Nae Anghelescu, precum și din examenul registrului de polițe, unde se vede că menționata poliță de asigurare No. 24,911, datată 13 Maiu st. n., vine imediat după polița No. 24,912 datată 13 Iunie st. n. iar după dânsa urmând imediat polița No. 24,913 din 26 Iunie st. n. 1901.

Toate aceste recunoașteri și mărturisiri scrise și subscrise de inculpatul Isidor Cohen și repetate cu ocazia interogatorului făcut de noi, sunt coroborate prin declarațiunile celor-l-alți inculpați Iosef Marcovici, Nae Anghelescu, prin raportul d-lor experți-comptabili precum și prin constatările făcute de noi în registrul copier, în registrul de emisiune al polițelor și în registrul de borderouri ale societății „Unirea”, unde se văd trecute toate actele anti-datate, deci false specificate mai sus. Ele stabilesc în mod evident ajutorul dat de inculpatul Isidor Cohen, ca și de Iosef Marcovici și Nae Anghelescu, autorului principal Al. Sc. Miculescu, în făptuirea escrocheriei cu pretinsa daună de 32,000 lei suferită de Nicu Catargi.

VI. De asemenea în ceea-ce privește pe inculpatul Nae Anghelescu, culpabilitatea sa de complicitate la escrocheria comisă de Al. Sc. Miculescu și a stabilirii ajutorului ce a dat acestuia în făptuirea anti-datării înregistrărilor din condicele „Unirei”, a cererii de reînnoire a vechii polițe de la 2/15 Maiu 1901 și a poliței de asigurare No. 24,911 din 31 Maiu st. n. 1901; a ruperii paginei din registrul de intrare al „Unirei” în care se afla înregistrată cu data falsă de 2/15 Maiu 1901 în noua foaie lipită de cotorul registrului, conținutul pretinsei cereri de reînnoire a vechii polițe No. 24,889 din 14 Fevruarie st. n. 1901, făcută ca din partea lui Nicu Catargi; a emiterii borderoului datat 12 Iunie st. n. 1901, două zile după incendiu, trimis societăților de reasigurare „Garantie” din Paris și „Gladbacher” din Gladbach, precum și a scrierii avizului de la 20 Iunie st. n. trimis acestor societăți, prin care li se anunța în mod mincinos, că incendiul de la Perieni a avut loc la 17 Iunie, în loc de 10 Iunie, cum avusese loc în adevăr, toate aceste anti-

datări și falșuri, făptuite de complicii: Isidor Cohen, Iosef Marcovici și Nae Angheliescu, după ordinul inculpatului principal Al. Sc. Miculescu, antidatări și falșuri ce aveau de scop denaturarea adevărului și escrocarea „Unirei” și a celor două societăți străine de reasigurare, deși recunoscute numai în parte de inculpatul complice Nae Angheliescu, ele se stabilesc în mod complect și puternic, prin constatările făcute de noi cu ocazia examinării registrelor „Unirei”, prin probele materiale ale antidatărilor și falșurilor descoperite în aceste registre, precum și prin declarațiunile precise și categorice ale celor-l-alți doi complici: Iosef Marcovici și Isidor Cohen. Astfel, inculpatul complice Nae Angheliescu recunoaște în interogatorul său și în confruntările făcute, că noua poliță de asigurare No. 24,911, datată 31 Maiu st. n. 1901, a lui Nicu Catargi, a scris-o și a emis-o din registrul de emisiuni după 13 Iunie, adică 3 zile după incendiu; Nae Angheliescu recunoaște de asemenea că el a scris și Isidor Cohen a semnat la 12 Iunie st. n. 1901, borderoul în care a trecut și această poliță anti-datată, trimițându-l în acea zi societăților străine „Garantie” și „Glabbacher” reasigurând deci o daună deja existentă în momentul asigurării; că tot el a scris și Cohen a semnat la 20 Iunie st. n., avizul, prin care se anunța în mod neexact societăților străine că incendial de la Perieni a productelor lui Nicu Catargi, cuprinse în polița anti-datată No. 24,911, a avut loc la 17 Iunie st. n., în loc de 10 Iunie st. n. cum avusese loc în realitate. Un singur lucru îl tăgăduiește inculpatul Nae Angheliescu: în contra evidenței celei mai puternice, el neagă a fi scris din nou pagina din registrul de intrare al „Unirei”, în care s'a trecut în mod anti-datată la No. 2,254, sub data de 2 Maiu st. n., înregistrarea cererei de reînnoire a lui Nicu Catargi; instrucția însă a stabilit în mod clar și neîndoios prin dovezile puternice expuse în partea a doua a ordonanței noastre, că această cerere de reînnoire a vechei polițe, cerere datată cu anti-data de 2 Maiu st. n. 1901, a fost concepută de Miculescu și scrisă de Iosef Marcovici în biurul acestuia de acasă, în dimineața zilei de 12 Iunie st. n. (30 Maiu), două zile după incendiu; că astfel fiind, ea nu putea să fie înregistrată de inculpatul Nae Angheliescu în registrul de intrare al „Unirei” scris la această dată de el, la 215 Maiu; mai mult decât atât, ca o probă și mai evidentă a stabilirii falșului, instrucția examinând starea materială a paginei în care se află înregistrată această cerere, la No. 2,254, a constatat că ea este adăogată, că este lipită cu gumă arabică de cotorul registrului, că deci a fost scrisă în urmă de inculpatul Nae Angheliescu și adăogată prin lipire de cei interesați, pentru necesitatea cauzei; ea fiind scrisă după cum am mai spus, de Nae Angheliescu, nu mai rămâne nici o îndoială că el a colaborat, el a ajutat la actele care au preparat și au facilitat comiterea escrochăriei făptuite de inculpatul principal Al. Sc. Miculescu, în prejudiciul „Unirei” și al societăților de reasigurare străine „Garantie” din Paris și „Glabbacher” din Gladbach.

VII. Înainte de a termina cu cestiunea de fapt, ne mai rămâne un singur punct de stabilit în sarcina inculpatului Al. Sc. Miculescu.

Conform art. 147 Cod. com., atât după textul vechiu, cât și după acel modificat prin legea de la 6 Aprilie 1900, toate societățile de asigurare sunt obligate de a consemna la Casa de depuneri o pătrime din sumele vărsate de societarii asigurați la secția „Viața”. Instrucția a stabilit, din examenul făcut registrelor „Unirei”, că inculpatul Al. Sc. Miculescu, în tot timpul gestiunei sale ca director al societății „Unirea”, 1899—1901, atât înainte cât și după modificarea art. 147 Cod. com., nu s'a

conformat niciodată dispozițiilor acestui articol, anume de a se consemna la Casa de depuneri pătrimea cerută de lege, din sumele încasate de la societarii asigurați la secția „Viața”. Modificarea adusă art. 147 Cod. com. prin legea de la 6 Aprilie 1900, nu aducea altă schimbare în dispozițiile vechiului text, decât în ceea ce privește facultatea ce se acorda societăților de asigurare de a-și putea plasa aceste pătrimi în cumpărări de imobile, în împrumuturi ipotecare etc. Inculpatul Miclescu în tot timpul gestiunii sale însă, a utilizat, sau mai bine zis a risipit sau a deturnat aceste pătrimi, care se ridică la importanta sumă de 65,570 lei, (vezi raportul experților, pag. 565 verso) fără a 'i consemna la Casa de Depuneri, sau a 'i întrebuița conform textului modificat al art. 147 Cod. com. Sancțiunea neobservării acestor reguli este prevăzută de art. 265 al. 5 Codul comercial.

VIII. *Cestiunea de drept*. Am terminat cu cestiunea de fapt. Să trecem acum la cestiunea de drept.

În doctrină, ca primă condițiune a existenței abuzului de încredere se cere: risipirea sau deturnarea frauduloasă. Blanche în studiile sale asupra Codului penal, vol. VI, pag. 272 spune că: „în drept acest „prim element, risipirea sau deturnarea, există de îndată ce locatarul, „depozitarul, mandatarul, creditorul gagist, împrumutătorul sau lucrătorul salariat ori nu, a dispus ca stăpân, prin urmare fraudulos, de lucrul ce i s'a încredințat”. În același sens se exprimă și cei-alți comentatori: Faustin Hélie, vol. V, pag. 469 și urm. Garraud, vol. V, pag. 301 și urm.

Articolul 323 din Codul penal român ca și articolul 408 din Codul penal francez, cer drept condiție de existență a delictului de abuz de încredere, ca risipirea sau deturnarea banilor, ob'igațiilor, mărfurilor, etc., încredințate cuiva, să-i fi fost date sub titlul c' încredințare, de depozit, de mandat sau pentru vr'un lucru cu plata sau tară plătită.

În speța ce ne interesează, directorul unei societăți de asigurare ales conform statutelor de către acționarii societari, este în mod necontestat mandatarul acestora. Căci în adevăr ce este un mandat de cât actual prin care o persoană sau mai multe, dau alteia puterea de a face ceva pentru ea și în numele ei.

Garraud, în volumul V, pag. 327 a tratatului său de drept penal, discutând calitatea de mandatar al garanților sau administratorilor diferitelor specii de societăți, se exprimă astfel: „acela din asociații, care „gereză, este un mandatar care administrează averea comună; el trebuie a se mărgini în limitele mandatului său și a da socoteli sub sancțiunea penală a articolului 408” (323 Cod. penal rom.). Apoi mai departe Garraud arată că nu trebuie făcută nici o deosebire între societarul care administrează în baza statutelor unei societăți, și între acela care lucrează în baza puterilor ce-i dă art. 1859 C. civ. (art. 1517 Cod. civ. Rom.), relativ la contractul de societate, de oarece în amândouă cazurile, asociatul este un gerant, adică un mandatar, ca unul care administrează o avere asupra căreia co-asociații săi au anumite drepturi. Deci continuă Garraud, dacă el cheltuiește pentru trebuința sa personală valorile sociale, dacă el le deturnează sau le risipește în mod fraudulos, el comite delictul de abuz de încredere caracterizat prin situația sa de mandatar. (Tratat teoretic și practic de drept penal, vol. V, pag. 327).

Apoi trăgând concluzia din premisele expuse mai sus, Garraud opinează că: „Această soluție după părerea mea este generală și absolută ca și principiul din care se inspiră. Ea se aplică mai întâiu tutu-

„ror societăților comerciale: anonime, în comandită, în nume colectiv, în participație, cât și societăților civile; administratorii lor nu sunt decât niște mandatarî”. (Loc. cit., pag. 328).

Atât Faustin Hélie cât și Blanche în tratatele lor, precum și Dalloz în codul său penal adnotat, ca și în jurisprudența sa generală, dau ca exemple, spre a evidenția acest fapt, o serie de decizii de ale Curței de casație, care confirmă acest principiu că: administratorii sau geranții societăților comerciale sau civile, sunt mandatarii societărilor și că risipirea sau deturnarea frauduloasă a fondului social, constituie delictul de abuz de încredere. (A se vedea: Faustin Hélie, vol. V, pag. 503, 504; Blanche vol. VI, pag. 338, 339, 340; Dalloz: Code pénal annoté pag. 748 și urm. No. 207, 209, 213, 217, 223, 224, 225, 226, 227 etc.; Dalloz: Jurisprudence générale No. 165).

Jurisprudența română este fixată în același sens în cazurile ce i s'au prezentat până acum. (Cas. S. II, deciz. din 8 Dec. 1893; 19 Sept. 1878; 14 Maiu 1884; 24 Nov. 1892; 31 Maiu 1893; 2 Iunie 1893; 13 Dec. 1893).

Aplicând acum principiile doctrinei și ale jurisprudenței la faptele de risipire și deturnare frauduloasă făcute de inculpatul Al. Sc. Miclescu cu banii „Unirei” și în prejudiciul societărilor ei, ele intră cu prisosință în prevederile art. 323 Cod. penal, referitor la delictul de abuz de încredere. De asemenea și în ceea ce privește pe inculpatul Emil Ioachimovici, referitor la sumele de bani ale „Unirei” ce deține pe nedrept și cu rea credință asupra sa.

În ceea ce privește escrocheria comisă de inculpatul Al. Sc. Miclescu în prejudiciul „Unirei” și al societăților străine de reasigurare: „Garantie” din Paris și „Gladbacher” din Gladbach, prin mijlocirea falsurilor și anti-dafărilor făcute în registrele „Unirei” precum și în bordereoul și în avizul trimis societăților străine, ea este prea evident stabilită prin probele materiale și morale adunate de instrucție, pentru a mai insista asupra ei, făcând teoria defectului de escrocherie. Față cu evidența delictului, o discuție teoretică asupra elementelor sale ar fi absolut superfluă.

Vom înzista însă asupra situației penale a complicilor săi: Iosef Marcovici, Isidor Cohen, Nae Angheliescu și Nicu Catargi, cei trei din tîi puși în urmărire pentru complicitate propriu zisă la escrocheria comisă de Miclescu, iar cel din urmă pentru complicitate prin tănuire.

În adevăr, ce este complicitatea și care sunt elementele necesare pentru a fi cineva complice? Complicitatea rezultă din fapte secundare, accesorii faptului principal și care rămân independente de acest fapt, cu alte cuvinte orice participare indirectă la comiterea unei infracțiuni. Participarea directă face să dispară complicele, lăsând loc co-autorului, zice Tréboutien în cursul său de drept criminal, pag. 182. Mai mult de cât atât, Tréboutien susține că în complicitate e vorba de o materie, unde legea face abstracție de intențiune (pag. 183). E suficient să fi asistat sau să fi dat ajutorul lor cu știință și cunoștința de cauză. Garraud la rândul său (vol. II, pag. 387 și urm.) arată că faptul de complicitate coprinde în el două elemente, unul moral și altul material, adică cunoștința criminalității faptului și voința de a lua parte la comiterea lui; cu alte cuvinte și autorul și complicele, de și avînd intențiuni diferite, se asociază la o operă comună (ibid., pag. 393). Dalloz în „Jurisprudence générale” arată că: „complicitatea nu e un fapt ci o calificățiune legală dată faptelor. Simplul fapt al acompanierii criminalului.

în momentul acțiunii sau a acompanierii victimei pe lângă autorii crimei sau delictului, constituie complicitatea. Tot în Dalloz se arată că este complice și acela care ajută sau azistă pe autorul acțiunii numai în faptele cari au preparat-o sau a facilitat-o. (Dalloz, „Code Pénal annoté“, pag. 137, No. 153 pag. 145, No. 446).

În adevăr elementul moral al participării pedepsite de lege, după cum am arătat mai sus, conține un îndoit element: conștiința și voința. Pentru a fi cineva complice trebuie să fie cunoscut criminalitatea faptului la care se asociază și să fi voit a da ajutor autorului principal.

Din expunerea faptelor și a împrejurărilor comiterii escrocheriei de 32,000 lei în prejudiciul „Unirei“ și al societăților străine „Garantie“ și „Gladbacher“, rezultă în mod evident, că ajutorul dat de complicității: Iosef Marcovici, Isidor Cohen și Nae Anghelescu, intră perfect în prevederile art. 50 al. 2 relativ la complicitate, acest ajutor fiind dat cu știință și voință.

Să examinăm acum din punctul de vedere al doctrinei și al jurisprudenței, situația penală a inculpatului Nicu Catargi, pus în urmărire pentru delictul de tănuire.

Tănuirea nu este de cât tot o complicitate, o complicitate *sui generis* bine înțeles, sau după cum o numește Garraud o „complicitate posterioară“, spre diferență de complicitatea propriu zisă, care presupune fapte ce preced sau însoțesc acțiunea principală.

Pentru a fi cineva tănuitor în sensul art. 53 C. p. se cer trei elemente: primirea, însușirea, ascunderea sau păstrarea numai, a unor obiecte, bani, sau alte lucruri; cunoștința că ele provin din comiterea vreunei crime sau vreunui delict și intenția frauduloasă, adică intenția de a-și procura sie-și sau altuia un beneficiu ilegitim. Vorbind de cel de al treilea element, intenția frauduloasă, Garraud arată că această condiție nefiind formal cerută de art. 62 (53 C. p. rom.) ea trebuie subînțeleasă, pe motivul că orice complicitate, presupune din partea agentului voința de a favoriza un delict. (Garraud, vol. II, pag. 433).

Blanche la rândul său, referindu-se la delictul de tănuire, se exprimă astfel: „tănuirea prezintă un grad de criminalitate egal cu acel al complicității, ea nu trebuie însă confundată cu complicitatea directă, de oarece tănuitorul nu se asociază ca și complicele la prepararea sau la săvârșirea crimei sau delictului, el primind numai produsul lor. Toate regulile generale ale complicității sunt aplicabile și tănuitorului“. (Blanche, vol. II, pag. 214, 247).

Blanche dând definiția tănuirii, se pronunță că: „tănuirea este faptul de a primi în posesiune obiecte obținute prin mijlocirea unei crime sau delict, cunoscând că ele au o proveniență criminală“ (Ibid. pag. 256). În acelaș sens se exprimă și Faustin Hélie, vol. I pag. 61, 62; Dalloz în Codul său penal adnotat, pag. 159 No. 5, 7, 13, 42 și următorii.

Jurisprudența română este foarte bogată în decizii de ale Inaltei noastre Curți de Casație, care caracterizează în mod precis elementele și natura acestui delict. Astfel Casația Secț. II prin decizia No. 595 92, stabilește că elementul constitutiv al delictului de tănuire prevăzut de art. 53 C. p. este buna știință că lucrurile tănuite provin dintr'o crimă sau delict. Într'o altă decizie a aceleiași secții se hotărăște că: atât jurisprudența constantă cât și doctrina, stabilesc că singurul element constitutiv al delictului de tănuire este cunoștința că lucrul provine din făptuirea unui delict, fără a fi necesar să se știe dacă tănuitorul a pro-

fitat sau nu de obiectele tănuite. Tot Inalta noastră Curte de Casație s. II prin decizia No. 110|87 stabilește că: după art. 53 C. p. elementele constitutive ale tănuirii conzistă în buna știință a provenienței delictuoase a lucrurilor tănuite și al doilea într'un fapt care are de scop însușirea în folosul tănuitorului, disparițiunea sau ascunderea lucrului. Mai mult de cât atât, Casația română merge și mai departe, hotărând că: teoria că acolo unde nu sunt autori, nu sunt nici tănuitori, nu este adevărată, căci tănuirea după caracterele ei distinctive, precum reese din art. 53, 54 comb. cu art. 56, nu constituie o complicitate ci un delict sui generis (Cas. II, No. 370|75).

Dar în ce moment trebuie ca tănuitorul să fi avut cunoștința de origina delictuoasă a obiectelor ce se află în mânele sale?

Doctrina și jurisprudența generală sunt de acord în a susține, că nu este nevoie, ca elementul principal, cunoștința provenienței delictuoase a lucrului tănuit, să precedeze momentul primirii lucrului. Blanche e cu desăvârșire în contra acelor care admit afirmativa, susținând că nu este conform spiritului legiuitorului această interpretare (loc. cit. vol. I, pag. 262), Dalloz în Codul său penal adnotat, ca și în jurisprudența sa generală, arată că: „nu este necesar ca știința, care constituie tănuirea delictuoasă să existe în momentul primirii lucrului; tănuirea este pedepsită chiar atunci când acel ce a primit lucrul, fără a avea cunoștință la început, află în urmă că el provine dintr'un delict și conștinuă de a-l păstra” (loc. cit., pag. 161, No. 69).

De altfel această distincțiune pur teoretică, nici nu ne interesează în speța care ne preocupă, de oarece în delictul de tănuire imputat inculpatului Nicu Catargi, cunoștința provenienței delictuoase a banilor în sumă de 32,000 lei, primiți de inculpat, îi era perfect cunoscută din momentul primirii lor după cum am demonstrat cu un adevărat lux de probe, în partea referitoare la expunerea în fapt a culpabilității sale.

Ne mai rămâne un singur punct de discutat, acela privitor la delictul de distrugere de acte, în sensul art. 367 Cod. pen., pus în sarcina inculpatului Emil Ioachimovici.

Garraud, în tratatul său de drept penal, vol. V, pag. 648, arată că: „din punct de vedere al naturei și al caracterului, unii văd în acest act delictuos, un fel de fals și anume un fals de suprimare de titlu, fie că scopul agentului este de a ascunde adevărul, fie că efectul dăunător al actului consistă nu numai în a da minciunii aparența adevărului, dar și a distruge proba juridică a unui drept, ce se are în vedere a-l contesta”.

E necesar a nu confunda dispozițiunile art. 367 C. p., cu acele ale art. 140 al. 3, 203, 204 și 338 C. p.—Art. 367 C. P., este cel mai general și după cum se exprimă Garraud, referindu-se la echivalențul său art. 439 C. p. francez: „el pedepsește tot felul de distrucțiuni, comise prin orice mijloace și de orice persoane, și în orice loc s'ar afla titlurile sau actele prevăzute prin acest articol;—el constituie prin urmare dispoziția comună” (loc. cit., pag. 650).

Articolul acesta nu prevede și nu pedepsește mijloacele, ci numai rezultatul,—adică distrucțiunea; acest articol nu are în vedere obținerea frauduloasă a titlului, ci numai suprimarea lui (loc. cit., pag. 650, 651). Astfel Dalloz, în Codul său penal adnotat, arată că: „acest articol are în vedere distrugerea actelor și titlurilor particulare în orice loc ar fi, altele decât acele aflate în păstrarea unui depozitar public.” (loc. cit., pag. 890 No. 9; idem No. 10, 16, 43, 52, 55, 105, 114).

Patru sunt elementele existenței acestui delict: 1) faptul propriu zis al distrugerii; 2) ca el să se refere la titlurile și actele enumerate în art. 367 Cod. pen. (în speța lui Ioachimovici, distrugerea foaiei din registrul de intrare al „Unirei”); 3) că acest titlu sau act să fi avut în vedere o obligație, o dispoziție sau o descărcare (în speța lui Ioachimovici, înlăturarea unei probe penale); și 4) ca distrugerea să fie voluntară, cu intențiunea de a-și procura sieși sau altuia un avantaj ilegal (în speța lui Ioachimovici, voința, intențiunea sa, fiind de a distruge proba penală aflată în registrul „Unirei”, privitoare la culpabilitatea lui Nicu Catargi). Acest delict dar implică în mod necesar două lucruri corelative: existența titlului și distrugerea lui, adică făptuirea delictului.

În acest sens opinează întreaga doctrină și jurisprudență: Blanche, vol. VI, pag. 683 și urm., Faustin Hélie, vol. VI, pag. 524, Garraud vol. V. pag. 649 și urm.

E evident deci, după cum rezultă din cele arătate mai sus, că fapta inculpatului Emil Ioachimovici, de a rupe din registrul de intrare al „Unirei” partea din pagina ce coprindea la No. 2056 înregistrarea anti-datată cu ștersături și răsături a cererii de reînnoire a poliței lui Nicu Catargi, registrul ce fusese sesizat de instrucție în scopul stabilirii fraudelor comise la Societatea „Unirea”, intră în prevederile ultimului alineat al art. 367 Cod. pen. După cum am arătat mai sus, acest articol are un cuprins mai larg și mai general, în care intră orice distrugere, a ori cărui act, și făcută în orice loc, spre diferență de interpretarea strictă și limitativă a art. 140, 203, 204 și 338 Cod. pen., care prevăd anume acte, anume distrugerii și anumite locuri.

V.

AFACEREA FALSULUI TESTAMENT STURDZA

Cuprinsul.

In fapt. Moartea Prințului Grigorie M. Sturdza la 18 Ianuarie 1901. Găsirea în casa de fer, a testamentului său olograf, făcut în Constanța la 18 Septembrie 1895. Punerea în posesie a adevăraților moștenitori, legatară universală fiind Domnița Ralou Gr. M. Sturdza, iar legatari particulari: fiii săi adoptivi: D. Popovici-Sturdza; C. Ștefănescu-Sturdza și D. Pavelescu-Sturdza; d-na și d-na Eliza N. Catargi și copila Olga Boga.

Peste un an, svon de existența unui alt testament cu o dată posteroară celui dintâi. Cine lansează aceste svonuri? Al. Șc. Miculescu, fostul Director al «Unirei», deținut în Văcărești, posesorul acestui nou testament. Refuzul său de a' l da la iveală, până nu va fi eliberat din penitenciar. Avocatul I. Barozzi depune o garanție de 5000 lei și liberează pe Alex. Șc. Miculescu. Intimitatea în Penitenciarul Văcărești, dintre Al. Șc. Miculescu și cunoscutul falsificator N. Botez. Plăsmuirea de către N. Botez, a unei scrisori datate 11 Ianuarie 1901, ca adresată de Prințul Gr. M. Sturdza lui Al. Șc. Miculescu, prin care Prințul afirmă că' i dă în păstrare un «act important», adică testamentul. Transferarea falsificatorului N. Botez, la Penitenciarul Pângărați. Corespondența dintre Al. Șc. Miculescu și N. Botez și smele de bani primite de acesta de la Miculescu. Plăsmuirea de către N. Botez, aflător la Pângărați, a unui nou testament și codicil al Prințului Gr. M. Sturdza, datate 5 și 7 Ianuarie 1901, cu câte-va zile înainte de a muri. Al. Șc. Miculescu prezintă Tribunalului Ilfov secția I acest testament fals, însoțit de codicil, în ziua de 4 Mai 1902. Declararea în fals a acestor acte. Probele de culpabilitate contra inculpaților. Probe materiale, probe morale.

In drept. Autor material și autor intelectual. Situațiunea penală a celor care se servesc de un act fals, cu bună știință că e fals. Elementele delictului de fals prevăzut de art. 127. Codul penal. Complicitate. Art. 49 și 50, al. I. Codul penal.

In notă. Sentința Tribunalului Ilfov secția I, pronunțată în această afacere. Opiniunile separate ale d-lor judecători Matei Balș și D. Negulescu.

In apel. Respingerea apelului condamnaților N. Botez și A. Șc. Miculescu și achitarea lui Nicu Catargi și I. Barozzi.

Prințul Grigore M. Sturdza, moare în iarna anului 1901, luna Ianuarie 13, în urma unei duble pneumonii. Făcându-se, cu această ocaziune, inventarul succesiunii, se găsește în lada de fer, aflată în Palatul său de la șosea, un testament olograf, pus într'un plic și sigilat cu pecetea prințului. Acest testament, datat 12 Septembrie 1895, scris în întregime și subscris de prințul Grigore M. Sturdza, la Constanța, este prezentat de moștenitori, tribunalului Ilfov, în ziua de 22 Ianuarie 1901, și în baza lui cei în drept sunt puși în posesiune. Prin acest testament, prințul instituște ca legatară cu titlu universal pe soția sa Domnița Ralou Gr. M. Sturdza, căreia 'i lasă o pătrime din întreaga sa avere aflată în momentul încetării sale din viață, plus un legat singular de 500 mii lei, precum și 100.000 lei, considerați ca dotă. Fiilor săi adoptivi: Di-

Note. Iată și sentința Tribunalului Ilfov secția I, pronunțată în această afacere.

În ziua de 4 Mai 1902, Al. Șc. Miculescu depune la tribunalul Ilfov secția I un testament și un codicil purtând data de 5 și 7 Ianuarie 1901, ca fiind ale prințului Gr. M. Sturdza, și cere tribunalului să se citeze moștenitorii pentru a se procede la deschiderea și citirea testamentului; codicilul neputând fi deschis decât numai după ce d-nii Barozzi și Catargi vor fi puși în posesie ca executori testamentari, conform dispozițiilor din testamentul principelui dela 5 Ianuarie 1901. Pe coperta testamentului prezentat de Al. Șc. Miculescu, stă scris: «Astăzi 5 Ianuarie anul una mie nouă sute unu, am încredințat d-lui Al. Șc. Miculescu testamentul meu în acest plic, sub condiție a' l prezenta cel puțin peste un an».

mitrie Popovici-Sturdza, Costică Ștefănescu-Sturdza și Dimitrie Pavelescu-Sturdza, li se lasă trei părți din averea sa; 500,000 lei d-nei Elisa Nicu Catargi; 200,000 lei d-lui Nicu D. Catargi, care e numit și executor testamentar; 300,000 lei copilei Olga Boga, și alte legate particulare. Aceste dispozițiuni testamentare, concordau, de alt-fel, în totul simpatilor ce prințul arătase încă din viață persoanelor cărora își împărțea averea sa după moarte, căci e firesc ca ultima voință a cui-va să fie reflexul inimei și a sentimentelor sale de simpatie și iubire. Fie în momente de liniște sufletească, de raționament rece și bine hotărât, fie în momentul suprem al disparițiunii din viață, omul, ori-care ar fi rangul său social și ori-care ar fi cultura sa, despărțindu-se de tot ce este pământesc, își împarte avutul său, fie rudelor sau persoanelor ce a iubit în viață, fie unor instituțiuni culturale sau filantropice, în dorința de ași perpetua amintirea numelui său în viitor. Probă că această ultimă voință a Prințului Sturdza era justă și bine chibzuită, este că nici unul dintre moștenitori nu s'a încercat să atace acest testament, sub nici un motiv. De alt-fel, Prințul Grigorie M. Sturdza, om cult și cu mintea bine cumpănită, spirit ales și iubitor de artă și literatură, autor al unei voluminoase lucrări științifice: „*Legile fundamentale ale Universului*“, nu putea săși manifeste ultima sa voință, decât tot printr'o cugetare matură și bine motivată. În adevăr, citind cine-vă testamentul său olograf din 12 Septembrie 1895, vede în energia, claritatea și precisiunea dispozițiunilor lui, pe omul hotărât, care voește, știe ce voește și cere în mod riguros îndeplinirea celor ce voește.

Trecuse un an și mai bine de la deschiderea acestui testament, când svonul public, alimentat și pus în mișcare de cei interesați, începuseră să scoată la iveală un alt testament. Inculpatul Al. Sc. Miclescu, un om cu un trecut pătat și plin de fapte incorecte și care în acest timp—Februarie 1902,— se afla închis în penitenciarul Văcărești pentru fraudele comise la societatea de asigurare „Unirea“, lansează vestea, că el posedă

Considerând că rezultă într'un mod învederat, că testamentul și codicilul nu sunt opera testatorului principele Gr. M. Sturdza: 1) că era imposibil ca principele să dea pe domnița Raluca din drepturile pe cari 'i le acordase prin testamentul cu data de 12 Septembrie 1895, în loc de capital de 900,000 lei să o reducă la o pensie de 500 lei lunar, atunci când știut este că prințul a arătat domniței până în ultimul moment cea mai mare iubire și stimă; 2) că este imposibil ca principele Gr. M. Sturdza, care s'a bucurat până în ultimul moment de întregirea facultăților mintale, să pună condițiunea ca testamentul să nu fie depus decât un an după moartea sa, căci nouile dispozițiuni testamentare ar fi fost în mare parte iluzorii, moștenitorii fiind puși în posesie încă de mult, conform dispozițiunilor testamentului din 1895 și multe din bunuri fiind înstreinate; 3) că multe din expresiunile noului testament nu sunt ale principelui Gr. M. Sturdza; că în testamentul din 1895 principele numește pe soția sa «domnița Raluca», iar în noul testament e numită «Raluca», ceea-ce nu corespunde cu modul obicinuit de a se exprima al principelui; 4) că este imposibil ca principele Gr. M. Sturdza să fi scris testamentul său cu data de 5 Ianuarie 1901 și codicilul cu data de 7 Ianuarie 1901; că rezultă din instrucțiunea urmată în cauză că principele a căzut bolnav la 1 Ianuarie 1901; că starea lui s'a agravat din zi în zi până la 13 Ianuarie 1901, când a încetat din viață; că este imposibil ca în această situațiune să scrie un testament și un codicil reprezentând ambele pagini scrise caligraficește; că dacă principele ar fi făcut testamentul său în acest interval, scrierea ar fi fost tremurândă din cauza slăbiciunii produse de boală, cum se și vede de altfel iscălitura pusă de principe pe o procură ce a dat-o lui Grill cât-va timp înainte de moartea sa; că fiind imposibil a scrie un testament și un codicil de asemenea lungime în aceeași zi, cum de altminterlea aceasta rezultă din datele diferite ale testamentului și codicilului, ar fi trebuit din cauza boalei ca scrierea să fie din ce în ce mai tremurândă cu cât ne apropiem de momentul morții testatorului; 5) că în fine o ultimă dovadă rezultă din urmele de creion căsute într'unele părți ale testamentului, precum și din semnătura testamentului și a 3odicilului; că principele Gr. M. Sturdza în ultimii ani ai vieții sale semna, după cum

un al doilea testament al Prințului Grigore M. Sturdza, cu o dată posterioară celui d'întâiu, pe care Prințul i l'a încredințat cu puține zile înainte de-a muri, și cu condițiunea de-a nu'l da la iveală decât după un an dela moartea sa. Pe lângă că această veste venea de la un deținut al Văcăreștilor, inculpat pentru escrocherie, și având o reputațiune din cele mai deplorabile, dar ea nu era nici serioasă și nici verosimilă, chiar dacă ar fi fost venită din partea unei persoane cu o altă situațiune morală, de cât aceia a fostului director al „Unirei“. Totuși, în loc de-a fi controlată, ea este luată în serios de inculpații Nicu Cătagi și I. Barozzi, cari la rândul lor o lansează, o confirmă, o răspândesc, o acreditează, căutând și dându-și toate silințele de-a o prezenta ca reală, serioasă și demnă de crezut. Am arătat că Miclescu se afla închis la Văcărești în acest timp. El pune drept condiție inculpațiilor N. Cătagi și I. Barozzi, cărora le spunea că sunt avantațiați prin acest nou testament, că nu'l va da la iveală decât dacă îl vor scoate din închisoare. I. Barozzi, se grăbește, depune o garanție de 3000 lei și liberează pe Miclescu din arestul preventiv în care se afla. În fine, ia-l liber în ziua de 12 Fevruarie 1902. I se cere testamentul, dar Miclescu nu voește să-l depună sub diferite pretexte, de oare-ce testamentul nu era încă plăsmuit. Ce se întâmplase? Inculpatul Al. Sc. Miclescu pe când se afla închis la Văcărești, face cunoștință cu vestitul falsificator N. Botez, condamnat la 10 ani închisoare pentru diferite falșuri, și care se afla provizoriu în acest penitenciar. Tovarăș de închisoare, deveniră în scurt timp prieteni și încă buni și intimi prieteni. Miclescu auzisese de talentul acestuia de-a imita ori-ce fel de scriere, și profitând de intimitatea sa, voi a'i utiliza acest talent. Miclescu avea asupra-i câte-va scrisori de ale Prințului Grigore M. Sturza, primite de la acesta în diferite ocazii și cu diferite însărcinări ce-i dăduse. Iși pusese atunci în minte, 'și făcu planul, că el ar putea utiliza talentul lui Botez, plăsmuind un nou testament al Prințului, cu o dată recentă morței lui, care să anuleze pe cel vechiu din

rezultă din numeroase piese de comparațiune, în trei trăsură de condei, adică S-turdza; că această semnătură o găsim în testamentul olograf al principelui din 1895 și tot astfel de semnătură găsim în procura dată lui Grill cu două zile înainte de a muri; că în testamentul și codicilul prezentate, semnătura principelui este în două trășături de condei, adică S-turdza, ceea-ce nu corespunde cu adevărata iscălitură a testatorului; 6) că falsificatorii testamentului, în dorința lor de a 'și vedea opera încoronată de succes, lasă diferite legate la mai multe persoane influente, și merg cu curajul până a lega și în favoarea principelui Carol, sperând că justiția țarei va crede în acest caz mai ușor în caracterul de autenticitate al testamentului; că dar rezultă într'un mod vădit că testamentul și codicilul cu data de 5 și 7 Ianuarie, nu sunt opera testatorului principele Gr. M. Sturdza; că urmează să vedem cari sunt autorii plăsmuirii falsului testament prezentat tribunalului de Al. Sc. Miclescu.

Alexandru Sc. Miclescu este arestat și dus la Văcărești în ziua de 25 August 1901, pentru mai multe fapte necorecte comise în calitate de director al societăței Unirea; că aci Miclescu leagă o strânsă prietenie cu Botez, un vestit falsificator; că Miclescu convine cu Botez ca acesta din urmă să 'i facă o scrisoare ca din partea prințului Sturdza, din care să reiasă că el ar fi în posesiunea unui act important; că Botez 'i face o scrisoare cu data de 11 Ianuarie 1901; că Miclescu imediat ce se vede în posesia acestei scrisori, înștiințează pe prietenul său Cătagi: «vei ști că în zilele din urmă ale prințului, m'a însărcinat dănsul cu o afacere foarte delicată și secretă, încredințându-mi a transmite niște documente și bani unei persoane și o scrisoare a sa către tine....»; că Barozzi și Cătagi merg acasă la Miclescu și văd scrisoarea cu data de 11 Ianuarie, fabricată de Botez, și de și văd că scrisoarea este scrisă caligraficește, pe când semnătura din procura lui Grill este cu totul tremurândă, ei totuși fac tot posibilul ca Miclescu să fie pus în libertate provizorie, depunând în acest scop cautiunea de 3000 lei; că Miclescu, pus în libertate în ziua de 4 Fevruarie 1902, convine cu ceilalți inculpați, Cătagi și Barozzi, că un testament dat la lumină nu ar fi tardiv, scrie în acest senz lui Botez care termină testamentul la finele lui Martie 1902.

1895 și prin care să-și facă diferite avantajii lui și amicilor săi Nicu Cargi, I. Barozzi și alții. Comunică imediat planul său falșificatorului de profesie N. Botez, împreună cu scrisorile Prințului, cari trebuiau să-i servească de model. Conform înțelegerii avute, N. Botez, plâmui mai întâi o scrisoare făcută după dictarea lui Miclescu, datată 11 Ianuarie 1901, scrisă ca din partea prințului Sturza către Miclescu, prin care 'i spunea că-l însărcinează cu păstrarea unui act important, adică a testamentului scrisoare pe care Miclescu o comunică prin soția sa inculpaților Nicu Cargi și I. Barozzi. În urmă se înțelege cu N. Botez asupra cuprinsului ce trebuia să dea testamentului a cărei falșificare o proiectase și asupra mijloacelor prin care putea să 'și procure hârtia, cerneala și cele-l'alte materiale necesare falșificării testamentului. Botez fiind numai provizoriu adus la penitenciarul Văcărești, șf trebuind să plece la penitenciarul Pângărați, unde 'și făcea cei 10 ani de condamnare, se înțelese cu Miclescu asupra tutulor mijloacelor de corespondență ce trebuia să aibă între dânsii. Miclescu îl asigură, că în curând el va fi liber, că va căuta să-l libereze și pe Botez, că 'i va procura bani și alte avantajii, el având cunoștințe bogate, puternice și influente. În acest timp, la 12 Februarie 1902, Miclescu se liberează pe garanția de 3000 lei, depusă de I. Barozzi, iar N. Botez este transferat la penitenciarul Pângărați. O întinsă corespondență se stabilește atunci între Miclescu și Botez, aflat în penitenciarul Pângărați, prin intermediul soției și fiului lui Botez și grație neglijenței autorităților civile și militare însărcinate cu paza arestațiilor. Botez primește dela Miclescu, prin mijloacele arătate, diferite sume de bani, până la 500 lei, hârtie de scris, cerneală și o întinsă corespondență, obținând în acelaș timp permisiunea de la ofițerul de gardă și de la directorul penitenciarului, de-a lucra și noaptea, sub pretextul că are de scris bilete de vizită pentru funcționarii și militarii din gardă. Profitând de această libertate de timp, N. Botez plâsmuește după indicațiunile și conceptul dat de Miclescu, având ca model acele câte-va scrisori de ale Prințului, pro-

Considerând că alegațiunile lui Miclescu prin care susține că testamentul nu este falș nu sunt verosimile: 1) că preținsa prietenie dintre principele Gr. M. Sturza și Miclescu nu este decât o invențiune pentru trebuința cauzei; că Miclescu, după cum reiese din depozitiile martorilor cari au fost în totdeauna în casa Prințului, nu era prieten al prințului Grigore, ci umbra după ajutor, pe care 'l căpăta, după cum îl căpătau toți aceia cari 'i se adresau; că dar este inadmisibil ca prințul Sturza să fi încredințat testamentul său, un act așa de important, în mâinile lui Miclescu; 2) că în tot timpul cât a durat instrucțiunea în această afacere, și în timpul numeroaselor ședințe dinaintea tribunalului, Miclescu a ales într'una că prințul Grigorie i-a dat în ziua de 5 Ianuarie 1901, când i-a încredințat testamentul, o scrisoare olografă, scrisă pe trei fețe, purtând două semnături, relativă la însărcinarea de a păstra și de a da la timp testamentul său, tot de asemenea în ziua de 7 Ianuarie 1901, când 'i s'a încredințat codicilul, scrisoare relativă la însărcinarea codicilului; că Miclescu văzând minuțioasa expertiză urmată în cauză, ezită dintr'un moment într'altul să prezinte aceste scrisori; că neprezentarea lor este o dovadă puternică că ele erau falșe ca și testamentul și fabricate pentru trebuința cauzei; 3) că scrisoarea cu data de 11 Ianuarie 1901, a cărei copie este scrisă de Barozzi, și prin care prințul este foarte mulțumit de alegerea făcută în persoana lui Miclescu, convins fiind că acesta nu va eși din ouăntul său, este și ea opera lui Miclescu; că la 25 August 1901, Miclescu este arestat și 'i se face o minuțioasă perchezitie corporală de judecătorul de instrucție al cab. III; oă dar nu este posibil să iasă la iveală această scrisoare, decât admitând că ea a fost plâsmuită în urmă în penitenciarul Văcărești; 4) că Al. Sc. Miclescu pus în libertate la 4 Februarie 1902, nu depune imediat pretinsul testament al prințului, deși încă din Ianuarie se împlinise un an dela moartea testatorului; că alegațiunea lui Miclescu, că testamentul era ascuns în podul societății Unirea încă dela 25 August 1901 și că se găsea acolo la liberarea sa, este cu totul neîntemeiată; că în acest caz Miclescu ca să înlăture orice bănuială planând asupra sa, din cauza locului unde petrecuse în ultimul timp, ar fi recurs la Autoritățile competente ca să intervie pe lângă direcțiunea socie-

curate de Miclescu, un testament și un codicil, care sunt depuse de inculpatul Al. Sc. Miclescu la tribunalul Ilfov secția I, în ziua de 6 Mai 1902 cu care ocazie, Doamna Ralou Sturdza și Eliza N. Catargi, declarară în falș ambele acte. Parchetul fiind sesizat, se procedează imediat la anchetarea și descoperirea acestui îndrăzneț falș. Instrucția făcută în cauză a stabilit în mod suficient că, în afară de inculpații Miclescu și Botez, au colaborat la acest falș, ca autori intelectuali, și inculpații Nicu Catargi, I. Barozzi și N. Grigoriu.

Să analizăm probele adunate de instrucție și să stabilim culpabilitatea și partea luată de fie-care din inculpați în plâsmuirea testamentului și codicilului declarate în falș.

În prim loc e necesar, credem, să arătăm că expertiza grafică făcută de d-nii: Doctorul în chimie St. Minovici, artistul pictor Eugeniu Voinescu și profesorul Stoicescu, și asupra căreia vom reveni în cursul rechizitorului nostru, a stabilit cu un adevărat lux de probe, absoluta falșitate atât a testamentului cât și a codicilului.

Dar, în afară de constatarea și demonstrarea grafică, falșitatea acestor acte se stabilește și prin examenul și analiza conținutului lor, a condițiilor puse, a legatelor lăsate: în fine din întreaga atmosferă morală ce înconjoară alcătuirea lor.

Mai întâi, cine este acela care produce aceste acte înaintea tribunalului? În ce relațiuni se găsea el cu Prințul Sturdza pentru ca acesta să-i poată încredința niște acte de o asemenea importanță și valoare? Instrucția a stabilit în mod destul de clar, că absolut nici o relațiune de intimitate, de prietenie cordială, nu era între Prințul Sturdza și inculpatul Miclescu. Nici rangul social, nici cultura, nici felul de-a gândi și a lucra, nimic în fine nu putea să apropie pe acești doi oameni. Prințul, un om de elită, un spirit fin, ales și luminat, iubitor pasionat al frumosului în artă și literatură, încurajator generos al ori-cărei manifestări intelectuale, filosof și om de știință chiar, în orele libere, probă lucrarea

tăței Unirea ca să 'i dea testamentul Prințului Grigorie M. Sturdza, că Miclescu nu a depus testamentul imediat după eșirea sa din Văcărești din cauză că Botez nu terminase încă opera lungă și anevoioasă a falșificării testamentului;

Considerând că în fapt este complet dovedit că între Miclescu și Botez s'a stabilit, pe când ambii erau la Văcărești, strânse raporturi de prietenie, după ce Botez arătase înaintea tuturor talentul său extraordinar de a imita scrisul, reproducând întocmai scrierea lui Lenș Slătineanu; că acești inculpați încep a-și face confidențe unul altuia; că Miclescu povestește viața lui de hoții dela societatea Unirea; că în fine propune lui Botez că cu talentul lui s'ar putea fabrica un testament al prințului Gr. M. Sturdza; că de partea lor ar fi și N. Catargi.

Considerând că culpabilitatea lui Botez rezultă din propria sa măturisire făcută înaintea judecătorului de instrucție; că deși astăzi Botez revine asupra declarațiilor făcute, că însă din probele circumstanțiale legalmente reconstituite, rezultă că prima declarațiune a inculpatului este cea adevărată: 1) că la perchezitiia făcută la domiciliul lui Botez, s'a găsit ascunsă hârtie identică cu cea pe care era scris testamentul și codicilul prezentat de Al. Sc. Miclescu; că această hârtie este fără lustru, pentru ca diversele operațiuni ale falșificării să se poată face cu mai mare înlesnire; că testamentul adevărat al prințului Gr. M. Sturdza din 1895, diferitele scrisori depuse înaintea tribunalului, precum și diferitele persoane ascultate, confirmă în de-ajuns că defunctul prinț Gr. M. Sturdza s'a servit în totdeauna cu hârtie velină și cu lustru; 2) că Botez când a făcut prima declarațiune a spus că s'a servit la falșificarea scriiturii prințului de o scrisoare olografă din 1895; că pe această scrisoare Botez o știe pe de rost și o dictează cuvânt cu cuvânt judecătorului de instrucție; că Botez nu ar fi putut să cunoască așa de bine conținutul acelei scrisori din 1895, decât admitând că el este autorul material al falșului comis; 3) că o persoană sub pseudonimul de Nichita, și care nu era altul decât Miclescu, a servit lui Botez în diferite rânduri sume de bani; că în luna Februarie 1902 a trimis lui Botez un mandat postal de 6 lei; că scrierea de pe mandat era simulată și tremurândă; că prin mijlocul lui Martie 1902, Nichita trimete

sa: „*Legile fundamentale ale Universului*“, iar Miclescu un fost comisar de poliție și inspector la tutunuri, un spirit mărginit și pervers, îndreptat numai spre incorectitudini și capabil de-a tăgădui chiar și evidența spre a se apăra când e prins; un om cu un trecut pătat, probă înlocuirile din funcțiile ce a avut, și darea lui, în două rânduri, în judecata tribunalului corecțional. Putem admite deci vr'o apropiere cât de mică între acești doi oameni? Miclescu era primit la Prinț rare ori și mai mult spre a'i se da ajutoare din partea acestuia, știut fiind că Prințul era un om generos. Nici o prietenie și mai ales nici o intimitate, care să explice încrederea Prințului în Miclescu, spre a'i confia niște acte de o importanță atât de capitală. Și pe urmă, admitând chiar ipoteza neadmisibilă, că Prințul Sturdza ar fi încredințat aceste acte lui Miclescu, putem admite oare ca Prințul să fi pus condiția ilogică, absurdă și absolut inadmisibilă de a nu le depune la tribunal de cât peste un an? De ce peste un an? Care era explicațiunea, raționamentul și logica acestui termen de un an din partea Prințului? Explicațiunea e ușor de dat, pentru că inculpatul Miclescu plâsmuind testamentul în ultimul timp, un an după moartea Prințului, spre a'și justifica întârzierea, a pus acest termen și irațional și absurd.

De alt-fel, nici acest termen nu a fost respectat, de oare-ce Miclescu a depus la tribunal falșul testament după un an și patru luni de la moartea Prințului. E știut de toți, că Prințul Grigore M. Sturdza era un om sănătos la corp ca și la minte, și o asemenea dispoziție ilogică și absurdă, nu putea să iasă din creierul său destul de bine cumpănit.

Dar să analizăm și cuprinsul acestor acte: testamentul și codicilul, și să facem și un mic examen psihologic al dispozițiilor conținute în ele. În primul rând, ele desmoștenesc pe Domnița Raluca Sturdza și pe fiica sa Eliza Catargi, cari prin primul testament, cea d'întăiu era instituită legatară universală a întregii sale averi și legatară particulară a unei părți din totalitatea averii Prințului, plus alte 600.000 lei; cea de-a

lui Botez o carte poștală închisă, prin care spune că a numărat soției lui Botez suma de 500 lei;

Considerând că fiul lui Botez, la primele cercetări, recunoaște că Nichita era pseudonimul lui Miclescu; că deși revine astăzi în instanță asupra declarațiilor făcute, preciziunea însă a primelor declarațiuni arătând că Nichita locuiește în strada Verde 22, domiciliul inculpatului Miclescu, nu se poate explica decât prin sinceritatea cu care au fost făcute înaintea judecătorului de instrucție;

Considerând că la somațiunile reiterate făcute lui Botez în cursul instrucțiunii orale urmate înaintea tribunalului, de a arăta persoana ascunsă sub pseudonimul Nichita, el refuză a da orice explicațiune; că toate aceste circumstanțe de fapt conduc la concluziunea că prima declarațiune a lui Botez-a fost adevărată și că Nichita este pseudonimul sub care căta să se ascundă Miclescu; că, în fine, soția lui Botez scrie soțului său că «procesul surorii mele este la 6 Maiu»; că din cercetările făcute nu a fost vorba de vre-un proces în acea zi; că această expresiune era un mijloc deghizat de a ascunde adevărul în privința testamentului; că data de 6 Maiu coresponde tocmai cu depunerea testamentului la tribunal;

Considerând că din cele ce precedă rezultă cu suficiență că N. Botez la primele cercetări a spus tot adevărul, căci declarațiunea lui concordă perfect cu diferite împrejurări de fapt; că revenirea lui nu poate fi decât interesată; că dar N. Botez este autorul material al falșului testament al prințului Gr. M. Sturdza.

În ceea-ce privește pe inculpații N. Catargi și Barozzi:

Considerând că nimineia nu cunoștea mai bine ca Nicu Catargi și Barozzi relațiunile dintre Principe și Miclescu; că din primul moment, ei trebuiau să înlăture posibilitatea unui testament, știind foarte bine că un act de asemenea importanță nu ar fi fost în mâinile lui Miclescu, ci în păstrarea unei persoane de încredere a prințului;

Că, după ce Catargi și Barozzi cunosc coprinsul testamentului, nu par de loc surprinși, deși în acest nou testament domnița Raluca, soția principelui Grigore, era desmoștenită, ei cari cunoșteau așa de bine iubirea nețărmurită ce principele arătase soției în tot timpul vieții sale;

doua legatară particulară a unei sume de 500.000 lei. În al doilea rând, acest testament și codicil fals, crează o mulțime de avantagii inculpaților Al. Sc. Miclescu și I. Barozzi, cari nu figurau de loc în vechiul testament din 1895, și însuși inculpatului Nicu Catargi, care, ce'i drept, figura și în primul testament. E de notorietate publică, atențiunea, simpatia, respectul și dragostea cu care Prințul Grigore M. Sturdza înconjură pe soția sa Domnița Ralou Sturdza. În lume, ca și acasă, aceeași atențiune, aceeași simpatie și aceeași stimă, ce în mod permanent și manifest arăta soției sale. La șosea, la teatru, în voiaj, la petreceri, erau vecinic împreună, vecinic nedespărțiți. E oare logic, e oare admisibil, ca acest soț model, în timpul întregii lui vieți, să se transforme dintr'odată, să-și schimbe întreg felul său de-a fi și a simți, pentru ca în actul cel mai important al vieții lui, în ultima lui voință, în testament, să-și arate desconsiderarea și lipsa de grijă și atențiune către aceea pe care o respectase și o iubise atât de mult, abia îndurându-se prin falsul testament a'i lăsa o simplă pensie de 500 lei pe lună? E nefiresc, e illogic, e absurd. De asemenea, d-nei Eliza N. Catargi, căreia prin primul testament i se lăsase un legat de 500.000 lei, prin falsul testament nu i se mai lasă absolut nimic. Se știe că, în timpul când s'a dat la iveală falsul testament, d-na Eliză N. Catargi era în divorț și în relațiuni foarte încordate cu soțul său, inculpatul Nicu Catargi.

În schimb, cari sunt dispozițiunile și ce se lasă prin falsul testament inculpaților Al. Sc. Miclescu, N. Catargi și Barozzi? Pe când prin adevăratul testament nu se lasă absolut nimic lui Miclescu și Barozzi, prin falsul testament ei sunt instituți, împreună cu Nicu Catargi, legatari universali și executori testamentari. De asemenea, prin falsul testament se lasă inculpatului Miclescu următoarele numeroase legate și avantagii:

- 1) 75,000 lei;
- 2) Locul viran de la șosea;

Considerând că cuprinsul testamentului exprimă întocmai ura pătimășe pe care o avea Catargi în contra soției sale Eliza Catargi și a mumei acesteia domnița Raluca;

Că într'o scrisoare adresată lui Grill el 'și exprima aceste sentimente față de soția sa: «În ceea-ce privește permiterea (d-nei Catargi) de a veni la Cristești, aceasta să 'i iasă din cap, de oare-ce nu mai tolerez să calce măcar pragul porței, căci am luat toate măsurile ca în momentul când va veni pe aci să fie bătută și împușcată»;

Că în primele rânduri ale testamentului, N. Catargi cață să-și satisfacă setea răsbunării: «Anulez donațiunea de 300,000 lei făcută de mine d-nei Eliza Catargi sub formă de zestre ipotecară în moșia mea Drăcșani, declarând-o nulă și neavenită»;

Că, mai departe, testatorul se exprimă: «Las d-lui Catargiu 200,000 lei cu obligația a servi o pensie lunară de 500 lei soției mele Raluca pe cât va trăi»; că Catargi nu se mulțumește cu satisfacerea atâtor dorințe ale sale, cu înjosirea și desmoștenirea domniței Raluca și a d-nei Eliza Catargi, căci în ultima parte a testamentului, vedem că Catargi și Barozzi sunt lăsați esecutori testamentari, având toate puterile pentru îndeplinirea voinței testatorului;

Că Catargi întâlnind pe căpitanul Ștefănescu-Sturdza, a doua zi după ce acesta spusese lui Barozzi că testamentul este fals dacă surorile sale nu sunt favoriteze, fără să fie întrebat, spune căpitanului că surorile sale sunt trecute în testament și, într'adevăr, cele dintâi cari figurează pe testamentul prezentat de Miclescu, sunt surorile căpitanului Ștefănescu-Sturdza; că dar se căta a se insera în testament toate dispozițiunile cari prin prezența lor vor îndepărta pe toți aceia cari ar îndrăzni să bănuiască că testamentul și codicilul sunt plâsmuite;

Că întimitatea cea mare dintre N. Catargi, Barozzi și Miclescu, acesta din urmă de-abia eșit din Văcărești pentru fapte necorecte, nu mai lasă nici o îndoială de complicitatea lor; că Catargi și Barozzi au dat în nenumărate rânduri diferite sume de bani lui Miclescu; că Barozzi a dat suma de 3000 lei pentru a'l libera pe cautiune; că Catargi i-a dat în repetate rânduri reprezentând un total de 6,400 lei; că din această sumă se trimetea lui Botez și familiei sale; că din această sumă se plătește chiria ca-

- 3) Casele de la Constanța, cu mobilierul lor;
- 4) Viile de la Constanța;
- 5) Tutor al copilei Olga Boga și cheltueli de întreținere;
- 6) 1000 lei lunar, ca tutor al copilei Olga Boga; și
- 7) Locuință în casele din dreapta Palatului de la șosea.

Lui I. Barozzi, căruia de asemenea prin testamentul de la 1895 nu i se lăsase absolut nimic, prin falsul testament i se lasă:

- 1) 50,000 lei;
- 2) Suma necesară pentru stingerea ipotecei Creditului de la casele sale din strada Sălciilor No. 14;
- 3) Este instituit legatar universal și executor testamentar asupra întregii averi a Prințului Grigore M. Sturdza.

În fine, lui Nicu Catargi, pe lângă cei 200 mii lei, ce'i fusese lăsați și prin vechiul testament, mai este numit și legatar universal, împreună cu Al. Sc. Miclescu și I. Barozzi. E necesar de notat aci că, în ultimul timp, înainte chiar de timpul falsificării testamentului și codicilului, Prințul Grigore M. Sturdza, se afla în termenii cei mai reci cu I. Barozzi, pe care voia să'l înlăture din afacerile sale de avocatură, luându'i chiar și procura ce'i dăduse mai 'nainte și făcând o alta pe numele omului său de încredere B. Grill.

Dar, în afară de aceste considerațiuni de ordin moral, mai sunt și alte dispozițiuni în testamentul și codicilul declarate în fals, cari demonstrează până la evidență intențiunea frauduloasă a inculpaților în plâsmuirea acestor acte și interesul ce 'l aveau de-a le falsifica. Inculpatul Al. Sc. Miclescu, principalul autor intelectual al falsului, închipuindu'si în mod naiv și pueril, că ar putea avea concursul tacit al mai multor personalități politice importante, în susținerea testamentului ce plâsmuia, a cătat să introducă și în testament și în codicil o serie de legate destul de apreciable ca valoare, lăsându-le, fără motiv și cauză în mare parte, acestor personaje. El a mers până acolo cu îndrăzneala și incon-

selor din pasagiul Maca, ca să se poată da o explicație întârzierii depunerii testamentului;

Că, în fine, culpabilitatea inculpaților Catargi și Barozzi rezultă din faptul efortărilor continue ce au făcut pentru a avea pecetia prințului, căci prin aplicarea ei pe plicurile lui Miclescu ei doreau să dea falșului testament un caracter absolut de autenticitate.

De asemenea din depozițiunea martorului Bernard Grill, se mai constată culpabilitatea lor, că Barozzi și N. Catargi s'au prezentat la Grill cu o bucată de ceară roșie, rugându-l a stărui a căpăta sigiliul prințului pentru a'l aplica pe plic, spre a face pe prințesa Raluca să creadă în acest testament, căci testamentul din 1895 a avut aplicat sigiliul pe plic;

Că Barozzi a cătat să creadă o atmosferă printre moștenitori, că Miclescu poate să fi avut încrederea prințului spre a'i fi încredințat testamentul și codicilul, și aceasta prin faptul că Barozzi o spunea adesea-ori în fața mai multor persoane, că prințul pentru a pune la încercare pe Miclescu i-ar fi încredințat suma de 30,000 lei, spre a se duce într'un loc unde va apare o doamnă voalată și să 'i dea această sumă, și altădată i-a încredințat o scrisoare pentru a o remite unei persoane influente și cu inelul, rugând acele persoane a restitui suma;

Considerând că faptul imputat inculpaților Al. Sc. Miclescu și N. Botez intrunind elementele delictului prevăzut și pedepsit de art. 127 cod. pen., iar faptul imputat inculpaților Barozzi și Nic. Catargi intrunind elementele delictului prevăzut și pedepsit de art. 127 combinat cu 50, 51 cod. pen., căci Miclescu și Botez, autorul falșului, nu puteau să comită falșul fără cooperarea lor;

Considerând că tribunalul apreciind, găsește că în favoarea inculpaților Nicu Catargi și I. C. Barozzi, militează circumstanțe ușurătoare, face și aplicația art. 60 cod. pen.

În ce privește pe inculpatul C. Grigoriu întru cât lipsește probe de culpabilitate cată a fi achitat.

știența, amestecând în aceste falșuri ordinare, și numele iubit al Princi-pelui Carol al României, căruia 'l se oferea, ca din partea defunctului, Palatul său de la șosea. Intențiunile inculpatului Al. Sc. Miclescu erau destul de transparente prin însăși naivitatea lor. El spera că, interesând și amestecând atâtea persoane importante în falșurile sale, să exerciteze, prin aceasta, un fel de presiune asupra aceloră cari ar voi să atace, să instruiască sau să judece îndrăznețele sale plâsmuiri.

Dar, în afară de aceste imposibilități morale, mai sunt o serie lungă de imposibilități materiale, cari demonstrează în mod luminos și cert, falșitatea testamentului și a codicilului, prezentate tribunalului de inculpatul Al. Sc. Miclescu, în ziua de 6 Mai 1902.

În adevăr, din instrucția făcută în cauză, reese în mod necontestat, că în ziua de 11 Ianuarie 1901, când inculpatul Al. Sc. Miclescu pre-tinde că Prințul Gr. M. Sturdza 'i-a scris acea scrisoare, prin cari îi în-credințează testamentul, — scrisoare ce timp de un an n'a arătat'o nimă-rui — Prințul Sturdza, din cauza boalei, era aproape în absolută imposi-bilitate de-a scrie, după cum rezultă din arătările medicilor și din faptul că nevoit fiind de-a semna în acea zi o procură ce dedia lui B. Grill, abia poate iscăli, sprijinit și susținut de alții, această simplă iscălitură chiar, având ezitări, tremurături, și întretăeri evidente. Nu e de mirat, de alt-fel, de oare-ce peste două zile, la 13 Ianuarie 1901, Prințul Stur-dza moare, din cauza dublei pneumonii de care suferea. Deci, cum era posibil, cum poate fi admisibil, ca Prințul Sturdza, în acea zi de 11 Ianuarie 1901, când era doborât de boală pe patul de moarte, și când a-bia poate semna în fața judecătorului, cu multă greutate și susținut de alții, procura dată lui Grill, și când în mod evident această semnătură este plină de întretăeri și tremurături, cum poate fi admisibil, zicem, ca el să scrie în acea zi pretinsa scrisoare de trei pagini, cu data de 11 Ianuarie 1901, corect, exact și energic scrisă, după cum spun martorii, prin care Prințul încredința inculpatului Miclescu pretinsul testament? Ast-

Pentru aceste motive, în majoritate, condamnă. (s.s.) D. Mavrodin, M. Balș, D. Nogulescu.

Opiniunea separată a d-lui judecător M. Balș.

Având în vedere că inculpații Alexandru Sc. Miclescu, Nicolae Botez, Nicu Ca-targi, I. C. Barozzi și C. Grigoriu, sunt dați în judecată înaintea tribunalului, prin or-donanța definitivă a d-lui jude-instructor pe lângă tribunalul Ilfov, cab. I, cel dintâi pentru că ar fi autorul material al unui testament falș al d-lui Grigore M. Sturdza, cu data de 5 Ianuarie 1901, precum și a unui codicil al aceluși testament, cu data de 7 Ianuarie 1901; cel de-al doilea, pentru că cu știință s'ar fi servit cu acel act falș, iar ceilalți ca complici ai acestui delict;

Având în vedere că, între faptele cari au dat naștere acestui proces, sunt ur-mătoarele: La 13 Ianuarie 1901, încetează din viață în București, în etate de 78 ani, în casele sale din șoseaua Bonaparte, 1, Grigore M. Sturdza, al doilea fiu al principe-lui Mihail Sturdza, fost domn al Moldovei. Prințul Sturdza moștenise dela părintele său o avere de mai multe milioane. Însă în ultimii ani ai vieței sale, o însemnată parte din această avere dispăruse deja, în urma cheltuelilor făcute cu susținerea unui interminabil proces cu ceilalți moștenitori ai principelui Mih. Sturdza, pentru revendicarea unei părți din succesiune, în urma mai multor împrumuturi acordate unor per-soane de o solvabilitate incertă, în urma unor liberalități exagerate și în urma con-strucțiunei unui vast palat cu dependințe numeroase la colțul șoselelor Bonaparte și Jianu. Averea mare a prințului Sturdza, căreia rumoarea publică adăoga mai multe milioane, atrăsese în jurul său o sumă de persoane doritoare ca să se îmbogățească fără multă muncă. Într'adevăr, acei oameni, profitând de satisfacțiunea pe care o în-spira lui Sturdza înalta situațiune ocupată odinioară de tatăl său, precum și averea și inteligența sa, se insinuiază pe lângă el, împlinind roluri subalterne, și, puțin câte puțin, reușesc ca să capete încrederea lui Sturdza. În primul plan, printre acei cari 'l înconjurau, figurau N. Catargi, B. Grill și I. C. Barozzi; iar dintre cei cu mai puțină mportanță, dar nu cu mai mică dorință de a se îmbogăți din banii lui Sturdza, fie

fel, căpitanul C. Ștefănescu-Sturdza, ne arată că, în ultimele zile de la 2—7 Ianuarie 1901, scrisul prințului era tremurat, pe când în scrisoarea de la 11 Ianuarie 1901 și în testamentul fals, datat 5 și 7 Ianuarie 1901, scrierea Prințului este curentă. Tot tremurat și nesigur sunt scrise și notele din registrul de cheltueli zilnice, pe care Prințul singur îl ținea, și în care n'a putut scrie de cât până la 7 Ianuarie 1901, în urmă ne-mai putând continua din cauza agravării boalei. Dar însuși inculpatul N. Botez, dă cea mai formală desmințire inculpatului Al. Sc. Miclescu, arătând că acea scrisoare, cu data de 11 Ianuarie 1901, adresată de Prinț lui Miclescu, este falsificată de el, Botez, după cererea și dictarea lui Miclescu, pe când se aflau amândoi în penitenciarul Văcărești, Miclescu fiind depus pentru fraudele de la „Unirea”. Botez arată că, tot cu această ocaziune, inculpatul Miclescu a conceput planul falsificării testamentului Prințului Sturdza, și a cărui execuțiune trebuia să se facă mai târziu. De alt-fel, am arătat mai sus că, materialmente era imposibil ca Prințul să poată scrie cu două zile înaintea morței, adică la 11 Ianuarie 1901, acea scrisoare așa de lungă și de corect scrisă.

Dar, o altă imposibilitate materială este însuși testamentul și codicilul declarate în fals. În adevăr, data acestor acte este 5 și 7 Ianuarie 1901. Or, instrucția stabilește cu un adevărat lux de probe, că începând de la 2 Ianuarie 1901 și până la 13 Ianuarie când Prințul Grigore M. Sturdza moare, el a fost incontinuu grav bolnav, neputând să păsească un moment patul; că la 11 Ianuarie a avut mai multe sincope, fiind în o stare de quasi-inconștiență, până la 13 Ianuarie când a sucombat. Era deci materialmente absolut imposibil ca Prințul Sturdza să poată scri la 5 Ianuarie testamentul și la 7 Ianuarie codicilul, amândouă scrise corect și cu o mână sigură și energică, pe două coale de hârtie întregi, adică 8 pagini de scriere. Necesita pentru aceasta, o desfășurare de forță și fizică și sufletească, în care și mușchii și creierul și inima și sufletul, trebuiau să colaboreze. A scrie la 5 Ianuarie un testament lung, cu lungi

înainte, fie după încetarea sa din viață, se pot cita: Berla Rothbart, Alexandru Sc. Miclescu și Iacob Grill, cu toții, acei oameni, pentru însărcinări cari nu necesitau o muncă prea încordată, primeau gratificațiuni considerabile, unii dintr'ânșii însușindu-și aceste gratificațiuni din propria lor inițiativă, plecând capul când atâpânul lor nemulțumit îi dojenea aspru, dar profitând neincetat de bunătatea sufletului lui Grigore Sturdza. Pe lângă mai mulți din ei, se formase un mic cerc de persoane, cari jucau acelaș rol pe o scară mai redusă, ca de exemplu C. Grigoriu pe lângă N. Catargi, și cari profitau într'un mod indirect de liberalitățile princiare. Astfel începuse deja înainte de săvârșirea din viață a lui Grigore Sturdza, a se risipi o parte din imensa avere adunată cu atâta râvnă de principele Mihail Sturdza Murind Grigore Sturdza, încețază era gratificațiunilor și a afacerilor cu câștig pentru acei cari, sub aparențele unui atașament servil, nu urmăreau alt scop decât îmbogățirea fără muncă. Unii, neprevăzători, nu se gândise la viitor, și nu aveau cu ce trăi; alții aveau dorința ca să-și mărească capitalul. Intr'o asemenea situațiune, câțiva dintr'ânșii găsesc cu cale ca să continue asupra averii lui Grigore Sturdza, și după încetarea sa din viață, exploatarea începută mai înainte; ceilalți îi îmbărbătau în această operă și i-au susținut până ce văzând că ar fi pericolos a continua în această direcțiune, s'au întors în potruva foștilor lor tovarăși. Toți erau convingși că serviciile aduse principelui, servicii plătite de acesta cu mult peste valoarea lor, le crea un drept în moștenire și acuzau în forul lor interior și chiar în public pe defunct, care îndrăznise să dispue de averea sa după cum voia el, iar nu conform scopului urmărit de acei cari îl serveau. Astfel au găsit că era un lucru firesc ca să îndrepteze expresiunea voinței defunctului în sensul dorinței lor, crezând că, conform uzului, descoperirea acestei operațiuni va provoca cel mult un incident în civil;

Având în vedere că aceste împrejurări arată cum era în natura lucrurilor ca să se alcătuiască un testament fals al răposatului Grigore Sturdza. În ceea-ce privește transferarea în domeniul material al ideei tutulor, unul din cei mai energici și mai isteți dintre dânsii, și anume Alexandru Sc. Miclescu, în urma unei concepțiuni greșite

și multiple reflecțiuni și dispoziții, cu numeroase și variate dorinți și legături, iar apoi la 7 Ianuarie, peste 2 zile, un codicil tot așa de lung și de variat, aceasta presupune o stare și fizică și intelectuală și morală, perfect sănătoasă și bine dispuse. Or, d-nii doctori curanți: Buicliu, Andronescu, Miron și Baroncea, arată că starea Prințului încă de la 2 Ianuarie era gravă, de la 5 Ianuarie extrem de gravă, iar de la 11 Ianuarie, când a avut loc și un consult de doctori, această stare era disperată, Prințul având repetate sincope, cari au avut de rezultat moartea sa la 13 Ianuarie 1901. Este dar cu desăvârșire și în mod absolut exclusă posibilitatea ca Prințul Grigore M. Sturdza să fi putut scrie, redacta și concepe testamentul și codicilul, în zilele de 5 și 7 Ianuarie 1901, când ele să pretind a fi făcute. Evidența acestei imposibilități este prea mare, pentru a fi nevoie și de alte argumentațiuni.

Dar, pe lângă aceste probe hotărâtoare, mai avem în sprijinul falsității testamentului și a codicilului, mărturisirea categorică și amănunțită a inculpatului Nicolae Botez, care în prima sa declarațiune, făcută d-lui judecător de instrucție, dă toate detaliile convorbirilor avute cu inculpatul Al. Sc. Miculescu în penitenciarul Văcărești cu privire la plămuirea acestor acte, expunând și explicând în același timp, cu o adevărată profuziune de detalii, toate mijloacele și procedurile întrebuintate în falsificarea testamentului și a codicilului în cesțiune. Inculpatul N. Botez, arată cum mai întâiu Miculescu 'i-a cerut să'i facă o scrisoare falsă, ca din partea Prințului Sturdza, dându'i ca model spre orientare, o scrisoare autografa a acestuia, după care N. Botez 'i-a plăsmuit cunoscuta scrisoare, cu data 11 Ianuarie 1901, aceea prin care Prințul, adresându-

a unor regule din codul penal, fiind pus în un mediu prielnic pentru asemenea proiecte, visurile tutului au început a se apropia de realitate;

Având în vedere că, într'adevăr dacă N. Botez, cea mai remarcabilă personalitate din penitenciarele noastre, nu este autorul material al testamentului, nu este mai puțin adevărat că talentul său de imitațiune a scrierei a fost pentru Miculescu un ajutor puternic în realizarea planurilor sale, căci Botez 'l-a instruit pe cât a fost cu putință, în știința atât de obscură a grafologiei, și este chiar posibil ca Botez să fie autorul falmoasei scrieri cu data de 11 Ianuarie și a altor scrisori fabricate în Văcărești, imitând scrierea defunctului Gr. Sturdza. Este iarăși probabil că Botez a avut intențiune ca să fabrice un testament fals, și a făcut chiar încercări în Pangarați, însă această intențiune nu s'a realizat, și dacă falșitatea testamentului cese prezintă astăzi tribunalului este aproape indiscutabilă, Botez nu este autorul acestui fals;

Având în vedere că, puțin înainte de a prezenta testamentul la tribunal, în ziua de 4 Mai, Miculescu îl a arătat d-lui Constantin Mille, și că în acel moment pe plic se aflau două pete de cerneală, după cum afirmă d. Mille, atât la instrucțiune cât și în fața tribunalului; or, plicurile ce se prezintă astăzi nu au nici o pată de cerneală, și nu au avut vre-o dată, după cum rezultă din actul de expertiză dresat asupra acestui punct. Prin urmare, plicurile au fost schimbate între momentul când le-a văzut martorul Mille și momentul când au fost prezentate tribunalului, într'un interval de o zi sau două; or, aceste plicuri poartă o subscripțiune care este scrisă de aceiași mână care a scris testamentul și codicilul, lucru netăgăduit în acel moment, Botez se afla în penitenciarul Văcărești. Si atunci, pentru ca Botez să fie autorul falșificării, ar trebui să se admită una din ipotezele următoare: or Miculescu într'un interval de o zi sau două, a intervenit din București pe lângă Botez la Pangarați, acesta a scris din nou subscripțiuni pe un alt plic și îl a trimis la București, ipotază imposibilă de susținut din cauza timpului necesar unei asemenea operațiuni, ori cât de neregulată s'ar presupune că ar fi supravegherea la Pangarați; or (și aceasta este versiunea acuzațiunei) Botez ar fi pregătit de mai înainte mai multe plicuri cu subscripțiune; or, această ipotază este iarăși foarte puțin verosimilă. Pentru a o admite, trebuie să presupunem că Miculescu și complicitii săi prevedeau necesitatea schimbării plicului, o asemenea presupunere nu are nici un temei. Prin urmare, acel care a falșificat subscripțiunea pe plicul care s'a prezentat la tribunal, este acel care a falșificat testamentul, și poate este în legătură și cu persoana care în ajunul pronunțării prezentei sentințe a înaintat tribunalului un concept scris cu creionul, în care s'a căutat a se imita scrierea prințului Grigorie Sturza; or, este aproape cert că Botez este străin de această nouă încercare de mistificațiune;

se lui Miclescu îi spunea că-i încredințează un act important, adică testamentul; după aceasta, Miclescu, a pus pe Botez să imiteze scrierea Prințului în o dedicație scrisă pe dosul unei fotografii a acestuia, în costum de atlet, și prin care îi spunea: „să conserve această fotografie drept amintire a angajamentului luat“, adică acela de-a depune la tribunal, după un an, testamentul încredințat. Toate aceste măsuri, toate aceste manopere, erau luate de inculpatul Miclescu, în scopul de-a crea și întocmi o atmosferă de adevăr și autenticitate falsurilor ce avea de gând să facă, și pe care le-a și pus în executare peste puțin timp. În urmă, la finele declarațiunii sale, inculpatul N. Botez arată împrejurările și modul cum a falsificat testamentul și codicilul. Extragem din această declarație, următoarele pasagii caracteristice și concludente în cauză:

„Eram în penitenciarul Pângărați; la început, aproape trei nopți, am lucrat foarte incomodat de oameni, din această cauză a rămas pe unele locuri urme de creion; nu am avut un câmp mai vast de olografie după care să mă orientez; nu am avut de cât o singură scrisoare a Prințului, ca model; ortografia testamentului și a codicilului nu mă privește. am scris întocmai după cum am avut copia. Ca să vă dovedesc că eu am scris testamentul și codicilul, vă potf ace din memorie, chiar acum, semnătura Prințului, dintr'o singură dată“ (și în adevăr N. Botez o face imediat și destul de asemănătoare cu aceia adevărată a Prințului, în fața procurorului și a judelei de instrucție cari îl interogau). „Apoi continuă: „copia după care am scris testamentul și codicilul, era scrisă de Miclescu și se găsea împreună cu scrisoarea olografă, singura

Având în vedere că depunerile martorilor cari afirmă că au văzut pe Miclescu, în conferință cu Botez; cari arată că au văzut pe acesta din urmă scriind în diferite rânduri pot fi crezute până la un punct oare-care și chiar de tot în ceea ce privește primul punct, căci este cert că Botez a falsificat scrisorile pretinse emanate de la Prințul Sturza și este foarte probabil că a făcut și câte-va încercări de falsificare a testamentului. Inșă ele nu fac dovada completă față cu împrejurarea arătată mai sus;

Având în vedere că dovada în sarcina lui Botez rezultă dintr'o carte poștală, prin care i se comunică că procesul surorii sale este fixat la 6 Maiu, ziua fixată de tribunal pentru deschiderea testamentului, nu poate fi considerată ca atare, întru cât cartea poștală a fost trimisă înainte de 4 Maiu, data depunerii testamentului, când s'a fixat termenul pentru deschidere;

Având în vedere, în fine, că mărturisirea la instrucție a lui N. Botez, om mincinos la cuime și pervers prin excelență, și client statornic al pușcăriilor, în sensul în care este făcută, este o mare presumpțiune de nevinovăție în favoarea sa. Într'adevăr, această incoherentă declarațiune emană de la un om care credea că în cazul cel mai rău nu poate fi pedepsit într'un mod efectiv; că situațiunea sa materială și fizică în penitenciar va fi ameliorată printr'o mărturisire și că va scăpa ast-fel de închisoare preventivă pe soția sa și pe fiul său; odată retrasă, împrejurările și presumpțiunile care coroborau această declarațiune, ori cât de serioase ar fi, nu sunt suficiente spre a forma o nestrămutată convingere despre culpabilitatea lui Botez, față mai ales cu faptele expuse mai sus, fapte cari combat această soluțiune; că, deci, existând presumpțiuni puternice din care rezultă că Botez nu este autorul material al testamentului incriminat el urmează a fi achitat.

Pentru aceste motive, fiind de acord cu majoritatea în ce privește pe Al. Sc. Miclescu și Nicu Catargi, fiind de asemenea de părere a se condamna I. C. Barozzi, și crezând în ce privește pe C. Grigoriu, că cu toate că se constată pe deplin faptele a-duse în sarcina sa, el urmează însă a fi achitat ca nefiind responsabil, atât din cauza decrepitudinei facultăților sale intelectuale, cât și din cauza rolului subaltern pe care îl ocupa pe lângă inculpatul N. Catargi, sunt de opinie ca inculpatul Nicolae Botez să fie achitat de ori-ce penalitate în acest proces. (Matei Balș).

Opiniunea separată a d-lui supleant D. Negulescu :

Sub-semnatul difer de opinia majorității, în ceea ce privește pe inculpatul Barozzi, pentru următoarele motive:

Considerând că din instrucțiunea orală urmată în cauză, nu se poate imputa lui Barozzi de cât că avut credință în existența unui testament, credință dealmintrelea împărtășită de fiii prințului și de toți câți au văzut testamentul;

„care mi-a servit de model, dimpreună cu hârtia albă „original turkey mill kent“, luată după recomandăția mea ca cea mai proprie pentru plâstografie, și o scrisoare de la Miclescu către mine prin care mi s-a recomandat „manda precauțiune“. Aci este locul nemerit să arătăm că la perchiziția făcută acasă la Botez, s'a găsit mai multe coli albe de hârtie „original turkey mill kent“ de felul aceleia despre care ne vorbește inculpatul Botez în declarația sa, hârtie pe care se vede a fi scrise atât testamentul cât și codicilul dovedite a fi false.

Această declarație amănunțită, precisă și categorică, făcută de inculpatul N. Botez în primul moment, înainte de a se reculege și de-a căuta să tăgăduiască adevărul și evidența, rămâne în picioare, bună și necontestabilă, ca una ce este coroborată și întărită în mod complet și puternic prin alte dovezi culese de instrucție, prin arătările numeroșilor martori ascultați în cauză, și mai ales prin expertiza grafică făcută asupra acestor falșuri, expertiză care lămurește, în mod detaliat și luminos, toate procedurile, întrebunțate de autorul material al falșului, spre a imita scrierea și subscrierea Prințului. Examinată la microscop, scrierea acestor falșuri apare hesitantă, nesigură, plină de reticențe, variată și lipsită în general de uniformitate, având numeroase răsături și urme de creion, de oare-ce autorul material, N. Botez, înainte de a scrie cu cerneală, imita, potrivea și calchia caracterile scrierei Prințului, cu creionul. Toate aceste constatări evidente și amănunțite, cari stabilesc în mod clar și documentat falșitatea testamentului și a codicilului, sunt argumentate cu o logică strânsă și concludentă în raportul d-lor experți: Ștefan Minovici, Eugeniu Voinescu și D. Stoicescu.

Considerând că împrejurări numeroase au conlucrat pentru a face pe Barozzi să creadă în spusele lui Miclescu; că scrisoarea false, cu data de 11 Ianuarie, în care prințul Grigore spunea lui Miclescu că îi incredințează un act important, precum și scrierea de pe plicurile în care era testamentul și codicilul, și care semăna perfect cu scrierea Prințului, toate acestea au indus în eroare chiar pe fiii Prințului Gr. Sturdza;

Considerând că o serie de alte împrejurări au contribuit a face pe Barozzi să creadă în spusele lui Miclescu: 1) că de la 1896, data primului testament, și până la 1901, epoca morții testatorului, Principele Grigore Sturdza pierduse cea mai mare parte a averii sale în diverse întreprinderi, și adoptase în acest interval pe copila Olga Boga Sturdza, în cât existența unui nou testament, avea o perfectă aparență de justificare; 2) că pe când Barozzi era la Paris, însărcinat fiind cu regularea unei transacțiuni a Principelui, d. avocat Saita a fost echemat de prințul Gr. Sturdza; că din această cauză se svonise în urmă despre confecționarea unui nou testament; 3) că de la 1 până la 6 Ianuarie 1901, Prințul nu a fost de loc greu bolnav; că în această perioadă se pretinde de Miclescu că a fost scris testamentul; că Barozzi nu a putut controla acest din urmă fapt, căci la 2 Ianuarie a plecat la Constanța pentru afacerile prințului Gr. Sturdza; că Barozzi, convins din cauza acestor împrejurări despre existența testamentului principelui Gr. Sturdza, aștepta din zi în zi depunerea lui de către Miclescu; că Miclescu, a cărui operă de falșificare nu era încă terminată, căuta diferite pretexte pentru a explica întârzierea depunerii; că Barozzi, văzând că amânarea continuă deja de multă vreme, și bănuind că a fost înșelat de către Miclescu cu scopul de a putea fi liberat din închisoare pe cauziunea depusă de dânsul, amenință pe Miclescu că îl va da pe mâna parchetului; că, în curând după aceste amenințări, Miclescu depune testamentul înaintea tribunalului;

Considerând că dacă Barozzi ar fi colaborat la confecționarea testamentului, ar fi fost imposibil să amenințe pe Miclescu că îl va da pe mâna parchetului, căci ar fi știut, ca și tovarășul său, că falșificarea testamentului nu este încă terminată, și în ori-ce caz, ar fi știut că atât Miclescu cât și dânsul, ar fi fost aduși la bara justiției ca falșificatori; că indignarea lui Barozzi și amenințările aduse lui Miclescu, formează o puternică presumpțiune că el a fost în această afacere de perfectă bună credință;

Considerând că autorul unui fapt incriminat, cât timp este în întregime facultăților sale mintale, are în totdeauna un interes, fie moral, fie material, care constituie mobilul acțiunii sale; că, în speță, nu poate fi vorba de cât de un interes material; că Barozzi știind perfect de bine că averea prințului este compromisă, cum s'ar fi expus să facă această operă de falșificare, știind dinainte că nu va lua nimic din

Ast-fel, d. expert doctor *Stefan Minovici*, arată, la finele raportului său, că: „*În defînitiv, scrierile contestate prezintă elemente prea suficiente pentru a stabili cum că în adevăr ele nu sunt scrieri proprii ale Principelui Grigore M. Sturdza. Prezența de urme de creion sub traseu ori în jurul acestuia, în unele cuvinte, — urme ce reprezintă de-semnul lor anterior executat, — alterațiunile radicale practicate asupra unor cuvinte și modificațiunile altora, în scop de-a îndrepta greșelile etimologice, ulterior observate, lipsa de armonie și de unitate a grafizmului scrierei în genere, etimologia străină a unor cuvinte, și în fine contrazicerea flagrantă a tipului celor 5 subscrieri față de cea obi-cuită de principe în ultimul timp, denotă că actele contestate au fost plâsmuite prin imitație, așa cum s'a arătat mai sus. Fără îndoială, jînta autorului a fost de-a realiza într'un mod fidel scrierea defunctului, uzând de mijloacele cele mai proprii pentru îndeplinirea acestui fapt.*”

Concluziunea la care ajung în mod uniform d-nii experți, este că: „*Testamentul cu data de 5 Ianuarie 1901 și codicilul cu data de 7 Ianuarie 1901, precum și cele două plicuri în cari au fost închise ambele acte, nu sunt scrise nici subscrise de Principele Grigore M. Sturdza.*”

Și acum, după ce am stabilit în mod luminos și amănunțit, imposibilitatea atât morală cât și materială a autenticității acestor două acte: testamentul și codicilul, rămâne să examinăm și să stabilim toate dovezile de culpabilitate penală, ce cad în sarcina fie-cărui din inculpați, cu privire la delictul de fals intelectual și material, precum și acela de complicitate la fals, ce li se pune în sarcină.

această succesiune? că Barozzi care are deja o creanță de 25,000 lei contra succesiunii nu a intentat până acum nici o acțiune și aceasta din cauză că știe foarte bine că toate cheltuelile vor fi zadarnice, din cauză că întreaga avere este compromisă; că, în cazul cel mai favorabil, lichidând întreaga avere succesorală, s'ar putea ajunge la 1,500,000 lei; că prințul având mai mult de trei copii, porțiunea disponibilă va fi de 35,000 lei, adică a patra parte din averea succesorală; că dispozițiunile testamentare ridicându-se la suma de 900,000 lei, depășind dar cu mult cotitatea disponibilă, ele vor fi reduse în porțiune de 30%; că Barozzi, căruia se lasă suma de 50,000 lei, ar fi fost redus la suma de 15,000 lei; că este greu de admis ca un om cu situațiunea lui Barozzi, care câștigă printr'o muncă onestă sume destul de însemnate, să comită un fapt așa de grav pentru această sumă;

Având în vedere că din analiza testamentului și codicilului rezultă că Barozzi nu poate să fie coautor al falșului comis; 1) că după ce în testament Barozzi și Catargi sunt numiți executori testamentari, se adă gă că dacă ei vor avea idei deosebite în vre-o măsură de luat, atunci Miculescu va fi acela care va decide, «căruia, zice testatorul, i-am dat instrucțiuni pentru toate ce eventual am putut prevedea»; că dacă Catargi, pentru a-și satisface opera de răsunare în contra soției sale, a putut să primească o astfel de condițiune, e greu însă de admis că Barozzi, omul cel mai de încredere al prințului Grigore, cunoscut de toți prin spiritul său independent, care cunoștea mai bine ca ori-care altul afacerea defunctului, să primească această situațiune de inferioritate față de Miculescu; 2) că Barozzi în lunga sa carieră de avocat a dat todeauna dovadă de întinse cunoștințe în știința dreptului; că în testament sunt mai multe dispozițiuni cari denotă din partea autorului lor o lipsă completă de cunoștințe juridice; că testatorul dă executorilor testamentari posesiunea întregii sale averi mobilă și imobilă, lucru nepermis de art. 911 cod. civil., căci sezina executorului testamentar nu poate purta de cât asupra mobilelor;

Că testatorul, în necunoștința cestiunilor de drept, formulează încă o dispozițiune testamentară relativă la anularea donațiunei făcute d-nei Elisa Catargi; că lui Barozzi i se lasă de testator «suma necesară pentru a plăti Creditului ipoteca ce o are pe casa sa din strada Sălciilor, făcând ipoteca pe numele copiilor din actuala-i căsătorie»; că rezultatul acestei operațiuni complicate fiind un legat în favoarea copiilor lui Barozzi, ar fi fost mult mai simplu și mai natural, dacă Barozzi ar fi conlucrat la facerea testamentului, să se prevadă acest legat prin dispozițiunile testamentare; că în testamentul falș al prințului Grigore se găsește următoarea expresiune: «Acest testament am încredințat amicului meu Miculescu, iar exemplarul său se va găsi în caseta mea»; că

Nu vom enumăra și nu vom inzista mult asupra acestor dovezi de culpabilitate. Ele sunt prea numeroase și variate, iar șirul lor ar fi prea lung pentru a putea fi expuse în acest rechizitor. D. judecător de instrucție, în ordonanța sa definitivă, va enumăra și va documenta în mod amănunțit și precis, întreaga și complecta serie de probe, ce cad în sarcina fie-căruia dintre inculpați, însoțindu-le de toate piesele justificative cari sprijinesc și confirmă aceste dovezi.

În drept, din punctul de vedere al responsabilității penale, situațiunea inculpatului Al. Sc. Miclescu, este aceea de autor intelectual al testamentului și al codicilului din 5 și 7 Ianuarie 1901, dovedite a fi false, ca unul ce a conceput ideea falșului și a inspirat-o lui N. Botez, autorul material, precum și aceea că, cu bună știință de falșitatea acestor acte, s'a servit de ele, depunându-le în ziua de 6 Mai 1902 la secția I a tribunalului Ilfov, fapte prevăzute și pedepsite de art. 127 din codul penal, fiind vorba de un falș în scrieri private. Ca autor material, inculpatul N. Botez, are aceiași situațiune penală prevăzută și pedepsită de același art. 127 din codul penal, care prevede și pedepsește și pe autorul material și pe cel intelectual, precum și pe acela care s'a servit cu bună știință de un act falș. În fine, situațiunea penală a inculpaților: Nicu Cărgă, I. Barozzi și C. Grigoriu este aceea de complici, prevăzută și pedepsită de art. 49 și 50, al. I codul penal, ca unii cari cu bună știință, au ajutat pe autorii principali, inculpații Al. Sc. Miclescu și N. Botez,

Barozzi, avocat de meserie, nu putea întrebuița cuvântul exemplar ci copie; că Barozzi asistase la facerea inventariului și știa că nu s'a găsit nimic în casetă; că dar această dispozițiune testamentară nu poate fi opusă inculpatului Barozzi;

Având în vedere că din raporturile amănunțite prezentate de experți rezultă că autorul testamentului falș nu a avut la îndemână destule olografe de la Principe, căci în multe părți autorul a lucrat prin deducțiune; că este recunoscut de toți căți au cunoscut pe prințul Sturza, că Barozzi a fost mult timp om de încredere al Prințului; că deci el era mai în puțință de cât oare-care altul să ofere falsificatorului un număr suficient de scrieri olografe pentru a regăsi toate caracterele necesare executării; că nesuficiența de scrieri olografe necesare executării, formează încă o presumpțiune puternică că Barozzi nu a conlucrat la confecționarea testamentului;

Având în vedere că întreaga acuzare în contra lui Barozzi, se sprijină pe mărturisirile martorului Grill, care a afirmat că Barozzi a făcut toate sforțările ca să obție pecetia prințului pentru a o aplica pe plicul în care era testamentul și a-i da cu modul acesta un caracter de autenticitate;

Considerând însă că nu se poate pune nici un temei pe dispozițiunile acestui martor în contradicțiune flagrantă cu depozițiunile tuturor celorlalți martori, al căror trecut nepătat, ale căror depozițiuni neșovăitoare, sunt cu totul favorabile inculpatului; că martorul Grill la instrucțiunea orafă urmată înaintea tribunalului, la întrebările re; petate ale președintelui, dacă recunoaște scrisoarea ce a adresat lui Cărgă, scrisoare ce i s'a pus la dispozițiune, după ce citește întreg conținutul scrisorii, declară că nu își aduce aminte; că la întrebarea dacă este adevărat că a fost amenințat cu revolverul de d-na Eliza Cărgă, acest martor merge cu cinizmul și cu îndrăzneala până acolo în cât repetă din nou că nu-și aduce aminte; că este imposibil ca cine-va fiind în întregimea facultăților sale mintale să nu-și amintească dacă a scris o scrisoare ce i se pune la dispozițiune și al cărei conținut îl cunoaște, scrisoare purtând încă o dată recentă; sau dacă a fost amenințat cu revolverul, căci acest fapt grav constituie un eveniment considerabil în viața unui individ și care de sigur nu se poate uita niciodată; că răspunsurile repetate ale martorului Grill sunt dovada cea mai puternică a perversității morale a autorului lor; că față cu aceste constatări, ar fi o eroare a mai lua în considerațiune mărturia lui Grill care a desfășurat o prea mare pasiune în această afacere.

Considerând că în urma celor arătate mai sus, este evident că Barozzi nu a cooperat la comiterea faptului; că însă s'a susținut că în momentul depunerii testamentului Barozzi a avut cunoștința întregii opere de falsificare; că deci Barozzi trebuie considerat ca complice a lui Miclescu prin simpla aprobare a faptului delictual;

Considerând că nu se stabilește cu nimic reaua credință a lui Barozzi în momentul depunerii testamentului, că prin faptul că a văzut testameatul falș nu se poate,

în faptele cari au pregătit și înleznit comiterea falșului testamentului și codicilului Prințului Șturdza, procurând pe lângă sfaturi și mijloacele necesare pentru făptuirea lui.

conchide la reau lui credință; că el a putut ca cei mai mulți cari au azistat la deschiderea testamentului, să se înșele asupra caracterului său de autenticitate; că chiar experții consultați în această afacere nu au putut la prima vedere să se pronunțe; că ei numai în urma unor lungi cercetări, supunând scrierea testamentului la o examinare microscopică și fotografică, au conchis la falșificarea testamentului.

Pentru toate aceste considerațiuni, sunt de părere a se achita inculpatul Barozzi. (D. Negulescu).

VI.

Afacerea fraudelor de la Ministerul de Finance.

Cuprinsul.

In fapt. Fraudele de la Ministerul de Finance. Funcționarii Alexandru Parisianu și Vasile Dumitrescu, de la serviciul datoriei publice, autorii acestor trageri falșe. Trageri falșe în anii 1899—1899, în beneficiul exclusiv al acestor funcționari și al unor colegi ai lor. Criza din 1899 — 1899 și scăderea titlurilor de rentă 4% și 5%. Participarea lui Dan Albahari la aceste fraude. Titluri scăzute. Beneficiu: diferența de curs, între valoarea nominală și cursul zilei sub care se vindeau și se cumpărau titlurile de rentă. În 1899 diferența de 1000 lei la titlul de 5000 lei. Lui Dan Albahari i se scoate la sorți în mod fraudulos 822 titluri de rentă 4% a 5000 lei, cu un beneficiu de 811,884 lei, dnpă cum rezultă din registrele sale. Complicitatea lui Eustațin Măcărescu și Aron Behar și beneficiile trase de ei. Șantagiul lui Behar, Balli din București și Leibling și Covo din Berlin, încercat contra băncii Disconto Gesellschaft și a Statului Român Autorii șantagiului cer 500,000 lei. Denunțarea șantagiului de d-l Ministru de Finance, Emil Costiusscu, la 7 Ianuarie 1903. Arestarea tutulor vinovaților:

In drept. Falș în acte publice. Art. 124 Codul penal. Șantagiul. Art. 384 Codul penal. Complicitate art. 49, 50 și 51 Codul penal. Elementele delictelor de falș în acte publice, de șantagi și de complicitate.

In notă. Sentința Curței de Apel Secția I, pronunțată în această afacere.

În ultimii cinci ani și chiar mai înainte de această dată, unii din funcționarii superiori de la ministerul de finance, din fericire foarte puțini la număr, abuzând, pe de o parte, de situația lor de cunoscători încercați ai afacerilor ministerului, iar pe de altă parte de marea încredere de care se bucurau din partea miniștrilor și secretarilor generali ce se perindau pe la acest minister, au comis, în diferite rânduri, o serie de falșuri în procesele-verbale ce constatau rezultatul tragerilor la sorți semestriale a obligațiunilor sau titlurilor de rentă, cari prin această operațiune se declarau amortizate. Diferența între valoarea lor nominală și cursul zilei sub care aceste titluri se vindeau, era beneficiul acestor funcționari necinstiți, diferență care în 1899, cu ocazia scăderii cursului lor, din cauza crizei, era de 1,000 lei la titlul de rentă 4% de 5,000 lei. Ei constatau în aceste procese-verbale, ca eșite la sorți, anume titluri de rentă pe cari le cumpărau, în acest scop, cu puțin timp înainte de tragere, falșificând, cu modul acesta, conținutul procesului-verbal, care constata efectuarea tragerii la sorți a titlurilor de rentă de diferite valori. În primii ani aceste trageri frauduloase făcându-se numai de unii din acești funcționari necorecți ai ministerului de finance și numai în propriul lor beneficiu, ele se făceau cu teamă, cu mult scrupul și, deci, într'o

Note. — Iată deciziunea Curței de Apel secția I., pronunțată în această afacere. Având în vedere apelurile declarate de Primul-Procuror al Trib. Ilfov, de Statul Român reprezentat prin Ministerul de Finance, de preveniții Vasile Dumitrescu, Dan Albahary, Aron Behar și Rafail Bally și de inculpatul Moren Albahary contra sentinței corecționale a Trib. Ilfov secția I, cu No. 997, an. 1903, apeluri conexe prin încheerea No. 3213 din 22 Septembrie a. c.

Considerând că din toate acestea rezultă, în fapt următoarele: Pentru a putea face față la diferitele cheltuieli extraordinare, care nu puteau fi plătite din bugetul ordinar, Statul a fost nevoit în mai multe rânduri, să recurgă la împrumuturi, cu care

proporție neînsemnată, pe lângă această împrejurare, faptul că diferența de curs înainte de 1899 fiind mică, alte dați neînsemnată de tot, din cauza urcării cursului rentei, ajungând uneori 97% pentru titluri de 4%, al pari, peste sută chiar la acele de 5%, pe de altă parte lipsa capitalului necesar de a cumpăra titluri de rentă, lipsă foarte explicabilă la niște funcționari săraci, făceau ca aceste trageri frauduloase, comise pe o scară atât de mică, să treacă neobservate; din această cauză chiar, ele nici nu au putut fi descoperite la timp.

În anul 1899, însă, când titlurile de rentă română, din cauza cunoscutelor crize, scad într'un mod simțitor, așa că diferența de curs — beneficiul — era de aproape 1,000 lei la un singur titlu de rentă 4% de 5,000 lei, aceste trageri frauduloase încep a se înmulți; funcționarii necorecți: Alexandru Parisianu și Vasile Dumitrescu, de la serviciul datoriei publice, din ministerul de finance, cari erau însărcinați exclusiv cu conducerea operațiunii tragerii încă din anul 1893, încep a comite falșurile cele mai numeroase și mai îndrăznețe. La început făptuiesc aceste trageri la sorți frauduloase în beneficiul lor, a rudelor lor și a lui Eustațiu Măcărescu, fostul lor șef de odinioară, iar mai în urmă intrând în relațiuni cu bancherii Dan Albahari și Behar, cari dispuneau de capitalul necesar cumpărării unui număr cât mai mare de titluri de rentă,

ocaziune a emis titluri de rentă în valoare de 100, 500, 1000, 2500, 5000 și chiar 20.000 lei fie-care, titluri cari urmau a fi amortizate prin trageri la sorți semestriale; odată cu emiterea titlurilor de rentă s'a întocmit și tablouri cu indicarea numărului și valoarea titlurilor ce urmau a fi trase la sorți; în același timp s'a tipărit pe bucățele de hârtie patrată numerele titlurilor de rentă puse în circulațiune, cari învărtite, — făcute rulete, — sunt introduse în tobe — urne, — pe categorii de valori, — urne care se incuiau cu lacăte și se sigilau cu sigiliul Ministerului de finance și ele nu trebuiau să fie deschise de cât la ziua fixată pentru tragerea la sorți, zi care era anunțată prin publicitate cu 10—15 zile mai înainte. Cum nu era nimic reglementat în această privință cheile și sigiliul se păstra în ultimi ani de prevenitul Vasile Dumitrescu, șeful de biurol al datoriei publice; tot el este care la ziua fixată scoatea din urne numărul de rulete indicate în tabela de amortisment, numere care se notau pe liste speciale și cari liste se atașau la procesul-verbal ce se încheia, constatator de îndeplinirea acestei formalități, cu care forma un corp: procesul-verbal însă se încheia în numele Ministerului și al Directorului comptabilității generale a statului, dar obișnuit se semna de secretarul general și de subdirectorul datoriei publice care era inculpatul Al Parisianu; în fine, ruletele eșite din urne se înșirau pe o sfoară și se păstrau ca piese de control. — Profitând de încrederea ce aveau în el superiorii săi și cum nu exercita nici un fel de supraveghere cu ocazia tragerilor la sorți, inculpatul Al. Parisianu, începe încă de pe la 1893, să facă trageri frauduloase, în scop de a trage profit. Într'adevăr, martorul Ștefan Romanescu fost arhivar și ținător de registre la biurolul datoriei publice, a arătat la instrucțiune și a confirmat înaintea Tribunalului sub jurământ că în 1894, ducându-se în biurolul lui Parisianu l'a văzut ștampilând rulete după o listă de titluri, că la câteva zile în urmă a avut loc tragerea și acele titluri au și eșit la sorți, că posterior tragerii, a și văzut la Parisianu, pe un christigiu din Giurgiu, — locul natal al lui Parisianu, — când titlurile eșite la sorți au fost trecute într'un borderou și un servitor a fost trimis de l-a încasat.

Or, instrucțiunea a stabilit că aceste titluri în număr de 10 a 5000 lei unul 4% fusese cumpărate la 28 Octombrie 1893, de la cassa Marmorosch Blank & C-iei pe numele lui Neagu Ioan, christigiu din Giurgiu, ca alte zece titluri fusese cumpărate la 22 Maiu 1893, de la cassa Nachmias & Finkels pe numele lui Niță Șoimescu ginerile lui Neagu Ioan, că toate aceste titluri au eșit la sorți la tragerea de la Iulie 1893, Ianuarie și Iulie 1894 și că nici Neagu Ioan nici Niță Șoimescu nu dispuneau de mijloace ca să facă astfel de operațiuni, ceea ce lasă a se vedea că ei nu erau de cât persoane interpuse și că afacerea era personală a lui Parisianu, de altfel chiar el a recunoscut la instrucțiune că în 1895 și 1896 a dat ordin lui Vasile Dumitrescu să scoată la sorți titluri de rentă pentru C. Peticari pe atunci director al comptabilității generale a Statului. Dacă însă până la 1899 aceste operațiuni necinstite se comiteau de inculpatul Parisianu și de prevenitul V. Dumitrescu pe o scară redusă și numai pe propriu lor compt, sau a amicilor și cunoscuților lor, cauza este că diferența de curs nu era mare și profitul era neînsemnat; în 1899 însă, titlurile de rentă, din cauza crizei ce a

aceste falșificări, aceste trageri la sorți frauduloase se înmulțesc, cifra titlurilor trase la sorți prin asemenea mijloace delictuoase atingând valoarea peste 5,000,000 (cinci milioane), cu un beneficiu de aproape 1,000,000 (un milion) numai pentru Dan Albahari, beneficiu din care inculpații Al. Parisianu și Vasile Dumitrescu au profitat ambii cu peste 200,000 (două sute mii) lei.

Astfel, în anii 1899 (Decembrie) și 1900 se trag la sorți în mod fraudulos de inculpații Al. Parisianu și V. Dumitrescu, în beneficiul lui Dan Albahari, 254 titluri de rentă 4%, a 5,000 lei titlul, de o valoare de peste 2,000,000, cu un beneficiu de peste 240,000 lei. În anii următori, 1901 și 1902 (Septembrie), se trag de asemenea la sorți în mod fraudulos 557 titluri de rentă 4%, a 5,000 lei unul, având o valoare de aproape 3,000,000, cu un beneficiu pentru Dan Albahari și funcționarii incorecți Al. Parisianu și V. Dumitrescu de peste 500,000 lei; în total, inculpatul Dan Albahari a negociat în acest timp, de la 2 Decembrie 1899—19 Iulie 1902, 1,144 titluri de rentă 4%, a 5,000 lei titlul, reprezentând un capital de 5,720,000 lei. Din aceste 1,144 de titluri au fost trase în mod fraudulos de inculpații Al. Parisianu și V. Dumitrescu un număr de 822 titluri, cu un beneficiu net de 811,384 lei, 10 bani, după cum rezultă din propriile registre ale lui Dan Albahari.

bântuit țara, scad în mod simțitor, așa că la un titlu de 5000 lei, 4% diferența era de 1000 lei, de această situațiune caută să profite numiții pentru a realiza însemnate beneficii. În acest scop V. Dumitrescu se adresează la prevenitul Dan Albahari, un mic bancher, care la acea epocă nu dispunea de cât de un capital de circa 80.000 lei, care nici nu făcea, sau făcea rar operațiuni cu titluri de rentă, cu care făcuse cunoștință prin intermediul fratelui său Ion, un negustor căzut în faliment, și-i propune să cumpere titluri de rentă 4% de câte 5000 lei, să-i comunice numerele din vreme și el i le va scoate la sorți, iar câștigul să-l împartă pe din două. Propunerea surăde lui Dan Albahari, și la tragerea de la 1 Decembrie 1899 Dumitrescu îi și scoate la sorți trei din cele cinci titluri câte cumpărase și anume: No. 23814, 23815 și 24017; cum însă, operațiunea nu s'ar fi putut continua fără știrea lui Al. Parisianu, care trebuia să certifice tragerea, Dumitrescu caută să-l pună și pe acesta în confidență; odată asigurată de concursul acestuia, Dan Albahari se pune pe lucru, cumpără în țară și străinătate diferite titluri, ale căror numere are grijă a le notifica lui Dumitrescu câte 2 și 3 luni înainte de tragere; acesta căuta și scotea mai dinainte din urne ruletele cu numerele indicate, iar la ziua tragerii făcea numai un simulacru de tragere la sorți, se înscriseră numerele pe liste ca eșite la sorți, se încheia proces-verbal care se contrasemna de Parisianu și care la rândul său surprindea semnătura Secretarului General și cu modul acesta din 1364 titluri 4% a câte 5000 lei, câte s'au amortizat în intervalul de la Decembrie 1899 până la 19 Iunie 1892, s'a scos pentru Dan Albahari 822 titluri; cu alte cuvinte el a făcut operațiuni de titluri în valoare de 4.110.000 lei, a realizat un câștig de 811.384 lei, bani 10, din care peste 200.000 lei, s'au dat celor cari l-au ajutat în aceste manopere, cum rezultă din registrele sale și cum constată raportul expertului Protop, numit de Judele Instructor. Cu sumele de bani ce le revenea de la Dan Albahari, inculpatul V. Dumitrescu duce un traiu mai bun și ajută frați, degrevează casa părintească de ipoteca cu care garantase cotele în falimentul fratelui său și se mai găsește de Judele Instructor, în posesia lui, bani și efecte de circa 46.000 lei, iar Al. Parisianu, odată intrat în fonduri, începe să cumpere titluri pe numele amantei sale Maria Dimitriu, devenită mai în urmă soția sa, pe numele cumnatului său Petre Părvulescu și pe numele de G. Dumitrescu, le scotea la sorți și face să fie încasate pe numele amantei, ale soacrei sale Alexandrina Dumitrescu și pe numele Căpitănescu, M. Petrescu și Rusu, persoane necunoscut, el merge și mai departe, ridică de la casa de Depuneri și Consemnațiuni, titlul cu No. 22394 ce era deus de tatăl său, îl scoate la sorți și îl încasează prin ușierul său Ion Grigorescu, însă, pe numele lui T. Iulian funcționar în Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice, fără ca acesta să știe absolut nimic; în fine Parisianu își cumpără casă cu 15.000 lei, face cu nevasta 2 voiajuri în străinătate, unul la Paris în timpul expoziției și altul în Elveția, și trăește pe un picior larg, făcând cheltuieli peste mijloacele sale. Pe când se urmau aceste trageri frauduloase, Dan Albahari, inculpatul Al. Parisianu și cu prevenitul V. Dumitrescu, scot la sorți 18 titluri 4% a 5000 lei și pentru Eustațiu Măcărescu, fost sub director al Băncii Agricole, acum defunct. De la primele trageri neregulate, însă prevenitul Aron Be-

Iată și un tablou recapitulativ a acestor trageri la sorți frauduloase, cu arătarea feșului rentei, a numărului titlurilor eșite la sorți din fiecare din aceste împrumuturi și cu indicarea beneficiului net realizat la fiecare din aceste trageri frauduloase de către inculpatul Dan Albahari :

RENTĂ ROMÂNĂ 4%, TITLURI DE 5,000 LEI	Numărul titlurilor trase la sorți în mod fraudul.	Beneficiu net	
		Lei	B.
Din împrumutul de 274,375,000 din anul 1890 s'au tras un număr de	497	484,376	20
Din împrumutul de 50,000,000 din anul 1889 s'au tras un număr de	135	136,588	95
Din împrumutul de 90,000,000 (externă) din anul 1896 s'au tras un număr de	79	76,128	95
Din împrumutul de 32,000,000 din anul 1889 s'au tras un număr de	50	57,669	90
Din împrumutul de 180,000,000 din anul 1898 s'au tras un număr de	46	43,110	65
Din împrumutul de 120,000,000 din anul 1894 s'au tras un număr de	15	13,509	45
Valoarea totală a titlurilor trase fraudulos 4,110,000 în	822	811,384	10

har, observă că atât Dan Albahari cât și fratele său Moreno, scontau imediat după fiecare tragere, număr mare de titluri eșite la sorți, bănuște că la mijloc trebuie să se petreacă ceva, se pune la pândă și surprinde pe V. Dumitrescu în mai multe rânduri intrând pe furiș în comptuarul lui Dan Albahari; odată fixat asupra persoanei, prin intermediul căreia se opera tragerile la sorți, în profitul lui Dan Albahari, așteaptă pe V. Dumitrescu, când eșia de la serviciu, îi spune că știe de tragerile în profitul lui Dan Albahari, și îi pretinde să facă și cu el asemenea operațiuni, amenințându-l, în caz de refuz, că îl va denunța. V. Dumitrescu văzându-se descoperit, acceptă propunerea și la tragerea de la 19 Iulie 1900, îi și scoate la sorți 15 titluri de rentă 4%, a câte 5000 lei fiecare, cum însă cassa Aftalion pe care Behar o reprezintă ca procurist, cade în faliment, acesta—pentru că nu dispunea personal de fonduri ca să cumpere titluri să meargă înainte—e silit să pună în confidență pe Rafael Bally, procuristul general al casei de Bancă Crisoveloni, care și cumpără de la această cassă la 9 August 1900 pe numele lui Behar, 5 titluri de rentă, dar V. Dumitrescu, refuză de astă dată a i le mai scoate, sub pretext că a încetat de a mai face ast-fel de operațiuni, chiar cu Albahari, dar adevăratul motiv era că Behar nu-i dăduse beneficiul cuvenit lui de la prima tragere, din cauza falimentului firmei Aftalion, atunci Behar de concert cu Bally, se prezintă la Dan Albahari, îi comunică că știe de tragerile la sorți frauduloase și îi cere 10.000 lei ca despăgubire pentru paguba ce a încercat cu cumpărarea titlurilor pe cari Dumitrescu refuză a le scoate la sorți, amenințând că alt-fel va da totul pe față, dar Dan Albahari refuză categoric, ba încă îl dă și afară; în aceeași zi Dan Albahari primește și vizita lui Bally care primește același răspuns; peste noapte însă, Dan Albahari, gândindu-se mai serios la consecințe se și hotărăște să le cumpere tăcerea și a doua zi trimite la Bally pe fratele său Moreno, și convine ca din tragerile ulterioare să se dea lui Bally și Behar 20 la sută din beneficii, iar pentru a putea fi controlat Dan Albahari își luă obligația, ca toate titlurile destinate a fi scoase la sorți să fie cumpărate prin cassa Crisoveloni, unde Balli era «factotum», cu modul acesta Behar și Bally, parvin să stoarcă de la Dan Albahari suma de 18 255 lei. Văzând însă, că ceea ce le revine de la Dan Albahari este prea puțin, prevenții Behar și Bally, se decid să facă o lovitură mare, în acest scop îi adresează casei «Disconto-Gesellschaft» din Berlin, cea mai interesată în chestia împrumutului cu rentă, o scrisoare anonimă prin care îi arată că sunt în posesia unui mare secret care o interesează în cel mai înalt grad și oferindu-se să destăinuiească acel secret în schimbul

Aceste trageri la sorți frauduloase, cari, grație capitalului procurat de inculpatul Dan Albahari, luase niște proporții atât de întinse și dăunătoare creditului și statului român, se fac până la 19 Iulie 1902, ultima tragere de acest gen, de oarece la tragerea din Septembrie 1902 d. ministru de finance, Emil Costinescu, prezidează în persoană această operațiune, așa că funcționarii incorecți, Parisianu și V. Dumitrescu, n'au mai putut servi pe tovarășul și complicele lor Dan Albahari.

Dar în afară de tragerile la sorți frauduloase efectuate, de inculpații Parisianu și Dumitrescu în beneficiul complicei lor Dan Albahari, și cari trageri luaseră în 1899, 1900, 1901 și 1902, după cum am văzut mai sus, proporțiuni atât de întinse, ei continuă a scoate la sorți, prin falșuri comise în procesele-verbale de constatare a tragerilor, și alte diferite titluri de ale lui Eustațiu Măcărescu și Behar, bine înțeles în proporțiuni cu mult mai restrânse după resursele și capitalul disponibil al fiecăruia.

Astfel, instrucția și expertiza făcută în cauză au stabilit că s'a: tras fraudulos în beneficiul lui Eustațiu Măcărescu următoarele titluri 65,959, 65,642, 65,850, 65,958, 68,230, 68,233, 68,241, 66,050, 66,055, 66,059, 3,936, 4,014, 4,863, 5,457 și 5,536; iar în beneficiul lui Behar No. 22,424, 22,428, 21,188, 21,406, etc.

unei recompense, dar nu primesc nici un răspuns; peste trei luni expediază o adoua scrisoare, având aproape același conținut și semnată de data aceasta de Behar, dar și aceasta rămâne fără răspuns ca și cea dintâi. După o așteptare de un an aprite preveniții se gândesc că e mult mai bine să încredințeze afacerea în mâinile unei persoane influente la Berlin; în acest scop Bally să și duce la Berlin în Maiu 1902, unde se întâlnește cu o rudă a sa Covo, și prin acesta, face cunoștința lui Liebling, avocat cu vază și cumnat cu Covo, căruia confiază afacerea; acesta fără a perde timp, să și prezintă la Disconto, destăinuiește Directorului manipulațiunile frauduloase ce se petreceau la Ministerul de Finance, cu tragerea la sorți a titlurilor de rentă, iar pentru a-i forma convingerea, Behar este chemat la Berlin și dovedește cu borderouri în regulă că toate titlurile de rentă ce Dan Albahari cumpărase de la Berlin prin casa Crisoveionî, erau eșite la sorți, iar pentru serviciul ce i se aducea făcându-i această destăinuire, au pretins să li se dea ca recompensă suma de 500.000 mărci. Cassa de bancă «Disconto» cere timp ca să cerceteze faptele denunțate, iar până atunci Liebling, Covo și Behar, convingi că Disconto nu va putea refuza suma pretinsă, fac chiar o convențiune semnată de câte trei, în care Behar lucrează și ca procurator a lui Bally, și prin care își împart suma de 500.000 mărci, luând Behar cu Bally 60 %, iar Covo și Liebling 40 %, cum însă Disconto refuză a le da suma cerută, Liebling și Covo schimbă atitudinea și stăruie pe lângă această casă verbal și în scris ca să intervină ea pe lângă Ministerul de Finance Român, ca să se plătească de statul Român suma pretinsă, amenințând că vor desvălui în public faptele comise, și vor convoacă pe detentorii de rentă spre a'i pune în curent de cele ce se petrece, în același timp Behar și Bally sunt îndemnați să facă demersuri identice pe lângă d-l Costinescu, Ministru de Finance, și Behar se și prezintă în Decembrie și are în acest sens o convorbire cu Sterling, Directorul Băncii Generale, cunoscut cu d-l Costinescu; când însă i se comunică că suma ce i s'ar putea da este 30.000 lei, Behar o găsește derizorie și spune că va lăsa asociatului său din Berlin, sarcina de a face demersurile necesare pentru obținerea sumei integrale pretinse; imediat după aceea și anume la 12 Ianuarie st. n. 1903. Liebling și adresează o scrisoare casei «Disconto» în care își exprimă mirarea de suma minimă oferită de Ministru de Finance Român lui Behar și amenință că e hotărât a face o lovitură de bursă, pentru a produce o scădere însemnată a titlurilor de rentă română, și să convoace în același timp o adunare a detentorilor germani de rentă, cărora le va expune cele ce se petrec și să-i hotărască la o acțiune în daune contra Ministerului de Finance Român. Față cu această amenințare adusă la cunoștința Ministerului de Finance Român, la 7/20 Ianuarie a. c., Behar este arestat după intervența guvernului român, sunt arestați la Berlin și Covo cu Liebling și astfel se încep urmărirea.

Având în vedere că se impută preveniții Vasile Dumitrescu că, în calitatea sa de șef al biuroului datoriei publice, fiind însărcinat cu tragerea la sorți a titlurilor de rentă, a făcut numai un simulacru de tragere, fiind-că în realitate făcea să treacă pe liste și în procesul-verbal, constatator de efectuarea operațiunii tragerii, ca eșite la sorți titluri pentru cari ruletele cu numerele corespunzătoare erau scoase de el mai dina-

Mai mult de cât atât, inculpatul Parisianu, nemulțumit cu beneficiul delictuos ce obținea prin inculpatul V. Dumitrescu de la complicele lor Dan Albahari în schimbul falșurilor în acte publice ce comitea, cu însăși banii proveniți din această sursă necinstită, cumpără diferite titluri de rentă 4% a 5,000 lei unul pe numele concubinei sale Maria Dumitriu precum și a mamei acesteia Alexandrina Dumitrescu, a cumnatului său P. Părvulescu și a tatălui său G. Parisianu din Giurgiu, scoțându-le la sorți la prima tragere ce venea imediat după cumpărarea lor de la bancheri. Astfel sunt titlurile de rentă 4% a 5,000 lei cu No. 22,203, 23,505, 21,188, 21,406, 22,424, 22,428, 23,223 și 22,394, toate scoase la sorți în mod fraudulos prin falșificarea proceselor-verbale ale constatării tragerilor respective.

Inculpatul Behar fiind în secretul tragerilor la sorți false ce inculpații Parisianu și Dumitrescu făceau în beneficiul lui Dan Albahari, comunică acest lucru celui alt inculpat, Balli, și amândoi împreună încep a amenința pe Dan Albahari cu denunțarea la parchet, dacă nu va voi să le dea și lor o parte din aceste beneficii, și anume 20%; la început, refuzând, Dan Albahari, de teama descoperirii faptelor sale delictuoase, este nevoit de a da, în diferite rânduri, inculpaților Behar și Balli, drept 20% din aceste beneficii suma de 18,000 lei ca preț al tăcerii; iar a-

înte din urnă; cu modul acesta, a participat la falșificarea listelor și proceselor verbale în număr de 23 cu datele: 2 Decembrie 1899, 20 Ianuarie, 18 Martie, 1 și 2 Iunie, 19 Iulie, 18 Septembrie, 1 și 2 Decembrie 1900, 18 și 19 Ianuarie, 1 Martie, 1 și 2 Iunie, 19 Iulie, 18 Septembrie, 1 și 2 Decembrie 1901, 19 Ianuarie, 18 și 19 Martie, 1 Iunie și 19 Iulie 1902.

Având în vedere că prevenitul a recunoscut la instrucțiune, tribunal și curte, că a scos la sorți în mod fraudulos, rulete cu numerele titlurilor de rentă, aparținând lui Al. Parisianu, Eustațiu Măcărescu, Dan Albahari și Aron Behar și că a primit în schimb bani de la Dan Albahari.

Având în vedere că oșebit de recunoașterea sa, contra lui mai vine: a) arătarea lui Al. Parisianu care confirmă că i s'a dat ordine ca să scoată la sorți titlurile de rentă ale lui Măcărescu; b) găsirea acasă la el a notișelor ce i se dedese cu numerele titlurilor acestuia, cum și a 8 rulete ștampilate și șnuruite (dos. instr. fila 409); c) arătarea lui Dan Albahari și Aron Behar că, a scos și pentru ei la sorți titluri de rentă, pentru cari li dedese numerele de mai înainte; d) scrisorile sesizate la Dan Albahari (dos instr. fila 438 și 439) prin care Dumitrescu îi cerea continuu bani; e) registrele lui Dan Albahari și actul expertului care constată că s'a bonificat celor ce au dat concursul, suma de lei 220,195; f) în fine găsirea în posesiunea sa a unei sume de peste 40.000 lei, în bani și efecte, sumă care nu e de cât produsul operațiunilor incorecte la care se dedea.

Având în vedere că, din punctul de vedere legal, faptele săvârșite de prevenitul întră în prevederile art. 124 c. p., text aplicat de tribunal și care prevede falșul intelectual.—Într'adevăr elementele cerute de acest articol sunt: 1) calitatea de funcționar, 2) alterarea adevărului întrun act public, 3) să intre în atribuțiunile funcțiunei sale, 4) să cauzeze un prejudiciu sau posibilitate de prejudiciu și 5) să fie făcut cu intențiune frauduloasă;

Considerând că, în specie, toate aceste elemente se găsesc întrunite, căci nu se poate contesta că prevenitul Vasile Dumitrescu era funcționar public, șeful de birou al datorii publice; că în această calitate intră în atribuțiunile funcțiunei lui de a efectua tragerea la sorți a titlurilor de rentă, destinate a fi amortizate; că făcând tragerile a alterat adevărul în acte publice, căci a făcut să se constată în liste și procesele-verbale constatatoare de efectuarea acestei operațiuni, ca eșite la sorți titlurile care nu eșise în realitate, dar cari fuseseră alese mai dinainte din urne, așa că se făcea numai un simulacru de tragere; că prin tragerile făcute în acest mod, e incontestabil că deteutorii de titluri au fost privați de șansa de a eși la sorți titlurile lor, și prin urmare, au încercat un prejudiciu; ca la toate aceste operațiuni, numai intențiunea frauduloasă — vicienia — nu se poate susține că a lipsit;

Considerând că apărarea recunoaște că prevenitul V. Dumitrescu, a simulat operațiunea scoaterii ruletelor din urne, dar susține că el n'a participat la nici un act scris și că falșul nu se comitea de cât prin facerea listelor de trageri și a proceselor-verbale care constatau operațiunea, acte cari nu sunt semnate de el.

ceștia, spre a putea controla operațiunile frauduloase ale lui Albahari, 'i obligară de a cumpăra toate titlurile de rentă destinate tragerilor frauduloase prin casa de bancă Crisoveloni, unde Balli era casier și om de încredere.

Incurajați prin succesul acestui șantagiu încercat în contra inculpatului Dan Albahari, tovărășia Behar-Balli, asociindu'și pe Liebling din Berlin și pe cumnatul acestuia Covo, comisionar tot din Berlin, își propun de a face o lovitură capitală, să speculeze secretul cunoscut de ei prin propria lor turpitudine, în scopul de a storce o sumă de 500,000 lei, mai întâi de la banca Disconto-Gesellschaft, din Berlin, detentoarea celui mai mare număr a titlurilor noastre de rentă, și, deci, interesată destul de mult de a menține prestigiul moral și valoarea serioasă a acestor titluri. La început, prin corespondență, iar mai în urmă prin viu graiu, se propune la început și se amenință în urmă de către Behar și Balli din București, avocatul Liebling și Covo din Berlin, băncii Disconto-Gesellschaft de a le da o recompensă de 500,000 lei, drept preț al secretului confiat. Refuzați în mod succesiv, după trei cereri repetate, ei încep a amenința banca Disconto-Gesellschaft, amenințând'o în scris, că de nu le va da suma cerută, vor da în public și vor publica prin ziare fraudele ce se fac în România cu titlurile de rentă ale.

Având în vedere, că în zadar se cearcă a se separa operațiunea tragerii la sorți, a ruletelor din urne, de formalitatea înscrierii lor pe liste și redactarea procesului-verbal, constatător că tragerea a avut loc, căci toate aceste formalități formează un singur tot, ele se completează una pe alta și toate întrunite constituie falșul în acte publice. Într'adevăr, acotoarea ruletelor din urnă, intră în atribuțiunile funcției lui Dumitrescu și fără el Parisianu nu ar fi putut comite falșul, cum nici el nu ar fi putut face simulacru de tragere fără știrea și concursul lui Parisianu; când dar el făcea să se înscrie pe liste și să se constate prin procese-verbale ca eșite la sorți, rulete alese mai dinainte din urne, nu făcea alt de cât săvârșea un falș în sensul art. 124 c. p., adică făcea să se altereze adevărul întrun act public. De almintrelea rolul său nu s'a mărginit numai la simularea tragerii ruletelor, oi de multe ori da el la funcționari lista. cu numerele titlurilor ce trebuiau scoase și îi puneă să stampileze rulete, fapt afirmat de martorul Ion Referendaru înaintea tribunalului și recunoscut și de prevenit la interogatoriu ce i s'a luat de judele instructor în ziua de 8 Ianuarie a. c. că în urmă ca să nu fie descoperiți, a căutat în urnă ruletele corespunzătoare, a scos din șir pe cele falș stampilate, care s'au și găsit acasă la el și au pus în locul lor pe cele adevărate, ce fusesc scoase din urnă după (ase vedea interogatoriu, că martorii, Ion C. Constantinescu, Atanasie Pancu și Pavel Popescu, ascultați la instrucție afirmă chiar că une ori V. Dumitrescu desfăcea și le dicta ruletele scoase de el din urnă, iar altă dată le aducea numai ruletele și le desfăceau, citeau și treceau pe liste de ei, ceea ce e acelaș lucru ca și cum prevenitul însuși ar fi scris acele liste, că cel puțin primele 3 titluri cu No. 23814, 23815 și 24017 scoase în profitul lui Dan Albahari la tragerea de la Decembrie 1899 și cele 15 scrisuri scoase în profitul lui Aron Behar, la tragerea de la 19 Iulie 1900 e opera exclusivă a lui V. Dumitrescu, pentru că nici el nu afirmă că Parisianu a știut de ele; prin urmare trecerea pe liste a acestor titluri și procesele-verbale care constată operațiunea tragerii n'au putut fi făcute de cât de el și tot el este care a indus aci în eroare chiar pe Parisianu, surprinzându-i iscălitura; că dar nu se poate susține că aci nu există cea mai caracterizată alterare a adevărului într'un act public comisă de el.

Că ținând seama de de toate împrejurările ce înconjoară această afacere Curtea găsește că pedeapsa de patru ani închisoare corecțională data de tribunal acestui prevenit, este bine chibzuită, că, fiind vorba de o reiterațiune de fapte identice, art. 124, 40 și 60 c. p. sunt bine aplicate și că nu e cazul nici a i se spori, nici reduce această pedeapsă; că dar apelul primului-procoror al tribunalului cât și al prevenitului trebuiesc respinse;

Având în vedere că se impută prevenitului Dan Albahari, că a procurat lui Parisianu și Dumitrescu mijloacele cari au servit la comiterea falșurilor de cari aceștia s'au făcut culpabili, știind că au să servească la această comitere, cu alte cuvinte că el a jucat rolul de complice al lor; că această cooperare a sa constă în cea că, el cumpără titlurile de rentă, comunică din timp prevenitului V. Dumitrescu, numerele acestor titluri, acesta caută în urne ruletele corespunzătoare acestor numere, le-

împrumutului statului român, compromițând astfel valoarea acestor titluri în paguba evidentă a casei de bancă Disconto-Gesellschaft, deținătoarea numărului celui mai important de titluri de rentă română. Văzând că nu reușesc cu Disconto-Gesellschaft, de la care nu a putut obține absolut nici o sumă de bani, cu tot șantagiul plin de amenințări repetate în contra sa, tovărășia Behar-Balli-Liebling-Covo și îndreaptă privirile către statul român, către care, sperau ei, șantagiul ce puseseră la cale cu atâta îndrăzneală și preseverență, putea să reușească mult mai ușor, fiind în joc cinstea, onoarea și demnitatea statului și a creditului său. Suma ce voiau ei s'o estorceze de la ministerul de finance român era tot aceea de 500,000 lei; fiind siguri de reușita șantagiului lor, ei încheieară și un act de convențiune, semnat de Liebling, Covo și Behar personal, și ca procurist al lui Balli, prin care și împărțeau eventualul câștig. În acest scop, inculpatul Behar, în Decembrie 1902, se duce la D. Sterling, directorul băncii Generale Română, pe care l'știa amic cu D. Emil Costinescu, ministru de finance, propunându'i că el, împreună cu Balli, Liebling și Covo din Berlin, fiind în posesia secretului tragerilor la sorți frauduloase, ce se comit de mai mult timp la ministerul de finance român, pretind suma de 500,000 lei drept preț al tăcerii, contrariu, vor divulga acest secret la Berlin, și prin presă vor con-

pune la o parte și la ziua fixată făcea numai un simulacru de tragere, făcând să se constate prin liste și procesele-verbale ce încheia și cari se contrasemna de Parisianu, ca eșite la sorți aceste titluri, când în realitate nu era astfel;

Având în vedere că faptul a fost recunoscut de prevenit în tot cursul instrucțiunii, la tribunal și chiar înaintea Curței, cu ocazia interogatoriului ce i s'a luat, că oșebit de recunoașterea sa, contra lui mai vine: a) arătarea lui V. Dumitrescu cu care el trata, b) arătarea preveniților Aron Behar și Rafael Bally, cari aflând de aceste operațiuni l-au forțat să le dea 20% din beneficiul ce va realiza, c) scrisorile lui V. Dumitrescu sesizate în comptuarul său prin cari cerea continuu bani, d) listele cu indicarea titlurilor cumpărate și eșite la sorți date de casele de bancă Marmorosch & C-ie, Elias, Halfon, Jeschek, Crisoveloni și Banca României prin intermediul cărora s'a făcut cumpărătoreea acestor titluri, e) registrele sale și actul expertului care constată că din 1364 titluri câte s'au amortizat de la 2 Decembrie 1899—19 Iunie 1902 cea mai mare parte și anume 822 titluri 40% a câte 5,000 lei aparțineau prevenitului Dan Albahari care a realizat cu modul acesta un beneficiu de 811,384 lei 10, în fine importanta sumă de bani și valori sesizate la el e cea mai elocintă dovadă a fraudei, dat fiind că la 1899 nu dispunea nici de 90,000 lei;

Având în vedere că de și n'a tratat direct cu Parisianu, prevenitul Dan Albahari știa însă că, concursul acestuia este asigurat, căci după cum recunoaște singur la interogatoriul luat de judele instructor în ziua de 17 Februarie 1903 Dumitrescu i spusese că nu putea opera fără el și apoi se convinsese și dânsul că Parisianu lua o parte din beneficiu pentru că i se ceruse în două rânduri aur când acesta s'a dus în străinătate, îl vedea ducând o viață largă, făcând chefuri și în fine ceea ce l'a edificat pe deplin, este cumpărarea casei pe care n'ar fi putut-o face din leafă;

Că atunci când comunica lui V. Dumitrescu, numerele titlurilor, Dan Albahari, știa că la mijloc se petrece o afacere necorectă, că nu era o tragere la sorți, ci numai un simulacru de tragere, pe lângă că o recunoaște el singur, dar oșebit de aceasta i-o spusese V. Dumitrescu încă de la început de când i-a făcut propunerea; că dar e temerară a se mai susține, cum cearcă apărarea să o facă, că el ar fi străin de falșurile ce se comiteau, că i-ar lipsi intențiunea culpabilă în ce privește prejudiciul comis și că el credea că câștigând în felul acesta nu vătâma pe nimeni, cu alte cuvinte că era de bună credință;

Având în vedere că faptul lui Dan Albahari, date fiind împrejurările, constituie o complicitate la falșurile comise de Al. Parisianu și V. Dumitrescu în acte publice, în profilul lui; că participând la o serie întreagă de aceste falșuri, bine s'a făcut față de el aplicațiunea art. 50 al 1, comb. cu 124 și 40 c. p.; că pedeapsa fiind prevăzută de ult. al. de sub art. 49, trebuiește a se face aplicațiunea și a acestui text de lege; că tribunalul făcând aplicațiunea și a art. 60 c. p. și condamnând pe prevenit în 3 ani închisoare corecțională și 2,000 lei mendă a dat o pedeapsă proporțională cu faptul comis; că dar, nu e cazul a i se spori sau reduce din această pedeapsă; că prin urmare atât apelul primului procuror cât și al prevenitului trebuie respinse;

voca pe detentorii de titluri române de la Berlin, spre a'i pune în cunoștința acestor fraude, compromițând astfel renta română. Dar și D. ministru de finance român, ca și Banca Disconto-Gesellschaft din Berlin, pus în cunoștința acestor demersuri amenințătoare ale tovarășilor Behar, Balli, Liebling și Covo, refuză de a le da suma pretinsă de 500,000 lei, urmează o corespondență asiduă între Liebling și banca Disconto-Gesellschaft pe de o parte, între Covo și Behar pe de altă parte, corespondență ce a fost sesizată de instrucție, și prin care amenințările cele mai îndrăznețe și cele mai caracteristice șantagiului sunt profesate de inculpați la adresa băncii Disconto-Gesellschaft, interesată în cauză, și a ministerului de finance român. Se spun în aceste scrisori: „de compromiterea financelor române“; de a face un nou împrumut pentru România; de a convoca băncile străine și pe detentorii de titluri spre a'i pune în cunoștință că vor provoca o scoborâre a valorii titlurilor, că trebuie dat un ultimatum, că jurnalele ar putea să vorbească, că numai cu impunere se va putea ajunge la ceva. — Că ei (adică Disconto și ministrul de finance român) trebuie să aibă mai multă frică de cât noi, etc., etc. — O întregă serie de amenințări făcute în scopul de a estorca de la ministerul de finance român suma de 500,000 lei, pretinsă cu atâta îndrăzneală.

Având în vedere că se impută inculpatului Moreno Albahari că în lipsa din țară a preveniturii Dan Albahari care 'i e frate și la care se găsea ca angajat în comptoir, el este care procura lui V. Dumitrescu numerile titlurilor de rentă ce urmau a fi amortizate; cu alte cuvinte că, a procurat și el mijloacele cari au servit la comiterea falșurilor stabilite în sarcina lui Parisianu și Dumitrescu, știind că au să servească la această comitere, ceea ce constituie o complicitate;

Având în vedere că inculpatul nu contestă, la interogatoriile ce i s'a luat că știa de operațiunile ce se petreceau între fratele său Dan și V. Dumitrescu, susține însă că el n'a procurat nici odată acestuia liste cu numere de titluri de rentă, destinate a fi scoase la sorți și că rolul său s'a mărginit numai a libera lui V. Dumitrescu bani, când i se cerea, pe cari 'i trecea la comptul său, conform instrucțiunilor ce avea de la fratele său;

Având în vedere că împrejurările de fapt, vin să demonstreze că rolul său nu a fost așa de limitat cum se pretinde. Într'adevăr, când Aron Behar, află că V. Dumitrescu scoate la sorți în mod fraudulos, titluri de rentă pentru Dan Albahari și se prezintă la acesta, atât el cât și Bally ca să'i ceară bani, amenințând că altfel 'i va denunța cel care este trimis de Dan ca să trateze cu ei și care le cumpără tăcerea cu 20% din beneficii este inculpatul Moreno Albahari, fapt recunoscut și de el. Este adevărat însă, că atât Dan cât și V. Dumitrescu astăzi spun că el n'ar fi procurat nici odată numere de titluri de rentă spre a fi declarate scoase la sorți, la tribunal însă Dumitrescu, arată că Moreno a venit cu liste în numele fratelui său și la dosarul instrucțiunii există, mai multe scrisori, sesizate în comptuarul lui Dan Albahari printre care unele sunt adresate chiar lui Moreno și prin cari V. Dumitrescu 'i cerea diferite sume de bani; că în deosebi prin scrisoarea din 22 Iunie 1901, îi cerea numerile mărfei sosite, prin cea din 9 Februarie 1902, îi spune că a doua zi începe a opera 4% 94, iar prin cea din 20 Februarie 1902 îi cere că dacă până Sămbătă seosește marfa la Crisoveloni să'i înștiințeze, fiindcă Duminecă începe operația, și e cert că la această dată Dan lipsea din țară, fiindcă chiar Dumitrescu prin scrisoare arată lui Moreno că, a primit o scrisoare de la el din Moeran (Tirol); că dar față de aceste scrisori și arătarea lui Dumitrescu, făcută la tribunal, dubium nu mai poate fi că și Moreno a procurat lui V. Dumitrescu, numere de titluri de rentă spre a le declara scoase la sorți. Că a se pretinde, cum susține apărarea, să dovedească că Moreno, a și dat curs cererilor din aceste scrisori, adică că a comunicat lui V. Dumitrescu numerile titlurilor de rentă și că ele au și eșit la sorți este de prisos, dat fiind rolul activ judecat de el în această afacere; că de aceea este inutilă și chemarea ca martor a lui Crisoveloni, de oarece toate aceste operațiuni se urmau cu Bally, procuristul său general și Crisoveloni e străin de afacere. Că cea mai elocintă dovadă că Moreno a dat concursul său în aceste fraude este bonificația de câte 32,000 lei ce'i dă fratele său Dan pe anii 1900|901 și 1901|902, cum rezultă din registrele acestuia și constatarea expertului și cum o recunoaște și el;

Că dar complicitatea lui Moreno Albahari fiind pe deplin dovedită și cooperarea sa fiind reiterată, faptele comise de el cad tot sub prevederile art. 50 al. 1 comb. cu 124, 49, 40 și 60 c. p;

Inculpații, însă, nu au avut parte de a-și aduce la îndeplinire amenințările lor. În așteptarea unui răspuns favorabil și pe când încă continuau tratativele lor amenințătoare, d. ministru de finanțe, pus astfel în cunoștință și asupra fraudelor ce se comiteau la minister de inculpații Parisianu și Dumitrescu și asupra șantagiului ce pregătea tovărășia Behar-Balli-Liebling și Covo, denunță cazul parchetului în ziua de 7 Ianuarie 1903, prin următoarea adresă :

Domnule prim-procuror,

Am onoare a vă aduce la cunoștință următoarele :

Doi funcționari ai ministerului de finanțe, și anume : D. Parisianu, director al contabilității generale a statului și Dumitrescu, șef de biuro la serviciul datoriei publice, înțelegându-se cu Dan Albahari, mic bancher în piață, și după toate probabilitățile, și cu Behar, fost procurist al casei Aftalion, au comis în favoarea lor și în dauna creditului și onoarei statului uneltiri frauduloase cu tragerile la sorți ale titlurilor statului supuse amortizării, și anume Dan Albahari cumpără titluri de rentă 4% de preferință de 5,000 lei bucata; numerile titlurilor cumpărate le comunica funcționarilor sus numiți, iar aceștia, prin falșificare în actele publice și prin buletine asemenea falșificate, le declarau eșite la sorți.

Considerând însă că el nu opera pe comptul lui propriu, ci pentru fratele său Dan Albahari, că: ținând seamă de situația lui față de aceasta, Curtea găsește că culpa și prin urmare răspunderea lui e mult mai mică, că dar e cazul a-i se admite în parte apelul, a se respinge apelul primului procuror și a-i se reduce pedeapsa;

Având în vedere că prevenitului Aron Behar se impută următoarele trei fapte : 1) că a procurat lui V. Dumitrescu mijloace de a comite falșuri în acte publice, știind că au să servească la această comitere, 2) că prin amenințare verbală de a face revelațiuni a stors de la Dan Albahari bani și 3) că, uzând de aceleași mijloace de astă dată și înscris a cercat să stoarcă bani de la statul Român, reprezentat prin Ministerul de Finanțe;

Având în vedere că, în ce privește primul fapt, există mărturisirea prevenitului și arătarea lui V. Dumitrescu că la tragerea de la 19 Iulie 1900, a făcut să iasă și pentru el la sorți 15 titluri rentă 4%, a câte 5,000 lei. Este adevărat că aceste titluri au fost cumpărate pe numele firmei «Frați Aftalion», pe care prevenitul o reprezenta, ca procurist; dacă însă se ține seamă că afacerea a fost tratată de el direct, că el este care a executat presiune asupra lui Dumitrescu, amenințându-l că altfel îl denunță pentru tragerile neregulate ce făcea în profitul lui Dan Albahari, și că firma Aftalion n'a tras nici un profit pentru că, chiar atunci a și căzut în faliment, dubium nu poate fi că răspunderea întreagă revine prevenitului Aron Behar;

Având în vedere că, modul cum s'a condus pune în evidență știința sa, că se comitea un falș în acte publice; că dar faptul său, fiind identic cu al lui Dan Albahari cade sub previziunile art- 50 al. 1, iar nu 50 al. 2 cum s'a hotărât de tribunal, comb. cu 124 și 49 c. p.;

Având în vedere că, pentru cel de al doilea fapt există : a) mărturisirea sa, b) arătarea lui Dan Albahari că, i-a cerut și i-a dat bani, sub amenințare de a denunța tragerile frauduloase ce se făceau în profitul său de V. Dumitrescu în unire cu Parisianu, c) arătarea lui Moreno Albahari, prin intermediul căruia s'a fixat a-i se da lui și lui Bally 20%, din beneficii, din registrele lui Dan Albahari și actul expertului care constată că li s'a dat suma de 18,255 lei, registre în care Behar e trecut sub numele de «Piscu», recunoscut și de el; că dar bine s'a aplicat și de tribunal pentru acest fapt art. 334 ult. al. c. p.

Având în vedere că în ce privește al treilea fapt, prevenitul recunoaște că a cerut o recompensă pentru destăinuirile ce a făcut, relativ la operațiunile frauduloase ce se comiteau cu ocazia tragerii la sorți a titlurilor de rentă, dar susține că nu a uzat de nici o amenințare;

Având în vedere că, dacă la început, când s'a adresat lui Disconto-Gesellschaft, cererea avea caracterul unei recompense, prevenitul a schimbat atitudinea îndată ce a văzut că de la această casă de bancă nu se poate obține nimic; că atunci prin asociații săi Covo și Liebling la Berlin, iar el direct la București prin intermediul lui Max Sterling, Directorul Băncii Generale, lucrând mână în mână, fac presiuni asupra guvernului Român, cerând de la acesta suma de 500,000 mărci, sub amenințarea de a se des-

Această falșificare s'a comis mai cu osebire în anul 1900, când cursul scăzut al rentei procura falșificatorilor un profit ilicit de 1,000 (una mie lei) pentru orice bucată de 5,000 lei 4%.

Descoperirea acestor fapte am dobândit'o mai cu seamă prin des-tăinuirile sus numitului Behar, care, după ce a profitat foarte probabil împreună cu Dan Albahari de falșificările săvârșite, a voit în urmă să realizeze noi câștiguri din des-tăinuirile sale.

Faptul funcționarilor sus numiți constituind și abuz de încredere și falș în acte publice, într'o cestiune care atinge de aproape creditul și onoarea statului, și aceste fapte fiind săvârșite în complicitate cu Dan Albahari și cu Behar, vă rog să procedați de îndată în contra lor cu toată rigoarea cerută de lege pentru asemenea grave fapte.

Țin la dispoziția d-voastră toate dovezile, pe cari le-am adunat până acum pentru constatarea faptelor denunțate mai sus.

Ministru de finance EMIL COSTINESCU.

În fața gravității excepționale a faptelor puse în sarcina lui Pari-sianu, Dumitrescu și Behar, ei sunt imediat arestați în ziua de 7 Ianua-rie 1903, sesizându-li-se întreaga corespondență. Inculpatul Dan Alba-

văului detentorilor de titluri cele ce se petrec la Ministerul de Finance; că apoi când 'i se comunică că suma ce i se oferă este numai de 30,000 lei, el nu se sfiește de a declara că suma e derizorie, că numai continuă tratativele și că va scrie avocatului său la Berlin să facă alte demersuri;

Având în vedere că toate acestea sunt confirmate de martorul Max Sterling ascultat de tribunal sub prestare de jurământ și rezultă din corespondența ce a fost se-zizată la el, corespondență urmată cu Covo și Liebling din Berlin și aflată în original și traducțiune în dosarul instrucțiunii la fila 325—408;

Având în vedere că imediat după ruperea trativelor Disconto a și primit de la Liebling scrisoarea de la 12 Ianuarie st. n. a. c. prin care își exprimă mirarea de suma minimă oferită de Ministerul de Finance Român lui Behar și amenința că va face o lovitură de bursă, pentru a produce o scădere însemnată a titlurilor de rentă română și că va convoca în acelaș timp o adunare a tutulor dentatorilor germani de rentă, cărora le va expune cele ce se petrec și îi va hotărâ la o acțiune în daune contra Mi-nisterului de Finance Român.

Având în vedere că prevenitul și cu ai săi asociați atât erau de siguri că vor reuși în întreprinderea lor în cât fac și convenție prin care își împart suma cerută, convenție semnată de Covo, Liebling și Behar lucrând și ca procurator al lui Bally și aflată în dosarul instrucțiunii în original și introducție.

Având în vedere că și acest fapt fiind pe deplin stabilit în sarcina prevenitului Aron Behar, el cade tot sub prevederile art. 334 ult. al. c. p;

Având în vedere că fiind recunoscut culpabil de 3 delictе deosebite, cu drept cnvânt i s'a aplicat de tribunal și art. 40 c. p.; că faptele nefind de aceeași natură și supuse la aceeași pedeapsă, urma a i se aplica pedeapsa cea mai grea, adică a complicităței la falșuri; că intru cât tribunalul i-a acordat și circumstanțe atenuante, Curtea găsește că pedeapsa de trei ani închisoare corecțională este bine chibzuită și astfel fiind, urmează a respinge atât apelul prevenitului cât și pe al primului procuror;

Având în vedere că două sunt delictеle imputate prevenitului Rafael Bally, și anume; 1) șantagiul asupra lui Dan Albahari, 2) șantagiul cercat asupra statului Ro-mân, asociat la ambele fapte cu prevenitul Aron Behar; că tribunalul l'a recunoscut culpabil de primul fapt și a emis a se pronunța în privința celui de al doilea, ceea ce a și determinat pe primul procuror ca să declare apel și în privința lui.

Având în vedere că pentru primul fapt, există aceleași probe ca și pentru Beh-ar și anume: mărturisirea sa, arătarea lui Dan Albahari că i-a cerut și dat bani sub amenințarea de a denunța tragerile frauduloase ce V. Dumitrescu cu Parisianu făceau în profitul său, arătarea lui Moreno Albahari prin intermediul căruia s'a fixat bonifi-cația de 20% din beneficiu, că pentru a'l putea controla, se pusesse obligație lui Dan ca toate efectele să fie cumpărate prin casa Crisoveloni pe care o conducea prevenitul;— în fine registrele lui Dan Albahari și actul expertului constată că s'a dat lui Bally și Behar suma de 18,255 lei; că dar bine i s'a aplicat de trib. pentru acest fapt art. 334 ult. al. c. p;

hari, în urma cererii noastre, este și el arestat la Nice, din ordinul parchetului de acolo și după aceasta extrădat nouă de guvernul francez.

În urmă, instrucția constatând și complicitatea lui Liebling și Covo din Berlin în chestia șantagiului încercat, se pune în cunoștință despre aceasta parchetul din Berlin, prin mijlocirea ministrului plenipotențiar român, în urma căror demersuri avocatul Liebling și comisionarul Covo sunt imediat arestați și dați judecăței pentru tentativa de șantagi. Și astfel se pune capăt și tragerilor la sorți frauduloase ce se operau la ministerul de finanțe sub conducerea inculpaților Parisianu și Dumitrescu, în beneficiul lor și al complicilor lor Dan Albahari, și șantagiul ce pregătea să facă tovărășia Behar-Balli Liebling-Covo cu denunțarea în public a acestui secret cunoscut lor prin propria lor complicitate și făptuirea fraudelor.

Acestea sunt faptele. — Să trecem acum la probe.

Nu vom enumăra și nu vom inzista asupra dovezilor de culpabilitate stabilite în sarcina inculpaților. Ele sunt coprinse în actele coprinse în dosarul No. 4 din 1903 al instrucției, și sunt prea numeroase, prea variate și prea puternice, mulțumită laborioasei instrucțiuni făcute de d. judecător de instrucție al cabinetului 3, așa ca enumerarea lor ar fi superfluă, cu atât mai mult cu cât, prin ordonanța definitivă, d. judecător

Având în vedere că, în ce privește cel de al doilea fapt, Bally pretinde că n'ar fi în nimic amestecat și că din partea sa n'ar exista amenințări nici verbale, nici scrise pentru a sili pe guvernul Român să'i de bani;

Având însă în vedere că în contra sa vine arătarea lui Aron Behar care în tot cursul instrucției ca și la tribunal și Curte opune că Bally știa de tratativele cu Disconto, că făceau corespondența împreună și că nu făcea nici un demers până nu se consulta cu el; că de altfel chiar Bally recunoaște: că a fost la Berlin unde s'a întâlnit cu Covo, ruda sa și cu Liebling, cumnatul acestuia, de și neagă a fi vorbit ceva cu ei de afacere, că s'a întâmplat să fie în gara de Nord când Behar s'a întors de la Berlin și că a plecat cu el în birje, — că știa în fine de convențiunea ce se încheiase între ei și prin care 'i revenea și lui o parte din suma de 500,000 mărci ce se ceruse guvernului Român;—ceva mai mult Behar afirmă—că un exemplar de convenție a fost semnat și de Bally și restituit lui Covo, fapt recunoscut și de acesta la interogatoriu ce i s'a luat de judele instructor în ziua de 30 Ianuarie a. c. de și astăzi tăgăduiește. Că întrebarea ce se naște este: pentru ce se atribuia lui Bally o parte din această sumă dacă el era străin de afacere? Că ceea ce vine să confirme că el mergea mână în mână cu Behar este că nu toate scrisorile sesizate la acesta 'i erau lui adresate, ci unele cum sunt cele cu data de 6 și 12 Ianuarie 1903 sunt adresate unei a treia persoane căreia cei din Berlin îi spune ce a scris lui Behar sau o însărcinează să comunice ceva acestuia și această persoană nu era alta de cât Bally;

Că fiind dar pe deplin stabilit că tot ce s'a făcut de Behar, Covo și Liebling în scop de a storcea statului Român suma de 500,000 mărci, a fost pus la cale împreună cu Bally, împrejurarea că acesta și-a luat toate precauțiunile și nu s'a pus în evidență, nu schimbă în nimic situațiunea; el rămâne de o potrivă culpabil cu ceilalți ca și cum amenințările ar fi venit direct din partea sa; că dar apelul primului procuror urmează să fie admis și pedeapsa merită;

Că în sarcina sa fiind două delictе de aceeași natură și supuse la aceeași pedeapsă, câtă a se face aplicațiunea și art. 40 c. p., că, ținând seamă și împrejurării, Curtea găsește că e locul a se admite în favoarea prevenitului și circumstanțe ușurătoare;

Având în vedere că, în ce privește despăgubirile civile, pretinse de stat, e netăgăduit, că ele nu pot fi acordate cu titlu de daune morale cum a hotărât tribunalul. Întrădevar, demnitatea și reputațiunea statului român sunt mai pre sus de orice atingere și actele comise de preveniți, nu pot să îi aducă nici cea mai mică știrbire. În specie, adevărații lezați sunt detentorii titlurilor de rentă 4°/₁₀ a 5000 lei, pe care statul se crede moralmente obligat a-i despăgubi de prejudiciul încercat prin fraudele comise de preveniți; că oesbit de această obligațiune morală, statul răspunde civilmente de faptele funcționarilor săi necinstiți; el mai e ținut apoi și de obligațiunea contractuală derivând din contractul încheiat cu consorțiul de bancheri cari s'au însărcinat cu plasarea diferitelor împrumuturi, de oare ce emisiunea de rentă s'a făcut sub condițiunea ca amortizarea ei să se opereze în mod cinstit la anume epoce; că dar prejudiciul pen-

de instrucție va enumăra întreaga și complecta serie de probe, ce cad în sarcina fiecăruia din inculpați.

În drept, din punctul de vedere al responsabilității penale, faptul imputat inculpatului principal Al. Parisianu este un falș în acte publice, delict prevăzut și pedepsit de art. 124 din codul penal. În adevăr, toate elementele acestui delict, calitatea de funcționar public, actele falsificate, procesele-verbale de constatarea tragerii de sorți în mod fraudulos a titlurilor de rentă, sunt acte publice și dresate de el în calitatea sa de funcționar și în exercițiul acestei funcțiuni; alterarea adevărului e evidentă; aceste procese-verbale constatând ca adevărate fapte mincinoase, prejudiciul și posibilitatea prejudiciului pentru terții detentori de titluri, cari erau înlăturați de la eventualitatea unui câștig, în cazul când titlurile lor ar fi eșit la sorți, dacă tragerea s'ar fi făcut în mod normal; cât privește cel-lalt element acela al intențiunii frauduloase, ea rezultă în mod clar tocmai din acest prejudiciu cauzat terților persoane, făcând să beneficieze altele, precum și din beneficiul ilicit și ilegal ce și procura fie din sumele primite de la Dan Albahari, fie prin diferența de curs: 1,000 lei la titlul de 5,000 lei, când tragerea frauduloasă o făcea în propriul său cont.

În ceea ce privește pe V. Dumitrescu, faptul penal pus în sarcina

tru stat, este evident și născut încă de la primele trageri neregulate ce au avut loc; că dacă până astăzi detentorii de rentă nu au reclamat încă în mod individual despăgubiri de la stat, cauza este că, Ministrul de Finance a oferit bene-vol prin consorțiu de bancheri cu care este legat prin contract de a-i despăgubi și e chestia numai de a se stabili modalitatea plăței;

Considerând că, odată stabilit că statul este prejudiciat, ceea ce urmează a se ști este din ce se compune acest prejudiciu și care este quantumul lui?

Având în vedere că, pe când se comiteau fraudele, statul era și el detentorul a 13 milioane titluri de rentă din care 9 milioane 4%, cari se găseau depuse în gaj la Disconto Gesellschaft, prin faptul tragerilor la sorți falsificate, statul ca ori care detentor a fost lipsit de șansa de a vedea amortizată în tot sau în parte acea rentă și n'ar fi fost silit să plătească lui Dan Albahari și celor alți părtași la fraudă, sume de bani pentru rentă care în realitate nu eșise la sorți. Iată dar un prim element pentru aprecierea daunei;

Având în vedere că o altă pagubă evidentă pentru stat, rezultă din conversiunea imprumutului de 175 milioane. Întrădevăr, dacă statul n'ar fi fost silit de amenințarea de a se divulga fraudele și a își vedea creditul compromis, ar fi așteptat momentul poprice când cursul titlurilor de rentă ar fi fost urcate, de oare ce avea înaintea sa încă doi ani, și ar fi făcut conversiunea în condițiuni mult mai avantajoase; date fiind însă împrejurările el a trebuit să precipite conversiunea și să primească condițiuni mai grele de cât acelea ce ar fi putut obține astăzi, d. ex. când cursul rentei e mult mai urcat. Este adevărat că guvernul a declarat în cameră că conversiunea s'a făcut în condițiuni excelente, dar această declarațiune nu însemna altceva de cât că în situațiunea în care se găsea atunci, condițiunile obținute erau cele mai bune ce se putea spera;

Având în vedere, că statul fiind dator a despăgubi pe detentori de titluri de rentă, de toate pagubele încercate prin tragerile frauduloase, prejudiciul pentru el este deja născut; — Iată dar o altă pagubă pentru stat;

Considerând că în ce privește quantumul prejudiciului, elementul cel mai sigur de apreciere este beneficiul realizat de preveniți din tragerile frauduloase și care numai pentru Dan Albahari trece de 800.000 lei; că dacă la această cifră se adaugă titlurile de rentă ce Parisianu a făcut să se scoată la sorți pentru el, titlurile lui Măcărescu și cele 15 titluri scoase de V. Dumitrescu lui Behar, despăgubirea de acordat statului se poate fixa fără exagerație la cifra de 900.000 lei;

Având în vedere că, puțin importă, dacă beneficiul realizat de Dan Albahari este de 811,384 lei, 10%, cum rezultă din registrele sale și constatarea expertului. sau mult mai mică, cum se pretinde de apărare, prin memoriul ce a prezentat Curței; că ceea ce trebuie a se avea în vedere este dauna încercată, iar nu profitul net, venit delinquentului;

Considerând că în cazul de față, nu se poate iarăși stabili gradul de răspundibilitate bănească și fixa pentru fie-care prevenit quantumul sumei până la care el poate

sa întrunește elementele delictului de complicitate la falșurile comise de Parisianu, complicitate în sensul art. 51 din codul penal, ca unul fără de ajutorul căruia Parisianu nu ar fi putut făptui falșurile ce a comis, el însuși ajutând la alterarea adevărului prin scoaterea la sorți în mod simulat și fraudulos a numerilor false ale titlurilor de rentă, procurându-și prin aceasta aceleași beneficii ilicite și ilegite ca și autorul principal.

Acelaș lucru în ceea ce privește pe inculpatul Dan Albahari, ajutorul dat de el autorului principal Parisianu: banii, capitalul cu care s'a cumpărat acele 822 titluri de rentă a 5,000 lei, trase în mod fraudulos în beneficiul său, fiind de așa natură, în cât fără el falșurile comise de Parisianu nu s'ar fi putut comite; deci, complicitatea în prevederile art. 51 din codul penal.

În ceea ce privește pe inculpatul Moreno Albahari, ajutorul dat autorului principal, intră în prevederile art. 49 și 50, alin. 2 din codul penal, fiind vorba de o complicitate simplă în termenii acestor articole.

Ca și în faptele imputate lui Dan Albahari, aceleași elemente de complicitate, prevăzute de art. 51 din codul penal, sunt și faptele comise de Aron Behar și Eustațiu Măcărescu.

Dar, Aron Behar împreună cu inculpatul Balli au mai comis și un alt fapt penal, și anume delictul de șantagiu prevăzut de art. 334, alin. 3 din codul penal, șantagiu operat și săvârșit mai întâi în contra co-incipatului Dan Albahari pe care l-a amenințat cu denunțul, iar mai în urmă încercat în contra casei de bancă Disconto-Gesellschaft din Berlin și a însuși statului român prin mai sus arătatele amenințări verbale și scrise, de a denunța în public tragerile frauduloase făptuite mai mulți ani de-a-rândul la ministerul de finance român de inculpații Parisianu și Dumitrescu.

În ceea ce privește pe inculpații Liebling și Covo, arestați la Berlin pentru tentativă de șantagiu, ei sunt dați în judecată de parchetul respectiv înaintea tribunalului local.

fi solidar cu cei alți; că ceea ce trebuie să se aibă în vedere și de care urmează a se ține seama, este că V. Dumitrescu, Dan Albahari, Moreno Albahari și Aron Behar își au dat cu toți mâna ca să tragă profit din tragerile frauduloase a titlurilor de rentă; că în acest caz art. 1003 cod. civ. o spune în mod clar că, când delictul este imputabil mai multor persoane, ele sunt ținute solidar pentru despăgubire;

Având în vedere că, de și prin concluziunile scrise ce au depus avocații statului cer să se condamne la despăgubiri, solidar toți părtași la tragerile false și la șantaj și prin urmare și Rafael Bally;

Considerând că de și este adevărat că amenințarea de a divulga fraudele a cauzat un prejudiciu statului căci a precipitat conversiunea;

Considerând însă, că, Ministrul de Finance, nu s'a constituit parte civilă și în contra lui Bally, că nici la Tribunal nici la Curte nu s'a pus vre-o concluzie orală în contra lui la despăgubiri; că dar cererea ce se face pentru prima oară prin concluziuni scrise și fără ca prevenitul să fi avut puțința a se apăra este venită târziu și nu poate fi ținută în seamă;

Având în fine în vedere cererea făcută de prevenitul Dan Albahari, printr'unul din apărători săi, de a se ordona de Curte restituirea valorilor ce-i s'au ridicat de judele instructor și care se găsește depuse;

Având în vedere că potrivit art. 86 comb. cu 34 pr. pen., judele instructor e în drept a pune mâna nu numai pe ceea ce a servit la comiterea crimei sau delictului, ci și pe ori ce va părea un product al acestui fapt și care ar putea servi spre descoperirea adevărului;

Considerând că, în specie dubiu nu mai poate fi, că valorile sesizate, provin din tragera la sorți în mod fraudulos a titlurilor de rentă; că dar bine a făcut judecătorul de instrucțiune, că a pus mâna pe ele; că e recunoscut culpabil și ținut a răspunde de despăgubiri civile, restituirea ce se cere devine imposibilă, statul a vând dreptul a se acoperi de despăgubirile lui, acordate din acele valori.

În fine, în ceea ce privește culpabilitatea penală a inculpatului Isac Haimovici, faptele sale neconstituind de cât actele preparatorii ale delictelor de șantagiu și complicitate la fals, fără nici un început de execuțiune, ele nu întrunesc elementele complete a nici unuia din aceste delictе, singura intenție frauduloasă neputând constitui delictul.

VII.

Afacerea din strada Uranus.

Cuprinsul.

In fapt: Sinuciderea copilei Lili Popazu. Cauzele sinuciderei. Atentatul la pudoare cu violență, suferit cu o zi înaintea sinuciderei. Considerațiuni generale asupra atentatelor la pudoare, ce se comit în București. Cauza nedeunțării lor. Prejudecăți sociale. Portretul fizic, moral și educativ al copilei Lili Popazu. Conduita, instrucția și educațiunea ei. Fapte premergătoare atentatului. Inducerea în eroare a copilei de inculpata Nelly Bozianu. Preambularea dela șosea. Petrecerea dela «Grădina populară». Reîntoarcerea la casa Nelly Bozianu. Conducerea copilei Lili la Hotelul Londra. Atentatul. Culpabilitatea lui I. Gorăneanu ca autor principal și a Nelly Bozianu și Z. P. Grigore ca complici.

In drept: Atentat la pudoare cu violență. Art. 264 și 265 codul penal român și art. 332 și 338 codul penal francez. Gravitatea excepțională, din punct de vedere moral, a acestor delictе. Cuvintele lui Garraud în această privință. Lacunele legilor penale relative la reprimarea unor delictе morale. Severitatea legilor vechi în această privință. Părerile lui Ahrens în cartea sa «Droit naturel» asupra scopului dreptului și al moralei. Violență fizică și violență morală. Aprecierile d-lor Faustin Hélie Garraud în această privință. Eroare, manopere, surprindere, în materie de atentat la pudoare. Vițiu de consimțământ în civil și în penal.

Complicitate în materie de atentat la pudoare. Art. 265 și art. 50 al. II codul penal. Părerile d-lor Trébutien, Garraud și Dalloz asupra complicității. Diferența între complicitatea propriu zisă și circumstanța agravantă din art. 265 codul penal. Diferite interpretări. Controversa la care dă naștere art. 265 codul penal. Doctrina și jurisprudența a francezilor asupra acestei chestiuni.

In note: Decizia Curții de apel secția II București, cu opinii separate. Sentința Tribunalului Ilfov secția II și decizia Inaltei Curți de Casație, pronunțate în această afacere.

În ziua de 30 Iunie, pe la orele 10 dimineața, copila Lili Popazu, în etate de 15 ani și 10 luni, se sinucide, trăgându-și un glonte de revolver în inimă, în salonul casei părinților săi, din strada Uranus 29. Moartea i-a fost instantanee.

O sinucidere la o etate așa de fragedă, când viața în variatele sale manifestări, și se prezintă sub formele și culorile cele mai vii și mai frumoase, când iluziile formează comoara cea mai prețioasă a minții și a sufletului, când orice speranță și se pare posibilă și ușor de îndeplinit, mai ales pentru o copilă cuminte, modestă, inteligentă și frumoasă, după cum era nenorocita Lili Popazu, o sinucidere în asemenea împrejurări, trebuia să aibă o cauză adâncă, puternică și decisivă în sufletul ei. Și motivul, cauza, era înaltă, de o morală superioară, neaccesibilă tuturor, și a cărei conștiință era cu atât mai înălțătoare, cu cât venea din partea unei copile ce nu împlinise nici 16 ani.

Note: Iată decizia Curții de apel, București, secția II, pronunțată în această afacere:

Asupra apelului declarat de d. prim-procuror al trib. Ilfov, în potriva hotărârei No. 1901 din 16 Octomvrie 1901, a trib. Ilfov secția I.

Având în vedere instrucțiunea orală urmată în cauză, rechizitorul d-lui procuror general, expunerile părții civile și apărările preveniților;

Având în vedere că prevenitul Ștefan Gorăneanu este dat judecății pentru atentat la pudoare cercat cu violență asupra copilei Lili Popazu, astăzi decedată, iar Nelly Bozianu și Grigore Zane pentru că cu bună știință au asistat pe Gorăneanu în comiterea faptei ce i se impută;

Copila Lili Popazu, cu o zi înainte de acest deznodământ infiorător, fusese dezonorată; un atentat violent, din cele mai îndrăznețe, din cele mai josnice și mai lașe, fusese comis asupra ei, de către inculpatul Ștefan Gorăneanu, ajutat de Z. P. Grigore și Nelly Bozianu. Și ea, copila de 16 ani, a preferat moartea, unei vieți dezonorate.

Sub impresia penibilă a rușinei și a durerii morale, copila Lili Popazu își pune capăt vieții, descărcându-și arma ucigătoare în inimă, în acel loc unde durerea se acumulează mai mult, și unde sentimentul moral apare mai curat și mai luminos. O sinucidere, în asemenea împrejurări și pentru o asemenea cauză, devine aproape o virtute. Ea caracterizează în modul cel mai eloquent și mai strălucitor, temperamentul nefericitei copile, gradul său de înaltă moralitate, și concepția frumoasă și ideală ce și forma ea despre viață. Câte alte fete, în locul ei, n'ar fi preferat în asemenea ocaziuni, calea imoralității, a prostituției, în locul ucigătorului glonte de revolver? Și Lili Popazu era frumoasă, era inteligentă, era plină de sănătate și de viață. Azi, când în societatea noastră, prostituția se răsfășă cu atâta fast, cu atâta lux și atracție, — constituind o adevărată tentațiune și un adevărat pericol pentru tinerele fete sărace, — care copilă, în împrejurări nenorocite ca acele prin care a trecut Lili Popazu, ar fi stat la îndoială să aleagă, între revolver și între prostituția luxoasă și aurită?

Și câte, câte nu sunt victimele atâtor atentatori anonimi? Numai întâmplarea că nefericita Lili Popazu s'a sinucis, atentatul comis contra ei a putut fi adus la cunoștința parchetului. Câte alte victime nu sunt, destul de multe la număr, cari neajungând la disperarea extremă de a și curma firul vieții printr'un glonte de revolver, suferă în tăcere dezonoarea, nevoind ca pe lângă rușinea suferită și simțită în secret, să se mai supună și la rușinea și disprețul public! Prejudiciile sociale, atât de nedrepte și absurde, acoperă tot pe victimă cu oprobiul și dezonoarea, scuzând bărbaților brutalitatea faptei lor și răspunderea ei morală. Prejudiciile sociale cu despotismul lor absurd, fac ca tot victima

Având în vedere că din desbateri și instrucția orală se stabilește următoarele fapte:

In ziua de 28 Iunie, după prânz, prevenita Nelly Bozianu se duce la d-na Nimfi Popazu, muma victimei, și după ce stă cât-va timp, îi cere voie să ia la plimbare cu dânsa pe copila Lily.

D-na Popazu, bazată pe încrederea ce i' inspira prevenita, care era mamă de familie, care fusese pedagogă într'un pension de fete, și cu care întreținea relațiuni de prietenie de mai mult timp, îi încredințează pe copila ei în vârstă de 15 — 16 ani, cu condiție să o readucă acasă înainte de ora 10 seara.

Pe la 7 1/2 ore, prevenita împreună cu copila ese de acasă, iau tramvaiul până în dreptul hotelului de Franța în calea Victoriei, unde se coboară și pleacă pe jos spre șosea. În piața Teatrului ele observă că sunt urmărite de doi bărbați, dar continuă a se îndrepta spre șosea, unde ajunse se așază pe o bancă. Cei doi bărbați cari veniseră după dânsese, se apropie atunci de ele, le adresează cuvântul, dar recomandă cine sunt, și după oare-care convorbire și preumblare împreună, le propun să suzeze la grădina populară Transwaal, propunere pe care femeile o primesc;

Cu toții împreună se duc la acea grădină, mănâncă, beau țuică și vin, fumează, ascultă cântece obscene și apoi pleacă, iau o birje în care se urcă câte patru pentru a conduce pe victimă și pe femeia Bozianu la domiciliul acestia, dar bărbații opresc birja la berăria numită «la Căpitanul», se dau jos și oferă tovarășelor lor câte un pahar de bere. Acestea primesc, intră în berărie și li se servește berea propusă.

De aici pleacă iarăși cu toții împreună, se duc la domiciliul femeii Bozianu, unde copila Lili văzând că în odăa dormeau doi copii din care un băiat de vreo 15 ani, refuză de a petrece noaptea acolo, și cere să fie condusă acasă la ea.

Preveniții pleacă de aici cu victima și sub pretext de a lua câte o cafea, o duc la hotel de Londra, unde dându-și nume fals, cer o cameră cu două paturi, în care intrând, închid ușa, sting lumânarea și Zane cu femeia Bozianu se desbracă și se urcă într'un pat, Gorăneanu cu fata Lily se pun în celalt.

să sufere și rușinea și disprețul public, și greutățile, de oare-ce după legile de azi reparațiunile civile sunt greu de dovedit, iar căutarea paternității cu desăvârșire oprită. Aceasta este cauza, că cele mai multe din aceste atentate rămân în întuneric, nefiind aduse la cunoștința parchetului, de oare-ce nevoia cea mai mare de a tăcea, este mai mult a victimei.

Psihologia sinuciderei copilei Lili Popazu e plină deci de frumoase învățăminte morale, într'o societate în care imoralitatea face un îndrăzneț progres, și în care noțiunile de cinste și morală au început a se sdruncina atât de mult. De aceea caracterul moral al copilei Lili Popazu, apare într'o lumină cu atât mai frumoasă și mai clară. Ea a preferat moartea, unei vieți dezonorate. Și instrucția a stabilit până la evidență, că nefericitei victime a execrabilului atentat, nu 'i se poate imputa nici ușurință, nici imprudență, nici frivolitate. Ea a fost atrasă în cursă, ea a fost indusă în eroare, ea fost înșelată, când a fost nevoită și forțată de împrejurări să urmeze pe Nelly Bozianu și să meargă în compania ei, la grădină, la berărie, și în urmă la hotel.

În loc de a fi dusă acasă, după cum a cerut de repetate ori fata, ea a fost atrasă prin surprindere în camera unui hotel. Instrucția a stabilit că odată amețită de vinul băut la grădină, după îndemnul perzistent al inculpaților, ea nu a mai avut liberul arbitru, conștiința sa clară, așa că nu a mai fost decât o jucărie în mâinile celor trei inculpați. În momentul suprem însă, văzând cursa ce 'i se întinsese, — de oare-ce a fost o adevărată cursă,—și văzându-și onoarea sa în pericol, ea se luptă cu atentatorul ei, apărându-și cinstea, eșind din luptă cu două-leci de vântăi pe brațe și pe picioare, dar rămânând nevinovată, virgină. Ea însă, în lupta ei disperată ce a avut de suportat cu brutală voință a atentatorului, prin miracol, salvându-și feiioria, nu a avut cunoștință despre aceasta; de aci suferințele durerei morale, de aci disperarea ei, crezându-se dezonorată, de aci durerosul deznodământ: sinuciderea.

Gorăneanu atunci, deși 'i se spusese de către femeia Bozianu că fata este feicioară, deși nenorocita victimă plânge și se roagă să o cruțe, cu toată rezistența energetică ce ea îi opune, el se încearcă să atenteze la pudoarea ei, în contra voinței ei, și dacă nu săvârșește atentatul pe deplin, aceasta se datorește numai împrejurării că, dată fiind excitarea lui, durata luptei cu victima 'l-a pus în imposibilitate de a comite faptul.

A doua zi de dimineață preveniții duc pe victimă acasă la femeia Bozianu și se retrag. Copila Lili Popazu, condusă acasă în prada rușinei și a suferinței morale, sub impresia atentatului săvârșit asupra ei, și convinsă fiind, în nevinovăția ei, că fusese complet dezonorată, într'un moment de surexcitare și desnădejde, pune mâna pe un revolver și își curmă zilele.

Făcându-se autopsia cadavrului nenorocitei copile, se constată că deflorarea nu a avut loc, dar medicul legist găsește pe corpul ei urme de violență, 24 echimoze în părțile cele mai intime, și pete de spermă pe cămașe.

Considerând, în ceea-ce privește pe prevenitul Ștefan Gorăneanu, că pentru ca faptul săvârșit de el să cadă sub aplicarea art. 264 cod. pen., trebuie să se stabilească că el a făcut un atentat la pudoarea copilei Lili Popazu, îndeplinit sau cerat, cu violență, de oare-ce victima, era mai mare de 15 ani, după cum se constată din extractul său de naștere aflat la dosar;

Considerând că dovada existenței materiale a atentatului cerat, rezultă în mod evident din arătările victimei pe când era în viață, din depunerile martorilor, din actul medico-legal al d-lui medic legist, din arătările copreveniților lui Gorăneanu, și chiar din mărturiile sale constante, de oare-ce el atât înaintea trib. cât și astăzi înaintea Curței, recunoaște că s'a culcat în patul în care se găsea victima la hotel Londra, că a încercat a avea relațiuni sexuale cu ea și că ea opunându-se a ejaculat înainte de a-și putea satisface dorința;

Considerând în privința violenței întrebuițate de prevenit în săvârșirea faptului, că această violență poate să fie sau materială sau morală, și că o întrebuițare de

II

Înainte de a intra în descrierea amănunțită a faptelor și a împrejurărilor în cari s'a comis atentatul violent în contra copilei Lili Popazu, și înainte de a examina partea juridică a cesiunii, vom căuta a schița, în câte-vă rânduri, portretul fizic, moral și educativ al nefericitei copile. Și cu atât mai necesară ne este această descriere, cu cât instrucția a căutat să culegă în modul cel mai complet, detaliu asupra conduitei copilei Lili Popazu, spre a opune constatările sale, alegațiilor mai mult decât îndrăznețe ale inculpaților, cu privire la acest fapt. În sfortarea lor, de altfel legitimă, de a se apăra, inculpații merg până a ofensa memoria unei moarte.

Apărându-se de fapta lor abjectă, ei aduc calomniile cele mai sângeroase, nenorocitei copile. Trist și laș mijloc de apărare, lipsit de cel mai elementar simț de demnitate și cavalerism. Inculpații pentru a-și scuza fapta lor urâtă, susțin că fata Lili Popazu le-a făcut impresia unei „femei de stradă“, că: era „de o cochetărie provocatoare“; că-și ridica rochia ca femeile de stradă“; că „era, liberă în vorbe“; că „le-a sărutat și le-a strâns în brațe pe bancă la șosea“; că „la masă le sărutau, le puneau mâna pe țe toate pe sub fuste și se lăsau“; că „a comandat lăutarilor cântece obscene“; că „au primit cu bucurie a merge la hotel“; că „acolo fata singură s'a desbrăcat la cămașe“; că „era veselă făcând toate acestea“ etc... etc... atâtea aserțiuni, atâtea neadevăruri patente și revoltătoare, pe cari instrucția făcută în cauză le-a dărâmat cu desăvârșire.

Era necesar deci, ca instrucția să culegă toate datele posibile asupra conduitei și educației copilei Lili Popazu, pentru ca studiind viața sa de toate zilele, să poată opune cea mai formală dezmințire, susținerilor îndrăznețe, lașe și pline de calomnie ale inculpaților.

Cine a fost și cine era Lili Popazu?

Unica fiică a d-lui Pandelescu Popazu, astăzi decedat, distins avocat

forță brutală nu e indispensabilă pentru ca atentatul să fie pedepsit de legea penală; că o violență morală ca aceea rezultând din administrarea unor substanțe narcotice sau a unor băuturi alcoolizate, având de efect anihilarea sau chiar numai micșorarea voinței este suficientă pentru a imprima actului caracterul penalității, de oare-ce, faptul pe care legiuitorul a voit să 'l pedepsească este atentatul la pudoare, săvârșit fără sau în contra voinței unei femei;

Considerând că violența morală exercitată în contra copilei Lili Popazu, rezultă din faptul că înainte de-a fi adusă la hotel de Londra, unde urma să se săvârșească atentatul, ea a fost mai întâi dusă la grădina populară unde 'i s'a dat să bea țuică și vin, și apoi la berăria Căpitanul, unde 'i s'a dat bere, după cum rezultă din însăși mărturisirile prevenitului, coroborate cu arătările co-prevențiilor săi și cu depunerile martorilor Andrei Andreescu, C. Constanținescu, Vasile Lăutaru și Niță Arsenescu;

Considerând că chiar dacă s'ar stabili că victima nu a băut o mare cantitate de băuturi spirtoase, totuși dată fiind vârsta ei de 15—16 ani, faptul că la părinții ei nu bea vin niciodată, precum și amestecul băuturilor, din aceste fapte și împrejurări rezultă pentru Curte convingerea că chiar mica cantitate băută a fost suficientă pentru a-i altera voința, și că prin urmare o violență morală a fost exercitată asupra ei;

Considerând că chiar dacă s'ar admite că violența morală nu este suficientă pentru ca faptul să intre în prevederile art. 264 cod. pen., și că se cere în mod absolut existența unei violențe materiale, această violență materială se constată că a fost întrebunțată în comiterea atentatului de către prevenitul Gorăneanu din următoarele fapte și împrejurări;

Considerând că din însuși mărturisirile prevenitului rezultă că el a încercat să aibă relațiuni cu victima, dar că aceasta s'a împotrivit, din care cauză el n'a putut să-și satisfacă poftele sale, în timpul cât a durat încercările sale și rezistențele victimei;

Considerând că această mărturisire a inculpatului este coroborată și prin găsierea urmelor de spermă pe cămașa victimei, de către d. medic legist, după cum se constată din actul său medical;

și fost timp de 10 ani ca reprezentant al Galaților în parlamentul român, ea a primit în sânul familiei o educație conform cu gradul de cultură și cu mediul social și moral în care trăia. Afară de un proces cunoscut, în care tatăl său a fost implicat în ultimul timp și care n'a putut avea decât o influență durerăoasă în sufletul soției și al copiilor lui, încolo nimic important, care să turbure liniștea și pacea morală a familiei Popazu. Fiind fără avere, familia aceasta ducea un trai retras de șgomotul vieții bucuștene, păstrând însă rezerva și regretul unei vieți mai largi, ce dusese mai înainte. Poate că această împrejurare, a unui trecut fără griji și fără restricțiuni, întipărise pe figura Lilei Popazu, un vag sentiment de melancolie.

Și dacă este adevărat că ochii sunt oglinda sufletului, apoi tristețea și melancolia ochilor Lilei Popazu, evidențiau sufletul său curat, liniștit și regretând un trecut mai bun. Născută în 23 August 1885, ea este dată la școală în 1893, unde în toate clasele primare ia premiul I. Este foarte importantă examinarea certificatelor sale școlare, unde nota zece (10) dela studii, se întrece cu aceeaș notă pusă conduitei sale. „Purtarea 10“, „Conduita foarte bună“, „Conduita exemplară“, iată certificările profesoarelor sale din cursul primar. În cursul secundar, pe de o parte din cauza lipsei de mijloace, iar pe de altă parte din cauză că un elev de Liceu ținea drumul școlii Lili Popazu, după îndemnul profesoarei, ea este retrasă din școală. Avea pe atunci etatea de 12 ani. Din acel timp ea a trăit pe lângă mama și fratele său, ocupându-se cu lectura și menajul casei și ducând viața cea mai retrasă, cea mai liniștită și mai morală. Iată cum o descriu vecinii ascultați ca martori, pe copila Lili Popazu: D-na Maria Cocărescu, proprietară, ne spune: „Am jurat și voi spune sfântul adevăr: Copila Lili Popazu era un model de fată: bună, cuminte, absolut morală și cumpătată în vorbe și în fapte. Ea eșea foarte rar pe stradă, seara eșea foarte rar și în totdeauna însoțită de mama sau fratele ei.

Considerând că singur acest fapt al neizbutirii prevenirii în împrejurările de mai sus, denotă o opunere energică din partea victimei, o luptă cu agresorul ei și în consecință o violență exercitată asupra ei;

Considerând că dacă victima ar fi consimțit de bună voie să aibă relațiuni cu prevenitul, este evident că faptul ar fi fost săvârșit pe deplin, fără nici o împotrivire, fără nici o luptă și fără accidentul care involuntar l-a făcut să pună capăt agresiunilor sale;

Considerând că, pe lângă faptul de mai sus, recunoscut de însuși prevenitul, mai vine în sarcina lui și depunerea martorului Dumitru Georgescu, chelnerul dela hotel de Londra, care arată sub prestare de jurământ înaintea trib. că trecând pe dinaintea ușei odăiei în care se găseau preveniții și victima, a auzit suspine și cuvintele: «Nu se poate! Nu se poate!», de unde rezultă că în dosul acelei ușe, avea loc o luptă între agresor și victimă și că aceasta implora grație pentru pudoarea ei, fapt care îndevărează și mai mult existența violenței materiale;

Considerând că proba cea mai evidentă care unită cu împrejurările de mai sus, stabilește în mod și mai neîndoios că asupra victimei s'au exercitat violențe materiale de către Gorăneanu, reese din actul medical al d-lui medic-legist, care constată pe corpul victimei un număr de 20 echimoze, din care multe în părțile intime ale corpului ei, adică la partea internă a vintrei, la părțile superioare și inferioare ale feței interne a oapsei, la fața internă a gambei, echimoze pe cari medicul-legist le consideră ca trebuind să fie rezultatul comprimării cu mâinele în timpul unei lupte sau rezistențe;

Considerând că însuși prevenitul Gorăneanu, cercând a explica existența acestor echimoze în părțile interne ale oapselor și ale gambei, crede că au fost produse prin introducerea forțată a genunchiului său între picioarele victimei, explicare care de asemenea implică ideea unei rezistențe și a unei lupte;

Considerând că nu se poate susține într'un mod plauzibil, după cum se încearcă a o face prevenitul, că echimozele ar proveni din ciupiturile pe care le-ar fi făcut victimei pe când erau împreună la grădina sau în trăsura în chip de glumă sau de jocuri

„Mă mir, sunt uimită și revoltată chiar de îndrăzneala acelor— a inculpaților—cari susțin că fata de bună-voia ei ar fi consimțit să meargă după niște necunoscuți ca Zane și Gorăneanu. Ea se jena la poartă chiar să iasă singură, și nu numai eu am această idee bună despre fată. Intrebați toată mahalaua și vă va spune ce cuminte și ce morală era fata Lili Popazu“.

O altă vecină, martora Zinca Vasilescu ne spune:

„Cunosc familia Popazu; fata Lili era excesiv de cuminte și de morală. Era veselă, dar așezată. Nici odată nu-și permitea să vorbească lucruri ușurele, de bărbați sau de petreceri. Eșea foarte rar de acasă; seara mai niciodată“.

O altă vecină, martora Maria Popescu, spune următoarele: „Cunosc familia Popazu: o familie onestă și serioasă. Fata Lili era veselă și foarte bine văzută în vecini, prin purtarea ei corectă și cinstită. La preumblare eșea rare-ori, seara mai niciodată. De cele mai multe ori, chiar ziua, eșea însoțită de mama sau de fratele ei. Nimic incorect ca purtare, nu 'i se putea reproșa. Era poate prea așezată, prea serioasă în felul ei de a se purta cu toții“.

Martorul Anton Ionescu, comerciant, declară: „Cunosc pe fata Lili Popazu. Era o fată cuminte și cu puține relațiuni familiare. Stătea mai mult acasă. Pe drum când eșea, însoțită de mamă sau frate, avea o privire sfiicioasă și timidă“.

Un alt martor, Pandele Popescu, comerciant, arată:

„Cunosc de 2 jum. ani familia Popazu. Fata Lili era un model de fată: cuminte, serioasă și absolut morală. Ea nu avea aproape de loc cunoștințe în mahala. Trăia retrasă, în familie, ocupându-se cu cititul. Când am auzit de întâmplarea cu Gorăneanu, cu toții cari o cunoșteam am rămas uimiți, știind-o incapabilă pentru asemenea purtări ușoare“.

În fine, d-nul Corneliu P. Babic, vechiu comisar al secției unde domiciliază familia Popazu și a cărui fată era prietină cu Lili Popazu,

pe care este deprins a le întrebuința în aventurile sale, precum nici din corecțiunea ce ar fi suferit victima dela familia ei, de oare-ce locul chiar unde mare parte din acele echimoze se găsesc situate, dovedesc pe deplin netemeinicia susținerilor sale;

Considerând că faptul tragic al sinuciderii victimei a doua zi după atentat, a-runcă o lumină și mai vie asupra acestei afaceri și aduce o dovadă mai mult că atentatul s'a cercat fără voința ei, priu întrebuințare de mare violență și că crezându-se dezonorată priu pierderea fecioriei, fapt care 'l credea consumat, a preferat să-și curme zilele decât să trăiască mănjită de acest atentat la pdoarea ei;

Considerând deci că în faptele și împrejurările descrise mai sus Curtea găsiind dovezi temeinice în potriua prevenirii Gorăneanu 'și-a format convingerea că el a cercat să comită un atentat cu violență la pdoarea copilei Lili Popazu;

Considerând că intru apărarea sa preventitul alegă următoarele fapte:

1. Că victima era de natura ei ușoară;

2. Că întâlnind-o pe stradă împreună cu Nelly Bozianu, le-a crezut pe amândouă că sunt femei cu moravuri perdute, dat fiind că ele au consimțit să intre în vorbă cu ei, să se plimbe, să suzeze și în fine să meargă împreună cu ei la hotel de Londra, unde au intrat câte-și patru într'o singură cameră, s'au desbrăcat și s'au pus în pat;

Că în asemenea împrejurări nu se putea aștepta la o rezistență din partea ei;

3. Că n'a exercitat nici o violență asupra ei, invocând depunerea martorei Isabela Nathanson care locuia în odaia de alături, și împrejurarea că victima n'a strigat pentru a cere ajutor;

Considerând că trib de prima instanță admițând modul de apărare al prevenitului 'l achită de veri-ce penalitate;

Considerând în primul loc că antecedentele victimei nu sunt acele pe cari le arată preventitul și pe cari tribunalul le consideră ca dovedite, de oare-ce din depunerile martorilor I. Popescu, Maria Cocorăscu, Corneliu Babic și Zinca Vasilescu, se constată că victima era o fată cinstită și cuminte și că asupra purtărilor ei nimic nu se vorbea de rău;

ne spune următoarele: „Cunosc foarte bine familia Popazu, locuind în apropiere; e o familie liniștită și onestă; fata Lili, fiind prietenă și colegă cu o fată a mea, o cunosc perfect de bine. Era o fată plăcută, bine dezvoltată, sănătoasă, veselă, inteligentă, serioasă și absolut onestă. Mama ei, femeie serioasă și cinstită, îi dăduse o educație din cele mai morale. Și în vorbă și în purtări, fata era de dat ca model. Altfel, nici n'ași fi permis fetei mele, ca să fie prietenă cu ea. De aceea am fost foarte uimit, când am auzit cele întâmplate. Ca unul care am cunoscut-o bine de tot, iau garanția morală de a declara din adâncul conștiinței și convingerei mele, că această fată bună, blândă, veselă și inteligentă, nu putea fi capabilă,—în mod conștient,—să-și piardă onoarea, să-și păteze cinstea ei de fată, în mod așa de ușurel și de brutal. A trebuit îndemnuri și silințe prea mari, curse și amăgiri ca ea să cadă. Aceasta e credința mea intimă, sinceră și dezinteresată. Sunt neadevăruri grosolane, acele ce spun inculpații, ca această fată neșită în lume, trăită retras și într'un cerc așa de moral, să fie capabilă de a comanda la grădina cântece obscene, de a permite să fie sărutată, de a merge prin berării și hotele. A trebuit să fie amețită, a trebuit ca inteligența și conștiința ei să fie întunecate. Repet: aceasta este convingerea și credința mea sinceră și adâncă.“

Iată cine este familia Popazu; iată cine era copila Lili Popazu: cuminte, serioasă, absolut morală, incapabilă de libertinagiu, în sfârșit „un model de fată“, după expresiunea caracteristică a martorilor. Cum se face deci că această copilă de 15 ani și 10 luni, eșită atât de curată, de cuminte, de inteligentă și de serioasă, din mediul familiei sale cinstite și morale, copilă, care nu cunoștea strada, care trăia mai mult retrasă în sânul familiei, ocupându-se cu lectura și cu menagiul, cum se poate zicem, ca ea să-și schimbe dintr'o dată firea ei, caracterul ei moral, infiltrat în ea dela cea mai fragedă etate, devenind după arătările îndrăznețe ale inculpaților, „de o cochetărie provocatoare“, „liberă în vorbe“,

Considerând că singurele depuneri pe cari se întemeiază prevenitul astăzi și trib. în sentința apelată, sunt acele ale martorilor G. Iiescu și Maria Popescu din care nu rezultă altceva decât că ei ar fi văzut-o stând la fereastră și vorbind cu elevi de administrație sau cu civili, fără ca să se constate dacă acei tineri erau cunoștinți personale ale copilei sau ai familiei ei, cu care ar fi putut vorbi, fără a 'i se face din aceasta o culpă;

Considerând că pe lângă depunerile de mai sus, se mai invoacă și arătarea Paulinei Aslan, directoarea școlii secundare de fete, făcută înaintea judecătorului de instrucție, prin care arată că ar fi auzit că copila Lili Popazu în anul 1897—98, adică atunci când era în vârste de vre-o 12 ani, ar fi umblat pe stradă cu băieții și că a atras asupra acestui fapt atenția părintelui fetei;

Considerând că din depunerile acestor trei martori, din cari numai doi ascultați de trib.; chiar dacă s'ar putea considera ca sincere față cu depunerile martorilor: Popescu, Cocorăscu, Babic și Vasilescu, este absolut inadmisibil de a se trage concluzia că victima avea moravuri ușoare, că avea porniri spre viață dezordonată și că subiectivitatea ei este adevărată cauză a acestei afaceri;

Considerând asupra mijlocului al doilea de apărare, că dacă poate fi admisibil ca la început atitudinea prevenitei Bozianu și a victimei, să fi îndreptățit pe Gorăneanu ca crede că avea aface cu femeie de moravuri ușoare, se constată însă din arătarea prevenitei Bozianu și în parte chiar din mărturisirea lui, că înainte de atentat atât co-prevenita lui, cât și însăși victima 'i-a spus că avea dinaintea lui o fecioară;

Considerând că chiar date fiind împrejurările că Gorăneanu ar fi fost până la urmă convins că victima era o femeie publică; mai mult, chiar dacă ea în realitate ar fi fost o asemenea femeie, totuși cercarea sa de atentat, săvârșită cu violență, după cum se stabilește mai sus, și în contra voinței chiar a unei prostituate, totuși ar cădea sub prevederile art. 264 cod. pen.;

Considerând că împrejurările de mai sus nu pot constitui, în cazul cel mai favorabil pentru prevenit, decât circumstanțe ușurătoare, de cari Curtea urmează să țină

„având aerul unei femei de stradă“, care primește „cu bucurie și dintr’o dată invitația unor necunoscuți“, care se lasă a fi „ciupită“ și „sărutată“ de acei necunoscuți, care comandă „cântece obscene“ lăutarilor, care „râde și face haz de ele“, care „merge bucuroasă la hotel“, „dezbrăcându-se de bună voie până la cămașă“! Dintr’o fecioară pură și ideală, care nu împlinise nici 16 ani, ei fac o prostituată de cea mai ordinară speță. E illogic, e absurd, e îndrăzneț, e cinic! Și inculpații cred, că aruncând cu noroiul celei mai detestabile și mai lașe calomnii, — calomnierea unei moarte, care nu le poate răspunde, care nu se poate apăra, — cred că-și pot scuza execrabilul lor fapt.

Instrucția însă și-a făcut datoria, luând ea grija adunării probelor, care să dărâme până la temelie, clădirea putredă de neadevăruri și calomnii a inculpaților, apărând ea onoarea immaculată a unei copile de 16 ani, care a avut marele curagiu și rarul simț moral de a-și descărca un glonte de revolver în inimă, decât să trăiască o viață în dezonoare și necinste.

În schimb, cine sunt inculpații? Niște avortoni morali, niște stâlpi de cafenele sau berării, niște tineri vițioși, fără calăuză și fără nici o ambiție sau ideal, niște don juani de trotuare, cari își pierd vremea bătând calea Victoriei și spunând insanități și cuvinte cinice, femeilor cinstite sau necinstite, ce întâlnesc pe stradă; niște amoralii, produs al unui mediu corupt sau al unei literaturi pornografice, predilecte unei părți din tinerețea noastră. Ce putea să iasă din ei și unde puteau ei ajunge decât acolo unde au ajuns?

Ștefan Gorăneanu, absolvent a câte-vă clase gimnaziale, copist la ministerul cultelor, care răpește pe soția sa, ca domnișoară, din casa părinților săi, cu cari părinți se află și astăzi în proces; tânăr, care abia însurat și tată a doi copii, continuă a duce viața liberă de mai înainte, petrecând singur tot timpul zilei și al nopței în berării și pe stradă, nevăzându-și de casă și de nevastă; plăcându-i să bea; afemeiat și ștren-

seamă și cari sunt menite a’i micșora pedeapsa, iar nu de a face dintr’un atentat bine stabilit, un simplu fapt reprobabil de morală, dar nepedepsit de lege;

Considerând, în privința celui de al treilea mijloc de apărare, că era firesc ca victima, care apărându-și cinstea căuta în acelaș timp a evita și ori-ce scandal public, care ar fi avut de efect să o mânjască și să se resfrângă și asupra familiei ei, să nu strige, să nu asmuțe trecătorii, să nu facă inevitabilă intervenția publicului sau chiar a poliției, și că din acest fapt nu se poate trage nici un argument în favoarea preveniților;

Considerând că în privința depunerii martorei Isabela Nathanson, atât prevenitul cât și trib. comit. o eroare când afirmă că dormea în odaia de alături și că prin urmare ar fi putut auzi gemetele și plânsetele victimei, dacă în adevăr ele ar fi avut loc, de oarece din însăși depunerea martorei rezultă că ea dormea în a treia odaie, la No. 19, și că de aceea în care se găseau preveniții și victima o despărțea odaia cu No. 18;

Considerând că în asemenea împrejurări se poate foarte bine explica somnul martorei, la acea distanță să nu fi fost întrerupt de gemetele și implorările victimei, pe cari le-a auzit martorul Dumitru Georgescu trecând pe dinaintea ușei;

Considerând, în cea-ce privește pe prevenita Nelly Bozianu, că ea este dată judecăței pentru că cu bună știință a ajutat și a azistat pe Gorăneanu în faptele care a pregătit și înlesnit atentatul comis de ei;

Considerând că complicitatea este calificarea legală dată faptelor secundare și accesorii faptului principal și care rămân independente de acest fapt, de oare-ce când participarea e directă, complicele devine co-autor;

Considerând că pentru ca art. 60 al. 2 cod. pen. să fie aplicabil, este suficient ca delinquentul să fi dat ajutorul său cu bună știință în împrejurările accesorii cari au preparat sau facilitat comiterea delictului;

Considerând că prevenita Bozianu a luat sub protecțiunea ei pe victimă, subcuvânt de a o duce la plimbare, a pus’o în contact cu prevenitul Gorăneanu, a in-

gar, după cum îl arată martorii. Z. P. Grigore, un alter ego al lui Gorăneanu, care neterminând complect liceul în țară, este nevoit să-și ia echivalența de bacalaureat în străinătate, pentru a se putea înscrie la facultatea noastră, unde deși student de vre-o trei ani, nu 'și-a dat până astăzi nici un examen. De Nelly Bozianu nu mai vorbim, în trecutul ei negăsiad nimic care să ne intereseze.

Ceia-ce putem spune este că instrucția a stabilit,—fără a căuta să pătrundă în viața ei intimă,— că în societate ea nu se bucura de acea tristă reputațiune despre care s'a vorbit și s'a scris prin ziare; deși complect-vinovată în atentatul ce s'a comis în contra fetei Lili Popazu, ea până atunci nu dăduse nimic de bănuir familiei Popazu, din punct de vedere al onestității; așa se și explică de ce ea eră primită în familia absolut onorabilă a d-nei Popazu, și de ce d-na Popazu permitea fiicei sale Lili, de a merge,—de altfel destul de rar,—în compania inculpatei. Ea fusese în ultimul timp, un an de zile, pedagoagă la pensionul de fete Negoescu-Lehliu și eșise abia cu vre-o trei zile înaintea celor întâmplare în urmă. Nu e de mirat deci, că d-na Popazu încredințase pe fiica sa, să facă o preumblare pe jos la șosea, cu o foastă pedagoagă a unui pension de fete.

Iată cine a fost victima, iată cine sunt inculpații.

III

Acum să trecem la cestiunea de fapt și de drept. Vom începe deocamdată cu cea dintâi, descriind în mod amănunțit toate faptele și împrejurările ce au precedat atentatul cu violență comis în contra copilei Lili Popazu, expunând alegațiunile făcute de inculpați în apărare și combatându-le cu probele adunate de justiție. Instrucția a avut mult de luptat cu mijloacele de apărare, nu tocmai leale ale inculpaților. Ei au căutat să o inducă în eroare, după cum au reușit la început, punând într'o lumină din cele mai urâte și din cele mai imorale, conduita tinerei co-

demnat-o a primi propunerile lui și ale lui Zane de a merge la grădina populară, de a supa cu doi necunoscuți, bând, mâncând și fumând împreună cu ei; că tot ea a condus-o la berăria Căpitanul, apoi acasă la ea și în urmă la hotel de Londra, unde s'a făcut atentatul, și unde ea însăși s'a desbrăcat și pus în pat cu Zane, așăzând prin lubricitatea ei instinctele cele mai josnice ale copilei ce-i fusese încredințată;

Considerând că Curtea și-a format convingerea, că prin toate aceste fapte stabilite pe deplin prin însăși mărturiisrile prevenitei, prin arătările co-prevențiilor ei și prin depunerile martorilor audiați de tribunal, Nelly Bozianu, a ajutat și azistat pe Gorăneanu în faptele cari au pregătit și inlesnit comiterea atentatului;

Considerând că prevenita Nelly Bozianu, cunoscând pe victimă de când era copilă mică și știind că este fecioară și cuminte, după cum însăși declară, știa foarte bine că ea se va împotrivi la atentatul care o aștepta, că va lupta în contra agresiviei și că numai prin violență se va putea abuza de ea;

Considerând că în ori și ce caz, ea cu bună știință a împișca pe victimă pe povârnișul care trebuia să ajungă la necinstirea ei, fapt care înlesnit atentatul comis de Gorăneanu;

Considerând că în consecință faptele săvârșite de prevenita Nelly Bozianu, intră în prevederile art. 50 al. 2.

Având în vedere că textele ce urmează a se aplica, sunt art. 264 al. I, comb. cu 60 c. p. pentru Ștef. Gorăneanu și art. 50 al. II același cod pentru Nelly Bozianu, cari s'au citit de d-nul prezident în ședință publică în următoarea cuprindere;

Considerând în privința lui Grigore Zane că el deși a ajutat și a asistat pe Gorăneanu în faptele cari au inlesnit atentatul, ca și co-prevenita sa Nelly Bozianu, totuși constant fiind că el nu cunoștea pe victimă, că nu știa că este fecioară, că după ușurința cu care acele două femei au intrat în relațiune cu ei, el putea să se înșele asupra condițiunii lor, luându-le drept femei de moravuri ușoare și că în consecință, buna știință, unul din elementele esențiale ale complicității lipsind, art. 50 al. II c. p. nu poate fi aplicabil în privința lui;

pile, voind prin această procedare puțin cinstită, să micșoreze gravitatea brutalei lor fapte. Am arătat mai sus calomniile îndrăznețe, aduse de acești cavaleri degenerați, nefericitei lor victime, cari după ce au ultragiaturat-o în tot ce avea mai sfânt o fecioară: pudoarea, nevinovăția ei, onoarea ei, continuă și după moartea victimei lor, de a comite asupra-i, un nou viol, violul moral,—calomnia,—această pângărire a onoarei, mai josnică și mai lașe decât violul material însuși.

Dar să intrăm în expunerea faptelor:

Am spus că purtarea inculpatei Nelly Bozianu, din punct de vedere al moralității nu lăsase nimic de bănuț până în ultimul moment. Anul trecut, luând cu dânsa pe cei doi copii ai săi, ea părăsește domiciliul soțului său, un alcoolic și un degenerat, intrând ca pedagogă în pensionul d-nei Lucreția Negoescu-Lehliu. La acest pension, purtarea ei nu a lăsat nimic de dorit. Acest fapt îl confirmă însăși directoarea pensionului. Nu e de mirat deci că Nelly Bozianu, în asemenea condițiuni de viață, în aparență destul de morală, avea accesul casei familiei Popazu, a cărei onorabilitate este mai presus de orice discuțiune. La 26 Iunie, ea vizitează familia Popazu, promițând d-șoarei Lili, că peste două zile fiind liberă, va veni din nou ca să o ia la plimbare. La 27 Iunie luând vacanță Nelly Bozianu se mută din pension în strada Romulus No. 8, unde închiriază o cameră. La 28 Iunie, pe la orele 7 jum. seara, veni din nou în familia Popazu, unde luând cu voia d-nei Popazu pe Lili, pleacă amândouă spre șosea să facă o preumblare. D-na Popazu 'i puse în vedere Nelly Bozianu ca pe la ora 10 să aducă pe fată acasă. Instrucția n'a putut stabili că între Nelly Bozianu și inculpații St. Gorăneanu și Zane ar fi fost vre-o înțelegere anterioară spre a da pe copilă în mâinele unuia din ei; ori cât de culpabilă a fost purtarea inculpatei Nelly Bozianu în prepararea și înlesnirea atentatului suferit de Lili Popazu, totuși nu voim să-i atribuim rolul de proxenetă. Un fapt clar însă rezultă din instrucția urmată în cauză: acela că Nelly Bozianu cunoștea

Considerând că deși este dovedit că în momentul când în fața lui se comitea atentatul la pudoarea victimei, când 'i se spunea de femeia Bozianu că copilă este fecioară, când era el singurul martor la luptă și la rezistența ei, el sta nepăsător și nu se gândea să vie în ajutorul victimei, totuși acest fapt ori-cât de reprobabil și de imoral ar fi, nu intră în prevederile art. 50 al. 2, complicitatea neputând fi întemeiată decât pe fapte pozitive, *in agendo*, iar nu pe fapte negative, *in omittendo*;

Considerând asupra apelului părții civile că în concluziunile sale, puse astăzi în instanță cere ca suma de 10000 lei pe care o pretinde ca despăgubire să se aloce săracilor;

Considerând ca legiuitorul prin art. 36 cod. penal prevede că chiar prin consimțirea părții lezate, judecătorii nu vor putea să incuviințeze întrebuintarea dezdăunerel sau a restituțiunii pentru ori-care alt sfârșit, chiar când ar fi vorba de veri o oară de utilitate publică;

Că față de acest text de lege partea civilă nu mai poate fi admisă ca să ceară o sumă pentru alții și în asemenea caz pretențiunile sale cată a fi respinse.

Pentru aceste motive, admite apelul d-lui prim-procuror al trib. Ilfov, condamnă pe Ștefan Gorăneanu la 1 an închisoare și pe Nelly Bozianu la 10 luni. Respinge apelul în ce concerne pe Zane tum și apelul părții civile.

Semnați: M. Paleologu, V. Bossi, Șt. Stătescu.

Opiniune. În ce privește pe prevenitul Zane P. Grigore nu mă unesc cu deciziunea majorității prin care se respinge apelul d-lui prim-procuror și sunt de părere a se admite acest apel și a se condamna prevenitul la 10 luni închisoare corecțională pentru faptele de complicitate, atribuite prevenitei Nelly Bozianu, de oare-ce le sunt comune, căci Zane încă dela începutul afacerii și până în ultimul moment al ei a fost față, a participat la ele, și ceva mai mult, chiar după mărturisirea făcută în instanță de prevenita Nelly Bozianu, dânsa la un moment dat, dându-i seama de pericolul în care se afla fata Lili Popazu, a voit să sară din pat spre a-i da ajutor, iar inculpatul Zane a oprit-o ținând-o în brațe. Semnat: Spiridon Stătescu

Opiniune. Subsemnatul însușindu-mi în totul motivele de fapt și de drept din

de mai 'nainte pe Z. P. Grigore, că poate chiar avusese și alte întâlniri cu el. Acest fapt își are importanța lui deosebită, pentru că nu-i admisibil, ca Nelly Bozianu ori cât de perversă și de cinică ne-am închipui-o, când dansa știa prea bine că d-na Popazu îi încredințase în anume condiții pe copila Lilli să primească a intra în vorbă cu niște necunoscuți,—Gorăneanu și Zane,—și a primi în urmă invitația aceluiași necunoscuți de a lua masa cu dâșii la șosea. De altfel instrucția stabilește cu fapte precise cum că Nelly Bozianu cunoștea de mai 'nainte pe Z. P. Grigore.

Astfel martorul D. G. Popescu, arată că fata Lili înainte de a se sinucide, când i-a făcut spovedania întâmplărei atentatului ce a suferit, 'i-a spus că Nelly Bozianu 'i-a recomandat pe Zane ca pe o persoană bine cunoscută de dansa și că pot deci primi invitația; același lucru îl arată și d-na Popazu; d-na Popazu mai arată că Nelly Bozianu vorbea adeseaori în casa sa de un oarecare Zane dela primărie; aceiaș declarațiune face și Emil Popazu; tot Emil Popazu arată că Zane a spus la secție cum că Nelly Bozianu 'i-a cerut 20 lei pentru niște afaceri vechi; însăși Bozianca arată la primele cercetări, că ea cunoștea pe Zane din vedere. Odată stabilit, că Nelly Bozianu cunoștea mai dinainte pe Zane, ne putem explica ușor primirea așa de repede a invitațiunii ce acesta le făcuse de a 'i acompaña la șosea și în urmă de a lua masa împreună. Caci repetăm încă odată, că e ilogic, e inadmisibil, ca Nelly Bozianu ori cât de perversă ar fi fost, când știa mai ales că are dată sub protecția ei, o fată de 16 ani, cum era Lili, să fi putut primi invitațiunea unor oameni absolut necunoscuți. Odată intrați în vorbă, era natural să se facă recomandările și s'au făcut. Mai mult decât atât, Bozianca arată în interogatoriul său, că Zane a spus cu această ocaziune că cunoaște pe fratele d-șoarei, care este tot la primărie. Copila Lili, care avea un rol secundar în compania acestor persoane, pe cari nu le cunoștea, față de dorința manifestă a Boziencei, de a primi invitația tinerilor, față de asigurările date copilei, că ea cunoaște pe Zane, care este om onorabil,

sentința apelată, sunt de părere a se respinge atât apelul d-lui prim-procuror cât și al părții civile Nimfi Popazu. Semnat: Gr. Ștefănescu.

Iată și sentința trib. II-oo secția I, relativă la această afacere:

Având în vedere dispozițiunile art. 264 cod. pen. în cuprinderea următoare: «Ori-cine va comite un atentat în contra pudoarei, îndeplinit sau cercat cu violență în contra unui individ de sex bărbătesc sau femeesc, se va pedepsi cu maximum închisorii»;

Considerând că elementele constitutive ale acestui delict sunt: 1) atentatul care conzistă în ori-ce fapt exterior, exercitat asupra unei persoane cu intențiunea de a 'i jeni sentimentul pudoarei și de natură a 'i produce o astfel de injurie, și 2) violența;

Considerând că tribunalul, din instrucția orală urmată în cauză, constată în fapt următoarele: În seara zilei de 28 Iunie 1901, pe la orele 7 jum. seara, Nelly Bozianu, însoțită fiind de fata Lili Popazu, percurgea calea Victoriei în sus pentru a ajunge la șosea; în acelaș timp în urma lor inculpații Gorăneanu și Zane, eșind dintr'o berărie și plimbându-se pe aceiaș stradă, încurajați fiind de atitudinea acestor femei, le urmează până la șosea, unde după ce se abat prin boschete fac cunoștința lor și în comună înțelegere merg la grădina populară numită Transvaal unde mănâncă, beau și petrec împreună cu lăutari. La orele 12 noaptea, după această petrecere, iau cu toții o trăsură în care se așază câte-și patru și întorcându-se în oraș se opresc la berăria zisă Căpitanul în str. Academiei, unde intrând în localul în care se afla mai mult public au cerut și li s'a servit bere.—După ce fata Lili Popazu, a băut ca la un sfert de pahar de bere, câte-și patru au plecat în strada Romulus No. 8, locuința prevenitei Nelly Bozianu.—Aci din cauza copiilor aceștia cari erau acasă și deștepți și cari puteau să-i incomodeze, s'au dus cu toții la hotel de Londra unde au ocupat pentru acea noapte camera cu No. 17: femeile urcând și intrând înainte în cameră, iar bărbații în urmă, de oare-ce ei au achitat prețul cerut de otelier. În această cameră se găsec două puturi, căci astfel au fost cerute de bărbați în auzul femeilor. După puțin timp, Zane cu Bozianca desbrăcându-se s'au urcat într'un pat, iar Gorăneanu cu Lili Popazu în

față de recomandările lor, că Zane este secretar la primărie și Gorăneanu secretar la Ministerul Cultelor, urmând curentului, a mers aproape mecanic cu Bozianca și cei doi tineri la „Grădina Populară” dela șosea. Voința ei era paralizată de voința celorlalți; și apoi ori câtă dorință ar fi avut în sufletul său de a nu primi această invitație,—ei, căreia pentru prima oară în viață i se întâmpla acest lucru,—i era greu să se opue voinței Bozienței. D-na Popazu arată în declarația sa, că fata sa Lili, în ajunul sinuciderei, îi mărturisise în legătură cu aceasta, că ea n’ar fi primit să meargă cu acei tineri, dacă Bozianca nu inzista, nu o îndemna, nu o silea. Însă-și Bozianca arată că la început n’au primit invitațiunea. Tot Nelly Bozianu în declarația sa dela primele cercetări, arată că Zane și Gorăneanu le-a spus la șosea vorbe „puțin cuviincioase”. De ce a primit atunci invitația? Plecând cu Bozianca de acasă și trebuind tot cu dânsa să se întoacă, Lili Popazu era forțată de împrejurări ca să o urmeze; de altfel, Bozianca, femeie de 37 ani, care avea judecata rece și cumpanită, era de datorie ei să se gândească la consecințe. Nu Lili Popazu, copilă de 16 ani, naivă și inocentă, care ducea o viață liniștită și retrasă, și care nu avea experiența vieții, nu ea ar fi putut să ghi-cească care le era scopul inculpaților. Probă că voința ei nu a fost părtașă la această invitațiune, este că ea în tot timpul mesei a fost tristă. Acest fapt îl arată chelnerul Andreescu Andrei, care le-a servit. Instrucți-a stabilește că fata Lili, în compania acestor oameni de chef, a sta-rezervată și tristă; că nu voia să bea vin cu toate insistențele bănu-it toare ale lui Gorăneanu și Zane. Or, o fată care ar fi primit de bună-voie o astfel de invitațiune, ar fi fost veselă și bine dispusă, iar nu tristă și rezervată.

Bozianca arată în interogatoriul ei că: „fata vărsa vinul pe jos în loc de a-l bea”; că inculpații le sileau să bea, zicând „să n’avem parte de viitor dacă nu bem”. D-na Popazu arată de asemenea că Lili în-ainte de-a se sinucide, când i-a făcut confesiunea celor întâmplate, i-a

celalt pat, unde încercând să posede și el pe tovarășea sa de petrecere, aceasta împo-trivindu-se și declarându-i că «nu se poate, nu vreau», actual nu s’a consumat. A doua zi la ora 5 dimineața Gorăneanu, Bozianca și Lili Popazu au părăsit otelul, ducându-se împreună până în str. Romulus No. 8, domiciliul Bozienței, iar Zane a plecat din otel mai târziu;

Considerând că atât din interogatoriul luat separat fie cărui inculpat, cât și din complexul depozițiilor martorilor luate sub prestare de jurământ pe sfânta cruce, conform art. 153 pr. penală, se constată că dela început, adică din momentul când in-culpații au făcut cunoștința femeilor și până la cea din urmă fază a petrecerii lor, cu toții au fost în bună înțelegere, veseli și că nimic n’a turburat armonia lor;

Că această petrecere s’a urmat, la șosea, în diferite localuri publice precum în grădina Transvaal și berăria Căpitanul, în str. Romulus domiciliul Bozien-ței și în cele din urmă la otel de Londra;

Că întâlnirea lor durând dela orele 7 jum. seara până la 5 dimineața, în tot a-cest interval de timp, fata Lili Popazu a arătat mulțumire de a se găsi în societatea inculpaților și a luat parte activă la alcătuirea diferitelor distracții, procurate de băr-bați, precum: mâncare, băutură, lăutari, plimbare cu toți într’o trăsură; mai mult, după cum se constată din depunerea martorilor Andrei Andreescu, C. Constantinescu și Vasile Lăutaru, veselia ei a mers până acolo în cât chiar când lăutarii au cântat între altele și cântece obscene, dânsa n’a făcut nici o împotrivire;

Că, în urmă, percurgând calea Victoriei în trăsură, femeile au stat în brațele bărbaților, expuse astfel vederii publicului;

Că, după aceasta, ducându-se la Bozianca acasă și fiind incomodați prin pre-zența copiilor, cu a sa voință au plecat cu toți pe jos și s’au dus la hotel de Londra;

Că, după cum rezultă din depoziția martorilor D. Carapancea, ofițer de ser-genți, și C. Ștefan, sergent de oraș, veselia lor pe stradă era așa de mare încât a a-tras chiar atențiunea acestora;

Considerând că atât din ordonanța d-lui judecător de instrucțiune cât și din

spus, că: „a fost silită de cei 2 bărbați să bea vin”. Că în urmă, ei au pus lăutari să le cânte cântece obscene; femeile protestând, lăutarii au încetat de a mai cânta.

De și inculpații la început au avut îndrăzneala a spune că însăși copila Lili Popazu a comandat asemenea cântece obscene, în urmă Zane a revenit, declarând că nu fata ci Bozianca a comandat. Inculpații sunt însă dezmințiți de martorii Andreescu Andrei, chelner, și Ion Constantinescu, lăutar, cari arată că bărbații au comandat asemenea cântece și că femeile au oprit și pe lăutari să mai cânte.

Instrucția nu stabilește că fata Lili a fumat acolo țigări; inculpații susțin aceasta fără însă a o proba. De altfel era în sistemul lor de-a sili pe fată să bea vin și a fuma țigări. Am arătat însă, că fata neobișnuită cu vinul, îl vărsa jos fără de a-l bea. Nu e adevărat de asemenea după cum susțin inculpații, că la masă Gorăneanu ar fi sărutat pe copila Lilj. Chelnerul și lăutarii declară că nu au văzut aceasta, că din contra ea era rezervată și tristă. Instrucția stabilește nu numai că inculpații aveau perfectă cunoștință că ea este domnișoara Lili Popazu, soră cu Emil Popazu de la primărie, — coleg cu Z. P. Grigore, — dar mai mult decât atâta ea stabilește că, la masă s'a vorbit că Lili este „fată mare”. Ast-fel Bozianca la interogatorului ei arată că: „le-am spus că e fată mare, că e cinstită și le-am jurat chiar”. Deci, cum mai pretind inculpații, că ei au crezut că au de-a face cu niște femei de stradă? când fata 'i-a fost recomandată și când Zane a spus, că cunoaște pe fratele său, care este funcționar la primărie?

În fine, masa este terminată. Pe la ora 12 pleacă cu toții din grădina de la șosea, suindu-se după indemnul bărbaților, sau al Bozienței, într'o trăsură. Era de datoria Nelly Bozianu de-a conduce imediat pe copilă acasă. Ea o luase de la părinți cu obligațiunea formală de-a se întoarce la ora 10. În loc de aceasta însă, ea cere sau primește a lua loc cu inculpații în trăsură. Care era situația copilei și ce putea face ea

instrucțiunea orală făcută de tribunal în acest proces, nu se constată din partea lui Gorăneanu, autorul principal, absolut nici un fapt exercitat asupra persoanei lui Lili Popazu în intențiunea de a jeni pudoarea și de natură a produce o astfel de impresie;

Că, din contră, se stabilește cu suficiență, că intențiunea ambilor inculpați a fost dela început să încerce dacă pot petrece și cheful cu aceste femei, pe cari nu le-au cunoscut de loc de mai 'nainte, și a căror atitudine și pornire firească nu a putut un singur minut să lase a se înțelege alta decât că dănele nu cereau alt-ceva mai bine decât petrecerile ce li se ofereau împreună cu consecințele lor; astfel că în spoța de față, subiectivitatea lui Lili Popazu este singurul element, nu al tentativei la pudoare, ci al lipsei de seriozitate, de bună educațiune în moravuri și gândire, și a degradărei ei morale;

Considerând că din depunerea d-nei Aslan, directoarea școliei în care Lili Popazu era înscrisă, ascultată de către d-nul judecător de instrucție, precum și din acelea ale martorilor G. Iliescu și Marin Popescu, se constată că antecedentele acestei copile încă după băncile școliei, sunt de natură a dovedi până la evidență, că moravurile și aspirațiunile ei sufletești corespund perfect cu desvăluirea faptelor petrecute, adică de a fi ușoară și cu un caracter care se înclină mai mult spre viața sburdalnică și dezordonată a societăței, decât spre cea serioasă și potrivită demnității unei adevărate femei;

Că atât petrecerea din grădina Transvaal cât și celelalte peripeții prin care a trecut Lili Popazu în seara de 28 Iunie 1901, fără ea să fi făcut cea mai mică împotrivire, ci din contră luând parte activă și stimulând prin farmecul tinereței și frumusețea figurai ei, dovedește până la evidență o lipsă totală de pudoare din partea unei copile de 15 ani, rezultat pe de o parte al naturii ei, iar pe de alta al unei educațiuni care lasă de dorit;

Considerând că din actul medico-legal, se constată că fizicul acestei copile era dezvoltat, bine constituit, având talia de 1 metru 62 și o greutate de 61 kilograme, ceea-ce dovedește cu suficiență precocitate atât la fizio cât și la psihic, precocitate care,

singură? Era aproape fatal, ca dânsa să urmeze pe Bozianca, în mâinele căreia fusese încredințată de mama ei. Și apoi, cu toate opunerile ei, — și opuneri de sigur că au fost, dar fără rezultat, — ce putea face ea singură, la șosea, când ora era așa de înaintată? A fost forțată deci de împrejurări de a se urca în trăsură, urmând pe Bozianca, conducătoarea ei. Ea necunoscând și neputând nici bănui intențiunea inculpaților, nu era în acele împrejurări hotărâtoare când trebuia să ia vre-o măsură eroică, fugind.

Intrase într'un joc periculos, grație purtării culpabile și ușoare a Boziencei și trebuia să joace. Pe de altă parte vinul, cât de puțin, — ea care nu bea de loc vin acasă, — a trebuit să-i întunece mintea, lipsind-o de uzagiul obicnuit al forțelor sale intelectuale. De alt-fel, de și întârziind, pentru prima oară în viața ei, într'o companie așa de neobicinuită și la o oră așa de înaintată, credința ei era că Bozianca o va duce imediat acasă. Ce se întâmplă însă? Inculpații opresc trăsura la berăria „Căpitanu“.

Mașinalicește, fata se dă jos împreună cu dâșii, urmând pe Bozianca. Aceasta declară că ea a protestat chiar, spunând că nu merge la berărie. Instrucția stabilește în mod neîndoios că Lili Popazu, nu a băut de loc bere. Insuși inculpatul Z. P. Grigore recunoaște aceasta, spunând că fata a gustat numai din bere. Deci un moment nu se poate admite, că dorința copilei a fost de-a merge la berărie, că ea din libera ei voință a făcut aceasta, căci atunci firească era să consume ceva.

Din contra, ea cerea mereu Boziencei, să fie dusă acasă. În fine, ajung cu trăsura la locuința Nelly Bozianu, din str. Romulus. No. 8; ora era aproape 2 noaptea. Starea sufletească a nefericitei Lili Popazu, era din cele mai turburate. Amețită de vinul pe care-l băuse în silă, iar în minte având grija mamei sale, care 'și închipuia că trebuie să fie mirată și îngrijată de această neobicinuită întârziere, — căci știut este că d-na Popazu le hotărâse a se întoarce la ora 10, — dorința ei cea mai mare și mai fi-

combinată cu educațiunea ce 'i s'a dat, explică până la evidență atitudinea ei și această lipsă de simț al pudoarei, manifestată prin chefuri în localuri publice, plimbare în trăsură și intrare la hotel, toate acestea petrecute în ochii lumii și în posibilitate pentru ea sau de a le evita, sau odată pornită, să fi putut să se sustragă lor, prin faptul că la cea dintâi protestare s'ar fi găsit cine să-i dea ajutor sau să o apere dacă violență s'ar fi exercitat asupra ei;

Având în vedere că odată stabilindu-se cele de mai sus, alegațiunea făcută că în camera hotelului de Londra s'ar fi exercitat din partea lui Gorăneanu violență spre a atenta la pudoarea fetei Lili Popazu și a o silui, îmbrăcată fiind, cată a fi înlăturată ca nedovedită cu nimic; că din contră, din faptele că hainele acesteia, după cum rezultă din depunerile martorilor Dumitru Georgescu, chelner la hotel de Londra, și informatorul George Bozianu, nu prezentau urme de ghemială;

Că ușa dela cameră, cum rezultă din depunerea aceluiaș martor, nu se putea închide fiind stricată broasca, iar camerile vecine ocupate de martora Isabela Nathanson care declară că n'a auzit nici un șgomot, dovedesc până la evidență că fata Lili Popazu s'a desbrăcat de bună voie până la cămașă și s'a așezat în acelaș pat în care Gorăneanu era deja culcat (vezi răspunsul inculpaților la interogatoriul făcut în ședință) aceasta foarte probabil din cauza curiozității ei firești și a simțământului de imitațiune inerent naturilor hysterice, văzând cele ce se petrece în patul vecin la Nelly Bozianu, astfel că și aci nu există cea mai mică dovadă că Gorăneanu, autorul principal, ar fi exercitat asupra ei acte de natura aceloră cerute de legiuitor prin art. 264-cod. pen ;

Că e natural, firească, și o consecință logică că Gorăneanu în asemenea situațiune să fi încercat în urma tuturor celor petrecute să poseadă pe tovarășa sa de petrecere și de pat, și că în acest scop prin diferite desmerdări, escitări, îmbrățișări și chiar mici presiuni, în urma declarațiunei că «nu vreau» și «nu se poate» ce Lili Popazu făcea, a putut să 'i producă echimozele ce actul medico-legal constată pe corpul ei, echimoze a căror natură, după cum se constată din cele relatate de către d. medic-le-

rească era de a fi dusă cât mai curând acasă. Și cu atât mai mult grija și teama ei a devenit mai mare, cu cât află acasă la Bozianca, de la copiii aceștia, Linica și Georgică, că fratele său Emil însoțit de vecinul ei D. G. Popescu, o căutase pe acolo între orele 12—12 jum.

Deci, ea vedea, nu numai că cei de acasă erau îngrijiiți și mirați de lipsa ei, la o oră așa de târzie, dar văzând că ea nu se mai întoarce, o și căutaseră pe la Bozianca. De aceea Lili Popazu se rugă perzistent atunci de Bozianca ca să o conducă imediat acasă. Instrucția stabilește în mod complet, că aceste cereri și insistențe ale ei de-a fi dusă cât mai curând acasă, le-a făcut în modul cel mai hotărât și mai puternic. Copiii Bozienței, Georgică și Linica, arată în declarațiunile lor, că Lili Popazu, când a sosit atunci noaptea, cerea să fie dusă acasă. Insuși inculpatul Nelly Bozianu, arată de repetate ori, în interogatoriul său, că Lili Popazu cerea perzistent să fie dusă acasă, că: „Lili cerea să fie dusă acasă fiindu-i frică de mama sa“. De asemenea inculpatul Gorăneanu arată și el în interogatoriul, că Lili cerea să fie dusă acasă.

E evident deci, e în afară de ori-ce discuție, că Lili Popazu numai la hotel nu se gândea. Minte ei de copilă, obosită, amețită și preocupată de grija celor de acasă, nu avea de cât un singur gând, iar cuvintele ei nu exprimau de cât aceiași idee: de a fi dusă acasă.

Ce fac însă inculpații? Profitând de starea deprimată, fizică și intelectuală, a acestei fete de 15 ani și 10 luni, sub pretextul de-a o conduce acasă, o conduc în camera unui hotel. Plecând din str. Romulus, de la locuința Bozienței, ei trec pe la hotelul „Londra“ din apropiere, tocmește o cameră cu 2 paturi, o plătesc mai dinainte, conduc pe față înăuntru sub motivul de-a lua câte-o cafea spre a le trece amețeala, închid camera cu cheia, sting lumânarea și pe când într'un pat Bozianca și cu Zane își satisfăceau, în prezența nevinovatei copile, simțurile lor nerăbdătoare și inflăcărâte, în cel-l'alt pat Gorăneanu se lupta cu nefericita Lili Popazu, care cu toată oboseala și deprimarea sa fizică, avu

gist prin același act, pot fi produse cu înlesnire și fără întrebuintare de forță mare, cu alte cuvinte simpla comprimare cu mâinile poate să le producă, ceea-ce dovedește până la evidentă, că în asemenea împrejurări este neverosimilă alegația cum că inculpatul ar fi încercat să o poseadă prin violență;

Că dacă la aceasta se mai adaugă și faptul că dela grădina Transvaal și până la berăria Căpitanul din strada Academiei Lili Popazu a venit în trăsură, stând pe genunchii lui Gorăneanu; că în parcursul drumului Gorăneanu declară că a ciupit-o, ceea ce de altfel nu poate fi pusă la îndoială mărturisirea lui, căci știut este că modul de manifestare a dragostei către cine-va se raportează dela om la om și că ținând seamă de gradul de cultură al inculpatului și de situațiunea în care se găseau, mărturisirea lui nu poate să nu fie ținută în seamă și că deci prezența echivozelor aflate pe corpul lui Lili Popazu se explică foarte ușor, cu atât mai mult cuvânt cu cât, dacă violență ar fi fost și dacă ea nu ar fi ajutat și încurajat prin buna ei voință poftele inculpatului, incontestat că ar fi sărit din pat strigând, și ar fi eșit din cameră afară, a cărei ușă era descuiată, după cum s'a constatat și s'ar fi pus în acest mod la adăpost de a 'i se aduce injuriile pretinse și pus în evidență mijloacele de culpabilitate ale inculpatului și complicilor săi, ceea-ce nu rezultă nici din ordonanța d-lui judecător de instrucție și nici din instrucțiunea urmată în cauză;

Considerând că este dovedit că la ora 5 dimineața, eșind din hotel, Gorăneanu a condus pe cele două femei până la locuința lui Nelly Bozianu, unde în ziua de 29 Iunie dimineața, Lili Popazu a fost văzută și a vorbit cu martora Maria Georgescu, care face declarațiune că a văzut-o veselă, pudrându-se la oglindă și cântând un vals, ceea-ce dovedește până la evidentă că conștiința ei era împăcată și că purtarea ce o avusese în decursul nopții 'i părea corectă și firească, ceea-ce constituie pentru trib. o dovadă mai mult, pe de o parte, de lipsa simțului pudoarei și a demnității ei, iar pe de alta a faptului că nu s'a exercitat asupra ei acte cari să stabilească atentatul la pudoare, exercitat cu violență, fie materială, fie morală; astfel încât—cauza sinuciderei acestei fete trebuie atribuită unor alte împrejurări decât acelor alegete;

puterea să se lupte cu brutalul său atentator. Instrucția stabilește că inculpații Gorăneanu și Z. P. Grigore, cerând la hotelul „Londra” o cameră cu 2 paturi, Zane o tocmește, plătind-o mai dinainte; că ei au rămas în acest scop mai în urmă, Bozianca ducând la braț pe Lili Popazu; că ei s’au înscris la hotel sub numele falș de Ionescu și Grigorescu, toate aceste fapte și constatări rezultând parte din însăși declarațiunile inculpaților, parte din arătările martorului Dumitru Georgescu chelner la hotelul „Londra”. Tot acest martor mai arată că inculpații au închis ușa și ferestrele, au stins lumânarea, și că trecând pe lângă acea cameră mai târziu, pe la ora 3, a auzit suspine și plânsul înăbușit, precum și de 3 ori vorbele: „*nu se poate*”; că fiind noapte și liniște, a putut foarte bine distinge și plânsetul și vorbele. Și inculpatul Gorăneanu contrazicându-se în mod flagrant mai în urmă, are îndrăzneala de-a spune la primele cercetări, că fata „Lili avea mare bucurie de-a merge la hotel!”

Dar faptul violenței se mai stabilește și din arătările însăși ale inculpaților. Ast-fel Nelly Bozianu declară în întrebătorul său că „fata încontinuu s’a luptat”. Insuși Gorăneanu, atentatorul, recunoaște că fata „s’a opus, că ținea picioarele lipite, spunând și jurându-se că e fată mare”. Dar iată ce zice martorul D. G. Popescu, același căruia nenorocita Lili Popazu i s’a confesat în ajunul sinuciderei: „că ea a început să plângă, că s’a opus, că l’a rugat în genunchi, dar Gorăneanu nu a lăsat-o, ci a nenorocit-o”, declarație ce coincide cu aceea făcută de același martor la primele cercetări. Dacă copila nu a țipat puternic,—de oare-ce plânsete și mici țipete au fost,—cauza este că ea nu mai avea forțele necesare. De alt-fel ușa și ferestrele erau închise. Ea s’a luptat spre a-și salva fecioria, până când învinsă de oboseală, inculpatul a săvârșit în mod incomplet—de oare-ce fata a rămas virgină,—actul său bestial; cămașa copilei, care poartă urme de spermă,—după cum demonstrează d. medic legist—dovedește aceasta. Dar însuși faptul că fata a rămas virgină este o probă de lipsa consimțământului său, o probă că ea s’a luptat.

Instrucția mai stabilește că la hotel, copila Lili Popazu nu s’a dez-

Că deci este dovedit cu suficiență că Gorăneanu și Zane nu a cunoscut de loc pe cele două femei înainte de seara în care s’au săvârșit faptele expuse;

Că între ei nu a fost nici o înțelegere ca prin manopere violente să ademenească pe fata Lili Popazu a merge la otel unde Gorăneanu să poată săvârși asupra ei delictul ce ’i s’a imputat;

Că nu ’i s’a administrat de inculpați, nici alcooluri și nici narcotice care să o facă să-și piardă dreapta judecată și nici s’a exercitat asupra-i vre-o violență fie materială fie morală și că dacă această fată a consimțit să petreacă împreună cu inculpații o noapte întreagă, astfel cum s’a expus mai sus, aceasta a făcut-o din propria ei voință și nesilită de nimeni;

Că, așa fiind, delictul imputat lui Gorăneanu este cu desăvârșire lipsit de elementele constitutive ale atentatului la pudoare cu violență și deci urmează să fie achitat;

Considerând că în ceea-ce privește pe Nelly Bozianu și Zane P. Grigore, inculpați ca complici ai lui Gorăneanu, pe baza art. 50 al. II cod. penal în coprirea următoare: «Vor fi pedepsiți ca complici aceia cari cu bună știință vor fi ajutat sau vor fi asizat pe autorul sau pe autorii acțiunii, în faptele cari au pregătit-o sau a înlesnit-o, fără prejudiciul pedepselor cari sunt prevăzute pentru autori de comploturi sau...» dănsii urmează să fie achitați conform principiului că acolo unde nu e autor principal, nu poate fi complici.

Pentru aceste motive, tribunalul achită pe preveniți.

Semnați: D. A. Mavrodin, Gr. Călinescu, G. Robescu.

Iată și decizia Inaltei Curți de Casație:

Asupra motivului I de casare:

«Exces de putere, violare și greșită aplicațiune a art. 264 cod. pen; eroare groșieră de fapte și nemotivare.

«Curtea de apel stabilind faptele și apreciindu-le în raport cu legea, denaturează

brăcat; această legendă inventată de inculpații, ca multe alte legende create de dânsii în interesul apărării și al scuzării brutalei lor fapte, a fost înjghebată de ei, în acelaș scop, de-a pune într'o lumină urâtă și imorală, conduita nevinovatei copile. Căci în adevăr, dacă de bună voia ei ar fi mers la hotel și dacă de bună voie ea s'ar fi dezbrăcat, atunci atentatul făptuit de inculpatul Gorăneanu, își micșora proporțiile cu toată violența lui. Susținerile lor însă, sunt de o complectă și îndrăzneată rea credință. În adevăr, însuși Gorăneanu arată în interogatoriul său că „femeile nu voiau să se desbrace”. De asemenea inculpata Nelly Bozianu declară la primele cercetări că: „fata nu s'a dezbrăcat”, revenind la urmă în interogatorul luat. În afară de acestea mai sunt declarațiunile copiilor Boziencei, Georgică de 15 ani și Linica de 12 ani, cari arată că a doua zi de dimineață, când mama lor s'a reîntors acasă împreună cu Lili, aceasta părea obosită și nedormită, *având rochia șifonată*, din care cauză a încălzit un fier și a călcat-o. Deci, dacă ea s'ar fi dezbrăcat la hotel, n'ar fi avut rochia șifonată; aceasta este o probă că atentatul cu violență s'a comis asupra ei fiind îmbrăcată. Dar proba probelor, care stabilește violența în modul cel mai evident și indiscutabil, este actul medico-legal. El constată următoarele leziuni pe corpul copilei Lili Popazu în locurile caracteristice atentatelor la pudoare cu violență: „pe brațe, ante-brațe, mâini, și coapse se găsesc împrăștiate 20 de mici vânătaii, a căror mărime variază de la aceia a unui bob de linte, până la o monedă de 2 lei. Aceste echimoze după sediul și caracterele lor, trebuie să fie rezultatul comprimării cu mâinele a acestor părți, în timpul unei lupte sau rezistențe. Ast-fel de echimoze se produc cu multă înlesnire și fără întrebuițare de o forță mare, prin comprimarea cu mâinele a acestor părți, mai cu seamă la persoane a căror țesuturi sunt delicate, cum sunt la femeii. Ea nu este deflorată. Pe cămașa sa se găsesc pete de spermă și urme de sânge. Urmele de sânge provin din începutul menstruației. (Raportul medic-legalist Minovici). Prezența acestui sânge pe cămașe a făcut poate pe fată să creadă că a fost dezonorată.

prin exces de putere caracterul lor legal, cum vom demonstra. Ea precizează eronat elementele delictului, față cu dispozițiunile formale ale textului.

«Curtea ajunge la soluțiunea dată reținând greșit faptele, și înlătură acte din care rezultă că ceea ce mi se impută nu cadrează cu nici un text de lege și apoi nici măcar motivează pentru ce eliminează constatările indicate în sentința trib. care au dovedit neculpabilitatea mea».

Având în vedere că, prin decizia supusă recursului, Ștefan Gorăneanu este condamnat la un an închisoare conform art. 264 alin. 1 comb. cu art. 60 cod. pen. fiindcă el a cercat să comită un atentat cu violență la pudoarea copilei Lily Popazu, iar pe Nelly Bozianu fiindcă cu bună știință a înlesnit pe Gorăneanu a comite atentatul;

Având în vedere că Curtea de apel narează în mod minuțios diferitele fapte petrecute în seara de 28 Iunie, anul 1901, pe de o parte între Nelly Bozianu și defuncta Lily Popazu, și St. Gorăneanu, și Zane pe de altă parte, și afirmă că Ștefan Gorăneanu a atentat la pudoarea defunctei fete Lily Popazu cu violență;

Considerând că neputându-se critica decizia Curței de apel în cât privește faptele ce ea narează și constatările, precum și a ideii și a scopului preconcept, precum le narează, și primind chiar însăși acele fapte nu numai singurate ci și în totalitatea lor, este a se ști dacă ele ne înfățișează faptul de atentat la pudoare cu violență conform art. 264 al. 1 cod. penal;

Considerând că în această privință nu poate fi îndoială că analizarea și caracterizarea faptelor constatate spre a ști dacă ele înfățișează elementele juridice ale delictului imputat este o lucrare de drept pe care are a o controla și face și Curtea de casație, căci altfel sentințele și deciziile în materie penală nu ar fi supuse cenzurii Curței de Casație; că aceasta însă nu poate fi, fiindcă atât pentru constatarea elementelor juridice ale faptului imputat, cât și pentru motivare, sentința sau decizia instanței de fond este supusă cenzurii Curței de casație;

Considerând că, în speță, fiind vorba de atentat la pudoare, săvârșit cu violență,

În acelaș timp, în care se petreceau toate aceste fapte la cari Nelly Bozianu a dat un culpabil ajutor: mergerea la grădină, la berărie și la hotel, acasă la d-na Popazu, mama nfericitei copile, domnea neliniștea cea mai mare. Absența așa de neobicinuită și la o oră așa de înaintată a copilei Lili,—fapt care pentru prima oară în viață 'i se întâmplase,—era de natură a produce grijile și temerile cele mai mari. De și conduita aparentă de până în prezent a Bozienței nu le dăduse nimic de bănuț, totuși o presimțire urâtă le îngreuiă sufletul. Pentru a-și ușura grija, fratele copilei, împreună cu D. G. Popescu, vecinul și prietenul său, se duc de o caută pe la ora 12 ½ noaptea, la Nelly Bozianu acasă; spre marea lor surprindere, ei află de la copiii Bozienței că ea nu se reîntorsese încă acasă; aleargă într'un suflet pe la o doamnă Cerchedi din strada Romană, rudă a Bozienței, dar și aci află că ea nu fusese pe acolo. Se reîntorc din nou pe la ora 2 jum. la locuința Bozienței, unde află cu mirare că Nelly Bozianu cu Lili fusese pe acolo și a plecat imediat spre a o conduce acasă. Ajuși acasă pe la orele 3 din noapte, constatară că fata nu se reîntorsese încă. Nu știa sărmana și crud lovită familie, că în acel timp, nenorocita lor copilă, dusă fără voia ei, prin amăgire și surprindere în camera unui hotel, se zbătea în brațele atentatorului ei Gorăneanu, apărându-și fecioria, pe când Bozianca, femeia căreia îi încredințase cinstea copilei sale, se zbătea într'un alt pat gustând în mod impudic, în fața copilei, din plăcerile unei nopți de orgie.

Concluzia se știe care a fost: înfortunata copilă neștiind că a scăpat virgină din lupta disperată ce a avut cu atentatorul ei, crezându-se dezonorată și nenorocită, aflată de cei de acasă cărora le mărturisise cele întâmplare, certată cu drept cuvânt de fratele și mama ei, și stăpănită de un rar sentiment de pudoare și de înaltă morală, își trage a doua zi după atentat, un glonte de revolver în inimă. Sub impresia penibilă a rușinei și a durerii morale, ea nu-și mai putu suferi existența; și ea, copila de 16 ani, a preferat moartea, unei vieți dezonorate. Sinuciderea ei este dez-

Curtea de Casație n'are a se opri în fața concluziei ce se afirmă de Curtea de apel că este atentat la pudoare cu violență, ci are a controla și temeinicia acestei concluzii afirmate, și în deosebi în ce mod e motivată decizia pentru constatarea elementului violenței cerută de art. 264, cod. pen., căci și violența ca să existe trebuie nu numai a constata oare care fapte pe care ori-cum instanța de fond ar putea să le considere ca constituind violență; că violența ca condiție juridică în cât privește aplicarea art. 264 n.l. I consistă nu numai în oare-care fapte din partea cuiva, ci și în condiția fizică—psihică a aceluia asupra căruia se exercită violența, astfel că dacă persoana, obiectul atentatului, consimte, de violență în sensul juridic nu poate fi vorba;

Considerând că fiind constant că defuncta Lily Popazu consimte la toate propunerile, la toate seducțiile, participă de bună voe la diferite petreceri prin restauranturi până la ore înaintate și primește a se culca cu Gorăneanu într'o odă de la otel, fiind în aceiași odă și acea Bozianu care 'i-a servit ca mentor pe povârnișul imoralității, pleacă de la otel și nu se plânge la nimeni că violență s'ar fi exercitat asupra ei; că în toate acele împrejurări, când însă-și victima primește și capitulează, ea a consimțit și nu se întrevece cum ar putea fi vorba în acele împrejurări de atentat la pudoare cu violență;

Considerând că admitând cu Curtea de apel că violența ar fi nu numai materială ci și morală, cum s'ar putea zice că există violență când persoana mai mare de 15 ani asupra căreia s'ar fi exercitat violența nu se opune și consimte;

Considerând că dacă Curtea susține că ar fi violență morală și materială, pentru că voința victimei de a rezista ar fi fost slăbită prin băuturile ei oferite, prin echimozele constatate pe corpul victimei și prin sinuciderea ei, obiectăm că mijloacele narcotice oferite victimei nu i-au micșorat nici adormit voința, pentru că e constant că victima s'a putut opune la desăvârșirea pe deplin a atentului; că echimozele se explică în mod natural în împrejurările date prin deslănțuirea pasiunilor, și hărțuiele urmate care nu denotă violență; iar sinuciderea ca fapt posterior nu confirmă aceia ce Curtea afirmă că ar fi aducând o dovadă mai mult că atentatul s'a săvârșit fără vo-

mințirea cea mai puternică și mai strălucitoare ce ea aduce după moarte cinicilor ei calomniatori,—inculpații.

Dacă această copilă de 16 ani neîmpliniți, ar fi fost așa de imorală în vorbe, în gesturi și în apucături, după cum o descriu inculpații, în scopul de a și micșora răspunderea josnicei lor fapte, lesne 'i-ar fi fost, ca în urma observațiilor,—de alt-fel destul de legitime—ce a primit de acasă, să apuce calea imoralității, a prostituțiunei, de cât să-și curme viața la o etate atât de fragedă. Avea în favoarea ei tinerețea, sănătatea și frumusețea. Dar ea a preferat o moarte vie, de cât o viață moartă.

Și după cum am arătat la început, aceasta este dovada cea mai eloquentă a înaltului și rarului ei simț moral!

IV

Să trecem acum la cestiunea de drept. Examineate din punct de vedere social, delictele și crimele de atentate la pudoare prezintă o deosebită gravitate în ceea ce privește morala și ordinea publică. Neliniștea, dezordinea și dezonoarea ce ele aruncă în pacea morală a familiilor, a făcut pe legiuitorii timpurilor vechi și moderne, ca să ia măsurile cele mai severe pentru reprimarea lor. Intervenția legii penale în asemenea materie, zice Garraud „poate fi considerată sau ca un mijloc de a moraliza pe om, forțându-l de a și reprima propriile sale pasiuni și de a trăi conform demnității omenești, sau ca un mijloc de apărare, de conservare a moralității publice, baza civilizației, prevenind vițuriile și relele, cari turbură și compromit buna ordine în societate și în familie“. (Droit pénal, vol. 4).

În țara noastră, de cât-va timp, ca o probă a depravațiunei moralurilor, asemenea delictes și crime: ațâțarea la desfrări ca și atentatele la pudoare cu sau fără violență, comise în special asupra minorilor, au luat proporții destul de mari.

Proxenetismul, prostituția clandestină și neclandestină, concubinatele, destrăbălările sexuale, ca și literatura pornografică, străină sau națională, au început să se întindă cu iuțeala unei boli contagioase. Această stare de insalubritate morală, trebuie să dea de gândit parchetului, mai mult de cât parchetului, poliției, și mai mult de cât tuturor, legiuitorilor noștri. Criza morală prin care trecem, are nevoie de o igienă a moravurilor și a spiritului.

Câte imoralități revoltătoare nu se petrec în societatea noastră, dar cari nefiind prevăzute de lege, judecătorii sunt nevoiți să tacă, neavând armele legale necesare contra lor!

Înța ei, pentru că în această direcție ne aflăm în domeniul fantaziei și a impresiilor triste ce ne sugerează sinuciderea unei tinere; că, din contră, având în vedere numai precum și trebuie, faptele petrecute de la plecarea defunctei de la căminul părintesc și până la reîntoarcere, fără a ne influența de impresiile acelei sinucideri, ele nu implică nici nu dovedesc atentatul cu violență săvârșit, iar sinuciderea are a fi considerată, ori-care ar fi explicația, ca un fapt care n'are a servi întrun nimic pentru caracterizarea juridică a faptelor petrecute înainte între Gorăneanu și defuncta;

Considerând că neputând fi atentat la pudoare cu violență, urmează a se casa decizia, și aceasta fără trimitere, de oarece nefiind vorba de constatare de fapte sau da constatarea altor fapte, ci de aprecierea juridică a faptelor constatate, și dacă ele nu înfățișează elementul necesar pentru aplicarea art. 264 al. 1 cod. pen. ce se impută care ar fi necesitatea a mai trimite cauza la instanța de fond, pentru ca și aceasta să nu aibă alt-ceva a declara decât că nu este condiția substanțială pentru imputare, adică a violenței; astfel că în acest caz ne aflăm în termenii art. 40 a legii Curței de casație spre a nu mai trimite.

Pentru aceste motive, casează fără trimitere.

La cei vechi nu se făcea distincția între imoralitatea și penalitatea unui fapt și ori-ce infracțiuni de asemenea natură se reprimau cu pedepsele cele mai severe. Legiuitorii vechi, stăpâniți la început de dorința de-a reforma moravurile, iar mai în urmă sub influența ideilor religioase, confundau actele de violență și de corupțiune, cu toate actele de libertinagiu, cu toate imoralitățile și actele rușinoase, cari degradează pe om și pe cari morala le dezaprobă. Nefăcând deosebirea între drept și morală, vechiul drept german coprinde dispozițiuni și pedepse cu mult mai mari și mai severe de cât însuși dreptul canonic și vechiul drept francez. Astăzi, mai toate legiuirile moderne fac deosebire între drept și morală. Și dacă ori-ce fapt penal este în acelaș timp și imoral, nu ori-ce fapt imorală este și penală. De și morala și dreptul au acelaș scop: perfecționarea omului și a societăței, căile lor însă sunt diferite, zice Ahrens. (*Droit naturel*).

După legiuirile moderne, cee-ce caracterizează delictul sau crima de atentat la pudoare, ceea-ce legea socială a voit să pedepsească mai mult, este întrebuițarea violenței.

Doctrina și jurisprudența modernă ezitând la început, a sfârșit prin a considera, că și *violența morală, pe lângă violența fizică, materială*, este suficientă pentru ca asemenea fapte să fie pedepsite de lege; că deci nu e nevoie numai de cât de forța brutală, pentru îndeplinirea atentatului. Ceea-ce legea a voit să reprime este faptul de-a fi abuzat de o femeie, contra voinței ei, de-a fi violat libertatea persoanei sale, dezonorând-o fără voia ei. În civil chiar, un contract este anulabil când e vițiu de consimțământ. Mai mult decât atât jurisprudența cea mai nouă, (Daloz, supl. repert. tom. I; Garraud, *Droit pénal*), a confirmat în mod general, că, faptul de-a abuza de o femeie, fără consimțământul ei, constituie crima de viol, chiar atunci, când nu a avut loc nici violență fizică, nici violență morală, ci numai: surpriză, înșelăciune, manopere frauduloase, sau întrebuițare de narcotice, pentru că, și în asemenea cazuri, ea a fost lipsită de libertatea obicnuită a voinței sale.

În acest sens sunt foarte numeroase deciziunile casației franceze din ultimul timp, și aceasta cu atât mai mult, când e vorba de persoane minore, (Daloz, supl. repert. tom. I; Daloz, code pénal), cum e cazul cu Lili Popazu, care nu avea de cât 15 ani și 10 luni.

Examinând articolul 264 din Codul penal român și 332 din Codul penal francez, observăm în primul loc, că legiuitorul român ca și cel francez, când e vorba de atentate la pudoare, dintr'un interes de înaltă morală, pedepsește cu aceeași pedeapsă, nu numai actul săvârșit, ci și actul încercat, tentat numai, confundând ast-fel execuțiunea faptului cu simpla lui tentativă. Faustin Hélie zice că: „ajunge un singur fapt, un singur gest, pentru a-l constitui; este imposibil a distinge diferitele faze ale execuțiunei sale; începutul acestei execuțiuni, este prin el însuși, un atentat la pudoare îndeplinit. Chiar când tentativa este urmată de dezistare, atentatul prezintă aceleași caractere și produce aceleași efecte: violența și ultragiul”. (*Théorie du Code pénal*). Garraud la rândul său, interpretând sensul art. 331 și 332 Codul penal francez, 263 și 264 al nostru, zice: „îndată ce există un început de execuțiune, atentatul există, el este îndeplinit, pentru că pudoarea a fost ofensată; deci în această materie, tentativă nu există, de oare-ce tentativa și săvârșirea faptului au aceleași caractere și constituie aceeași infracțiune”. (*Traité théorique et prat. du droit pénal vol. 4*).

Aplicând acum aceste principii, stabilite în mod uniform de doc-

trină și de jurisprudență, la cazul ce ne preocupă, vedem că atentatul la pudoare prin violență, făptuit de inculpatul Ștefan Gorăneanu, întrunește în mod complex toate elementele cari alcătuiesc existența lui penală. Ne preocupându-ne de detaliile faptului în sine, de oare-ce ele au fost enumerate mai sus, stabilim, după cum rezultă din întreaga instrucție făcută în cauză, un ultragiu violent făcut asupra victimei Lili Popazu. Constatările de fapt unite cu constatările medicale, stabilesc în mod precis hotărât și evident, nu numai întrebuițarea violenței morale, — amăgire, inducere în eroare, surprindere, manopere, — dar și întrebuițarea celei mai brutale violenți fizice, materiale. În comiterea acestui atentat, inculpatul Ștefan Gorăneanu, autorul principal, a fost azistat și ajutat, în prepararea și înlesnirea săvârșirii atentatului, de inculpații: Nelly Bozianu și Z. P. Grigore. În drept și în fapt, situația lor penală este aceea de complici, în sensul art. 50 al. II din Codul penal. În adevăr, ce este complicitatea ? și cari sunt elementele necesare pentru a fi cine-va complice ?

Trébuetien, în cursul său de „Drept criminal“ zice : „complicitatea rezultă din fapte secundare, accesorii faptului principal și cari rămân independente de acest fapt, cu alte cuvinte, ori-ce participare indirectă la comiterea unei infracțiuni. Participarea directă face să dispară complicele, lăsând loc coautorului“. Mai mult de cât atât, acest autor susține, că în complicitate, e vorba de o materie, unde legea face abstracție de intențiune, destul ca cine-vă să fie azistat, sau să fi dat ajutorul său cu știință și cunoștință de cauză. În acest sens găsim în Dalloz, o deciziune prin care se hotărăște că în delictul de atentat la pudoare nu e nevoie ca și complicele, care a înlesnit actele de violență, să fi cunoscut precis scopul autorului principal. (Cod. pénal).

Garraud, la rândul său (vol. II pag. 387. urm.) arătând că faptul de complicitate coprinde în el două elemente : moral și material, adică cunoștința criminalității faptului și voința de-a lua parte la comiterea lui, arată că autorul și complicele, de și având intențiuni diferite se asociază la o operă comună. Dalloz în „Jurisprudence générale“ arată că : „complicitatea nu e un fapt ci o calificățiune legală dată faptelor. Simplul fapt al *acompanierii criminalului* în momentul acțiunii, sau a *acompanierii victimei*, pe lângă autorii crimei sau delictului, constituie complicitatea“. (Dalloz, Cod. pénal).

Tot în Dalloz se arată, că : „este complice și acela, care *ajută* sau *azistă* pe autorul acțiunii, numai în faptele cari au *preparat'o* sau a *facilitat'o*“.

În fine tot în lucrarea acestui autor găsim următoarea importantă jurisprudență, că : „într'o acțiune de complicitate la viol, nu este nevoie de a se enunța că acela care s'a făcut culpabil de complicitate, a lucrat cu știință ; această cunoștință rezultă destul de suficient din însăși *azistența* ce a dat autorului violului, căci ar fi fără senz de a presupune că el a ignorat crima“. (Dalloz, Cod. pénal).

Aplicând acum principiile doctrinei și ale jurisprudenței expuse mai sus, la faptele de complicitate ale inculpaților : Nelly Bozianu și Z. P. Grigore, vedem că ele intră cu prisosință în termenii art. 50 al. II din Codul penal. Referindu-ne la expunerea detaliată a faptelor, făcută în partea a treia a ordonanței noastre, constatăm, că atât Nelly Bozianu, cât și Z. P. Grigore, prin rolul important ce ei l'au jucat în comiterea acestui atentat la pudoare, au preparat și înlesnit făptuirea lui. Natural, că din punct de vedere al aprecierii instanței de fond, rezponzabilitatea Nelly Bozianu este cu mult mai mare, ca una care, prin etatea și situațiunea

ei de conducătoare a copilei Lili Popazu, putea să înlăture săvârșirea atentatului.

Ne mai rămâne un singur punct de lămurit, acela referitor la calificarea penală a faptului, din punct de vedere al pedepsei deci al competenței. Complicitatea lui Z. P. Grigore și a Nelly Bozianu, este ea de natură, a constitui circumstanța agravantă prevăzută de art. 265 din C. p. cu alte cuvinte asistența sau ajutorul dat de ei este acela prevăzut de acest articol? Regulele generale ale complicității, zice Garraud, se aplică și aceluia, cari iau parte ca autori sau complici, la comiterea unei crime de atentat la pudoare cu violență. Însă art. 333 (art. 265 C. p. român) consideră ca o *circumstanță agravantă*, ajutorul dat de una sau mai multe persoane la făptuirea crimei. Trebuie să distingem pentru aceasta două situațiuni: 1) când *complicele* se mărginește a *prepara* sau a *îlesni* crima, și 2) când *complicele sau autorul* concură real și direct la *săvârșirea* faptului. În primul caz, participarea nu este o circumstanță agravantă a atentatului, dar ea devine în al doilea caz. În adevăr, ceea ce a avut în vedere art. 333 (265 C. p. român) drept o circumstanță agravantă, este concursul simultan al mai multor persoane, ajutându-se între ele, fie pentru a învinge rezistența victimei, când e vorba de un viol sau atentat la pudoare cu violență, fie pentru a și satisface rând pe rând pasiunea lor, când e vorba de atentatele propriu zise. Redusă la acești termeni, circumstanța agravantă, care rezultă din pluralitatea de culpabili, se justifică prin aceea, că ea face atentatul mai odios în execuția sa, și mai funest în urmările sale. (Garraud, vol. 4, Faustin Hélie, vol. 4). Dalloz în codul său penal adnotat, ne arată că: „este de regulă în materie de viol sau atentat la pudoare cu violență că ajutorul unei simple complicități, nu aduce agravațiunea pedepsei art. 333, această agravațiune neavând loc de cât atunci când e vorba de ajutorul dat de cine-vă în calitate de coautor“. (op. citat). De asemenea acelaș autor în „*Supplément au répertoire*“ zice că: „trebuie să ne păzim de-a confunda ajutorul, care constituie circumstanța agravantă a art. 333 (265 C. p. român), cu ajutorul care constituie complicitatea“ (loc. cit). În fine Blanche, cu autoritatea lui cunoscută, ne spune următoarele în această privință: „asistența, care atrage după sine agravațiunea pedepsei, este aceea care contribuiește în mod real și direct la *săvârșirea* faptului; — aceea însă care nu cooperează de cât la faptele cari *prepară și îlesnesc* crima, nu poate avea această urmare“. (Blanche, vol. 5 pag. 144). În adevăr dacă nu s'ar face această deosebire, atunci ar urma, ca toate cazurile de atentate la pudoarea cu violență, prevăzute de articolul nostru 264 cod. penal, unde ar fi un complice sau mai mulți, să intre în prevederile art. 265 c. p., cu alte cuvinte să nu mai poată exista complicitate propriu zisă, în termenii art. 50 al. II cod. pen. când e vorba de atentate la pudoare cu violență.

Urmează de aci, că aplicând această interpretare și justă și logică, faptului de complicitate, pus în sarcina inculpaților Nelly Bozianu și Z. P. Grigorie, ca unul ce nu constituie circumstanța agravantă din art. 265 c. p. să aplicăm acestor complici regulele generale ale complicității prevăzute de art. 50 al. II c. p.

VIII.

AFACEREA BANCHERULUI URBAN

Cuprinsul.

In fapt. Bancherul Urban din Galați. Antecedentele sale. Actul de gaj al lui Alecu Pavel, Amplificarea și schimbarea actului conceput de D-l Pavel Macri, de către inculpatul Urban. Notificarea actului de gaj. Solvabilitatea lui Alecu Pavel până la facerea actului de gaj. Convențiunea dintre Alecu Pavel și inculpatul Urban la facerea actului de gaj. Susținerile lui Alecu Pavel și ale inculpatului Urban în această privință. Goana după contractarea unui împrumut a lui Alecu Pavel înainte de facerea actului de gaj. Manoperile inculpatului Urban spre a înșela buna credință a lui Alecu Pavel. Declarațiunile martorilor Galați și Haralambescu. Actul de gaj făcut de inculpatul Urban constituia în realitate un *act de cesiune*. Existența prejudiciului cauzat lui Alecu Pavel. Abuzul de încredere făptuit de inculpatul Urban în dauna reclamantului Alecu Pavel. Polița de 1000 lei semnată de Alecu Pavel și girată de Colonel Isvoranu și Căpitan St. Ionescu. Scontarea ei la inculpatul Urban. Refuzul de a o restitui celor în drept.

In drept. Admisibilitatea probei cu martori la actele autentice. Art. 1173 și 1191 c. civ. Doctrina și jurisprudența. Escrocherie simplă și escrocherie calificată. Art. 332 și 338 c. p. Abuz de încredere.

In note. Decizia Curții de Apel din Galați pronunțată în această afacere în urma apelului făcut de Procurorul General local.

Inculpatul Alexandru I. Urban, fost acum 12 ani mic funcționar, iar astăzi mare bancher, are specialitatea afacerilor veroase. Din această cauză, el este veșnic în judecată cu aceia cari au avut daraveri cu el. În dorința lui lacomă de câștig, cu toată inteligența sa naturală plină de perversitate și cu toată prudența sa de a nu depăși marginele codului penal, a căzut de mai multe ori, prin faptele sale, în prescripțiunile acestui cod.

În treacăt numai menționăm afacerea minorului I. Strat, în care cu îndrăzneala unui adevărat delinquent, a exploatat în mod neuman, pasiunile și slăbiciunile acestui copil nevârștnic; pentru acest fapt atât Tribunalul cât și Curtea de Apel din Galați, au condamnat pe Urban la 6 luni și o zi închisoare; sentința rămânând definitivă, a fost atacată de inculpat cu recurs. De asemenea a mai fost condamnat de Tribunalul Covurlui, prin hotărârea No. 365 din 18 Iunie 1894 la 15 zile închisoare pentru delictul de abuz de încredere, etc. etc.

Note. Iată decizia Curții de Apel din Galați, pronunțată în această afacere, în urma apelului făcut de Procurorul General local, în contra sentinței achitătoare a Trib. Covurlui:

S'a ascultat Efosina A. Pavel, succesoara și soția părții civile Alecu Pavel, care a declarat că soțul său Alecu, îndată ce a venit de la Tribunal, când a autentificat actul dat lui Urban a căzut bolnav și nu știe ce a făcut el acolo;

S'a ascultat d-l Procuror care a susținut că inculpatul Alexandru Urban este vestit în fapte imorale precum: abuzuri și escrocherii; că Alecu Pavel având daraveri de bani cu Urban și plătindu-i parte din ea i-a rămas dator cu suma de 7,500 lei, pentru care sumă a luat garanții;

Că Alecu Pavel având nevoie de bani, se înțelege prin misiți a se împrumuta din nou și negăsind la alții, merge tot la Urban, acesta convine, de oare ce prima sumă

De altfel conduita imorală și incorectă a bancherului Urban în afacerile sale bănești, este de notorietate publică. Martorul, D-l Colonel Izvoranu, arată în declarația sa, că Ministerul de Război, nu mai primea și nu mai primește pe Urban ca concurent la antreprizele sale, din cauză că se purtase incorect într-o afacere ce avusese cu acel Minister, cerând o diferență de plată, de două ori: odată cu o procură dată altuia și altă dată cerând-o personal. Un alt martor, Vasile Galați, antreprenor, arată de asemenea că: „Urban este un om cunoscut ca fiind de rea credință și care a înșelat pe foarte multă lume din Galați, ruinând pe o mulțime de oameni cinstiți cari s'au încrezut în el.” Iar un alt martor, Neculai Haralambescu, comerciant, arată: „Urban a înșelat multă lume în orașul Galați, din care cauză a făcut milioane în câțiva ani de zile; el a nenorocit pe mulți comercianți; pe unul Petrache Ciochină l'a ruinat; un altul Toma Rădulescu, înșelat de el și ruinat, a înebunit de supărare și a murit în Spital, după ce toată averea i-o răpise Urban prin înșelătorii.” Nu mai vorbesc de afacerile veroase făcute în dauna lui Buzini și Manusî, a lui Moruzi și alții și căroră puțin le-a lipsit ca din doluri civile, cum indulgent au fost calificate de Parchet, să devină afaceri pur penale.

Toate aceste detalii asupra antecedentelor inculpatului Al. Urban am crezut necesar a le pune în evidență, pentru că ele caracterizează pe individ, arătându-l astfel cum este și de ce poate fi capabil să facă și în acelaș timp ele ne vor ajuta în presumpțiunile de bună sau de rea credință, ce vom trage din analiza delictului ce i se impune azi în sarcină, în scopul stabilirii culpabilității sale.

Care este faptul penal care se pune astăzi în sarcina inculpatului Alexandru I. Urban?

Il vom schița la început în câteva cuvinte, pentru ca în urmă să revenim pe larg asupra lui, analizându-l în cele mai mici detalii.

Alecu Pavel, un om bătrân, bolnav și cu o inteligență mărginită, având nevoie de 7500 lei, se adresează și lui Urban, cu care de altfel

era asigurată prin ipotecă, precum și prin polițe și cesiuni de chirie, dar Urban voinde să ia o a doua garanție, se duce la d-l avocat P. Macri care îi face un act de gaj, că prin acel act Alecu Pavel se înțelege cu Urban să-i dea alți 7,500 lei, ceea ce nu i-a dat; că mergând la tribunal a autentificat actul, Alecu Pavel cere lui Urban să-i dea bani, dar acesta îi zice să vie acasă la el să-i dea bani, și ducându-se de mai multe ori nu-l găsește, dar în fine când îl găsește, îi răspunde, că ce bani să-i dea, căci actul întărit de tribunal, este garanție pentru primul împrumut. — Că prin actul de gaj, Alecu Pavel înțelegea că se împrumută cu 7500 lei, iar nu să dea gaj pentru primele datorii care deja erau garantate; — Că martorii ascultați la tribunal, afirmă că a fost învoiala ca Urban să dea 7,500 lei lui Alecu Pavel; că acesta înțelegea în mintea lui să facă un nou împrumut de 7500 lei; că proba cu martori este admisibilă întru a se stabili manoperile frauduloase, — că nu se dovedește că Alecu Pavel a avut intenția de a regaranta vechia datorie, când el caută bani să plătească materiale, ingineri și lucrători, având în lucrare o cazarmă, luată în antrepriză, de la ministerul de resbel, — că înainte de 19 Iunie 1899, Alecu Pavel avea nevoie să plătească datorii; — deci acesta a fost scopul lui ca să ia cu împrumut 7500 lei; — Că faptele lui Urban este o escrocherie, întrebându-l manopere doloase ca să amăgească pe Alecu Pavel, că-i va da bani și în urmă nevoind, a zis, că a luat gaj pentru asigurarea sumei vechi ce-i datora; — În privința abuzului de încredere, este că Alecu Pavel a cerut lui Urban să-i scempte o poliță de 1000 lei, girată de Fănică Ionescu, că primind propunerea l-a dat numai 100 lei, fără a-i mai da și restul sau să-i restituie polița; că polița nu-i s'a înapoiat de cât atunci când a fost forțat de girant, deci depozit a existat;

Că din rapoartele de expertiză se dovedește că registrele inculpatului sunt în așa neregulă în cât nu se poate cunoaște operațiunile lui Urban; — că martorul Fănică Ionescu, afirmă că Urban nu a voit să înapoească polița de cât atunci când a intervenit justiția, deci este un abuz de încredere din care voia să tragă foloase, conchizând a cerut admiterea apelului parchetului general și a se condamna inculpatul Al. Urban cu aplicațiunea art. 332, 333, 323 și 322 combinate cu art. 40 din cod. penal;

avusese adese ori afaceri de împrumut; convin între dânsii ca în schimbul sumei de 7500 lei, ce Urban avea să numere lui Alecu Pavel, acesta să-i dea în gaj, drepturile și acțiunile ce el avea asupra garanției, a reținerilor făcute și a câștigului eventual ce rezultă din o antrepriză ce avea în tovărășie cu Colonelul Izvoranu, de la Ministerul de Război, pentru construcția unor cazarme din raionul Galați. Lucrul astfel convenit și punctele astfel stabilite, rămânea ca Urban să concepeze acest act de gaj, așa fel cum fusese convenția stabilită anterior, între el și Alecu Pavel. Urban însă, spre a nu-și dezminți obiceiurile sale delicioase de a înșela acolo unde era posibil și profitând de starea de slăbiciune intelectuală a clientului său se duce la avocatul Pavel Macri, căruia ascunzându-i adevărul, îl roagă să-i facă un act de gaj, nu conform convențiunei verbale stabilită anterior între el și Alecu Pavel, ci un act prin care Alecu Pavel îi dă în gaj drepturile specificate mai sus, asupra antreprizei cu Ministerul de Război, pentru garantarea unei vechi datorii de 7500 lei.

Din primul moment, vedem intenția frauduloasă a inculpatului Urban; el nu spune avocatului său adevărul în ceea ce privește actul ce avea să închee cu Alecu Pavel; pe când cu acesta, convenția fusese ca să-i numere 7500 lei, în schimbul actului de gaj ce avea să închee, avocatului său îi cere să-i facă un act cu totul de altă natură. Avocatul Pavel Macri, de perfectă bună credință, face clientului său actul dorit. Intenția lui Urban de a înșela pe Alecu Pavel, începe să reiasă încă de aici.

Amplificând și schimbând personal, termenii actului conceput de D-l Pavel Macri, Urban îi dă, intenționat, o redacție echivocă, făcând să creadă pe Alecu Pavel că în adevăr el se va conforma convenției verbale, anterior stipulate, de a-i număra banii.

Actul începe astfel: „*Subsemnatul Alecu Pavel, domiciliat în Galați, declar că pentru garanția sumei de 7500 lei ce dătoresc d-lui Al. Urban constituiesc ca gaj . . etc.*“ La ce se referă acest: „*ce dătoresc?*“

S'a ascultat d-l avocat Poenaru în apărarea făcută inculpatului, susținând că Alecu Pavel devenise în așa stare că, creditul lui se sdruncinase și găsea numai la Al. Urban un credit, însă acesta văzând situația lui Alecu Pavel, se adresează acestuia de a-i pune gaj, partea de garanție ce avea depusă la Ministerul de război, pentru niște lucrări, precum și asupra eventualului câștig, astfel că Pavel a convenit a da actul de gaj, în chestiune, că mergând la d-l avocat Pavel Macri a-i face actul de gaj și spuindu-i ca să arate în acel act izvorul datoriei, acesta li spune că nu e nevoie a se arăta nume ce datorii garantează, cum afirmă d-l Macri sub jurământ, înaintea tribunalului, că prin acest act nu se constituie o nouă datorie, Urban a căutat să se asigure plata vechii datorii,—că apelul părții civile după art 499 cod. civil este nul, întru cât Alecu Pavel, a fost declarat interzis și din actele medicale ce prezintă, rezultă că în momentul când a făcut apelul, starea lui mintală era alterată, așa că nu a putut să-și dea seama de ceea ce a făcut; că în urma acestora, lucrarea la Ministerul de război a încetat, continuându-se de stat în regie.

În privința apelului d-lui procuror, susține că faptul, că Urban ar fi întrebuințat fraudă pentru a obține o siguranță a existenței datoriei, este legitimă, căci își apără a-vere sa.

Că cesiunea ce i s'a făcut pentru garanția de la Ministerul de război, nu mai avea ființă, fiind-că era deja cedată lui Stoicovici și Izvoranu;

Că prin facerea actului de gaj, nu s'a adus nici un prejudiciu lui Alecu Pavel, fără să se mai discute manoperile frauduloase, actul de gaj nefiind notificat Ministerului de război, a rămas nul; că în privința poliției de 1000 lei i-a fost luată de d-l procuror, împreună cu alte acte și nu-i s'a liberat de cât la Septembrie 1899, când a și dat-o lui Fănică Ionescu, girantul ei, și de la care a primit 100 lei, ce-i avansase lui Alecu Pavel, în comptul ei, luând de la Fănică Ionescu și o chitanță pe care o prezintă; deci nu este abuz de încredere, căci nu se dovedește că ar fi pus în circulație acea poliță conchizând, a cerut respingerea apelului și a se confirma sentința apelată;

La o datorie ce-și ia naștere chiar în momentul facerii contractului, sau la o datorie anterioară? Vom lămuri mai în urmă, că acest cuvânt, pretabil la două înțelesuri, a fost intenționat pus astfel în contract, în scopul de a înșela buna credință lui Alecu Pavel, formând una din multe manopere întrebuițate de Urban în facerea acestui contract.

Lesne a fost în urmă lui Urban, ca unui spirit slab ca Alecu Pavel, să-i lămurească că această frază se referă la suma de 7500 lei ce-i datorește din momentul ce-i va număra banii. Ce se întâmplă însă? Urban și Alecu Pavel merg singuri la Tribunal și autentifică actul la 19 Iunie a. c., iar după autentificare, după cum e obiceiul, Alecu Pavel, cerând banii, Urban îi spune, față fiind martorii Galati și Haralambescu, să vină pe la birou la el ca să-i numere; ducându-se la birou și negăsindu-l și ducându-se în urmă acasă, Urban a refuzat să-i numere banii, spunând lui Alecu Pavel, față fiind și martorul Galati, că el făcând acel act n'a înțeles să-i numere 7500 lei, ci să ia o garanție mai mult, pentru o datorie anterioară ce Alecu Pavel avea către el. Vom vedea însă mai la urmă că aceasta nu era de cât numai un pretext și că scopul adevărat al inculpatului a fost de a înșela pe Alecu Pavel cu drepturile ce i se acorda prin acest contract.

Văzându-se înșelat prin asemenea manopere, Alecu Pavel pe de o parte reclamă parchetului, iar pe de altă parte în scopul de a-și apăra avutul și a paraliza efectele actului dat lui Urban, cesionează la 23 Iunie, aceleași drepturi cuprinse în actul de gaj de la 19 Iunie, tovarășu-lui său Izvoranu.

Întâmplarea a făcut ca notificarea lui Izvoranu să fie făcut cu o zi înaintea notificării lui Urban, pentru ca Alecu Pavel să nu fie deposedat de drepturile sale. Nu mai rămâne însă nici-o îndoială că escrocheria era deja comisă, delictul deja consumat.

Parchetul primind reclamațiunea lui Alecu Pavel, o trimite la Instrucție spre a se face cercetări conform art. 45 pr. p., iar după aceste

Curtea

Asupra apelurilor făcute de d-l procuror general și de partea civilă Alecu Pavel, astăzi încetat din viață și reprezentat prin soția sa Efrasina A. Pavel, moștenitoare, contra sentinței tribunalului Covurlui sec. I. No. 389 an. 1900, prin care Al. I. Urban este achitat de delictul de înșelăciune și abuz de încredere;

Ascultând pe d-l procuror în requizițiunile sale, pe parte civilă în cerere și pe inculpat în apărare;

În ceea ce privește delictul de înșelăciune, considerând că din desbateri, din actele produse în instanță și din circumstanțele cauzei, rezultă că în ziua de 19 Iunie 1899, între inculpatul Al. I. Urban de o parte și Alecu Pavel de altă parte, intervine un contract, pe care părțile le intitulează act de gaj, autentificat de tribunalul Covurlui secția I, No. 1720, că prin acest contract Alecu Pavel declară, că pentru garantarea sumei de 7500 lei, ce datorează lui Al. I. Urban, constituie creditorului său ca gaj, toate drepturile și acțiunile ce decurg din două contracte de antrepriză prin care dânsul și colonel Izvoranu, în calitate de asociat, se obligă a executa mai multe lucrări ale Ministerului de război; că în ziua de 25 Iunie Alecu Pavel, prin petițiunea înregistrată la No. 435, se plânge către primul-procuror al tribunalului Covurlui, că Al. Urban după ce a primit la tribunal actul autentificat mai sus menționat, refuză de a-i număra suma de 7500 lei, pe care o garantase prin actul în chestiune, sub cuvânt că acest act ar avea de obiect garantarea altor creanțe mai vechi, iar nu a unui împrumut nou;

Că Alex. Urban, fiind dat în judecată pentru delictul de escrocherie, afirmă că actul de gaj, autentificat la No. 1720 din 19 Iunie 1899, este format în scopul de a sigura o creanță mai veche în sumă de 7500 lei, că astfel a fost înțelegerea dintre dânsul și debitor;

Că aceasta reiese chiar din termenii în care actul este redactat;

Considerând că tribunalul prin sentința apelată, achitând pe inculpat, Curtea în urma apelului procurorului-general și a părții civile este chemată a examina din nou

prime cercetări, convins de culpabilitatea lui Al. I. Urban, prin rechizitoriul introductiv de la 1 Iulie, semnat de d-l Procuror de secție V. Dragan, deschide contra-i acțiune publică pentru delictul de escrocherie, prevăzut și pedepsit de art. 332 și 333 din codul penal.

Acesta fiind faptul imputat inculpatului, să vedem dacă el se stăbilește în mod suficient și dacă el întrunește elementele constitutive ale delictului de escrocherie.

Se naște însă întrebarea: fiind vorba de un act autentic, proba acestui fapt se poate face prin martori?

De și în regulă generală, în materie penală, proba testimonială este admisibilă pentru justul motiv că de cele mai multe ori altă probă nu este posibilă, totuși, când un delict atârnă de un contract civil, atât probarea cât și combaterea lui trebuie să se facă după regulile dreptului civil, de oare ce nu jurisdicția determină modul de probațiune, ci natura faptului ce este a se proba; prin urmare, în specie, fiind vorba de a combate un act de gaj autentic și făcut cu îndeplinirea formalităților cerute de lege, urmează să examinăm, dacă față cu dispozițiunile art. 1173 și 1191 din Codul civil, care stabilește principiile de drept că un act autentic face deplină credință și că dovada cu martori, contra sau peste conținutul unui act nu se primește nici odată, acest act de gaj se poate combate prin proba contrară până la înscrierea în falș, și prin orice fel de probă.

Asupra acestor puncte, doctrina și jurisprudența sunt unanime a recunoaște că aceia ce funcționarul public, magistratul care dă autentificarea unui act, constată că a văzut sau a auzit el, nu se poate combate până la înscrierea în falș, și e și natural ca această constatare a lui să nu se poată combate de cât prin înscrierea în falș, de oare ce se acuză el, funcționarul public, că a comis un falș; se poate întâmpla însă că declarațiunile ce i le fac părțile să nu fie sincere, să fie false, întru cât însă el, nu atestă sinceritatea lor, actul nu face deplină încredere și în ceea ce privește sinceritatea acestor declarațiuni; astfel și actul de gaj contra căruia se

faptele și a decide asupra culpabilității inculpatului,—considerând că din conținutul actului rezultă din mod cert, că Alecu Pavel prin actul de gaj, ce formează baza acuzațiunei ministerului public, se obligă să garanteze suma 7500 lei, ce datorește;

Că din nimic nu reese că debitorul a înțeles să asigure o sumă echivalentă pe care Urban se angajase ca să i-o împrumute în urma autentificării actului;—că dacă alegațiunea lui Alecu Pavel ar fi adevărată, ar fi urmat neapărat ca în act să se indice termenul pentru care suma se lua cu împrumut și procentul ce trebuia să se plătească; că Al Urban fiind un bancher bine cunoscut în orașul Galați, este greu de admis că ar fi împrumutat cu titlu gratuit, când principala sa profesiune este tocmai specularea capitalului său prin împrumuturi cu procente de multe ori foarte oneroase; că afară de aceasta, dacă s'ar admite că intențiunea lui Alecu Pavel ar fi fost, ca prin actul de gaj, ce a constituit se garanteze un împrumut nou, un elementar simț de prevedere, l-ar fi silit să ceară și obțină de la Al. Urban un contra înscris, prin care creditorul să recunoască că suma 7500 lei, ce se garanta, nu se numărăse și că se va număra după autentificarea actului;—că ast-fel fiind termenii în care actul este redactat și cele alte circumstanțe ale cauzei mai sus indicate, dovedesc că imputarea adusă inculpatului Al. Urban este neintemeiată;

Considerând că actul de gaj, fiind autentificat de tribunal a fost cetit în fața ambelor părți și deci Alecu Pavel nu poate susține că termenii în care este redactat l'a indus în eroare;—că în tot cazul în specie ar fi destinația de a se ști care a fost voința părților în momentul când a intervenit contractul, ceea ce ar da naștere la un proces pur civil, că dacă civilmente ar fi stabilit că debitorul a înțeles să garanteze un împrumut viitor, iar creditorul să-și ea o angajare pentru creanța mai veche, contractul ar fi desigur nul din cauza lipsei de consimțământ asupra modalității contractului;—că o asemenea soluțiune în nici un caz n'ar putea da naștere la urmărirea creditorului pentru escrocherie, că atunci când un contract s'a făcut în deplină libertate și declarațiunile părților s'au constatat în mod autentic ar fi temerar a se susține că consimțământul debitorului a fost nul prin mijloace falacioase; că afară de aceasta

reclamă, judecătorul care i-a dat autentificarea, constată că în ziua de 19 Iunie 1899, inculpatul Al. I. Urban și reclamantul Alecu Pavel s'au prezentat înaintea sa, că le-a citit actul și l'au subscris după ce au declarat că cele cuprinse într'ansul sunt cu consimțământul lor; aceste constatări fac deplină încredere și nu se pot combate de cât înscriindu-se în fals; judecătorul însă nu constată că aceste declarațiuni sunt sincere; el nu spune că a văzut sau a auzit că Al. Urban a numărat lui Alecu Pavel suma de 7500 lei, nici că convențiunea lor a fost ca acest act să garanteze datorii anterioare; deci, aceste fapte, această parte a actului de gaj autentic, se poate combate prin proba contrarie și prin toate mijloacele de probațiune, adică chiar prin martori și prezumțiuni, atunci când este dol sau violență, sau a fost în imposibilitate partea lezată, de ași procura o probă literală. (art. 1191, 1197 și 1203 Cod. civil).

Așa dar, dacă atunci când o convențiune este pătată de dol, prezumțiunile și martorii sunt admisibili ca mijloc de probe pentru stabilirea lui, chiar atunci când nu există un început de dovadă scrisă,—senz în care trebuie înțeles art. 960 Codul civil—rezultă că reclamantul Alecu Pavel, plângându-se că tocmai grație mijloacelor doloase întrebuințate de inculpat, a luat naștere acel act de gaj, poate proba prin martori și prezumțiuni, existența dolului, existența escrocheriei.

Din complexul tuturor actelor de instrucțiune se stabilește în mod evident și complet, următoarele puncte cari nu pot fi cătuși de puțin contestate.

Alecu Pavel, reclamantul, posedă în Galați o frumoasă avere imobiliară, compusă din 9 prăvălii și 2 case de locuit; toate aceste imobile sunt închiriate, producându-i semestrial un venit destul de important. Doritor de ași mări averea, Alecu Pavel, de și bătrân și fără cultură, nu s'a mulțumit să trăiască liniștit din venitul averei sale, ci s'a avântat în mai multe antreprize. Din această cauză a fost adesea ori nevoit să facă diferite împrumuturi, fie la Credit, ipotecându'și parte din imobile, fie la particulari, garantându-i ipotecar sau prin cesiuni de chirii.

chiar dacă ipotetic s'ar admite, această alegațiune a debitorului Alecu Pavel, delictul de înșelăciune nu ar putea exista, căci prin manoperile întrebuințate, inculpatul nu a obținut niscăi-va fonduri de la debitorul ci garantarea unor creanțe vechi, ce nu s'au putut contesta, că în fapt se constată că sumele de bani ce au fost constituite în gaj, erau fictive, de oare-ce Alecu Pavel le cedase mai dinainte firmei Stoicovici și co-associatului său colonel Izvoranu;—că depozițiunile martorilor produși în instanță în fața împrejurărilor de mai sus nu pot avea nici o tărie convingătoare, că prin urmare delictul imputat lui Al. Urban, ne fiind stabilit nici în fapt, nici în drept, în ce privește escrocheria, apelul procurorului-general și al părții civile, urmeaza a fi respins.

În ceea ce privește delictul de abuz de încredere;

Având în vedere că inculpatului Al. I. Urban, i se mai impută și delictul de abuz de încredere, consistând din faptul următor:

Alecu Pavel având o poliță în valoare de 1000 lei, girată de Fănică Ionescu, s'a dus la numitul Urban și scontând acea poliță, i-a dat numai un acout de 100 lei, fără a mai da și restul, iar restituirea poliței i s'a făcut după intervenirea justiției;

Considerând că însuși Urban nu tăgăduiește primirea poliței, dar susține că acea poliță i s'a lăsat ca gaj de Alecu Pavel pentru suma de 100 lei ce-i avansase, că această susținere este adevărată, căci se constată că în momentul când i s'a dat suma de 100 lei, a restituit și polița de 1000 lei;

Că ast-fel fiind, apelul d-lui procuror-general se găsește nefondat și ca atare cată a se respinge;

Având în vedere că în ce privește apelul părții civile, Alecu Pavel, astăzi în cetat din viață și reprezentat prin moștenitoarea, soția sa Efrosina A. Pavel, întru cât numita nu își a formulat pretențiunile și chiar de le-ar fi precizat, față de cele stabilite mai sus, Curtea de asemenea găsește nefondat și acest apel și ca atare, cată a-l respinge.

(s.s.) M. A. Beșteley, G. Tanoviceanu, G. Stoicescu, Fr. Papp, S. Stătescu, procuror G. Drăgici.

Ne vom mărgini de a vorbi numai de relațiunile bănești ce Alecu Pavel a avut cu inculpatul Al. I. Urban.

Aceste relațiuni datează de vre-o 5 ani și mai bine (28 Sept. 1893—Martie 1899) în care timp, afacerile de împrumut dintre Alecu Pavel și Urban se ridică la suma de 212.341 lei, 40 bani.

În acest scurt interval Alecu Pavel se achită față de Urban aproape de toate datoriile, rămânând în ultimul timp, a'i mai plăti, cu polițe personale sau cu giruri date altora, suma aproximativă de 6,500 lei, plus o datorie ipotecară de 3200 lei.

Din primul loc dar, Alecu Pavel ni se prezintă ca un om perfect solvabil, care în decurs de 5 ani, achită aproape integral pe Urban cu suma de peste 200,000 lei.

Până în momentul când inculpatul Al. Urban făptuește delictul de escrocherie ce i se pune în sarcină,—19 Iunie 99—nici una din aceste creanțe nu devenise exigibile, nu ajunsese la scadență.

Până în acel moment, legalmente vorbind, Alecu Pavel era perfect solvabil, ca unul căruia nu i se protestase nici-o poliță. Și cu atât mai mult, inculpațul Al. Urban nu se putea îndoi de solvabilitatea lui Alecu Pavel, cu cât acesta îi achitase până în ajun, datorii de peste 200 mii lei.

Dar chiar aceste mici datorii de 7500 lei ce mai avea de incasat și a căror scadență nu sosise încă, erau cu prisos garantate și asigurate prin cesiuni de chirii, prin contracte de închiriere făcute în numele lui Urban, prin polițe semnate de persoane solvabile de ex. Colonel Izvoranu, I. Driva, etc. și girate numai de Alecu Pavel și prin polițe personale, acestea din urmă în valoare numai de 600 lei.

Repetăm însă încă o dată, că aceste creanțe, polițe și cesiuni de chirii, *nu deveniseră încă exigibile în momentul comiterii delictului.*

E necesar de reținut acest fapt, de oare-ce ne vom servi de el, în analiza alegațiunilor inculpatului făcute în apărarea sa.

Astfel stând lucrurile e întrebarea: la 19 Iunie a. c., când intervine între Al. Pavel și Urban actul de gaj, pătat de dol și contra căruia se reclamă, care putea fi convenția părților, intenția lor de a'l face, cauza și obiectul acestui contract ?

Vom arăta în câteva cuvinte ce susține în această privință reclamantul Alecu Pavel și ce susține inculpatul Al. Urban și în urmă vom trage concluziunile necesare, arătând și probând de partea cui este adevărul și buna credință și de a cui, dolul și fraudă.

Reclamantul Alecu Pavel, întărindu-și spusele sale prin martori, arată că la facerea actului de gaj, autentificat de Trib. Covurlui la 19 Iunie 1899 sub No. 1720, convențiunea între el și inculpatul Urban a fost ca în schimbul sumei de 7500 lei în numerar de care avea atunci absolută trebuință, să-i dea în gaj drepturile ce le avea asupra capitalului (garanției), reținerilor și beneficiului eventual ce avea în antrepriza pentru construirea unor magazii luate de la Ministerul de Război, în tovarășie cu Colonelul Izvoranu, că acesta a fost gândul și credința sa, când a mers la Tribunal ca să autentifice actul de gaj.

Inculpatul Urban susține din contră, că încheind acel act de gaj, nu a fost vorba de a'i număra vre-o sumă de bani lui Alecu Pavel, ci acel act de gaj i-a fost dat prin buna voința lui Alecu Pavel, spre a'i regaranta, spre a'i garanta din nou, pentru a'i garanta mai mult, creanțele ce el avea semnate sau girate de Alecu Pavel, cesiunile de chirii etc.

Inculpatul Urban însă nu dovedește cu nimic că aceasta a fost convenția liberă și conștientă a amândurora, că acesta a fost și gândul lui

Alecu Pavel. Invoacă ca martor pe d-l avocat Pavel Macri, care i-a redactat în parte acel act de gaj, și căruia i-a spus că în acest sens voește să contracteze cu Alecu Pavel. Dar nimeni nu contestă acest lucru. Da, inculpatul Urban ducându-se la avocatul Pavel Macri, i-a cerut să-i concepeze un act de gaj în acest sens. Dar faptul acesta nu probează că aceasta era și voința lui Alecu Pavel, că acesta era fondul consimțământului său. De aceea declarația d-lui avocat Pavel Macri, plină de sinceritate și bună credință, nu poate fi de nici un folos inculpatului Urban. Ea stabilește indirect, mai mult reaua credință a lui Urban de cât buna sa credință, anume că: una vorbește cu Alecu Pavel și alta cere avocatului său să-i facă. Lui Alecu Pavel îi spune că în schimbul drepturilor conferite prin actul de gaj, îi va număra suma de 7500 lei, iar avocatului Pavel Macri cere să-i concepeze un act de gaj, prin care Alecu Pavel se oferă pur și simplu să-i regaranteze niște vechi datorii, deja suficient garantate. Vom arăta însă mai în urmă, că acest act de gaj, de parte de a fi o regarantare a vechilor datorii, a fost schimbat și formulat astfel de Urban, ca el să formeze o creanță cu totul nouă și independentă de vechile datorii, deja destul de garantate prin solvabilitatea semnatărilor lor și prin faptul că nici una nu devenise exigibilă.

Vedem dar că alegațiunile inculpatului Urban cu privire la obiectul și cauza actului de gaj, intervenit între el și Alecu Pavel, nu au nici un temei și nici nu pot fi probate cu nimic.

Din contră, reclamantul Alecu Pavel face proba complectă, clară și decisivă, cum că la alcătuirea actului de gaj în chestiune, convenția dintre el și Urban a fost ca acesta să-i numere suma de 7500 lei în schimbul drepturilor ce-i remitea în gaj, asupra capitalului (garanției), reținerilor și beneficiului eventual ce rezulta din antrepriza menționată.

Astfel, instrucția stabilește în mod indiscutabil că pe la 15—16 Iunie a. c., deci cu câteva zile înainte de intervenirea actului de gaj, Alecu Pavel avea absolută nevoie de suma de 7000—8000 lei, ce-i era necesară pentru plata de material și lucrători la antrepriza ce avea, precum și achitarea câtor-va mici creanțe (polițe) ce se apropiau de scadență. În acest scop însărcinase pe misiții Zisu Bercovici și Solomon Steinberg, ca să-i găsească bani. Misitul Bercovici arată în depoziția sa de martor, că însărcinat la 15—16 Iunie de a-i căuta să împrumute vre-o 7000 lei, i-a găsit această sumă la d-l Chausserie, profesor, care convenise cu Alecu Pavel de a-i da cu împrumut această sumă în schimbul ipotecei unuia din imobilele sale; că avocatul Nicorescu studiasese actele și hotărâse facerea împrumutului, când Alecu Pavel intrând în tratări cu Al. Urban, încetă ori-ce demers în privința împrumutului de la Chausserie.

Deci e natural, e logic, ca la 19 Iunie când intervine actul de gaj în chestiune, trei zile după această goană după împrumut a lui Alecu Pavel, gândul, intenția, convenția lui Alecu Pavel, încheind acest act cu Urban, era de a pune mâna pe banii ce-i făceau absolută necesitate, adică pe suma de 7500 lei, ce Urban trebuia să-i numere la autentificarea actului. Înșelat de redacția echivocă, intenționat echivocă, a actului de gaj, care spunea în mod vag că „*pentru garanția sumei de 7500 lei ce dătoresc d-lui Urban, constituiesc ca gaj toate drepturile și acțiunile*“ etc. Alecu Pavel știind că în mod verbal se înțelesese suficient ca inculpatul Urban asupra încheerii aceluia act, nu face nici-o obiecțiune la autentificarea lui. De altfel din însuși cuprinsul acestui act de gaj, nu reeșia cătuși de puțin aceia ce Urban avea în minte: regarantarea

datoriilor anterioare. Dar aceasta era un *truc* al său, pentru a înșela buna credința lui Alecu Pavel și a-l face să creadă că el va pune mâna pe bani; și însăși această redactare echivocă, vagă și obscură a actului, în ceea-ce privește proveniența și origina sumei de 7500 lei „ce **dato-resc**“, constituie una din manoperile de care Urban se servește pentru a înșela pe Alecu Pavel. Am spus că deși acest act era conceput de dl avocat Pavel Macri, după cererea lui Urban, el fusese schimbat și amplificat de inculpat, în interesul cauzei.

După autentificare, Alecu Pavel cerând lui Urban suma de 7500 lei, acesta neîndrăznind ca imediat să-și dea pe față escrocheria făptuită, îi răspunde, față fiind și antreprenorul Vasile Galati și comerciantul N. Haralambescu, ca să vină Alecu Pavel după amiază pe la biurou pe la el, ca să-i numere banii; Galati și Haralambescu ascultați ca martori, declară sub prestare de jurământ că fiind la Tribunal veniți ca să primească de la Alecu Pavel, niște bani pentru plata de lucrători și material, au auzit pe Alecu Pavel cerând lui Urban suma de 7500 lei în baza actului de gaj, autentificat atunci, iar pe Urban răspunzând, să vină după amiază la biurou ca să-i numere banii.

Alecu Pavel conveni și ducându-se după amiază la biurou, nu găsi pe Urban, dus fiind la Lacul-Sărat unde avea familia.

În spre seară, însoțit de antreprenorul Galati, Alecu Pavel se duce la Urban acasă și găsindu-l îi cere să-i dea banii, 7500 lei, mai repede de oare-ce avea de plătit lui Galati, care se ținea de el, materialul și lucrătorii. În loc de bani, Urban se răstește la el, spunându-i că nu-l mai dă, ținând actul de gaj pentru a-și garanta și mai bine vechile datorii.

Rezultatul a fost că Alecu Pavel neputând avea la timp banii necesari, nu poate plăti pe lucrători, nu poate cumpăra materialul necesar, nu poate plăti micile creanțe ce deveniau exigibile imediat, și în vederea plății cărora voia să facă împrumutul.

Din această cauză,—și faptul este caracteristic,—pentru prima oară în viață, lui Alecu Pavel, om pașnic și onest, i se protestează la 25 Iunie o cambie de 800 lei în ordinul lui Iosef Segal din Galați, urmându-i la 30 Iunie o alta, de 280 lei, în ordinul lui H. Seidner și o alta la 1 Iulie de 500 lei în ordinul tot a lui I. Segal.

Aceste împrejurări formează probe și prezumții puternice, concordante și hotărâtoare în cauză, că intenția părților, convenția ce a avut loc între Alecu Pavel și Urban la alcătuirea actului de gaj, a fost numărarea sumei de 7500 lei de care Alecu Pavel avea absolută trebuință.

Deci, alegațiunea inculpatului Urban, că între ei ar fi fost convenția de a-i regaranta prin acel act vechile datorii, este nefirescă, ne logică și absolut nefondată. Rezultă de aici că inculpatul Urban prin mijloace dolozive, prin manopere frauduloase, a făcut să se nască o amăgire în spiritul lui Alecu Pavel, făcând să creadă de adevărate fapte mincinoase, în vedere de-a împărtași un folos în paguba averei lui Alecu Pavel.

Dar vom reveni la urmă mai pe larg asupra acestor mijloace dolozive, asupra acestor manopere frauduloase ale inculpatului Urban, precum și asupra folosului ce el împărtașea din această escrocherie și a pagubei, a prejudiciului ce cauza lui Alecu Pavel.—De-o cam dată să vedem cari sunt obiecțiunile inculpatului Al. Urban și cari sunt mijloacele sale de apărare.

În primul loc inculpatul pretinde că încheind actul de gaj în cestiune, cu Alecu Pavel, înțelegerea între dânsii n'a fost de a-i număra

banii pentru aceasta, ci numai de a i se garanta din nou niște datorii anterioare; că a cerut de la Alecu Pavel și acesta a convenit cu multă bună voință și fără nici-o condițiune ca să-i regaranteze și prin acest act de gaj niște creanțe în valoare aproape tot de 7500 lei, deja garantate prin polițe neajunse la scadență, semnate de persoane solvabile și girate de Alecu Pavel, prin cesiuni de chirii neexigibile încă, prin contracte de închiriere făcute pe numele lui Urban, etc.

Neadevărul și falșitatea acestor alegațiuni am dovedit-o cu prisosință prin probe: martori și prezumțiuni, menționate mai sus; am stabilit în mod aproape indiscutabil că Alecu Pavel, care era pe la 15—16 Iunie a. c. în necesitate absolută de bani, care însărcinase misiși să-i găsească bani, care avea lucrători de plătit, material de cumpărat și polițe de achitat, nu putea la 19 Iunie, adică peste 3 zile, când intervine acest act de gaj, ca în loc să-și satisfacă nevoile bănești, să facă luxul de a regaranta prin el, lui Urban, polițe și creanțe deja suficiente și satisfăcător garantate, și care nici măcar nu deveniseră exigibile. Convenția n'a putut fi de cât aceia care reesă din natura și logica împrejurărilor. Dar, admitând acest mod de a explica al inculpatului și luând de bună ipoteza ce-i convine, că în adevăr Alecu Pavel ar fi avut extrema amabilitate și galantonie ca să fie așa de bine-voitor datornic și să-și facă luxul de a regaranta și prin un act de gaj, al altor creanțe ale sale, —acele asupra antreprizei,—datoriile deja garantate prin polițe și cesiuni de chirii, ce avea către Urban, totuși urma ca Urban să răsplătească pe extra-ordinarul datornic, cel puțin cu corectitudinea.

Examinând însă actul de gaj în chestiune, autentificat la 19 Iunie a. c., observăm cu uimire că nu face absolut nici o mențiune că el garantează datorii vechi. În registrele comerciale ale inculpatului,—registre atât de neregulat și neglijent ținute, după cum arată experții,—nu se află de loc înregistrat nici faptul intervenirei actului de gaj, nici copriusul lui, nici mențiunea că el garantează vechi datorii.

Actul de gaj redactat la început în termeni vași și echivoci,—am zis mai sus, intenționat vași și echivoci,—spune: *Subsemnatul Alecu Pavel, declar că pentru garanția sumei de 7500 lei ce datoresc d-lui A. Urban, constituiesc ca gaj toate drepturile și acțiunile* etc. observăm că nici începutul, nici sfârșitul, nici întregul act nu determină, nu menționează cel puțin că e vorba de datorii vechi și care anume. Atunci cum mai pretinde, cum mai are îndrăzneală inculpatul ca să susțină că intenția părților la facerea actului, a lui și a lui Alecu Pavel, a fost de a regaranta vechile datorii, de 7500 lei, coprinse în polițele și creanțele anterioare?

Intenția nu a părților, ci intenția lui Urban, a fost o intenție frauduloasă, alcătuită ast-fel actul. El ne pomenind absolut de loc de aceste vechi datorii, de quantumul și natura acestor datorii, de felul creanțelor în care sunt coprinse, *formează prin el însuși o creanță nouă, independentă de cele-lalte creanțe anterioare, prin care inculpatul făcea debitor pe Alecu Pavel cu o nouă sumă de 7500 lei cel puțin, și pentru plata căreia el putea executa pe reclamant independent de cele l'alte creanțe.* Iată în ce consistă adevăratul prejudiciu, iată manoperile dolozive, iată fundamentul escrocheriei, dorința de a se îmbogăți pe nedrept în paguba altuia. Insuși d-l avocat Pavel Macri, cu toată buna voință ce arată clientului său, inculpatul Al Urban, declarând că începutul și finalul actului a fost conceput de d-sa, adaugă că: „partea de la mijloc a actului a fos amplificată de Urban. De altfel, am arătat mai sus

că Urban cerând avocatului său Pavel Macri să-i concepeze actul de gaj, i-a ascuns adevărul, spunându-i că prin acel act voește să ia de la Alecu Pavel o nouă garanție pentru datoriile sale anterioare, adică tocmai aceia ce doria el să aibă, înșelând pe Alecu Pavel asupra adevărului convenției stipulate verbal, de a-i număra banii. Dar, în afară de această manoperă frauduloasă, consistând în redactarea echivocă și vagă a actului de gaj, în scopul de a înșela pe Alecu Pavel, inculpatul Urban prin acel act își arogă drepturi cu mult mai mari, exorbitante chiar, și care nu sunt de natura unor astfel de acte.

Dacă cetim în întregul său acest act, vedem că nu ne mai aflăm în fața unui *act de gaj*, ci în fața unui *act de cesiune*, a unei cesionări totale, absolute, definitive și irevocabile de drepturi, care are numai ca titlu: „*act de gaj*“.

În adevăr, Urban prin acest act nu-și constituie numai în gaj, drepturile și acțiunile ce decurg din contractul de antrepriză a lui Al. Pavel cu Ministerul de războiu; actul continuă adăogând că în baza lui: „*d-l Alexandru Urban fiind substituit și subrogat în mod definitiv și irevocabil în integritatea drepturilor și acțiunilor mele (ale lui Alecu Pavel) D-lui rămâne pe viitor îndrituit a se socoti și lichida toate daraverile*“, și mai departe: „*D-l Urban este constituit în drept absolut și irevocabil a primi toate sumele de bani*“ etc. Astfel fiind, putem lua și aceasta ca o nouă manoperă frauduloasă a inculpatului, de a produce o amăgire în spiritul lui Alecu Pavel, ca unul care sub un titlu mare, și lizibil scris, din fruntea actului și prin care se arată că actul este un „*Act de gaj*“, în realitate el să fie un „*Act de cesiune*“, prin care inculpatul își arogă drepturi cu mult mai mari, „*substituindu-se și subrogându-se în mod absolut, definitiv și irevocabil în integritatea drepturilor*“ lui Alecu Pavel, spre paguba destul de evidentă a acestuia.

Dar, adaugă inculpatul, și cu el și d-l Procuror de secție în rechizitorul său de neurmărire, actul de gaj intervenit între Urban și Alecu Pavel și autentificat la 19 Iunie a. c., era nul, nu putea să producă nici un efect și deci nici prejudiciul lui Alecu Pavel, de oare-ce aceleași drepturi fuseseră cesionate anterior, la 15 Octombrie 1898, firmei V. Stoicovici cu un act autentic.

Absolut fals și rea credință din partea inculpatului, absolută eroare din partea d-lui Procuror. Actul de gaj intervenit între Urban și Alecu Pavel la 19 Iunie a. c., *nu era nul* din cauză că aceleași drepturi cuprinse în el se cedase deja de Alecu Pavel și Izvoranu, firmei Stoicovici încă de la 15 Octombrie 1898; deci el putea foarte bine să-și producă efectele sale și deci să fie prejudiciabil lui Alecu Pavel. — Actul intervenit la 15 Octombrie 1898 între Alecu Pavel, Izvoranu și Stoicovici, este cu totul de altă natură și cuprinde cu totul alte dizpoziții și alte condiții.

Acest act autentificat de Tribunalul Covurlui, sub No. 2338 la 15 Octombrie 1898, este un „*Act de împrumut cu amanet*“ și are de obiect deschiderea unui *cont curent* de firma Stoicovici, tovarășilor în antrepriză, Alecu Pavel și Colonel Izvoranu, iar în schimb și „*pentru asigurarea sumelor avansate în cont curent și numai pentru un an*, d-nii Izvoranu și Alecu Pavel *remit în amanet*“ numitei firme, creanțele și contractele încheiate cu Ministerul de războiu, pentru construirea unor magazii, precum și garanțiile (4500+5700 lei) cu dreptul de a incasa de la Ministerul de războiu situațiunile (prețul întreg al ziselor clădiri) cât și garanțiile, pe care firma Stoicovici incasându-le, le trecea în *contul-*

curent al împrumutătorilor, spre achitarea sumelor avansate și a soldului sau reliquatului ce va rezulta din acest cont *curent*. (A se vedea actul autentificat de Tribunalul Covurlui sub No. 2338 din 15 Octomvrie 1898; idem rezumatul actului).

E clar ca lumina zilei dar, că fiind vorba de un *cont-curent*, Alecu Pavel și Izvoranu nu cedaseră firmei Stoicovici, situațiunile și garanțiile depuse la Minister, de cât în scopul de a-i asigura sumele avansate, rămânând ca la urmă, la terminarea lucrărilor să se soldeze contul *curent*, Alecu Pavel și Izvoranu primindu-și rămășițele situațiunilor,—beneficiul, — și garanțiile mărite prin reținerile de 10 la sută făcute asupra situațiunilor.

Deci, nici vorbă de o cesiune totală de drepturi, irevocabilă și definitivă. O simplă afacere de *cont-curent*, obișnuită în toate întreprizele de acest fel, și aceasta chiar pe *termen de un an* numai.

Dar, adaugă inculpatul în interogatorul său: se putea ca rezultatul întreprizei să fie o pierdere și nu un beneficiu, și atunci firma Stoicovici încasa pentru egalizarea și achitarea avansurilor de bani, făcute în cont *curent*, și garanții și situații și rețineri și tot. Insuși inculpatul, la chestiunea pusă de noi în interogator, este silit să recunoască, că „*de obicei întreprizele produc beneficii*” și „*cazul normal este beneficiul*”, iar martorul Colonel Izvoranu, vorbind de întrepriza în specie, declară că pe lângă dublarea garanției prin reținerile de 10 la sută (5 la sută) făcută asupra situațiunilor din această întrepriză, cu siguranță vor avea un beneficiu de 10,000 lei, adică 5,000 lei de fiecare, plus garanția dublă de 22,000 lei adică 11,000 lei de fie-care. Deci 11.000+5.000=16.000 lei, era partea lui Alecu Pavel, asupra căreia în baza actului de gaj intervenit la 19 Iunie 1898 între Alecu Pavel și Urban, acest din urmă devenea proprietar, ca unul după cum reese din conținutul aceluia act se *substituise și se subrogase, în mod absolut definitiv și irevocabil, asupra tuturor drepturilor și acțiunilor lui Alecu Pavel*.

Iată dar prejudiciul adevărat, paguba evidentă ce inculpatul Urban, prin fapta sa și grație manoperilor sale frauduloase arătate mai sus, producea lui Alecu Pavel. *Și vorbind de prejudiciu, trebuie să arătăm și să accentuăm că pe noi nu ne interesează de cât existența prejudiciului ce era pentru reclamant în momentul comiterii delictului, imediat după autentificarea actului de gaj*. Dacă mai în urmă inculpatul nu a avut diligența necesară să facă notificările cerute de lege, terțiilor persoane și dacă reclamantul în grija și dorința firească, logică, justă și explicabilă, de a paraliza efectele actului ce-i luase inculpatul prin dol, cesiunează la 23 Iunie, adică peste patru zile după ce a fost înșelat, integritatea drepturilor sale asupra întreprizei, tovarășului său Colonel Izvoranu, care face notificările imediat și înainte cu o zi de notificările făcute de inculpatul Urban, *nu se poate susține că nu există prejudiciu*.

Astfel fiind d-l Procuror susținând în rechizitorul său de neurmărire că nu poate fi vorba de prejudiciu, cade din nou într'o mare eroare.

Am spus și o repetăm, că chiar în cazul, neadmis de noi, când astăzi n'ar mai exista prejudiciu, el a existat în mod real, sigur și indiscutabil, în momentul comiterii delictului, atunci când s'a autentificat actul de gaj. Dar noi susținem că prejudiciul există și acum și derivând în mod direct din acest act; de și anulat ca efecte, în mod posterior comiterii delictului, prin cesiunea făcută de Alecu Pavel lui Izvoranu la 23 Iunie, totuși inculpatul în cazul când ar fi fost de bună credință, avea, pentru acest fapt al lui Alecu Pavel, acțiune în restituire și în da-

une, contra sa. Dar fapta delictuoasă a inculpatului a produs și prejudiții de o altă natură reclamantului Alecu Pavel: compromiterea creditului său în piață, protestarea unor polițe, lui, căruia nu i se protestase până atunci nici o poliță, din cauză că inculpatul Urban nu i-a dat la timp, conform convențiunei, suma de 7,500 lei, de care avea absolută nevoie; de asemenea suspendarea lucrărilor din lipsă de bani, etc.

Dar, cum că această alegațiune a inculpatului este de o absolută rea credință, aceia că actul de gaj ar fi nul prin faptul că Alecu Pavel cesionase deja aceleași drepturi lui Stoicovici încă din 1898, reese din împrejurarea flagrantă că el, *atunci când a îndehiat la 19 Iunie 1899, actul de gaj în chestiune cu Alecu Pavel, avea cunoștință perfectă de existența actului lui Stoicovici, probă că el îl menționează în însuși actul de gaj*. Deci acest act n'a fost pentru inculpat o surpriză; el avea cunoștință certă, că există acest act, și sub condiția existenței lui și fatal a respectării drepturilor cuprinse în el, convenise cu Alecu Pavel la încheerea actului de gaj, din 19 Iunie a. c.; acest act era public, ca unul ce era autentificat de Tribunalul Covurlui la 15 Octomvrie 1898, sub No. 2338. Și, am arătat mai sus, că acest act nu cuprinde o cesiune de drepturi, ci pur și simplu o amanetare, în scopul asigurării unor sumi avansate de firma Stoicovici, lui Alecu Pavel și Colonel Izvoranu, în *cont-curent*.

Având în vedere ca în afară de delictul de *escrocherie*, se mai pune în sarcina inculpatului Al. Urban și delictul de *abuz de încredere*, făptuit tot în dauna lui Alecu Pavel. El conzistă în următorul fapt și a fost comis în următoarele împrejurări: În ziua de 18 Iunie, cu o zi mai înainte de încheerea actului de gaj, Al. Pavel, tot din cauza absolutei trebuințe de bani ce avea în acel timp, semnează o poliță de 1000 lei și luând girul Colonelului Izvoranu și Căpitanului St. Ionescu, se duce la inculpatul Urban să o sconteze. Acesta sub pretextul că nu are bani suficienți, avansează lui Alecu Pavel suma de *una sută lei*, spunându-i că a doua zi 'i va plăti restul și având grija de a opri polița în biourul său. Ducându-se a doua zi și a treia zi, Urban refuză să-i plătească restul, refuzând și eliberarea poliței; atunci Alecu Pavel care angajase prin acea cambie și pe Colonel Izvoranu și pe Căpitanul S. Ionescu, giranții, ia de la acesta o sută de lei și se duce la biroul lui Urban, însoțit de comerciantul I. M. Rotman și punându-i suta de lei ce-i avansase în contul poliței în chestiune, pe masă, cere restituirea ei, dacă nu voește să i-o sconteze după cum fusese la început vorba. Urban însă refuză și de astă dată restituirea ei, fără a motiva acest refuz pe vre o cauză legitimă. În urma acestei atitudini a inculpatului, la 23 sau 24 Iunie, se duce însuși Căpitanul St. Ionescu, care era ultimul portor al poliței, și deci interesat în cauză, însoțit de comptabilul Noe Schein, la biourul lui Urban, dându-i acestuia o sută de lei, avansați de Urban lui Alecu Pavel, spre a-i restitui polița care 'i aparținea, fiind ultimul girant. Urban, iarăși fără a-și justifica purtarea, îl refuză și pe St. Ionescu, având chiar o altercație din cauza aceasta, cu care ocazie după cum arată martorul Schein, Stefan Ionescu a făcut pe Urban „*pungaș*”.

Instrucția stabilește că la aceste două cereri repetate a poliței pe care Urban o deținea pe nedrept, el avea în biourul său polița în chestiune, de oarece parchetul n'a sesizat'o de cât tocmai la 25 Iunie, în urma plângerei lui Alecu Pavel; or, aceste cereri repetate, aceste puneri în întârziere, s'au făcut în zilele ce au urmat imediat după 18 Iunie; martorul N. Schein, arată că cu o zi mai înainte de a se duce el cu

Stefan Ionescu la biroul lui Urban, fusese Alecu Pavel cu Rotman și instrucția stabilește că Stefan Ionescu a fost la 23 sau 24 Iunie, deci înainte ca polița să fie sesizată de parchet.

Inculpatul Urban, în interogatorul său, recunoaște că a primit în depozit polița de 1000 lei, semnată de Alecu Pavel și girată de Colonelul Izvoranu și Căpitanul Stef. Ionescu, dar nu în scopul de a o scompta, ci ca amanet pentru o sută de lei, ce-i dăduse ca împrumut lui Alecu Pavel, cu îndatorire de a i-o restitui la înapoarea acestei sume; că nu i s'a oferit de nimeni suma de 100 lei ce dăduse lui Alecu Pavel, căci atunci ar fi restituit polița. Inculpatul însă nu dovedește nici cu borderoul respectiv, nici cu registrele sale, că în adevăr a oprit această poliță ca amanet pentru 100 lei, de oare ce registrele sale sunt mute în această privință, ca și în alte afaceri de această natură. Declarația de mai sus a inculpatului, este însă combătută de martorii: Căpitan Ionescu, I. C. Rotman, Noe Schein, care arată cu toții sub prestare de jurământ, că atât Alecu Pavel cât și Căpitanul Ionescu, ultimul portor al poliței, au voit în două rânduri să-i restituiască suma de 100 lei lui Urban, dar că Urban a refuzat pur și simplu restituirea, fără a arăta vre o cauză legitimă.

Or, existența depozitului este mărturisită de însuși inculpatul Urban în interogatorul său, iar intenția frauduloasă a inculpatului reese din însăși reținerea pe nedrept și în paguba lui Alecu Pavel a poliței de 1000 lei, ce îi încredințase acesta. Alegațiunea că nu a restituit polița, din cauză că nu i s'a achitat suta de lei dată lui Alecu Pavel, este înlăturată în mod complet prin declarațiunile martorilor menționați, care declară jurând, că au fost față când atât Alecu Pavel însoțit de Rotman, cât și Căpitanul Stefan Ionescu, i-au oferit în două rânduri suta de lei în cheștiune. Deci, înlăturat acest pretext, ne întrebăm: sub ce titlu și în baza cărui drept, inculpatul Urban, deține polița de 1000 lei la dânsul? De altfel, reaua credință și intenția frauduloasă a inculpatului, în afară de însușirea pe nedrept a lucrului încredințat, însușire făcută în paguba altuia, reese și din presumpțiunea ce putem trage din antecedentele și obiceiurile delictuoase, atât de familiarizate și intrate în firea inculpatului, cari stabilesc și mai mult, justificându-le și explicându-le, presumpțiunile de rea credință ce instrucția stabilește în sarcina sa.

Pe lângă acestea, reaua sa credință mai reese și din împrejurarea că n'a făcut borderoul necesar, care e un uz constant al tuturor persoanelor cari fac afaceri de bancă, aceasta în scopul de a ascunde proveniența poliței și a nu explica cu ce drept și sub ce titlu o deține în biroul său. De asemenea registrele sale nu pomenesc nimic despre această poliță.

Considerând așa dar, că actul de gaj intervenit la 19 Iunie 1899 între Alecu Pavel și Urban, este pătat de dol, că el se datorește manoperilor frauduloase întrebuițate de inculpat, iar în ceia ce privește polița de 1000 lei, depozitată de Alecu Pavel lui Urban în ziua de 18 Iunie a. c. că i-a fost pe nedrept reținută, abuzându-se de încrederea lui Alecu Pavel, rămâne să stabilim dacă aceste fapte imputate lui Al. I. Urban și dovedite în sarcina sa, întrunesc elementele delictului de escrocherie și abuz de încredere.

Din simpla examinare a art. 332, 333 și 334 din codul penal, vedem că legiuitorul nostru penal în aceste trei articole, sub aceiași denumire de înșelăciune sau escrocherie, prevede diferite delictе; așa, pe când în art. 334 codul penal, face să depindă existența acestui delict de întrebuițarea unor mijloace dolosive, anume specificate și calificate,

în art. 332 și 333 codul penal, dând o definițiune generală, declară culpabil de înșelăciune pe acela care face să se nască o amăgire în spiritul unei persoane, făcând să creadă de adevărate fapte mincinoase, în vedere de a împărtași un folos și în paguba averii acelei persoane; și dacă s'ar obiecta că în faptul imputat inculpatului Al. Urban, nu găsim mijloacele dolozive, specificate de art. 334 codul penal, nu se poate susține însă că fapta sa nu întrunește, în ceia ce privește actul de gaj, toate elementele constitutive ale delictului de *escrocherie simplă*, prevăzută și pedepsită de art. 332 și 333 din codul penal; în adevăr inculpatul amăgește pe reclamant, făcându-l să creadă că prin încheerea acelui act de gaj, va pune mâna pe suma de bani de 7,500 lei, de care avea urgentă și absolută trebuință; această amăgire el o făcea în scopul de a împărtași un folos, — valoarea drepturilor ce i se cedau prin acel act,—în paguba averii reclamantului, care era privat de aceste drepturi. În ceia ce privește polița de 1000 lei și a delictului de abuz de încredere, intenția frauduloasă reese din însușirea pe nedrept a poliței ce i se încredințase, iar existența depozitului este recunoscută de însuși inculpatul Urban.

IX.

Afacerea bonurilor D-nei Gârleşteanu

Cuprinsul.

In fapt. Incendiul de la locuința D-nei Gârleşteanu str. Manea Brutaru 3. Furtul sacului cu hârtii de valoare. Moartea D-nei Gârleşteanu. Impărțirea bonurilor furate între pompierii: fruntașul Buga Șerban, autorul furtului; sergentul Nicolae Spiridon și soldații: Marin Nedelcu, Bărăscu Haralambie și Toma David. Trecerea bonurilor sergentului Nicolae Șerban la Iacob Țicu și de la acesta la cumnatul său Petre Lăstun. Incredințarea bonurilor avocatului I. P. Roșianu. Culpabilitatea avocatului I. P. Roșianu. Știința avocatului Roșianu că bonurile proveneau din un furt. Propunerea făcută de Roșianu lui I. Goldfeld de a schimba bonurile la Viena sau Berlin. Incercarea făcută de Roșianu de a schimba bonurile la casa de bancă Steriu. Predarea bonurilor de către Roșianu fraților Gârleşteanu.

In drept. Delictul de tăinuire. Art. 53 c. p. Condițiunile tăinuirei. Părerile lui Garraud și Blanche asupra acestei chestiuni. Definiția tăinuirei dată de Blanche. Părerile lui Dalloz și Faustin Hélie. Jurisprudența generală și cea română în privința delictului de tăinuire. Diferența între textul francez și cel român cu privire la acest delict.

In note. Sentința Trib. Ilfov secț. III, pronunțată în această afacere.

La locuința bătrânei D-ne Gârleşteanu, din strada Manea Brutaru No. 3, are loc, în noaptea de 6—7 Ianuarie, c. un incendiu.—Sosesc imediat pompierii și focul este localizat și stins. Cu ocaziunea acestui incendiu, unul din pompieri, fruntașul Buga Șerban, fură un sac mic de pânză plin cu hârtii, bănuind, și cu drept cuvânt, că în el se află valori, cunoscută fiind în deobște avariția bătrânei D-ne Gârleşteanu și zvonul că ea are multă avere în casă și asupra ei.

Nu mult după aceasta, atât din cauza emoțiunei ce a suferit cu ocaziunea incendiului, cât și din cauza supărării pricinuite din cauza furtului bonurilor în valoare de aproape 280,000 lei, întreaga ei avere, bătrâna D-na Gârleşteanu, moare.—Primele cercetări făcute pentru descoperirea autorilor furtului suferit de D-na Gârleşteanu, rămân infructuoase.—Nimeni nu putea bănui pe pompieri.—Țocmai în urmă, peste câteva luni, se dovedi că sacul cu hârtii de valoare, scrisuri funciare ru-

Note.—Iată sentința trib. Ilfov secț. III, pronunțată în această afacere:

În ce privește pe prevenitul Buga Ștefan:

Având în vedere că din cele mai sus expuse se vede că faptul imputat prevenitului, fruntașului Buga Șerban, este acela că în timpul incendiului casei din str. Manea Brutaru No. 3, locuința defunctei Gârleşteanu, în calitate de pompier, intrând în casă a profitat de învâlmășeala și dezordinea în care erau lucrurile și a furat un săculeț cu 16 bonuri a 5000 lei fiecare, plus cupoanele lor, adică 80000 lei, care mai în urmă, la cazarmă, i-au fost luate de superiorul său, sergentul Spiridon Nicolae;

Având în vedere că faptul astfel expus, se stabilește în sarcina sa, din propria lui mărturisire, făcută în tot cursul instrucțiunei și înaintea tribunalului, coroborată de ceilalți preveniți și inculpați;

rale, fusese furat de pompierul fruntaș, Buga Șerban, care împărți conținutul cu sergentul pompier Nicolae Spiridon, căruia i dădu 16 bonuri a 5000 lei fiecare, (80,000) lei, precum și cu pompierii inculpați: Marin Nedelcu, Bărăscu Haralambie și Toma David; sergentului Spiridon Nicolae la rândul său, fiindu-i teamă să schimbe acele bonuri, se adresă consăteanului său, lucrătorul brutar, Iacob Țicu, din comuna Aninoasa, județul Muscel.—Acesta la rândul său se adresă cumnatului său Petre Lăstun, fost perceptor și Primar în comuna Bădești din Muscel, om bogat, cu bună situație în comună, prin care spera să poată schimba mai ușor bonurile provenite din furt, spunându-i proveniența lor, anume că le a primit de la un pompier care le are luate de la un foc.—În acest scop 'i încredință două din aceste 16 bonuri spre a le schimba.—Petre Lăstun la rândul-i, se adresează avocatului său I. P. Roșianu din Câmpu-Lung, al cărui client era, dându-i aceste două bonuri spre a le schimba, spunându-i că le are de la Iacob Țicu, care la rândul-i le a luat de la un pompier și spunându-i că restul de 14 bonuri sunt la cumnatul său Iacob Țicu, lucrător brutar din București.

În ceea ce privește culpabilitatea inculpaților Buga Șerban, Spiridon Nicolae, ca autori principali, și a lui Marin Nedelcu, Iacob Țicu, Niță Țicu și Petre Lăstun, ca tănuitori, ea se stabilește în mod com-

Având în vedere că acest fapt, astfel stabilit, în drept, întrunește elementele delictului de furt, însoțit de circumstanța agravantă, că faptul s'a petrecut în timpul incendiului, delict prevăzut și pedepsit de art. 310 al. 6 c. penal; iar împrejurarea că agentul delictului, în speță Buga Șerban, nu a profitat de lucrul furat întru cât a fost dat sergentului Spiridon, nu are nici o însemnătate juridică, legea ne cerând ca lucrul furat să folosească agentului, ci fiind destul ca sustracțiunea lui să fi fost operată în condițiunile legii, liber fiind în urmă agentul delictului, când lucrul să găsește în posesiunea sa să-l arunce, să-l dăruiască, sau să-l remită în contra voinței sale, cum s'a întâmplat în speță, unde prevenitul Buga, nici nu se putea împotrivi cererei șefului său, sergentul Spiridon;

Considerând încă, că modul de apărare al prevenitului cum că ar fi luat acel săculeț conform îndatoririi ce are ca pompier de a salva lucrurile de valoare ale casei incendiate, nu poate fi fondat, întru cât împrejurări posteriore, imediate după fapt, ca aceia că săculețul nu a fost predat îndată șefului și ca aceia că ajuns la cazarmă în loc de a-l da, s'a ascuns în dormitor spre a-l deschide și observa lucrurile din năuntru, sunt de natură a demonstra și convinge, că intențiunea sa nu era de a salva, ci de a fura;

Considerând că tot asemenea împrejurarea că prevenitul Buga, nu știa ce anume conține săculețul, nu exclude față de circumstanțele cauzei intențiunea sa de a fura, de oarece el însuși a atribuit o valoare cuprinsului, din acel sac, din momentul ce l-a luat și l-a pus în sân și de aceia tocmai și l-a înșușit în credința că va realiza un folos—căci altfel faptul său nu ar avea nici un sens și nu l-a remis de cât silit de cererea superiorului său; că prin urmare, e locul de a face în contra acestui prevenit aplicațiunea art. 310 al. 6 c. pen;

Având în vedere că tribunalul găsește că în favoarea acestui prevenit militează circumstanțe ușurătoare, așa că urmează a se aplica și art. 60 c. penal;

În ce privește pe prevenitul sergent Spiridon Nicolae:

Având în vedere că faptul imputat prevenitului Spiridon Nicolae este acela că, el, în calitate de sergent, văzând în timpul incendiului pe prevenitul Buga Șerban, când a săvârșit faptul lui săculețului cu bonuri, nu l-a oprit și prin aceasta l-a asistat și ajutat în săvârșirea delictului de furt așa că, acest prevenit, s'ar fi făcut culpabil de complicitate la acest delict (art. 50 al. 2 c. p. și art. 49 c. pen.);

Având în vedere că din instrucțiunea urmată înaintea tribunalului, nu se constată cu suficientă că acest prevenit ar fi văzut în timpul incendiului pe prevenitul Buga, când a luat săculețul, întru cât ambii preveniți, neagă acest fapt și instrucțiunea nu s'a bazat de cât pe declarațiunea preveniților la instrucțiune, declarație retractată înaintea tribunalului așa că, nu rămâne în sarcina prevenitului Spiridon, de cât faptul lui săculețului de la Buga, când a aflat de la alți soldați că le-a sustras de la foc, ascunderea lor și apoi remiterea bonurilor lui I. Țicu, spre a le desface, știind că au fost furate și aduse de prevenitul Buga de la incendiu;

Având în vedere că în drept, faptul astfel stabilit, întrunește elementele delict-

plect din propriile lor mărturisiri, unite cu declarațiunile martorilor ascultați de d-l judecător de Instrucție.—De prisos deci a inzista.—Vom inzista însă numai asupra culpabilității lui I. P. Roșianu, care deși afirmă că a primit numărul de 16 bonuri, în valoare de 80,000 lei, de la Petre Lăstun și Iacob Țicu, tăgăduiește însă că ar fi avut cunoștință că aceste bonuri proveneau de la un furt.

Este știut că elementul principal al delictului de tănuire, este buna știință, adică cunoștința, că lucrurile primite, păstrate sau ascunse, provin dintr'un delict sau crimă.

Este deci întrebarea : I. Roșianu, primind să schimbe, sau să neguțătorească, cele 16 bonuri rurale, în valoare totală de 80,000 lei, de la Țăranii Petre Lăstun și Iacob Țicu, a știut, a avut cunoștință că proveniența acestor bonuri este delictuoasă ? Ce spune articolul 63 din codul nostru penal ?

„Tănuitorii sunt aceia cari cu știință, vor lua ca să neguțătorească „lucruri sau bani proveniți din vreo crimă sau delict“.

Logica cea mai elementară, impunea din primul moment, unui om inteligent ca avocatul și deputatul I. Roșianu, să vadă că aceste bonuri, de valoare așa de însemnată, 80,000 lei, nu putea să ajungă pe o cale corectă și morală, în mâinile unui simplu și sărac lucrător brutar, cum

ului de tănuire, prevăzut și pedepsit de art. 53 și 54 c. penal, iar nu delictul de complicitate așa cum s'a susținut;

Având în vedere că chiar dacă s'ar admite că prevenitul sergentul Spiridon a văzut pe cel-l'alt prevenit când a săvârșit faptul, încă nu se poate susține că faptul ar întruni elementele delictului de complicitate, intru cât, în principiu complicitatea presupune ca o condiție esențială a existenței sale, un acord prealabil de voințe, de cooperare, ceea ce în speță nu există; că deși în mod excepțional se poate ca acest acord de voințe să fie improvizat, să se nască concomitent delictului, însă, în acest caz cooperarea la fapt trebuie să rezulte dintr'o acțiune pozitivă și simultanee faptului, ceea ce în speță de asemenea nu există, așa că conform acestor principii nu poate fi complice acel care, privind un delict s'a abținut de a-l împiedeca de a se comite sau putând face aceasta, printr'o abținere voluntară n'a făcut-o; a decide altfel, ar fi a declara pe cineva culpabil, de o infracțiune la care nu a luat parte și aceasta chiar pentru un funcționar, care poate ar deveni culpabil, moralmente, sau de vreun delict special, nu însă de complicitate;

Având în vedere că dacă împrejurări ulterioare, fac ca persoana care a văzut comiterea delictului, fără a o împedeca, să ia parte activă la continuarea faptelor ulterioare, care au perpetrat delictul, cum în speță, e sergentul Spiridon, care a cerut și luat bonurile furate de Buga, dar care încă nu poate fi făcut culpabil de o complicitate inițială, ci de o complicitate ulterioară delictului sau tănuirii;

Că, așa fiind, urmează a se aplica contra prevenitului Spiridon Nicolae disp. art. 53 și 54 c. p.;

În ceea ce privește pe prevenitul pompier Nedelcu Marin :

Având în vedere că faptul imputat acestui prevenit, este acela că în noaptea de 5—6 Ianuarie, venind la cazarmă din oraș, după întoarcerea colegilor săi de la focul din str. Manea Brutaru, ar fi găsit pe jos, prin dormitor o parte din bonurile aduse de prevenitul Buga, că ar fi strâns acele bonuri în număr de două, că le-ar fi păstrat mai mult timp în cutia sa, știind că sunt din cele furate de la incendiul, iar în ultimul moment când a văzut că ceil'alți sunt arestați le-a mototolit și le-a aruncat spre a evita orice răspundere, fapt care ar întruni elementele delictului de tănuire (art. 53 și 54 c. p.);

Având în vedere că din instrucțiunea orală urmată înaintea tribunalului, nu se constată că numitul prevenit ar fi avut în posesiunea sa vreun bon, ci numai niște acte și hârtii ale sergentului Spiridon; că acest prevenit tăgăduiește că ar fi găsit pe jos o hârtie și această declarațiune se conciliază perfect asupra acestui punct și cu declarațiunile celorl'alți doi preveniți Buga Șerban și sergentul Spiridon, care spun de la început că în săculeț nu au fost mai multe de cât cele 16 bonuri cari s'au luat de sergentul Spiridon și cari azi se găsește în mâinile moștenitorilor Gârleşteanu; căci de altfel, nu se vede niciun motiv pentru care sergentul Spiridon, care luase toate bonurile din săculeț, ar fi ascuns pe acele 16 în sobă sau remiză, după cum s'a stabilit, iar două să le fi dat prevenitului Nedelcu Marin sau să le fi aruncat jos ca să le găsească acesta;

era Iacob Țicu, de oarece instrucția stabilește că singur Iacob Țicu, sărmanul lucrător brutar, posedă toate aceste 16 bonuri a 5.000 lei fiecare, din care încredințase două cumnatului său Petre Lăstun, care Lăstun angajă cu neguțătoria lor pe I. Roșianu. Pe urmă, împrejurările discrete în care i se predau aceste bonuri, condițiunile puse de a le schimba chiar pe o valoare mai mică, evidențiau de la început lui I. Roșianu, că ele nu puteau fi proprietatea lui Iacob Țicu, că ele proveneau din vre-un delict. Dacă la această prezumțiune puternică, mai adăogăm o alta, de aceiași valoare logică: propunerea făcută de I. Roșianu lui I. Goldfeld de a schimba aceste bonuri la Viena sau Berlin, atunci cestia bunei științe a provenienței delictuoase a bonurilor, este luminoasă. Căci în adevăr, dacă bonurile ar fi fost de proveniență cinstită, de ce să nu le schimbe în țară, la București, unde se aflau, și de ce să facă cheltueli cu schimbarea lor la Viena sau Berlin? Și instrucția dovedește cu arătările lui Goldfeld și a lui Niță Țicu, că Roșianu a propus schimbarea acestor bonuri la Viena sau Berlin, indiferent dacă această propunere le a fost făcută după, sau înaintea mergerei la casa de bancă Steriu, de unde a aflat în mod indubitabil că bonurile sunt furate de la D-na Gârleşteanu.—Dacă propunerea cu Berlinul, a fost făcută înainte de mergerea la Steriu, dovedește că încă de mai înainte Roșianu cunoș-

Că tot ceea ce rezultă din instrucțiune, că ar fi mai fost în săculeț afară de cele 16 bonuri făcute toate pachet, încă câteva hârtii mici, adică cupoane, cărora preveniții nu le-au dat nicio importanță, lăsându-le să cadă pe jos;

Considerând însă că mărturisirea preveniții făcută la instrucțiune prin care a recunoscut că hârtiile ce le-a adunat după jos sunt întocmai ca bonurile ce i-au fost prezentate de instrucție, nu poate inspira nicio încredere tribunalului, intru cât tot din acea mărturisire se vede, că prevenitul în ignoranța sa, confunda harta județului cu bonurile și viceversa;

Că față cu aceste împrejurări și în lipsă de alte dovezi de culpabilitate el urmează a fi achitat;

În ceea ce privește pe inculpații Iacob Țicu, Niță Țicu și Petre Lăstun:

Având în vedere că faptul imputat acestor inculpați este acela că ar fi tănuit bonurile sustrase de fruntașul Buga Șerban, cu ocazia incendiului, de la casa defunctei Gârleşteanu;

Având în vedere că expunând faptele acestei afaceri, s'a stabilit că Iacob Țicu a fost primul deponat al bonurilor furate, fiindu-i aduse de amicul și co-incipatul său sergentul Spiridon, care i-a spus atunci că le are luate de la un foc; că primind aceste bonuri, inculpatul Țicu și-a luat însărcinarea de a se încredința de valoarea lor și apoi de a le desface; că în acest scop s'a adresat mai întâi cărciumarului Ioan Bucur zis Munteanu, întrebându-l despre valoarea bonurilor, iar acesta spunându-i că sunt hârtii de valoare și că de se va prezenta undeva cu ele va fi închis, inculpatul I. Țicu s'a văzut nevoit de a sta în rezervă câteva zile, după care venind la el consăteanul său inculpatul Petre Lăstun, I. Țicu i-a dat acestuia parte din acele bonuri, de a căror valoare era acum convins, cu îndatorire de a le desface, explicându-i tot odată origina lor, cum i-au fost aduse de sergentul Spiridon și cum și acesta le avea luate ori găsite, cum zic ei, de un soldat de la foc; că inculpatul Lăstun, primind bonurile și ca om deștept, dându-și seama de valoarea lor și de rizicul ce încerca dacă s'ar duce să le desfacă la un bancher, a crezut că este mai prudent să se adreseze vechiului său avocat, inculpatului I. Roșianu și de aceia după ce mai întâi îi scrie acestuia că are a-i comunica o afacere importantă, se prezintă la Roșianu, îi remite 2 bonuri spunându-i că mai sunt 14 la Țicu și că luându-le și pe acelea să facă cu ele ce va putea, iar beneficiul să-l împartă pe jumătate; că, la câteva zile după aceasta, inculpatul Iacob Țicu, după cererea inculpatului Roșianu, îi duce acestuia la Hotel Regal, cele 14 bonuri, cerându-i și el ca beneficiul ce va rezulta din desfacerea lor, să fie împărțit pe jumătate; că mai în urmă, Iacob Țicu, văzând că Roșianu întârzie cu soluțiunea afacerii și temându-se ca să nu fie înlăturat de la beneficiu scrie fratelui său Niță Țicu, să vină în București, având a-i comunica o afacere importantă, că Niță Țicu, venind la 2 Februarie după ce fratele său i-a spus afacerea cu bonurile și proveniența lor, așa cum o știa de la sergentul Spiridon Nicolae și după cum o spusese și lui Lăstun, primește și el să ia parte activă la schimbarea ori neguțătoria acestor bonuri, după ce a fost asigurat că va participa la beneficiu, în care scop se interesează de afacere, merge de

tea proveniența delictuoasă a bonurilor. — Dacă ea a fost făcută după mergerea la Steriu, atunci este și mai evident că Roșianu cunoștea proveniența încorectă a bonurilor, că bancherul Steriu i-a spus-o.

Deci, în ambele ipoteze, buna știință delictuală există la Roșianu. Dacă la aceste două prezumțiuni Carl să impun cu forța logicei, adăugăm declarațiunile categorice ale lui Iacob Țicu, Niță Țicu, Steriu și Goldfeld, atuncea cestiunea bunei științe devine și mai clară. În primele cercetări făcute la Poliție, atât Petre Lăstun cât și Iacob Țicu, declară că incredințând cele 16 bonuri lui I. Roșianu, i-au spus că le au de la un soldat de pompieri. Niță Țicu, fratele lui Iacob Țicu, face înaintea d-lui judecător de Instrucție, declarațiuni categorice, arătând că fiind pus în curentul afacerii de fratele său, au mers împreună cu I. Roșianu în strada Lipscani la bancherul Steriu, la care a intrat numai Roșianu, învățându-i pe ei să declare, de vor fi chemați întâuntru că: „le-au găsit pe stradă”. — De ce această povață dată de Roșianu de a declara că le-au găsit pe stradă? Aceasta nu presupune că Roșianu avea cunoștința provenienței lor delictuoase? Roșianu eșind de la bancher, le a spus că bonurile nu sunt bune, fiind publicate și poprite și că bancherul nu le dă nici un ban pe ele. — Goldfeld și Niță Țicu arată la instrucție că după acest aviz al bancherului Steriu că bonurile nu sunt bune, Roșianu a

mai multe ori la Roșianu, atât singur cât și cu fratele său și Lăstun, merge la Goldfeld, la Steriu și în tot acest timp păstrează la el pachetul cu bonurile și nu le dă de cât mai în urmă când i-au fost cerute de Roșianu, care după cum s'a expus deja, aflând de la Steriu că sunt luate de la defuncta d-na Gârleşteanu, le remite familiei aceștia;

Având în vedere că faptele astfel expuse, se stabilește în sarcina inculpaților atât din propriile lor mărturisiri cât și din arătările celorl'alți inculpați și toate circumstanțele cauzei, că în ce privește buna știință a acestor inculpați că bonurile luate de ei spre a le desface, proveneau din furt, rezultă din chiar modul cum bonurile au intrat în posesiunea lor; astfel, însuși inculpatul Iacob Țicu, recunoaște că bonurile i-au fost date de sergentul Spiridon într'un grajd pe ascuns, unde îl chemase sub cuvânt de a-i spune ceva, comunicându-i că le are de la un foc și tot inculpatul Iacob Țicu, recunoaște că tot atunci mergând la un căroiumar I. Bucur și întrebându-l despre valoarea bonurilor, acesta i-a spus că sunt hârtii de valoare și că să nu se prezinte undeva cu ele, căci va fi închis; că în aceste condițiuni petrecându-se faptele, evident că nu poate fi îndoiială că Iacob Țicu era în cunoștință că bonurile ce dețin sunt de furat și cu toate acestea cedând avidității de a realiza un câștig ilicit, a urmărit cu orice preț desfacerea lor; că date fiind legăturile de prietenie și de înrudire dintre acești trei inculpați și sergentul Spiridon, precum și interesul comun de a nu fi descoperiți și de a realiza astfel beneficiul ce urmăresc, e de netăgăduit că dânsii au trebuit să-și comunice și originea bonurilor și spusa căroiumarului Ion Bucur, că un țaran nu se poate prezenta undeva cu asemenea bonuri fără a risca să fie închis; că toți acești inculpați erau deci în cunoștință despre proveniența delictuoasă a bonurilor și astfel numai se și explică misterul în care dânsii au căutat a învălui această afacere, mister care rezultă din împrejurarea că Iacob Țicu, chemând la București printr'o scrisoare pe fratele său Niță Țicu, nu-i scrie nimic despre afacere de teama soției acestuia, care știa carte și de altă parte, Lăstun scriind inculpatului Roșianu, iarăși nu-i pomeneste nimic de fapt și îi spune numai că are a-i comunica o afacere pe care nu o poate incredința altei persoane; că, în fine, ca o confirmare a cunoștinței ce acești inculpați aveau despre proveniența delictuoasă a bonurilor, e declarațiunea lui Niță Țicu, că într'o seară având asupra lui bonurile a mers la Teatru, dar aci întâmplându-se un scandal, s'a grăbit a fugi de teamă ca nu cumva fiind luat și dânsul de poliție, să se găsească asupra lui bonurile; că față cu toate acestea și cu o ultimă împrejurare aceea că inculpații sus numiți au căutat să prefacă bonurile în bani, cu orice preț și în mod absolut necondiționat, tribunalul și-a format pe deplin convingerea, că dânsii în perfectă cunoștință, au tănuțit bonurile furate de la defuncta Gârleşteanu;

Considerând că este neîntemeiată obiecțiunea apărării cum că în speță ar fi vorba numai de o tentativă de tănuire; pe care legea nu o pedepsește, întru cât în cele din urmă bonurile au fost restituite proprietarului.

În adevăr, nu poate fi vorba de o simplă tentativă, căci delictul de tănuire a fost consumat în momentul când acești inculpați, primind în posesiunea lor bonurile, în cunoștință de proveniența lor delictuoasă, le-au reținut la ei și au căutat apoi să

încercat a trimite pe Goldfeld la Berlin să le schimbe, dar că acesta n'a voit, fiind că bonurile nu aveau borderou.

Bancherul Steriu la rândul său arată că I. Roșianu, i-a spus că aceste bonuri le are de la un țărăn care i-ă declarat că le are de la un foc.—Dă și e o contradicție, între această pretinsă declarație făcută de Roșianu lui Steriu și sfatul dat de Roșianu țărănilor de a spune că le au găsit pe stradă, totuși Steriu repetă din nou această declarație în ziua de 7 Maiu, lămurind că spunând lui Roșianu că va denunța poliției că bonurile Gârleştenței să află la el, Roșianu i-a spus să nu facă aceasta căci va denunța el cazul.

Buna știință a lui Roșianu mai reese din următoarele :

Lista pe care erau trecute No. bonurilor predate fraților Gârleşteni, de Roșianu, coprinde însemnările „este” și „nu este”, ceea ce denotă că asupra acestor bonuri s'au făcut oare cari calcule.—Roșianu nu voește a da absolut nici o lămurire asupra acestor însemnări, precum și asupra unui No. 1626—93 scris cu creionul de el, pe această listă.

De ce nu voește a da nici o lămurire? Pentru că aceste însemnări, ascund calcule și note, care denotă din partea lui Roșianu cunoștința provenienței incorecte a bonurilor, căci, dacă acele însemnări ar fi inofensive, de ce nu le ar explica și lămuri?

le desfacă cum se va putea, dându-le în acest scop, necondiționat lui Roșianu, spre a-și însuși câte o parte din valoarea lor; iar împrejurările posterioare cari s'au succedat, din momentul remiterii bonurilor în mâinile lui Roșianu, privesc acțiunea și răspundabilitatea acestuia și nu mai pot împiedica existența unui delict deja consumat, în persoana sus numiților inculpați; că a decide altfel, ar fi să se subordoneze situațiunea acestor inculpați, modului cum Roșianu s'a comportat în această afacere, ceea ce este inadmisibil.

Că deci urmează a se aplica în contra inculpaților Iacob Țicu, Niță Țicu și Lăstun, disp. 53 și 54 c. p.

În ceea ce privește pe inculpatul Ioan Roșianu :

Având în vedere că acestui inculpat 'i se impută faptul că ar fi tăinuit ca și ceilalți inculpați numiți mai sus bonurile furate de inculpatul Buga Șerban;

Având în vedere că este constat în fapt și recunoscut de toți inculpații că Roșianu a primit 2 bonuri de la Lăstun și 14 bonuri de la Iacob Țicu cu însărcinarea de a face cu ele ce va putea, iar-căștigul ce va rezulta să 'l împartă pe jumătate ;

Având în vedere că abstracțiune făcând de chestiunea de a se ști dacă în momentul remiterii acestor bonuri lui Roșianu, Lăstun și Țicu i-au spus că „le au dela un foc” sau numai că le-au găsit fără a preciza unde anume, după cum în realitate aveau interesul spre a-și înlesni primirea bonurilor de către Roșianu, în tot cazul, oricare din declarațiunile lui Țicu și Lăstun, variabile asupra acestui punct, s'ar lua în considerație, este incontestabil că chiar simplul fapt că Roșianu primea niște bani de o valoare însemnată de la niște oameni relativ săraci era de natură a 'i indica că toate probabilitățile sunt că acele bonuri au o proveniență ilicită; că primirea bonurilor în aceste condițiuni ar fi chiar hotărâtoare asupra vinovăției lui Roșianu—dacă n'ar veni în favoarea sa, arătările tuturilor co-incipaților și a martorului prin, cîjal N. Steriu, invocat de Ministerul public în această afacere; că în adevăr, de la început și în tot cursul instrucțiunei, ca și înaintea Tribunalului toți co-incipații lui Roșianu au arătat în mod constant, că dând bonurile acestuia, dânsul le-a primit cu rezerva însă: că va cerceta dacă bonurile sunt bune, sau spre a afla pe adevăratul proprietar și de va câștiga ceva va împărți cu ei; că în concordanță perfectă și ca o confirmare a acestor arătări e împrejurarea că Roșianu face cercetări în privința bonurilor dacă sunt publicate ca pierdute, ori furate la Ad-ția financiară de C-Lung și tot în acest scop merge la Goldfeld și C. Steriu, care ascultat ca martor arată în mod categoric și invariabil atît la instrucție cât și înaintea trib, că într'o zi pe când se găsea singur în biuroul său de bancă a venit Roșianu și prezentându-i o listă de niște bonuri, l-a întrebat dacă sunt bune și negociabile; că deși dânsul—martorul—i-a spus că sunt bune. Roșianu a venit a doua oară și l-a rugat să cerceteze din nou și mai bine în toate listele dacă bonurile sunt bune și verificându-se listele bonurilor furate ori pierdute s'a constatat că acele bonuri sunt furate dela defuncta Gârleşteanu, că atunci Roșianu i-a spus martorului că se va adresa unu domn deputat Gârleşteanu, coleg cu el la Cameră, spre a-i comunica existența bonurilor și l-a rugat pe martor ca

Pe urmă, în „Monitorul Oficial“ de la 17 Ianuarie 1904, se publică poprirea No. bonurilor furate de la D-na Gârleşteanu, iar Roşianu, văzând ca în acest interval nu le poate schimba, le predă în fine la 7 Februarie fraţilor Gârleşteanu, de şi din primul moment trebuia să facă aceasta.

După cum vedem faptul penal care se pune în sarcina D-lui I. Roşianu este acela de tainuire.

Să vedem ce spune doctrina şi jurisprudenţa asupra „tainuiei“ şi în urmă să stabilim dacă principiile lor se pot aplica faptului penal comis de I. Roşianu.

Tainuirea nu este de cât tot o complicitate, o complicitate sui-generis bine înţeles, sau după cum o numeşte Garraud o „complicitate posterioară“, spre diferenţă de complicitatea propriu zisa care presupune fapte ce preced sau însoţesc acţiunea principală.

Pentru a fi cineva tainuitor în sensul art. 53 cod. pen. se cer trei elemente: primirea, însuşirea, ascunderea sau pastrarea numai a unor obiecte, bani, sau alte lucruri; cunoştinţa ca ele provin din comiterea vre-unei crime sau vre-unui delict, şi intenţiunea frauduloasă, adică intenţiunea de a-şi procura sieşi sau altuia, un beneficiu nelegitim. — Vorbind de cel de al treilea element, — intenţiunea frauduloasă, — Garraud arată

să păstreze tăcerea, de oarece voeşte să beneficieze dânsul de prima promisă de moştenitorii defunctei Gârleşteanu;

Considerând că aratarile acestui martor, pe care nici Ministerul public nu le pune la îndoială, coroborate cu declaraţiile co-inculpaţilor expuse mai sus şi cu cercetările făcute de Roşianu la Ad-ţia financiară, exclud¹ or² deşăvârşire ideia că acest inculpat ar fi voit să favorizeze un delict şi ca a voit să neguţatoreaşca acele bonuri, ştiind ca ele sunt de furat; — ca din împrejurarea că martorul Steriu a mai declarat că Roşianu i-ar fi propus să-i vânda bonurile fără a-şi aminti când anume, nu se poate deduce după cum pretinde d-nul procuror vinovăţia inculpatului, căci cert şi netăgăduit fiind ca inculpatul a întrebât pe martorul Steriu dacă bonurile sunt bune şi negociabile şi aceasta în două rânduri, evident că propunerea de vânzare i-a făcut-o sub rezerva dacă bonurile vor fi bune, iar nu când martorul bancher ar fi constatat ca sunt poprite, caci în acest caz nici dânsul nu putea cumpăra fără a risca să intre în închisoare şi nici nu e admisibil ca inculpatul să fi propus vânzarea după ce la staruinţele lui, cercetându-se pentru a doua oară martorul, constatase ca bonurile sunt de furat şi acum inculpatul se vedea în situaţie de a încasa o prima înseamnă, fără a risca nimic; că aceasta este atât de adevărat încât martorul Steriu precizează că îndată ce s'a constatat că bonurile sunt furate dela defuncta Gârleşteanu, inculpatul a declarat imediat că va merge să comunice faptul şi să realizeze prima; — ca dacă Roşianu ar fi voit să desfaca honurile cu orice risc, ar fi putut-o face, fără a cere bancherului să cerceteze dacă bonurile nu sunt poprite şi fără a mai prezenta borderoul, ştiut fiind ca bonurile se pot negocia uşor fără borderou de persoane cari au o situaţie oare-care şi, în orice caz le-ar fi vândut la prima cercetare a bancherului şi îndată ce acesta i-a spus ca bonurile sunt bune şi nu ar mai fi venit a doua oară să facă noi cercetari în aceasta privinţa, cercetari cari ar fi un non sens şi ar rămâne absolut neexplicabile în ipoteza când Roşianu a voit să tainuiască bonuri de furat;

Considerând ca în ce priveşte pe martorul Goldfeld, invocat de Ministerul public, inculpatul Roşianu a aratat de la început ca cunoscând pe Goldfeld ca bancher de mulţi ani când i-a fost client, — i-a dat o listă cu numerele bonurilor ca să cerceteze dacă sunt bune, ca mai în urmă neavând destulă încredere în Goldfeld, — care acum nu se mai ocupa cu chestiuni de bancă, — s'a dus la Steriu de a făcut cercetari în acelaşi sens, iar când a aflat de la acesta despre provenienţa bonurilor, a chemat la el pe Goldfeld şi i-a spus să nu mai facă cercetari, comunicându-i acestuia că bonurile aparţin moştenitorilor Gârleşteanu şi că va merge să încaseze prima; că declaraţiile inculpatului privitoare la martorul Goldfeld, concordă cu aratarile co-inculpaţilor şi cu acele ale martorului Steriu expuse mai sus şi anume că i se daduse şi lui în acelaşi mod, ca şi lui Goldfeld o lista spre a face cercetari dacă bonurile sunt negociabile; ca însuşi Goldfeld, astă-zi înaintea tribunalului, recunoaşte ca i s'a dat o listă de bonuri spre a cerceta dacă sunt bune, adaogă însă ca a rupt acea listă, ne vroid a se ocupa de aceasta şi apoi continuă a arăta că inculpatul îi ar fi propus să negocieze acele bonuri — el martorul neavând bani spre a le cumpăra — şi că atunci când inculpatul l a

că această condiție nefiind formal cerută de art. 62 (art. 53 cod. pen. român) ea trebuie sub înțeleasă pe motivul că orice complicitate, presupune din partea agentului voința de a favoriza un delict.

Blanche la rândul său, referindu-se la delictul de tănuire se exprimă : „tănuirea prezintă un grad de criminalitate egal cu acel al complicității, ea însă nu trebuie confundată cu complicitatea directă, de oare ce tănuitorul nu se asociază ca și complicele la prepararea sau la săvârșirea crimei sau delictului, el primind numai produsul lor. — Toate regulile complicității, sunt aplicabile și tănuitorului“. (Vol. II p. 214, 247.)

Blanche dând definițiunea tănuirii se pronunță că : „tănuirea este faptul de a primi în posesiune obiecte obținute prin mijlocul unei crime sau delict, cunoscând că ele au o proveniență criminală (p. 256 Vol. II).

În acelaș sens se exprimă și Faustine Hélie Vol. I pag. 61 și 62 ; Dalloz în codul său penal adnotat pag. 159 No. 5, 7, 13, 42 și următorii.

Jurisprudența română este foarte bogată în deciziuni de ale Inaltei noastre Curți de Casație, cari caracterizează în mod precis, elementele și natura acestui delict. Astfel casația secția II prin decizia No. 595 an. 1892, stabilește că : „elementul constitutiv al delictului de tănuire prevazut de art. 53 c. pen., este buna știință că lucrurile tănuite provin dintr'o crimă sau dintr'un delict“. — Într'o altă decizie a acele-

cheinat la hotel și i-a spus că bonurile sunt de la defuncta Gârleșteanu, l-a întrebat pe dânsul, martorul, ce să facă și dacă bonurile nu s'ar putea desface la Viena ori la Berlin ;

Considerând că în aceste două urmări declarațiuni, martorul Goldfeld, variaza arătând la instrucție că i s'a propus de inculpat ca să-i vândă lui bonurile și ca nu le-a luat ne având borderou, iar astăzi la tribunal, spune că el ne având bani nu le putea cumpăra și i-au fost propus să le negocieze ; apoi la instrucție, Goldfeld arată că inculpatul Roșianu i-a propus să l. trimită la Berlin ori Paris spre a le vinde acolo, — pe când asta-zii declară că nu i-a propus acest lucru, ci numai că l'ar fi întrebat dacă nu s'ar putea desface la Viena ori Berlin.

Considerând că, abstracțiune făcând de aceste variațiuni în arătările martorului Goldfeld, nu e normal că atunci când inculpatul Roșianu a comunicat lui Goldfeld că bonurile sunt furate de la defuncta Gârleșteanu să l mai fi întrebat pe dânsul ce să facă, cu toate ca lui Steriu în spunea că va merge sa denunțe faptul și să încaseze prima ; că tot asemenea nu e de admis că acum când inculpatul știa că există un martor ca bancherul Steriu care e în cunoștință că bonurile furate de la Gârleșteanu, sunt în posesiunea sa și că deci poate fi mai ușor descoperit, să aibă curajul de a voi sa le desfacă în străinatate, unde inculpatul era în măsură să știe ca s'au putut face publicațiuni, ca și la noi despre furtul bonurilor, că acest lucru este cu atât mai puțin admisibil cu cât nu e în legatură cu declarațiile co-incipuților asupra celor spuse de Roșianu, când i s'a dat bonurile cu arătările martorului Steriu și cu cercetările făcute de inculpat la administrația financiară de C.-Lung, iar atitudinea lui Goldfeld defavorabilă inculpatului, devine cu atât mai dubioasă cu cât față de cele ce preced se adaugă că acest martor la finele declarației sale, spune că inculpatul ar fi putut să li dea și lui o parte din primă pentru că l-a sfatuit să meargă la moștenitorii Gârleșteanu să încaseze prima ; că tot ceea ce se degajează din instrucția urmată în cauză e că Roșianu a primit bonurile nu cu intenția de a favoriza un delict de furt ce se comisese și de a realiza profit dintr'un delict cum e scopul tănuirii în general, ci acesta a primit să intre și să se intereseze de această afacere, în speranța unui câștig, fie din desfacerea bonurilor, în cazul când ele ar fi bune și negociabile, fie gâsind pe proprietarul bonurilor și obținând de la el un beneficiu când i-ar readece în posesiune o însemnată avere pierdută ; — ca, de aceea și numai ast-fel se esplică, cum Roșianu nici nu a cumpărat dânsul bonurile ceea ce i-ar fi fost cu puțință, caci i se daduse necondiționat de ceilalți inculpați, numai cu scopul de a realiza ceva pe ele, — și nici nu a riscat să meargă să le desfacă ori cum și fara cercetari, — lucru de care s'au temut chiar ceilalți inculpați, oameni mai simpli, făcând pentru aceasta apel la Roșianu, — ci, a urmărit numai un câștig în condițiile arătate, câștig care dacă nu se împaca cu morala scapă însă de sub presiunea codului penal ;

Că așa fiind, inculpatul Roșianu urmează să fie achitat ;

Având în vedere textele de lege, de care ceilalți inculpați s'au făcut pasibili și a căror citire s'a făcut în ședință de d-l președinte și anume art. 310, al. 6 c. p. ; art. 53 ; art. 54 ; art. 60.

ași secțiuni, Casația stabilește că: „atât jurisprudența constantă, cât și „doctrina, precizează că singurul element constitutiv al delictului de tăinuire este cunoștința că lucrul provine din făptuirea unui delict, fără „a fi necesar să se știe dacă tăinuitorul a profit sau nu de obiectele „tănuite“.

Tot Inalta noastră Curte de Casație, secția II, prin decizia No. 110 anul 1887, stabilește că: „după art. 53 cod. pen. elementele constitutive ale tănuirii consistă în buna știință a provenienței delictuoase a „lucrurilor tănuite, și al doilea, într'un fapt care are de scop însușirea „în folosul tănuitorului, disparițiunea sau ascunderea lucrului.“ Casația română merge și mai departe, hotărând că: „teoria că acolo unde nu „sunt autori, nu sunt nici tănuitori, nu este adevărată, că tănuirea după „caracterele ei distinctive, precum reese din art. 53, 54 comb. cu art. „56, nu constituie o complicitate, ci un delict sui generis“. — (Cas. II 370 an. 1875).

Dar, în ce moment trebuie ca tănuitorul să fi avut cunoștința de origina delictuoasă a obiectelor ce se află în mâinele sale?

Doctrina și jurisprudența generală sunt de acord în a susține, că nu este nevoie, ca elementul principal, cunoștința provenienței delictuoase a lucrului tănuit, să precedeze momentul primirii lucrului.—Blanche e cu desăvârșire în contra acelor care admit afirmativa, susținând că nu este conform spiritului legiuitorului această interpretare. (Vol. I pag. 262).

Dalloz în codul său penal adnotat ca și în jurisprudența sa generală, arată că: „nu este necesar ca știința, care constituie tănuirea delictuoasă, să existe în momentul primirii lucrului; tănuirea este pedepsită chiar atunci când acel ce a primit lucrul, fără a avea cunoștința „la început, află în urmă că el provine dintr'un delict și continuă de a „l păstra.“

Obiecțiunea ce s'ar putea aduce că faptul imputat lui I. P. Roșianu nu ar fi de cât o simplă tentativă de tănuire,—deci nepedepsibil,—și nu delictul de tănuire însuși, nu poate sta în picioare. În adevăr aliniatul al II-a al art. 53 codul penal român, ca și art. 259 codul penal prusian, din care s'a inspirat legiuitorul nostru penal din 1864, nu prevăd ca delictul să fi fost pe deplin consumat spre a fi o tănuire în termenii codului penal.

În ceea ce privește cererea de despăgubiri civile;

Având în vedere că reclamanții Dimitrie și G. Gârleşteanu, cer obligarea tuturor inculpaților, în mod solidar, ca să plătească suma de 7800 lei, reprezentând prima pe care au dat-o pe nedrept, în necunoștință că bonurile autoarei lor defuncta Gârleşteanu fuseseră furate și apoi tănuite de către inculpați;

Considerând că din moment ce inculpații Buga Șerban, Spiridon Nicolae, Iacob Țicu, Niță Țicu și Lăstun au fost găsiți culpabili, cei dintâi de delict de furt, iar cei patru din urmă de tănuire a bonurilor furate de la defuncta Gârleşteanu, evident că acești culpabili urmează să răspundă de daunele cauzate părții civile prin faptul lor, daune care se reduc la suma de 7800 lei, reprezentând prima ce reclamanții n'ar fi plătit-o dacă delictele menționate nu s'ar fi săvârșit;

Considerând că în ce privește pe Roșianu, acest inculpat fiind achitat, nu poate fi obligat la nici o despăgubire către partea civilă; că fără îndoială reclamanții ar fi putut exercita contra lui Roșianu și au și de acum înainte în caz când nu s'ar despăgubi integral pentru un motiv oare-care cu prezenta hotărâre o acțiune în restituțiune contra lui, pentru o plată făcută din eroare, căci evident că numai printr'o eroare de fapt, au plătit prima promisă prin publicațiuni, neștiind că e un delict la mijloc, dar pe lângă că o cerere în acest sens nu s'a formulat apoi că eșea din competența tribunalului corecțional, căci instanțele nu pot judeca de cât cererile de daune care au de bază și sunt rezultatul unei infracțiuni la legea penală, așa că o astfel de acțiune e de competența tribunalelor civile.

Art. 53 al. II codul penal român spune: „Tăinuitorii sunt aceia cari „cu știință vor cumpăra, vor primi în schimb sau dar, vor lua ca să neguțătorească,..... lucruri sau bani proveniți din vreo crimă sau delict.“

După cum vedem din însuși termenii legii, art. 53 cod. penal, nu cere ca acela care primește un lucru cu știință că provine dintr'un delict să schimbe, să neguțătorească acel lucru; legea consideră delictul de tăinuire ca perfect comis, chiar atunci când persoana inculpată „a luat ca să neguțătorească“, așa că delictul este consumat chiar atunci când cel culpabil n'a parvenit să neguțătorească lucrul ce primise în acest scop.

Textul francez, nu conține nimic în această privință.

Legiuitorul român însă, în acest al 2-lea aliniat, s'a inspirat, după cum am spus mai sus, de la legiuitorul prusian, pe care adese ori l-a utilizat în alcătuirea codului nostru penal. Astfel, dacă ne ducem la art. 259 codul prusian, ne putem și mai mult lămuri asupra înțelesului art. 53 cod. penal român, și în special asupra sensului cuvintelor: „vor lua ca să neguțătorească“. Art. 259 codul penal prusian spune între altele, că e culpabil de tăinuire „acela care a mijlocit pe lângă alții pentru a „desface lucruri despre care are cunoștință că au fost procurate prin „comiterea unui fapt penal“.

Rezultă deci, din apropierea înțelesului care se degajează din art. 53 cod. penal român și art. 259 cod. penal prusian, că e suficient ca cineva să ia numai ca să neguțătorească, fără a neguțători, fără a desface propriu zis lucrurile ce voește a neguțători, pentru ca delictul de tăinuire să existe: „e suficient ca cineva să mijlocească numai pe lângă „alții pentru a desface lucrurile ce provin dintr'un fapt penal“ fără ca această „mijlocire“ să aibă de efect desfacerea lucrului delictuos, pentru ca delictul de tăinuire să existe. Chiar în cazul când s'ar obiecta că în specie este o simplă tentativă, totuși nu se poate susține că în termenii art. 53 al. II nu intră și tentativa. Art. 39 codul penal român spune că: „tentativa de vre un delict se va pedepsi numai la întâmplările prevăzute prin vre o dizpozițiune specială a legii“.

Or, în art. 53 al. II există tocmai această dispozițiune care pedepsește și simpla tentativă.

X.

AFACEREA DE LA „PAPAGAL“

Cuprinsul.

In fapt. Furtul de la magazinul «La Papagal» în prejudiciul D-nei Ana Sohn. Invinuirea făcută de către D-na Rebeca Farchi, patroana magazinului și Iancu Eschenasi directorul magazinului D-nei Eufrosina I. Luțescu, ca fiind autoarea acestui furt. Rechemerea în magazin a D-nei Luțescu. Amenințarea cu forța publică. Violența morală exercitată asupra D-nei Luțescu. Perchi-zitionarea ilegală a D-nei Luțescu. Dovedirea făptuirii acestui delict de către reclamanta D-na Luțescu. Cazuri identice întâmplate în acest magazin.

In drept. Delictul de arestare sau sechestrare ilegală. Art. 272 c. p. și 88 din «Legea asupra libertății individuale.» Elementele acestui delict. Părerile lui Faustin Hélie, Garraud, Blanche și Daloz în această chestiune. Doctrina și jurisprudența generală asupra acestui delict.

In note. Motivele din ordonanța D-lui Judecător de Instrucție al Cab. IV, care a dat caz de neurmărire în contra inculpaților.

În magazinul „La Papagal” din strada Lipsicani, se fură unei d-nei Ana Sohn, în ziua de 17 Iulie a. c., un bilet de 100 lei.—Pe lângă numerosul personal al acestui magazin, compus din diferiți băeți, asupra moralității și conduitei cărora nu putem spune nimic, se afla în magazin, în acel moment și d-na Eufrosina I. Luțescu.—Spre a nu fi bănuită, d-na Luțescu s’a controlat singură, deschizând în fața tutulor umbrela, scuturându-și batista și verificând portmoneul, spre a vedea dacă nu cum-va din eroare biletul de 100 lei al d-nei Sohn, nu căzuse în umbră, sau nu fusese fără voce pus în buzunar sau portmoneu.—După acest control benevol, d-na Luțescu pleacă. În magazin se aflau pe lângă patroana d-na Rebeca Farchi, și toți ceilalți inculpați, împreună cu o mulțime de alți băeți, vânzătorii în prăvălie.—D-na Farchi, patroana și d-l Iancu Eschenasi, directorul magazinului și rudă cu patroana, în loc de a bănuși de furtul biletului de 100 lei pe vreunul din mulții tineri vânzători în magazin, și a căror moralitate nu era absolut inatacabilă, dat fiind că în acest magazin se mai întâmplase asemenea disparițiuni de

Note: Iată și motivele din ordonanța D-lui Judecător de Instrucție. cabinetul IV, care, în potriiva concluziunilor noastre, a dat caz de neurmărire în contra inculpaților:

Rebeca Farchy și Iancu Eskenasy sunt dați judecăței ca agenți provocatori la delictul de sequestrare de persoană, iar ceilalți ca complici la acest delict;

Având în vedere în ce privește pe primii doi inculpați, că din instrucția urmată în cauză, cum și din actele de la primele cercetări, nu se stabilește cu nimic, cum că ei prin daruri, promisiuni, amenințări, abuz de autoritate sau de putere, uneltiri cul-

bani de ai clienților (a se vedea declarațiunile martorilor: Clara Popescu și Elie Angheliescu) acuză formal pe d-na Luțescu, care abia plecase. În acest scop trimet pe d-na Sohn, păgubașa și pe croitorul Perșunaru, însoșitorul ei, de a chema din nou în magazin pe d-na Luțescu, spre a fi perchiziționată și a verifica astfel dacă nu ea este autoarea furtului.— Aceștia acostează în stradă pe d-na Luțescu și o somează să se reîntoarcă în magazin spre a fi căutată, căci în caz contrar va chema comisarul secției respective. Sub presiunea acestei violențe morale, d-na Luțescu spre a evita scandalul și rușinea unei anchete polițienești, forțată de această amenințare, revine în magazin. Aci este primită de d-na Rebeca Farchi și Iancu Eschenasi și ceilalți inculpați, și după ordinul dat de patroană și director, d-na Luțescu, este introdusă într-o cameră vecină spre a fi desbrăcată și perchiziționată căci, după propria expresie a inculpaților: „*au mai fost desbrăcate și alte cucoane acolo*“.— În această cameră, reclamanta, d-na Luțescu, este forțată moralmente de a se desbrăca până la cămașe și a fi căutată în toate părțile, până chiar și în păr și în ciorapi, de d-na Sohn, delegată în acest scop de inculpații principali. Negăsindu-se asupra sa bilețul de 100 lei dispărut, d-na Luțescu, în urma acestei torturi morale, este lăsată liberă să se îmbrace și să plece.. În urmă, ea reclamă autorităților pentru arestarea și perchiziționarea ilegală la care a fost supusă din partea patronilor și vânzătorilor din magazinul „La Papagal“.

Cu ce dovedește reclamanta făptuirea acestui delict în persoana sa, din partea inculpaților? Cu declarațiunile d-nei Sohn și a martorului Perșunaru. Ei arată că din ordinul d-nei Farchi și a d-lui Eschenasi au adus în prăvălie pe d-na Luțescu; că d-na Farchi și Eschenasi au dat ordin băeților să conducă pe d-na Luțescu în camera unde a fost perchiziționată. Mai mult de cât atât martorul Perșunaru, arată că Eschenasi a îmbrâncit chiar pe D-na Luțescu, în camera unde a fost desbrăcată și perchizițioată.—Că atât d-na Farchi cât și Eschenasi spuneau „că au mai fost și alte cucoane desbrăcate în acea cameră“.—Pe lângă aceste probe mai avem și o serie de prezumțiuni puternice cari reese din împrejurările de fapt ale comiterii acestui delict, prezumții care se impun cu forța probelor. În adevăr, cum poate fi admisibil, ca o femeie străină ca d-na Sohn, să-și permită de a aduce de pe stradă în magazin pe d-na Luțescu și aci să procedeze fără aprobarea și autorizarea patronilor la des-

pabile, întrebuintate asupra autorului material, care în specie ar fi D-na Sohn, dată în judecată însă, ca complice, au provocat la comiterea delictului de sequestrare; de oarece și Ana Sohn, la primele cercetări, cât și Perșunaru la Poliție și la Instrucție spun că: «băeții din prăvălie le-ar fi dat ideea să o cheme înapoi pe reclamantă.» E adevărat că D-na Sohn în interogatoriul său la Instrucție, revine și zice că dânsii băeții din prăvălie, Rebeca Farchy și Eskenasy i-au spus să se ducă după D-na Luțescu să o aducă înapoi, să o perchiziționeze căci numai ea a luat banii. Această arătare însă, pe lângă că nu poate fi sinceră de oarece: 1) Nu se confirmă de nimeni. 2) D-na Sohn o face să-și atenuze fapta sa, dar afară de aceasta, chiar de am admite-o nu constituie darurile, promisiunile etc. prevăzute de art. 47 și cerute pentru existența acestui delict. Dacă s'ar fi stabilit că inculpații Rebeca Farchy și Eskenasy ar fi rostit sau ar fi strigat în public, — ceea ce nu'i cazul — căci băeții din prăvălie, Ana Sohn și Perșunaru în specie nu pot fi considerați ca public, — cum că D-na Luțescu e o hoată că ea e care a furat banii, să se ducă cineva să o aresteze și dacă în urma acestora cineva din public s'ar fi dus și ar fi arestat pe reclamantă, ar fi putut intra faptul în prevederile art. 47 al. II, combinat cu 294 cod penal, dar aceasta nu se stabilește.

Deci în privința acestor doi inculpați, nestabilinduse faptul ce li se impută, urmează a fi scoși de sub urmărire în această privință, ar putea însă fi dați în judecată pentru delictul prevăzut de art. 279 al. ult. cod. penal, adică pentru că ar fi dat locuința lor spre a se executa arestarea, închiderea sau sequestrarea. Pentru aceasta

brăcarea și perchiziționarea unei femei? Dacă n'ar fi fost consimțământul și autorizarea sau ordinul d-nei Farchi și a lui Eschenasi, s'ar fi putut permite unei necunoscute ca d-na Sohn să procedeze la această barbarie în propriul lor magazin și în fața lor și a tuturor băeților din prăvălie? Și dacă n'a fost autorizarea sau ordinul inculpaților, e admisibil ca stăpânii unui mare magazin ca acel al lor, să tolereze comiterea unor astfel de torturi morale? Consimțământul patronilor, autorizarea lor, ordinul lor, rezultă implicit tocmai din această tolerare, ordin care de altfel se stabilește prin arătările martorului Peșunaru și ale d-nei Sohn. D-na Luțescu la rândul său, lămurind detaliile faptului, arată în declarația sa că d-na Farchi și Iancu Eschenasi, au ordonat aducerea, desbrăcarea și perchiziționarea sa, că ei 'i spuneau că, „sunt stăpâni și că au mai desbrăcat și alte cucoane“, că d-na Farchi spunea d-nei Sohn care o perchiziționa ca să o caute bine pe „răspunderea sa“.—Că au desbrăcat-o până la cămașe, desfăcându-i până și părul, scoțându-i până și ghețele. Că aceste desbrăcări și perchiziționări, intrau întru cât-va în procedurile magazinului „La Papagal“ avem declarația d-nei Aneta Orban, care arată că acum cinci ani, însuși patronul magazinului, d-l S. D. Farchi, văzând că nu a cumpărat nimic, și a permis a'i „desface haina și a o pipăi peste tot“ sub pretextul că sunt unele d-ne care fură marfă din magazine, după propria expresie a patronului.—Insuși d-na Sohn, se plânge că a fost căutată prin haine de un funcționar din magazin, cu aprobarea patronilor, în scopul de a-i găsi suta de lei ce 'i lipsea.

De asemenea, sunt martori, cari arată că în acest magazin se întâmplă din când în când să se fure bani clienților, ceea ce ar demonstra mai mult că autorii pot fi mai probabil dintre vânzătorii magazinului, de cât dintre clienții și mai ales clientele magazinului. Astfel d-na Clara Popescu, ascultată sub jurământ, ca martoră, declară că acum cinci ani, 'i s'a furat în magazinul Papagal un portmoneu, în care, e adevărat nu avea de cât cinci lei, adăogând că „cei de la Papagal și în special patronul Farchi, se poartă foarte insolent cu clienții“; o altă martoră, d-na Colonel Maria Brăescu, arată că anul trecut, fiind în magazinul Papagal, i s'a furat un bilet de 20 lei ce'l pusese la un loc cu umbrela și mănușile.—Un alt martor, d-l Ilie Anghelescu, proprietar, arată că acum cinci ani, i s'a furat în magazinul Papagal, un portofel cu suma

însă urmează a stabili existența delictului prevăzut de primul alineat al acestui articol care zice:

•Se va pedepsi cu doi ani închisoare, oricine, fără ordinul autorității competente și fără de cazurile unde legea ordonă sau permite anume arestarea unei persoane, va fi arestat, va fi deținut sau va fi sequestrat pe o persoană pentru un motiv oarecare și fără scop de a comite un delict special•.

Cum în specie persoana care a oprit pe reclamanta, care a întors-o din drnm, care a condus-o înapoi în magazin, care a intrat cu ea în odaie și care a perchiziționat-o, e Ana Sohn; să vedem dacă în privința ei sunt întrunite elementele delictului enunțat mai sus, pentru că după cele spuse până aci, eomplie nu poate fi.

Pentru ca să existe acest delict se cere un element material și unul moral.

Un element material adică, o arestare, deținere sau sequestrare, făcută fără ordinul autorității competente și în afară de cazurile unde legea ordonă.

Jousse în tratatul său de justiție criminală, Tom. III pag. 283, lămurște foarte bine acest element, când zice:

•On se rendait coupable du crime de chartre privée — cum o numeau cei vechi — toutes les fois 1) Que par violence on retenait quelqu'un enfermé, dans une chambre ou autre endroit privé; II) Ou lorsqu'on le faisait garder à vue pour l'em-pêcher de sortir, sans avoir aucune autorité pour le faire; III) Ou enfin lorsqu'on tenait une personne liée ou enchainée dans une chambre•; apoi Dalloz (Répertoire

de 600 sau 800 lei.— O altă serie de martori ca d-nii Dr. Fischer, Stelian Ștefănescu, Elena Orăscu, Clara Popescu, Const. Făgețanu și Bejan Bercovici, arată obiceiul patronilor magazinului „La Papagal” de a se purta brusc și insolent cu clienții.

Acesta este faptul.

În drept, întrunește el toate elementele delictului de arestare sau secestrare ilegală de persoane, prevăzut de art. 272 din cod. pen.?

Libertatea individuală, pentru respectarea căreia s'a scris și s'a luptat atât de mult, este garantată la noi atât prin art. 99 și 272 din codul penal, cât și prin noua lege asupra libertății individuale. În adevăr art. 99 din codul penal pedepsește pe orice funcționar public care ar ordona sau ar face vreun act arbitrar, prin care să se atace libertatea individuală a cuiva. Art. 272 din codul penal, pedepsește pe orice particular, care fără ordinul vreunei autorități competente și afară de cazul unde legea permite, va fi arestat, va fi deținut, sau va fi secestrat pe vre-o persoană. Iar art. 88 din „legea libertății individuale” spune că nimeni nu poate fi oprit, ridicat, deținut sau arestat de cât în puterea unui mandat.—Și atunci ne întrebăm: în baza cărui mandat inculpații Rebeca Farchi și Iancu Eschenasi, ordonă aducerea d-nei Luțescu în magazinul lor? În virtutea căruia drept, aceiași inculpați dispun oprirea și conducerea acestei d-ne în odaia alăturată de magazin, supunând-o ultragiului, torturei morale, de a se desbrăca până la ultima haină în fața tuturor băeților din magazin? În baza căreia autorizațiuni, inculpații și au arogat imensul drept, de a perchiziționa până la cămașă pe o femeie care nu se putea apăra, fără să fi avut autorizația formală de perchiziție, pe care numai judecătorul de instrucție o poate da? Și totuși, după cum am văzut, instrucția stabilește în mod evident, că d-na Luțescu este adusă de pe stradă în magazin, din ordinul d-nei Farchi și al lui Iancu Eschenasi, sub violența morală a amenințării, că dacă nu vine, va fi adusă cu forța de comisar, fără să existe nici un mandat de aducere cel puțin; că adusă prin aceste amenințări la magazin, este condusă, îmbrâncită chiar, în spre odaia, unde din ordinul inculpaților, d-na Luțescu, este desbrăcată și perchiziționată, fără ca să existe vre-o autorizare de perchiziție din partea vreunui judecător de instrucție. Atentatul la libertate, la libera voință a cuiva, este evident; el intră în mod complet în prevederile art. 272 din codul penal.

T. 30, pag 28 No. 65 și următorii) zice: «il suffit que la personne n'ait pu se retirer librement pour qu'on puisse la considérer comme ayant été arrêtée» și mai departe la No. 67 «il faut aussi que pendant sa détention, un individu se trouve placé en quelque sorte sous la main de celui qui le détient, ou qu'en tout cas, il ne lui soit, pas permis de recourir à une assistance étrangère et efficace pour que l'art. 341 soit applicable.»

Prin urmare caracterul acestui element este violența materială, conzistând în a te ampara, a te asigura de individ în așa chip în cât el să nu poată fi liber nici de a se mișca, nici de a se depărta, nici de a cere ajutor.

Ce constatăm în speța noastră? Că D-na Sohn ajunge pe reclamantă, îi aduce la cunoștință că e bătută de furtul celor 100 lei și îi spune să se întorcă, dându-i să înțeleagă că va fi perchiziționată, adică o înștiințează despre ce e vorba, și D-na Luțescu, deși liberă de a se retrage, deși liberă să recurgă la ajutorul sau asistența ori cui, se întoarce pe o distanță de mai multe zecimi de metri, fără să protesteze un moment măcar; fără să fi pus cineva mâna pe dânsa. Ajunge la prăvălie, unde i se spune că va fi cercetată și nu numai că nu se opune, dar vrea să se desbrace chiar acolo, însă cum locul nu era propice i s'a arătat oadaa din fund unde singură se desbracă, lăsând ușa deschisă fără să zică ceva, apoi pleacă, se duce acasă și nu reclamă nici unei autorități. Unde este dar, imposibilitatea pentru dânsa de a fi liberă, de a se mișca, de a se depărta? Unde este închiderea într-o cameră sau deținerea sa legată? Unde în fine violența așa cum o cere legea?

În adevăr care sunt elementele necesare pentru existența juridică a acestui delict?

Ele sunt în număr de patru: 1) Trebuie să existe în fapt o arestare, o deținere sau secestrare. 2) Că această arestare, deținere sau o secestrare să fie ilegală, adică fără ordinul autorităților competente. 3) Că această arestare, deținere sau secestrare să fie făcută în afară de cazurile unde legea permite și ordonă chiar o asemenea măsură și 4) În fine, că această arestare, deținere sau secestrare, să fie comisă cu intențiune rea.

După cum vedem, în acest delict sunt coprinse două situațiuni, două fapte: unul material și altul moral.

Să examinăm pe cel dintâi. În adevăr, ce înțelegem prin arestare, deținere sau secestrare ilegală? Faustin Hélie zice:

„L'arrestation momentanée d'une personne, sans qu'elle ait été renfermée dans un lieu quelconque, constitue le crime“.

Tot Faustin Hélie adaugă: „Les anciens auteurs pensaient même que le délit pouvait résulter du seul fait d'avoir retenu un individu dans la rue, de manière qu'il n'ait pas été libre de s'éloigner“.

Garraud la rândul său spune: „L'arrestation est l'appréhension au corps d'une personne que l'on prive de la liberté d'aller et de venir, en un mot de se mouvoir à son gré“. Aproape aceiaș definițiune o dă și A. Blanche.

Când arestarea se face într'o casă privată, atunci ia numele de secestrare, cum este în cazul care ne preocupă. Natural că existența delictului este supusă condițiunei arătată deja mai sus și anume că această arestare sau secestrare să fie făcută fără ordinul autorităților constituite și în afară de cazurile unde legea permite și ordonă o astfel de măsură. Astfel după doctrina și jurisprudența generală, este permisă arestarea unui nebun care turbură ordinea publică; a unui rău făcător, prins în flagrant delict și urmărit de clamoarea publică; chiar arestarea sau mai bine zis secestrarea unui copil de părinții săi, institutorii lui, când această măsură este luată ca un fel de mijloc moralizator, ca o măsură de corecțiune, fără a depăși, ca timp și tratament, marginile permise unei simple corecțiuni. În toate aceste cazuri, natural că nu poate fi vorba de o arestare, deținere sau secestrare ilegală. Dar, „en dehors de ces conditions de légalité, l'arrestation, la détention ou la seques-

Se pretinde de dânsa la Instrucție că în stradă 'i s'a spus că, dacă nu vine va chema sergentul—fapt care nu rezultă din nimic și pe care nici nu l'a spus la primele cercetări. D-l Prim-Procuror însă îl ia în considerare și face din el o violență morală, suficientă pentru stabilirea acestui element al delictului.

Aceasta însă nu e admisibil: 1) pentru că faptul acesta nu se stabilește, 2) că chiar de ar fi așa nu constituie o violență morală.

În adevăr, violența morală, este atunci când ne găsim în fața unei situațiuni de așa fel, în cât nu avem altă scăpare, nu putem face altfel, de cât să ne supunem, așa fiind înștiințarea ce i s'a făcut,—dacă 'i s'a făcut—de D-na Sohn, că va recurge la o măsură, la care îi da dreptul legea, fiind-că era un caz, asimilat flagrantului delict (art. 106, C. Pr. Fr. și 309 al. 11 C. P. R.) n'a putut și nu poate constitui,—credem—nici-o dată o violență morală, căci în acea măsură dânsa găsea un scut iar nu un rău care să o forțeze să se supună. De sigur că dacă lua această măsură în considerare, lucru care era mai bine să'l facă,—trebuind să prefere în totdeauna o autoritate particulară,—ar fi fost scutită de scandalul care s'a întâmplat. N'a făcut-o ci, a preferat nesilită de nimeni să se întoarcă la magazin; era liberă să o facă, cum era liberă să ceară singură intervenirea autorității.

Așa fiind, elementul material al delictului nu există.

Suntem de acord cu d-l prim-procuror, când invocă doctrina franceză întru cât toate citațiunile menționate de d-sa cer ca să se stabilească: arestarea, deținerea sau

„tration, doivent être considérées comme un crime, tombant sous l'application des art. 341.“ (Daloz, Code pénal p. 552.)

Tot în codul penal adnotat de Daloz mai găsim următoarele jurisprudențe importante cu privire la stabilirea naturii arestării în comunerea acestui delict. E de ajuns a fi arestare în termenii legii:

„Une détention ou sequestration plus on moins prolongée, avec ou sans arrestation préalable“ și mai departe:

„Il suffit, pour qu'il y ait fait matériel d'arrestation, de détention ou de sequestration d'un particulier, que ce particulier ait été victime d'un acte dont l'effet ne lui a pas permis de disposer librement de sa personne“.

Aplicând acum principiile doctrinei și ale jurisprudenței la cazul inculpaților Rebeca Farchi, Iancu Eschenasi și ceilalți, constatăm că faptul material al secestrării, operată fără voia victimei, de oarece nu mai încape voință, atunci când e violență din partea agentului,—violență morală bine înțeles, violență pe care doctrina și jurisprudența unanimă o asimilează violenței fizice, materiale.—În adevăr sub amenințarea de a fi condusă la secție, ea cedează acestei violenți și revine în magazinul „La Papagal“ unde aci din ordinul inculpaților Rebeca Farchi și Iancu Eschenasi, este condusă și îmbrâncită în camera unde a fost desbrăcată și perchiziționată, privând'o astfel fără voia ei de libertate. După cum vedem faptul material al secestrării este evident și intră perfect în prevederile legii, astfel cum o comentează doctrina generală.

Să trecem acum la faptul moral, la elementul intențional, singur cel material nefiind suficient pentru ca delictul să poată exista.

Am arătat mai sus cazurile în care legea permite sau ordonă arestarea cum e în cazul unui nebun, unui rău făcător, surprins în flagrant delict și urmărit de clamoarea publică, a copiilor de către părinți și institutori, ca măsură de simplă corecțiune.

În afară de aceste cazuri care s'ar putea numi legale, în care un particular fără a avea drept sau calitate, fără a avea vre un ordin sau autorizațiune, poate opera o arestațiune, în toate celelalte cazuri, orice fel de arestare sau secestrare nu poate fi de cât ilegală, de cât făcută cu intențiune frauduloasă. În acest senz se pronunță Faustin Hélie, în același senz Daloz, în codul penal adnotat unde arată că:

„En dehors de ces conditions de légalité, l'arrestation, la détention

sequestrarea materială a cui-va, care să nu'i permită de a dispune liber de persoana sa (Daloz cod. p.) Reținerea unui individ în stradă, fără ca să nu mai poată fi liber a se depărta. (Faustin Hélie). Privarea lui de a se mișca după voe, de a dispune liber de persoana sa. (Garraud și Blanche) pentru a rezulta elementul material al delictului or aceste lucruri nu rees în speța care ne preocupă.

Trecem acum la elementul moral.

«Ici plus qu'en toute autre matière—zice Faustin Hélie, pag. 431 T. IV,—il y a lieu d'apprécier avec soin l'intention de l'agent; car il est possible que celui-là ne soit pas — même en se portant à des actes arbitraires — animé de l'intention frauduleuse qui constitue le crime». Apoi Garraud pag. 576 T. IV, zice:

«L'intention criminelle élément essentiel du crime d'arrestation ou de détention arbitraire, ou illégale—résulte de ce que le fait incriminé a été accompli avec connaissance et volonté».

În fine art. 272 al. 1 din codul nostru penal, cere ca arestarea, deținerea sau sequestrarea cui-va să fie făcută pentru un motiv oare care.

În speță socotim că Ana Sohn când a ajuns pe reclamantă și i-a spus să se întoarcă la magazin căci e bănuită că hârtia de 100 e la dânsa, când prin urmare i-a arătat că va fi perchiziționată, nu s'a gândit, nu a avut cunoștință să aresteze, deși sau sequestreze pe D-na Luțescu.

„ou la sequestration doivent être considérées comme un crime tombant „sous l'application des art. 341“.

Urmează de aci, că intențiunea frauduloasă este prezumată în toate cazurile în care legea nu permite o arestare sau secestrare.

Acest element al intențiunei frauduloase este prea personal, prea particular, în cât în nici un delict nu poate fi accentuat în mod categoric. „L'intention criminelle, élément essentiel du crime d'arrestation arbitraire ou illégale, résulte de ce que le fait incriminé a été accompli „avec connaissance et volonté“.

Inculpații aveau cunoștință că nu aveau nici dreptul, nici calitatea de a opera o secestrare și o perchiziție; ei știau că acesta este un drept pe care legea l' dă anumitelor autorități constituite, totuși ei, punându-se în afară de lege, au voit să făptuească această secestrare cu intențiunea de a o perchiziționa. Nu este nevoie pentru existența acestui delict ca arestarea sau secestrarea să fi fost comisă cu intențiunea de a priva pe cineva de libertate. Intențiunea, scopul poate fi variat, destul ca această intențiune să fie frauduloasă și faptul material să fi avut ca rezultat arestarea sau secestrarea ilegală a cuiva.

Dacă inculpații aveau credința,—care s'a văzut că era nefondată,— că d-na Luțescu era autoarea furtului bilețului de 100 lei al d-nei Sohn, ei trebuiau să sesizeze în mod legal autoritatea competentă, iar nu să se interpună ei în locul acestei autorități, arogându-și drepturi și calități care nu le aveau. Elementul intențional stă tocmai în această înfrângere a legeri, în făptuirea secestrării și perchiziționării fără avizul prealabil al celor în drept.

Alegațiunea inculpaților cum că d-na Luțescu ar fi venit de bună voe în magazin, că din propria sa voință a consimțit de a trece în odaia magazinului, că ea singură s'a desbrăcat și că singură a consimțit a i se face perchiziție, nu poate sta un moment în picioare față de constatările de fapt ale instrucției, care stabilesc tocmai contrariul, dat fiind violența morală întrebuițată asupra victimei prin amenințările de a da pe mâna secției, dacă nu se supune celor ordonate de inculpați.

Aceasta reese din faptul că agentul comițând acest delict, trebuie să urmărească un scop oare-care după cum cere art. 272.

Or, dacă admitem că în acest scop era perchiziționarea, de sigur că nu putem admite, un moment măcar, că atunci când cineva vrea să sequestreze pe cineva pentru un motiv oare-care, o să'i comunice mai înainte acest motiv și pe urmă să'l sequestreze, aceasta e cea mai evidentă dovadă că elementul moral, intențiunea culpabilă, lipsește cu totul în acest fapt.

Prin urmare nerezultând nici elementul material, nici cel moral, delictul nu există; deci nici autor material și ca o consecință a acestui fapt nici complici, nici autori cari au dat casa lor pentru comiterea delictului.

Incontestabil însă—că ori cât ar fi de grea situațiunea unor patroni, în caz de furt întâmplat în prăvălie—faptul din speța noastră nu constituie mai puțin un abuz, un act arbitrar, care dacă nu este o sequestrare de persoană și lipsit fiind de elementul publicității,—nu poate fi nici atentat la bunele moravuri nici calomnie—este o insultă ce se pedepsește.—Cum însă reclamanta prin actul autentice No. 645 de la 7 Octomvrie 1903, declară că se dezistă de la ori-ce pretențiune și civilă și penală în această afacere, vedem că nu este loc a da caz de urmărire pentru un fapt în care acțiunea publică se stinge prin împăcarea părților.

Afacerea exploatărei minorilor

Cuprinsul

In fapt. Exploatarea minorilor de către cămătari.—Indiferența parchetului. Dobânzile colosale la împrumuturi pe amanet. Inmulțirea caselor de schimb. Beneficiile realizate de casele de schimb. Denunțurile făcute parchetului. Inexistența la noi a unei legi contra uzurii. Specularea minorilor C. Cotadi, D. Zissu, Stelian Bolintineanu, I. Bibescu și I). Pavelescu-Sturza de către inculpații A. Mărculescu, N. Ciurcu, Jean Abramescu, Max Zentler etc. Mijloacele de apărare ale inculpaților. Semnarea de către minori a polițelor în alb. Știința de către inculpați, că prin banii dați favorizează patimile minorilor. Procedurile întrebuintate de inculpați spre a atrage pe minori. Rolul samsarilor bancherilor în exploatarea minorilor. Urmărirea minorilor în tot locul de către acești samsari. Abuzurile comise de inculpatul Nicolae Ciurcu în prejudiciul minorilor C. Cotadi, Stelian Bolintineanu, Ion Bibescu și D. Pavelescu-Sturza. Declarațiunile martorului Lifan în afacerea exploatărei minorilor de către inculpatul Nicolae Ciurcu. Exploatarea minorului Ion Bibescu de către inculpatul Nicolae Ciurcu. Sustragerea de către inculpatul Nicolae Ciurcu a registrelor sale comerciale. Exploatarea minorului D. Pavelescu-Sturza de către inculpatul Nicolae Ciurcu. Urmărirea minorului D. Pavelescu-Sturza de către samsarul Max Zentler. Abuzurile comise de inculpatul A. Mărculescu în prejudiciul minorilor C. Cotadi și Stelian Bolintineanu. Exploatarea minorilor D. Zissu și D. Pavelescu-Sturza de către inculpatul Natan Mendel. Culpabilitatea inculpatului Jean Abramescu în afacerea exploatărei minorilor. Rolul inculpatului Max Zentler în escrocarea minorului Dom. Pavelescu-Sturza. Rolul inculpatului Victor Rădulescu în exploatarea minorului Dimitrie Zissu.

In drept. Delictul de abuz de încredere. Art. 323 c. p. Părerile lui Garraud, Faustin Hélie, Chaveau Adolphe asupra acestei chestiuni. Jurisprudența și doctrina franceză în această materie. *In note.* Câteva cuvinte de Ch. Macri.—Sentința Trib. Ilfov secția III pronunțată în această afacere.

Încă de mult se zvonea și zvonul devenise public, că există în capitală, o ceată de așa numiți bancheri, oameni fără scrupul, cari profitând de neexperiența, nevoile și slăbiciunile tinerilor din familii bogate și cu perspectivă de moșteniri mari, ațâțându-le patimile, ușor de ațâțat la etatea lor, le împrumutau sau îi provocau de a împrumuta, diferite sume de bani, în schimbul cărora le luau polițe semnate de dânsii, de cele mai multe ori în alb, polițe de valori cu mult mai mari de cât valorile real împrumutate.

Tineri fără experiență, în cea mai mare parte minori, necunoscând valoarea banului muncit și orbiți de ușurința posibilității de a putea avea-mai înainte de vreme, bani mulți cu care să-și poată satisface toate pa-

NOTE.—Cred necesar de a reproduce următoarele rânduri, datorite d-lui Ch. Macri, care cuprind aprecieri foarte interesante cu privire la exploatarea minorilor de către cămătari. Ele servesc drept prefață, la o broșură apărută pe vremuri, broșură ce cuprindea rechizitorul nostru și ordonanța definitivă a d-lui Jude Instructor. Iată acele rânduri:

Am crezut util, să dăm publicității actele cele mai principale din Dosarul afacerii care a făcut atâtă sgomot vara trecută. În adevăr, «*Rechizitorul definitiv*» al d-lui Prim-Procuror Hamangiu și «*Ordonanța de trimitere*» a d-lui Judecător de Instrucție Alexandrescu, ne dau icona cea mai sinceră și cea mai adevărată a surprinzătoarelor și delictuoaselor exploatațiuni la care au fost supuși o mulțime de minori, de către o asociație întreagă de așa numiți bancheri, oameni lipsiți de scrupule și de demnitate. Sunt lucruri în aceste acte judecătorești, cari aproape nu s'ar putea crede, dacă ele n'ar avea caracterul autentic al oficialității. Dar, nu voim să avansăm; rechizitorul și ordonanța ce publicăm mai la vale, vor confirma în totul aprecierile ce am făcut în treacăt. O epurațiune morală trebuia făcută cu acești exploataitori delictuoși și Parchetul de Ilfov a avut curajul de a-și face datoria în mod victorios, căci la drept vorbind, e un curaj să lupți cu aceia care au și banul și influența la îndemână. Astăzi, opt din acești exploataitori ai minorilor, sunt dați în judecată înaintea Tribunalului corecțional. Nu voim să anticipăm asupra hotărârei Tribunalului; suntem însă siguri, că magistrații noștri și vor face până la sfârșit datoria ce le incumbă frumoasa și înalta lor misiune.

timile lor, iscăleau fără nici o rezervă sume nenumărate de polițe, de valori cari depășeau mult sumele împrumutate, preparându-și cu modul acesta, grație ispitirei la cari erau expuși de așa numiții bancheri, ruina sigură și repede a întregel lor averi. Recunoaștem că singura lor scuză este numai eatea, mai toți din ei fiind minori, dar tocmai aci stă și gravitatea culpabilității acelor cari, de și știau că orice împrumuturi făcute minorilor sunt nule de drept, totuși ei, în scop de a-și însuși un beneficiu nelegitim, profitând de neexperiența lor, le împrumutau cu dărnicie orice sume de bani, luându-le tot cu dărnicie polițe de valori înzecit mai mari de cât sumele împrumutate. În această împrejurare stă reaua lor credință, în acest fapt caracteristic stă intenția culpabilă a inculpaților. Ei, de și aveau cunoștință că art. 950 și 1157 din codul civil, *declară pe minori incapabili de a contracta, de a se obliga și lovește cu nulitate orice angajamente luate de ei*, că art. 429 din acelaș cod prevede că, *chiar minorul emancipat nu se poate împrumuta sub nici un cuvânt fără deliberarea consiliului de familie, adevărită și aceasta de Tribunal*, totuși, cu rizicul de a-și pierde banii împrumutați minorilor, dâșii continuau de a-i împrumuta, provocându-i chiar de a se împrumuta cât mai des. Cine nu riscă nimic, nu câștigă nimic și de sigur că nu cu gândul de a-și pierde banii, inculpații împrumutau așa de ușor pe minorii reclamaanți. Intenția culpabilă, intenția de a fraudă, reese clar din aceste împrejurări, cari formează o prezumțiune din cele mai puternice în stabilirea faptelor lor delictuoase.

Nu știm cum s'ă făcută eă Parchetul n'a căutat până acum să controleze veracitatea acestor zvonuri devenite publice, controlând în acelaș timp și operațiunile financiare ale acestui soi de bancheri, cari aveau specialitatea exploatărei nevoilor și neexperienței minorilor. Și cu atât mai mult se impunea această Parchetului, cu cât exploatarea la care erau supuși minorii, avea de efect ruinarea înainte de vreme a o mulțime de tineri; distragerea lor de la studii sau alte ocupațiuni serioase, îndrumarea lor pe căi periculoase, coruperea lor fizică și morală. Pe lângă un interes de ordine publică, era și un interes înalt de ordin social și moral, de a salva situațiunea unor minori, tineri neexperimentați, cari legal vorbind, nu se puteau apăra singuri și unde intervenția ministerului public se impunea, era obligatorie.

Iar ca rezultat al acestor exploatări delictuoase, vedeam pe de-o parte, oameni fără nici-o ocupațiune serioasă, transformați în bancheri,—

În legătură cu cestiunea exploatărei minorilor și pentru care avem un text precis de lege în Codul nostru penal, vine cestiunea uzurei, a cametei, care la noi în România, sub pretextul ridicol a unei așa zise libertăți a comerțului, nu este pedepsită. Totuși în Franța, țara tuturor libertăților, există o lege în contra cametei; în Anglia de asemenea; în Germania, Austria și Italia, camăta este considerată ca un delict și se pedepsește cu închisoare și amendă. De ce dar la noi, s'ar lăsa câmp deschis acestui jaf îngrozitor, care se face în mod așa de neomenos și pe o scară așa de întinsă? Ar trebui să luăm exemplul celor alte state, care atât din punct de vedere al civilizației cât și din acel al libertăților, sunt cu mult înaintea noastră, și să punem capăt odată, acestor hoții, care în lipsa unui text de lege în codul nostru penal, scapă de sub controlul riguros al represiuilor, și din care cauză se comit așa de des și atât de îndrăzneț. La noi, camăta a ajuns un adevărat flagel. Cămătăria e o boală generală de care suferă întreaga noastră organizație socială. Nu există la noi nici un funcționar, nici un meseriaș, nici un mic negustor, care să nu fi fost jefuit în modul cel mai neomenos, de cămătari, când au fost prinși la nevoie. Majoritatea falimentelor care izbucnesc în piața noastră comercială, au ca primă cauză enormitatea dobânzilor ce sunt nevoiți să plătească micii comercianți, cămătărilor.

Se impune dar luarea de măsuri cât de urgente. Soluția ar fi nu numai o lege severă în contra cametei, sau transformarea ei în delict, dar și înființarea de *Casa de bancă populare și Munți de pietate*, care să vină în ajutorul populației nevoiașe, care astăzi

de pildă Mărculescu, care acum cinci ani era samsar de procese, — cu scopul aproape exclusiv de a face afaceri veroase și a specula pe minori sau interziși și făcând în decurs de 3—4 ani averi colosale în raport cu capitalul infim de mic, cu care și-au început acest negoț; iar pe de altă parte tineri abia ajunși la vârsta de 21 ani și cari au moștenit de la părinții lor averi destul de frumoase, rămași pe drumuri, lipsiți de esențialul necesar pentru a putea trăi, cum e de exemplu cazul tânărului Ioan Bibescu. Nu mai vorbim aci, de exploatările neomenoase la cari sunt supuși tot de acești soiu de bancheri, micii comercianți și micii funcționari, militarii și micii industriași, nefiind la noi niciun text de lege care să pedepsească camăta. Cercetările făcute de noi cu privilegiul examinării registrelor unora din acești bancheri, ne-au dovedit până la evidență și în mod nediscutabil, registrele lor fiind destul de eloquente, marile dobânzi ce ei obișnuesc a lua de la împrumutători, când îi prindeau la nevoie. *Aceste dobânzi se ridică la unii din ei la 4, 5, 8 și 10 la sută pe lună, ridicându-se chiar la 25% pe lună, la împrumuturile pe amaneturi.*

Când vedem aceste dobânzi colosale ce se iau de unele din casele noastre de schimb și când ne gândim că în statele occidentale cota dobânzilor oficiale variază între 2 și 5% pe an și că băncilor particulare existente în aceste state nu le este permis a lua mai mult de cât 1% peste cota oficială, la noi aceste porțiuni fiind calculate în mod lunar, putem ușor vedea că afacerile de scont sunt din cele mai rentabile pentru acest soi de bancheri.

De aci înmulțirea în mod prodigios a acestor așa numite „case de schimb“, care învadează cu firmele lor, principalele străzi din București.

Astfel, din controlul făcut acestor registre, putem da următoarele detalii caracteristice cu privire la unii conducători ai acestor „case de schimb“.

L. Mihalovici, incasează în anul 1895, în comptul dobânzilor suma de 82,826 lei 80 bani, plătește în compt de dobânzi cifra de 20,858 lei 85 bani; el personal cheltuiește în acel an 25,611 lei și cu toate acestea mai adaogă la capital cifra de 17,692 lei bani 70.

I. Goldfeld încheie la finitul anului 1894, un bilanț în care capitalul ce avea atinge cifra de 65,185 lei 25 bani, un beneficiu net de 58,722 lei 80 bani, așa că după un an de zile capitalul său se ridică

este exploatăată în mod neomenos de cămătari. Și pe lângă măsurile legislative și economice, ar trebui luate și o serie de măsuri polițienești în contra cămătarilor, care mișună prin toate straturile sociale. Campania dusă de parchet n'ar putea avea roade eficace de cât numai pentru prezent, dacă Statul nu ar interveni cu energie, punând stavilă camatei, și prevăzând pedepse din cele mai riguroase în contra acelor care se îmbogățesc din averea altora, profitând de trebuințele și nenorocirile lor.

Pe când atâtea oameni de treabă, muncesc de dimineață până seară în mod cinstit, pe când inginerii, medicii, avocații, magistrații, profesorii, oamanii de litere, etc... asudă pentru câștigarea unei existențe din cele mai modeste, cămătarii care nu muncesc nimic, care de cele mai multe ori nu au nici un capital propriu al lor, ca unii ce fac speculațiuni cu capitalul altora, trăesc în îmbelșugare, se îmbogățesc devin milionari, acumulând banii și neintrebându-i de cât exclusiv în afaceri veroase.

O lege contra cametei și înființarea de bănci populare și munți de pietate, se impune

Ch. Maeri, student al facultăței de drept.

Iată sentința Tribunalului Ilfov secția III-a pronunțată în această afacere:

In ce privește pe inculpații N. Ciureu. Avram Mărculescu, I. Goldenberg, Rudolf

Marcu și Nathan Mendl;

Având în vedere ordonanța d-lui Jude instructor cab. V;

Având în vedere interogatoriile părților;

de la 65,185 lei, la 123,908 lei, fără a se mai avea în vedere și cheluelile din acel an, care se ridică la suma de 25,000 lei.

A. Jacques, are în anul 1888, un capital de 24,032 lei, iar la finitul anului 1895, capitalul lui Jacques, grație adausului mereu al dobânzilor, atinge cifra de 101,354 lei 90 bani.

Și în felul acestora, sunt încă mulți conducători ale așa numitelor case de schimb.

Să trecem însă asupra cestiunei marilor dobânzi ce se percep la noi și care este în legătură cu cestia uzurei și să venim la faptul delictuos al exploatărilor minorilor de unii din conducătorii acestor „case de schimb“.

Toate aceste zvonuri publice, aduse fiind la cunoștința Parchetului, unite cu o serie de denunțări, făcute prin scrisori și ziare, ne-a hotărât de a face investigațiuni imediate pe la mai mulți din bancherii vizați în acele denunțuri și rezultatele cercetărilor făcute nu au rămas infructuoase.

În adevăr, ne aflam în fața unor delictive bine definite și clar stabilite, cari se comiteau cu cea mai mare îndrăzneală în prejudiciul a o mulțime de minori, speculându-se asupra neexperienței și slăbiciunilor lor. Dacă pentru urmărirea acelora cări luau colosala dobândă de 25% pe lună, micilor funcționari sau micilor comercianți, nu aveam niciun text precis de lege spre a-i supune judecății, la noi ne existând o lege contra uzurei ca în Franța, pentru acei cari speculau împrumuturi veroase cu minorii, aveam textul clar și întins al art. 322 din Codul penal, copie a art. 406 din Codul penal francez, care prevede anume cazul în toate variatele lui manifestări. În baza acestui articol de lege, cari vizează direct pe uzurari în relațiunile bănești ce ar avea cu minorii și care este ca o sancțiune a protecțiunei, ce legea civilă acordă persoanei și averii unui minor, noi am început seria cercetărilor noastre.

În adevăr ce spune acest articol? „*Oricine va specula asupra trebuiștelor, slăbiciunilor sau patimilor unui minor, ca să-l facă să scrie, spre a sa pagubă, obligațiuni, chitanțe sau vreun înscris de răfuire, pentru împrumutare de bani, sub oricare formă se va fi făcut asemenea tocmeală, se va pedepsi cu închisoarea de la două luni până la doi ani și cu amendă... etc.*“

Care a fost scopul legiuitorului edictând asemenea pedepse ace-

Având în vedere depozițiunile martorilor ascultați sub prestare de jurământ, ale informatorilor Stelian Bolintineanu, Ion Bibescu și Const. Zissu și toate cele lalte acte de instrucțiune aflate în dosarul cauzei;

Ascultând concluziunile d-lui Prim-procuror și ale apărării;

Văzând și cererea de despăgubiri civile făcute de reclamantul Const. G. Cotadi, în contra lui N. Ciurcu;

Considerând că de și din actele de instrucțiune scrisă, cât și din instrucțiunea orală făcută în cauză, se constată că N. Ciurcu și cei lalți părâți arătați, în cursul anilor 1894, 1895 și 1896 au împrumutat minorilor Const. Cotadi, Pavelescu Sturza, Stelian Bolintineanu și cei lalți, știind că sunt minori, diferite sume de bani în schimb a mai multor polițe și alte obligațiuni foarte oneroase sau primind în schimb ca amanet diferite lucruri de valoare, numai în scop de a trage din aceste operațiuni un folos exagerat și neobișnuit și abuzând astfel de neexperiența și slăbiciunile lor, totuși prin aceleași acte de instrucțiune nu se stabilește că acești părâți au întrebuițat manopere frauduloase, că adică au căutat ei însuși să ațâțe patimile minorilor și să le provoace nevoea de a împrumuta bani în anumite condițiuni, element esențial și necesar pentru existența delictului prevăzut de art. 322 c. p. și pentru aplicațiunea pedepsei impusă de acelaș text;

Că așa fiind, întru cât faptul imputat lor, nu întrunește elementele delictului pentru care au fost dați judecății, acești cinci inculpați cată să fie achitați de păra ce li se aduce în baza art. 10 al. II c. p.

lora care speculează asupra trebuinței minorilor? Legea civilă declarând pe minori incapabili de a se obliga și lovind cu nulitate orice angajamente luate de ei (art. 950 Cod. civil), nu avea nici o sancțiune penală, în contra acelor cari ar înfrânge dispozițiunile ei protectoare averei și persoanei minorilor. Legiuitorul penal, a voit ca prin o pedeapsă severă, să pună un frâu dorinței uzurarilor de a specula neexperiența minorilor. În expunerea de motive a codului penal francez de la 1810, raportorul legii spunea că legea penală a crezut că era oportun de a lua apărarea minorilor în contra ațățării „*de ces hommes sans pudeur qui se font payer plus cher leurs avances, à raison des risques qu'ils courent, et prennent toutes leurs précautions, pour éluder l'application de la loi civile*”.

Să vedem acum cari sunt condițiunile necesare, în drept, pentru existența acestui delict. Cu alte cuvinte cari sunt elementele materiale din cari el se compune. Din însuși conținutul art. 322 Codul penal, rezultă că trei sunt aceste elemente:

I) *Să fie vorba, în comiterea acestui abuz, de un minor; II) acel minor să-și fi luat față de inculpat un angajament înscris, semnat de el; III) că acest angajament, această obligațiune să se fi luat de inculpat, minorului, abuzându-se, speculându-se asupra trebuințelor, slăbiciunilor sau patimilor lui, producându-i și un prejudiciu sau fiind posibil de a-i produce un prejudiciu.* „La loi, — zice Garraud în comentariile sale asupra codului penal, — n'a pas défini en quoi consiste „l'abus qu'elle punit; elle a abandonné la détermination au juge du fait... Il ne s'agit pas, en effet, de tromper le mineur; il s'agit de tirer profit de ses passions, de ses faiblesses, de son inexpérience, en un mot „d'abuser de sa condition même. L'article 406 (322 c. p. român) a eu „principalement en vue les usuriers, les faiseurs d'affaire, les commerçants peu scrupuleux qui exploitent les besoins de mineurs à leur profit”. Și mai departe: „L'Intention exigée par la loi est donc la volonté, „de la part du coupable, de se procurer à lui-même ou de procurer à „autrui un bénéfice illégitime.”

După cum se vede, pentru existența delictului prevăzut de art. 322 din codul penal, relativ la abuzurile comise în prejudiciul minorilor, nu este nevoie ca inculpații să fi întrebuințat anume manopere frauduloase; ele trebuiesc caracterizate numai când e vorba de delictul de escrocherie, de esența căruia sunt, de și manopere de felul acesta, nu lipsesc în specia ce ne preocupă, inculpații servindu-se și de ele la nevoie.

In ce privește pe părății Jean Avramescu, Max Zentler și Victor Rădulescu:

Având în vedere interogațiile părăților;

Având în vedere aceleași acte de instrucțiune și aceleași informațiuni;

Având în vedere depozițiunile luate sub prestare de jurământ ale martorilor Mauriciu Litfan, D. Nicoreanu, Victoria Friedman și Al. Verusi;

Văzând concluziunile d-lui Prim-Procuror și ale apărării;

Considerând că din instrucțiunea scrisă, coroborată în parte cu instrucțiunea orală urmată în cauză, se stabilește următoarele:

În cursul anilor 1894, 1895 și 1896 fie-care din acești părăți, exercitând mai mult sau mai puțin meseria de mijlocitori, fac cunoștința a câțiva minori și în special Avramescu pe a tânărului C. Cotadi, Max Zentler, pe a sub-locotenentului D. Pavelescu-Sturza și Victor Rădulescu, care a avut grijă să dispară în urmă, pe a lui Const. D. Zissu și observând apucăturile acestor tineri, după ce se asigură fiecare prin diferite cercetări, pe la arhivele tribunalului și aiurea, că noile lor cunoștințe, căutate și făcute cu tot dinadinsul, sunt în perspectiva unor moșteniri frumoase, încep a urmări pas cu pas, fie-care pe clientul lui prin diferite localuri de petrecere, luând adese ori parte la petrecerile lor destrăbălate și costisitoare și căutând să împrumute, la început, ei singuri pe minori cu sume de ocamdată mici, pentru a plăti consumațiunile obișnuite sau chiar plătind ei singuri câte odată, pentru ca în urmă prin diferite mijloace viclene, singurul lucru care-i deosebește de cei lași cinci părăți, să 'i facă să

Astfel stând cestiunea în drept, ne rămâne să vedem acum dacă în fapt, împrejurările în cari minorii au făcut diferitele împrumuturi de la bancherii inculpați, constituiesc sau nu toate elementele din care se compune delictul prevăzut de art. 322 din codul penal, și dacă faptele lor pot intra în prevederile acestui articol.

Am arătat încă de la început cum o mulțime de tineri din familii bogate și cu perspectivă de moșteniri mari, sunt ispitiți, îndemnați și ademeniți de acest soi de bancheri, de a contracta împrumuturi de bani, luând în schimb de la dâșșii polițe în alb, semnate de ei, de valori cu mult mai mari, de cât valorile real împrumutate. Că, deși în majoritatea cazurilor acești tineri erau minori și prin urmare incapabili de a contracta, de a se obliga în mod legal, totuși dâșșii, în scopul de a-și procura niște beneficii nelegitime, cu rizicul chiar de a perde banii împrumutați, în cazul când minorii ar cere prin tutorii lor anularea acelor obligațiuni, îi îndemneau și ațâțau la asemenea împrumuturi, abuzând și speculând neexperiența, patimele sau nevoile lor. Că pe lângă faptul delictuos în sine, pe lângă interesul de ordine publică, se ridică aci și un interes înalt de ordin social și moral și anume, cum aceste împrumuturi nesocotite, făcute într'un mod așa de imprudent tinerilor minori cari nu știau aprecia valoarea și întrebuințarea banului, produc efecte dezastruoase, distrăgându-i de la studii sau alte ocupațiuni serioase, corupându-le, la etatea lor cea mai fragedă, moralul și fizicul, mânăndu-i cu modul acesta spre calea unei sigure ruini și peiri. Tineri, minori încă, căroră dacă poate nu le-ar fi eșit înainte, aținându-le calea, indivizi de felul inculpaților, spre a le ațâța și facilita împrumuturi de bani cu cari să-și poată satisface gusturile lor precoce de lux și corupțiune și care ar fi putut urma o cale serioasă de muncă și studii, spre a deveni folositori societăței, astăzi 'i vedem istoviți înainte de vreme, corupți la moral ca și la fizic, ne apți pentru muncă, perduți pentru societate.

Să intrăm acum în fondul cestiunei de fapt și să examinăm împrejurările și detaliile modului în care s'a comis delictul de abuz de încredere făptuit în prejudiciul minorilor, de către inculpați. Să vedem cum minorii C. Cotadi și D. Zissu, precum și Stelian Bolintineanu, Ion Bibescu și D. Pavelescu-Sturza, în timpul când erau minori, au fost speculați de inculpații: A. Mărculescu, N. Ciurcu, Jean Abramescu, Max

vădă că e ușor a avea bani pentru satisfacerea gusturilor lor, și le inspiră ideea, adesea ori în mijlocul petrecerilor și vițiilor la care îi provocau și 'i aduceau tot ei, de a se împrumuta pe polițe la diferiți bancheri sau mai bine zis cămătari, — care n'așteptau de cât atât—cu diferite sume de bani, ceea ce minorii nu întârziu de a face, căci de îndată încep să se vadă prin biurourile lui Ciurcu și Mărculescu, când Pavelescu-Sturza, când Cotadi ori Bolintineanu, însoțiți totdeauna de pârâți, care de altminteri se opreau la usa casei și așteptau la eșirea clientului lor bacșișul obicinuit; iar minorii fericiți că au putut așa ușor găsi banii ce căutau, numai în schimbul unei semnături, pusă asupra unei polițe ce adesea ori rămânea goală, dar pe care cămătarul greoi la început o umplea în urmă cu atâta ușurință înzecind și insutind țifra împrumutată, din cauza, zic ei, a rizicului la care se expuneau, se lăsau d'aci înainte a fi continuu momiți de mijlocitorii și acum prietenii lor nedespărțiți, care nu se sfîșe a lua de acuma de la minori polițe chiar pentru ei, până când într'o bună dimineață, în urma zvonului făcut, deșteptați asupra speculei neruşinate la care se expuseseră și văzând ei singuri pericolul ce amenința averea lor, se plâng parchetului, și destăinuiesc judecătorului de instrucțiune toate operațiunile făcute cu cămătarii, cum și specula și mijloacele viclene întrebuințate de prețișii lor samsari, fără a putea stabili însă și concertul pealabil ce a trebuit să existe între cămătari și samsari, din care cauză numai cei dintâi au putut să scape de pedeapsă;

Considerând că de și acești trei pârâți, tăgăduiesc astăzi înaintea tribunalului

Zentler și alții, făcându-i să semneze, spre a lor pagubă, polițe și obligațiuni de valori cu mult mai mari de cât valorile real împrumutate.

Toți inculpații aproape, ca mijloc de apărare, invoacă faptul, că nu ei au fost aceia cari să alege după minori; că nu ei i-au silit pe minori de a împrumuta bani, ci din contră minorii reclamanți erau aceia cari asediau comptoarele lor; că erau rugați de acești minori de-a le face împrumuturi. Chiar dacă faptul ar fi adevărat, el nu poate forma absolut nicio scuză în favoarea inculpaților, dat fiind că e în *deobște cunoscut* și legea trebuie să fie cunoscută de toți, că minorii n'au capacitatea de a se obliga și că în interesul persoanei și averii lor care trebuie protejată, legiuitorul a sancționat că ei nu se pot obliga singuri fără anume formalități, cari sunt garanțiile făurite de lege în favoarea lor. Dar elementul fraudulos cari reese din toate aceste împrumuturi făcute cu multă liberalitate minorilor, este înprejurarea că ele nu erau acceptate de cât în schimbul semnării de polițe, mai totdeauna în alb, sau chitanțe coprinzând sume cari depășau enorm valorile real împrumutate. Și inculpații știau foarte bine, ce destinație aveau aceste valori împrumutate cu atâta nechibzuință unor copii necunoscători ai valorii banului muncit, necunoscători ai pericolului ce-i aștepta în urma petrecerilor imprudente ce injghebau cu banii împrumutați atât de ușor. Era de ajuns semnătura unui minor, cu perspectivă de moșteniri mari, pe spațiul de jos al unei poliți și banii izvorau la moment.

Priveștiștea era rară și banul destul de atrăgător, pentru ca niște copii inconștienți să nu cadă în cursă. Insuși inculpații, în interogatoriile ce li s'au luat, întrebați fiind dacă aveau cunoștință de întrebuițarea banilor ce împrumutau minorilor, mărturisesc că acești bani erau cheltuiți în jocuri de cărți și în petreceri cu femeile. Ei aveau deci cunoștință că favorizează patimile minorilor, speculându-le în acelaș timp în modul arătat. Perzând banii la cărți sau în petreceri zgomotoase și costisitoare cu femeile de stradă, singura speranță a minorilor era iarăși la bancherii lor. La ei găseau banii pe care părinții lor li-i refuzau, aci găseau izvorul nesezat al posibilității corupțiunii lor. Prinși la nevoie, pentru sume derizorii de bani, ei semnau, polițe în alb, cu o ușurință care nu-și putea avea scuza de cât în etatea lor. Pentru 300 lei primiți, semnau polițe de 2000; pentru 1500, polițe de 10,000! Mai mult de cât atâta, ei semnau în alb, după îndemnul unora din inculpați (Jean Abra-

aproape toate aceste fapte sau mai bine zis faptul de a fi speculat în condițiunile arătate, pe minori: D. Pavelescu-Sturdza, Cotadi și ceilalți, totuși el se stabilește cu suficiență din complexul actelor și dovezilor aduse în această afacere;

Că faptul de a fi revenit asupra primelor declarațiuni, făcute înaintea judeului de instrucțiune, nu explică pentru părăți de cât perversitatea și teama lor de pedeapsă; iar pentru reclamanți ușurința și poate nevoia de a se pune iar bine cu vechii, dar interesații lor mijlocitori.

Considerând că odată stabilit faptul imputat inculpaților Jean Avramescu, Max Zentler și N. Rădulescu, rămâne numai a cerceta dacă acest fapt, căci nu este în speță dovedit pentru fie-care părăt, de cât un singur fapt, intrunește toate elementele constitutive ale delictului prevăzut de art. 322 c. p.;

Având în vedere ca ceea ce caracterizează acest delict și poate atrage pedeapsa prevăzută de lege, în afară de condițiunea că delicuentul trebuie să cunoască minoritatea sau mai bine zis starea de incapacitate legal a victimei sale, care s'a obligat în scris cum și afară de intențiunea doloasă a părătului, condițiuni în care sau găsit de altfel și cei dintâi cinci părăți, mai trebuiește ca să se fi întrebuițat oare-care manopere sau mijloace viclene, pentru a fi ajuns să se speculeze asupra neexperienței sau patimilor unui minor;

Având în vedere că din actele de naștere aflate la dosarul cauzei, se constată că minorii Cotadi, D. Pavelescu-Sturdza și Const. D. Zissu, sunt născuți în anii 1876,

mescu, Max Zentler și Victor Rădulescu) un număr numeros de polițe, de valori cari se urcau de la 5000 la 60,000, încredințându-le lor spre a încasa pe ele orice valori va fi cu putință. Și inculpații, speculând asupra pasiunilor și slăbiciunilor acestor minori, luau în primire aceste polițe, plasându-le pe cât le era posibil, altele făcându-le uitate în buzunarele lor și pregătind cu modul acesta ruina sigură a averii minorilor exploatați.

Cazul minorilor D. Pavelescu-Sturza și Dumitru Zissu, sunt cele mai importante în această privință. Iar bancherii inculpați sau samsarii lor, în urma acestor împrumuturi delictuoase, nu așteptau de cât ajungerea la majorat a minorilor, pentru a pune polițelor luate, data necesară, pentru a acționa în judecată pe minorii deveniți majori sau a preschimba valoarea acestor polițe în cesiuni sau ipoteci sigure, făcute asupra moșiilor rămase pe urma părinților lor.

Iar minorii ajunși la majorat și vedeau averea lor compromisă și proprietățile părinților lor, câștigate cu munca unor ani îndelungați, ajunse proprietatea străinilor.

Acesta este, schițat în câteva cuvinte, tabloul adevărat al exploatărei minorilor de către inculpați.

Acum să vedem și procedurile lor obișnuite de a atrage pe minori în cursă și de a ațâța în minori dorința cheltuelilor nebune și a risipirei banilor în lux și corupțiune.

Ingrijitori și cu durere de inimă pentru soarta copiilor lor, era natural ca părinții cei mai avuți, să nu pună la dispoziția fiilor lor minori sume prea mari de bani, pentru a le înlezni calea cheltuelilor fără scop și a-i deprinde cu risipa și viața molatică a petrecerilor și a corupțiunii. Nu știau însă, sărmanii părinți, că cu toată prudența lor plină de sinceritate, în umbră, stă ascuns dușmanul cel mai periculos al iubiților lor copii: bancherul fără scrupule, bancherul care așteaptă numai ocaziunea spre a prinde pe minori în mrejele banilor săi plini de farmecul lucrului oprit și a le acapara toată averea lor viitoare, adunată cu multă străduință de părinții lor. În acest scop ei și aveau preparat un adevărat arsenal de mijloace pentru a atrage pe minori în cursă: aveau samsarii lor, aveau la dispoziția minorilor orice sumă de bani, aveau polițe în alb, aveau totul. Samsarii bancherilor jucau rolul cel mai important în aceste afaceri delictuoase. Ei aduceau toate informațiunile necesare ban-

1875 și 1877 și că erau prin urmare mai mici de douăzeci și unu de ani, în timpul când prin stăruința și mijlocirile viclene ale acestor trei părați, împrumutau în condițiuni foarte oneroase lor, diferite sume de bani, dând în schimb polițe pe la diferiți bancheri;

Având în vedere că din chiar mărturisirile păraților coroborate în parte cu toate celelalte împrejurări de fapt stabilite în cursul instrucțiunii, rezultă fără cea mai mică îndoială, că părați știau că reclamanții sunt minori și prin urmare incapabili de a se obliga;

Având în vedere, că din declarațiile făcute înaintea judelei de instrucție, de părați și de reclamanți, reese că aceștia au subscris poliți une ori chiar în alb, în schimbul micilor sume de bani ce primeau, și le au remis când bancherilor de la care se împrumutau, când însăși mijlocitorilor lor;

Că, de și înaintea tribunalului unii din ei tăgăduesc că au primit polițe, totuși declarațiunile martorilor: Mauriciu Litfan, Victoria Friedman, Al Verussi, Ioșef Silberstein, Eustațiu Mărculescu și Iacob Marcu, coroborate cu toate celelalte acte de instrucțiune, nu mai lasă nici o îndoială în această privință;

Că alegațiunea părătului Ciurcu, cum că Stelian Bolintineanu ar fi iscălit polițele totdeauna alături cu tutricea sa legală și că ar fi dat bani lui Cotadi pe simplu cuvânt, nu este nici dovedită, nici măcar serioasă;

Având în vedere că intențiunea doloasă a păraților, adică intențiunea de a pă-

cherilor inculpați, asupra situațiunei financiare a părinților minorilor, asupra etăței acestor părinți, dacă sunt bătrâni și prin urmare aproape de sfârșitul vieței, sau tineri și prin urmare cu perspectivă de a trai încă mulți ani. Toate aceste detalii erau absolut trebuitoare inculpaților, pentru a fi siguri de solvabilitatea viitoare a minorilor și de condițiunile mai mult sau mai puțin oneroase, ce trebuia să însoțească orice împrumut. Astfel, unul dintre minorii reclamanți, plângându-se samsarului inculpat Max Zentler, despre dobânda enormă ce 'i se lua de banherul respectiv, acesta fără cea mai mică jenă și cu o îndrăzneală caracteristică, 'i răspunde: „Apoi de, tatăl D-tale este voinic și sănătos, așa ca cine știe când va muri ca să ne putem lua înapoi banii!!“. Moartea cât mai apropiată a părinților cari au agonisit cu multe sacrificii banii adunați, aceasta era dorința lor. Pentru minorii ai căror părinți erau încă în viață, ajungerea lor la majorat nu satisfăcea câtuși de puțin scopurile frauduloase ale inculpaților. Lor le trebuia moartea parinților, pentru a pune mâna pe averile ramase pe urma acestora, unor minori inconștienți.

Tot prin mijlocirea acestor samsari, inculpații cercetau pe la Tribunalele, dosarele moștenirilor frumoase, observau numărul moștenitorilor, partea de moștenire cuvenită fiecăruia, starea de solvabilitate reală și sigură a acestor averi și în urmă, procedau la vânătoreea minorilor cari aveau dreptul la acele moșteniri.

Unii din acești samsari, cum sunt de exemplu inculpații Jean A-bramescu și Max Zentler, urmăreau pas cu pas pe acești minori, le puneau la dispoziție prin banherii lor orice sume de bani, provocându-i și ațâțându-i de a face împrumuturi chiar fără voia lor. Tentați în orice moment de acești samsari, le venea foarte greu unor minori de a nu cădea în cursă. Împrumutul odată făcut, polița odată semnată, la scadența ei, neputând-o plăti, era natural sa schimbe polița pe o valoare cât mai mare, pentru a-și salva cuvântul dat sau onoarea angajată. Intrat în vârtejul patimilor și al polițelor, obiceiul odata făcut, împrumuturile se succedau unul după altul și în condițiuni din ce în ce mai oneroase, pâna când întreaga lor parte de moștenire, era complect acoperită de datorii. Și totmai la majorat urma caința însoțită de acționarea lor în judecată, pe baza polițelor în alb eliberate în timpul minoritaței și post-datate de inculpați.

Acesta era sistemul, acestea erau procedurile întrebuițate de in-

gubi pe minori, sau de a se folosi ei în paguba minorilor speculați rezidă în însăși buna lor știință, că banii împrumutați minorilor, prin mijlocirea lor, sunt risipiți în petreceri și cheltueli ruinătore, lucru mărturisit de ei, chiar la interogatoriul ce li s'a făcut, cum și din faptul, tagăduit în parte, dar stabilit prin atâtea împrejurări de fapt și prin informațiunile date de martorii ascultați, că acești trei inculpați au primit de la minori, pe lângă diferite sume de bani date ca bacșișuri, cu ocazia împrumuturilor reușite și mai multe polițe, în schimbul carora aproape nu daduseră aproape nimic minorilor, polițe care au fost vazute de martora Victoria Friedman și cu care se falea în mijlocul petrecerilor părătul Max Zentler;

Considerând că cu privire la cel din urmă element constitutiv al delictului de care e vorba, întrebuițarea manoperilor sau mijloacelor viclene, este mai întâi de observat ca legiuitorul nu definește și nu arată care anume sunt manoperile de care trebuie să uzeze camatarul sau samsarul care voește să speculeze asupra ușurinței i patimilor unui minor, și nici măcar nu cere ca manoperile întrebuițate sa fie de a a fel, în cât să înșele buna credință a celui mai inteligent și experimentat om, cum cere când e vorba de a escroca, în înțelesul legii penale, pe cineva;

Că dar aparține instanței represive sa vada, dacă din toate circumstanțele de fapt ce au însoțit săvârșirea delictului, reese sau nu, că părătii au întrebuițat vre o viclenie, vre-o meșteșugire oare-care, de natura a înșela neexperiența sau naivitatea unui minor, sau au abuzat oare cum de slabiciunea lui pentru a-l specula și păgubi a-verea sa;

culpați pentru a face pe minori sa semneze polițe, speculându-se asupra patimilor, slăbiciunilor și nevoilor lor.

Acum sa vedem, una câte una, probele ce s'au putut culege în cursul instrucțiunii pentru stabilirea în mod complet a culpabilității inculpaților.

1). *In ceea ce privește pe inculpatul Nicolae Ciurcu :*

Având în vedere ca faptul penal ce se pune în sarcina inculpatului Nicolae Ciurcu, este ca, speculând asupra trebuințelor, slăbiciunilor și patimilor minorilor C. Cotadi, Stelian Bolintineanu, Ion Bibescu și D. Pavelescu-Sturza, 'i-a facut sa subscrie, spre a lor paguba, polițe în alb, cu intenția culpabila de a-i prejudicia, valorile real împrumutate, fiind în disproporție colosală cu valorile reprezentate de polițele în alb, semnate de minori și luate în astfel de condițiuni și împrejurari, încât intenția frauduloasă nu poate fi îndepartata, deși legea de altfel nu cere aceasta intenție, în delictul prevazut de art. 322 din Codul penal, referitor la speculațiunea și abuzul săvârșit asupra patimilor minorilor, prin subscriere de obligațiuni, chitanțe sau altfel de înscrisuri pagubitoare lor. Asupra cestiunei de drept, a modului trebuie interpretat sensul art. 322 din codul nostru penal, am vorbit la începutul acestui rechizitor așa ca acum nu mai e nevoie de a reveni.

În ce constă aceste speculațiuni, aceste abuzuri comise de inculpatul Nicolae Ciurcu în prejudiciul acestor minori ?

E un lucru cert pe care instrucția îl dovedește în mod perfect și pe care însuși inculpatul îl recunoaște în interogatoriu ce i s'a luat la instrucție, ca el a împrumutat bani minorilor; că avea cunoștința de starea de minoritate a reclamanților; mai mult de cât atât, inculpatul recunoaște ca banii le împrumuta minorilor, erau cheltuiți de aceștia în jocuri de cărți și cu femeile. E natural deci sa ne întrebăm: în ce scop inculpatul N. Ciurcu facea aceste împrumuturi minorilor? În scopul de a le facilita conștința? De sigur, ca nu. Scopul sau nu putea fi altul de cât de a pronița, speculând asupra acestor patimi ale minorilor, făcându-i sa subscrie polițe în alb, de valori cu mult mai mari de cât valoarea sumelor real împrumutate.

Daca inculpatul n'ar fi știut sau n'ar fi avut cunoștința de întrebuințarea acestor bani, împrumutați în mod așa de imprudent unor minori, sau cel puțin daca ei ar fi fost împrumutați în scopul unor nevoi

Considerând că în cazul de față, împrejurările de fapt stabilite, în deajuns din actele de instrucțiune, din declarațiunile martorilor: D. Nicoreanu și Victoria Friedman și chiar parte din mărturisirile părăților, cum că fie-care din acești trei părăți urmărea pas cu pas pe minorul a cărui cunoștință o căutase și o făcuse așa de ușor, că se amestecau în petrecerile lor și-i provocau la cheltueli ruinătoare, pentru care le procurau la început ei singuri sumele necesare, făcându-i să creadă că le este foarte lesnicios a avea prin mijlocirea lor și numai a lor, banii de care ar avea nevoie, în schimbul unor polițe ori în scrisuri, sau mai bine în schimbul unor simple semnături, ce par așa de neînsemnate pentru un om în vârstă și cu apucăturile lor, toate aceste împrejurări sunt de natură a înșela ușurința și naivitatea unui nevărsnic, și de a îndritui pe tribunal să constate că acești trei părăți nu s'au mulțumit să mijloceasca în mod cinstit și firesc la contractarea împrumuturilor, ci că ei au căutat numai să speculeze asupra patimilor și nevoilor zișilor minori, asigurându-și fie-care prin tot felul de mijloace, posibilitatea de a pune mâna mai curând sau mai târziu pe averea acestora;

Că așa fiind faptul, de a fi speculat în mod continuu, un timp determinat, în paguba minorilor Stelian Bolintineanu, Const. G. Cottadi, D. Pavelescu-Sturza și Constantin D. Zissu, în înțelesul art. 322 c. p. există în sarcina părăților Jean Avramescu, Max Zentler și V. Radulescu, cu toate condițiunile cerute de acest articol, care s'a citit de d-l Președinte în ședința publică, și zice:

«Ori care va specula asupra trebuințelor, slăbiciunilor sau patimilor unui mi-

utile minorilor, atunci cel puțin ar fi scuza morală a faptului. Dar când însuși inculpatul mărturisește la interogatoriul ce i s'a luat de d. Jude Instructor și în procesul-verbal de confruntare cu minorii, că avea cunoștință că acei bani sunt dați de minori în jocuri de cărți și la femei de stradă, atunci unde mai e moralitatea faptului, unde mai poate fi vorba de scuza?

Dar să continuăm cu înșirarea faptelor recunoscute de Ciurcu cu prilejiul instruirii acestei afaceri și în urmă să aducem probele necesare pentru dovedirea acelor tăgăduite de inculpat. E nevoie de această succesiune a faptelor, cele recunoscute de el, ne având trebuință de prea multe probe, ele fiind prea evidente și imposibil de tăgăduit.

Ce mai recunoaște Ciurcu din cele ce i se pun în sarcină?

Recunoaște că a dat minorului C. Cotadi, ca împrumut, suma de 1200 lei.

Recunoaște că a dat lui Stelian Bolintineanu bani, pentru 10,000 lei în polițe, de și avea cunoștință că era minor. Că în urmă i-a mai dat încă 2000—3000 lei; că avea cunoștință că acești bani Stelian Bolintineanu îi perdea în jocuri de cărți.

Recunoaște că lui Ioan Bibescu, pe când era minor i-a dat suma de 4000—5000 lei, transformând-o la majorat, în un act de cesiune; recunoaște că minorul Bibescu, cheltuia bani în chefuri și cu o fată a unei chelnerițe de la hotel Concordia cu care trăia. Mai recunoaște că Bibescu care avea depuși la Casa de depuneri din timpul minorității 30,000—35,000 lei, azi numai are nimic.

Ciurcu, tăgăduind că ar fi lăsat minorilor polițe în alb, semnate de ei, confruntat la instrucție cu aceștia, recunoaște că în ceea ce privește pe minorul Stelian Bolintineanu, i-a luat cambilul în alb, pretestând că în urmă le completa inculpatul.

În adevăr în procesul-verbal de confruntare de la 4 Septembrie curent, Stelian Bolintineanu declară, în fata lui Ciurcu că a semnat polițe în alb, că numai el singur semna aceste polițe ar nici de cum împreună cu mama sa după cum pretinde Ciurcu, că polițele erau date absolut în alb, purtând numai în josul poliței mențiunea „*bun pentru...*” și semnând. Că a luat 9000 până la 10,000 lei, semnând polițe de acest fel de 30,000 lei. Că semnarea cambililor o făcea în camera din fund, — „*Camera de autopsie*” după cum o numiau minorii, — așa ca să nu'i vadă nimeni. După cum am arătat mai sus Ciurcu recunoaște că lua de la minorul Stelian Bolintineanu polițe în alb, adăogând însă că le completa în urmă.

Ciurcu la interogator, susținând că polițele în alb luate de la mi-

• nor, ca să-l facă să subscrie spre a sa pagubă, obligațiuni, chitanțe sau vre un înscris de răfuire pentru împrumutare de bani sau de lucruri mișcătoare, ori de înscrieri comerciale sau de ori-ce alte înscrisuri, îndatoritoare, sub ori-care formă se va fi făcut asemenea tocmeală, se va pedepsi cu închisoarea de la două luni până la doi ani, și cu amendă, care nu va putea trece peste a patra parte a sumei ori a prețului lucrului ce va urma a se întoarce înapoi vătămatului, nici să fie mai mică de 26 lei.

Considerând că de și prin ordonanța d-lui Jude instructor sunt dați în judecată pentru mai multe delictе, cum însă toate faptele imputate fie-cărui pârât, nu constituiesc de cât unul și același delict, săvârșit în un timp mai mult sau mai puțin lung asupra acelorași victime și deosebit numai prin felul manoperilor întreprințate, nu poate să fie vorba în speță de cumul de delictе și prin urmare loc la aplicațiunea art 40 c. p.

Că dar urmează a se face în contra acestor trei pârâți numai aplicațiunea pedepsei prescrise de art. 322 c. p.

(ss) Alexandrescu, M. Schina.

norul Stelian Bolintineanu erau semnate și de mama acestuia, este demințit nu numai de reclamant, ci și de martorul Iacob Marcu, care declară că polițele de 5000—7000 lei pe care Ciurcu i le-a depus pentru ipoteca ce el lua de la Bolintineanu când acesta devenise major, aceste polițe emise de Bolintineanu din timpul minorității, erau semnate numai de el și nici de cum și de mama sa.

Ciurcu mai recunoaște de asemenea că inculpatul Jean Abramescu era acela care a intervenit să facă aceste împrumuturi de bani și semnături de polițe de către Stelian Bolintineanu, lucru de altfel netăgăduit nici de Jean Abramescu.

Martorul Litfan, funcționar la casa de schimb a lui Ciurcu și omul de încredere al acestuia, declară chiar și el că a văzut pe minorii C. Cotadi, Stelian Bolintineanu și Bibescu, venind des pe la comptuarul stăpânului său, împrumutând bani; că Ciurcu trecând în sala din fund cu câte unul din acești minori, îl trimetea pe el, martorul, să cumpere polițe; că Ciurcu dădea bani minorilor și le lua polițe semnate de ei; că pe Cotadi și Stelian Bolintineanu i aducea Jean Abramescu la Ciurcu. Că Ciurcu avea registre comerciale, în care și trecea operațiunile sale de bancă și scompt, atât în 1895 cât și în 1896, registre pe care Ciurcu, le-a sustras, tăgăduind existența celor din 1896 și pretextând că acele din 1895 i-au ars. Aceste declarațiuni, martorul Litfan le repetă și le afirmă atât în procesul-verbal de confruntare dintre el, Ciurcu și minorii, cât și sub prestare de jurământ, la cabinetul d-lui Judecător de Instrucție. Toate aceste în ceea ce privește speculațiunile făcute de Ciurcu cu minorul Stelian Bolintineanu, care, după cum singur declară, că în timpul minorității, până la majorat, în decurs de un an și jumătate, a semnat în alb polițe de peste 30,000 lei, pentru 10,000 lei primiți în realitate. *Dacă instrucția n'a putut verifica punct cu punct quantumul acestor împrumuturi și ale acestor polițe cauza este că Ciurcu sustrăgând registrele sale comerciale a făcut imposibilă această verificare.* Dar tocmai această sustragere sau această ascundere de registre, despre a căror existență martorul Litfan, omul de încredere al lui Ciurcu, face declarațiuni categorice, este o prezumțiune destul de puternică de fraudă de care erau atinse aceste împrumuturi delictuoase făcute minorilor. Dacă registrele sale ar fi conținut operațiuni cinstitute și lipsite de fraudă, ce motiv ar fi putut avea inculpatul de a le sustrage, de a le ascunde, în loc de a le da pe mâna justiției, spre a verifica inocența operațiunilor sale? Afirmatiunea sa, că registrele din 1895—anul în care a făcut cele mai multe operațiuni cu minorii, — ar fi ars cu prilejul unui foc care a avut loc la drogueria de alături, iar că în 1896, nu ar fi ținut registre, pe lângă că nu este probată cu nimic, dar este combătută prin mărturisirile propriului său funcționar și om de încredere Litfan, care în tot cursul instrucțiunii a declarat că Ciurcu a ținut registre și în 1895 și în 1896.

Acum să trecem la speculațiunile făcute de Ciurcu asupra nevoilor și patimilor minorilor C. Cotadi, Ion Bibescu și D. Pavelescu Sturza.

Am arătat că Ciurcu recunoaște că a dat cu împrumut minorilor C. Cotadi, suma de 1.200 lei. Tăgăduiește însă a'i fi luat poliți semnate de acest minor. Negățiunea sa însă este combătută mai întâi prin mărturisirea însăși a funcționarului său Litfan care declară că a văzut pe Cotadi, după cum a văzut și pe cei alți minori, aduși de Jean Abramescu, intrând cu Ciurcu în camera din fund; că acolo rămăneau singuri, iar pe el îl trimetea să cumpere polițe din târg; că minorul Cotadi primea bani și semna polițe.

Recunosc și Ciurcu și Litfan, că banii îi cheltuiau pe „muscali“.

Dar în afară de mărturisirea lui Litfan, mai sunt și alte probe și alte împrejurări care să confirme că împrumuturile pe care Ciurcu le făcea minorului Cotadi, erau în schimbul polițelor ce acestuia i se pretindea să semneze. Cotadi a făcut două împrumuturi la Ciurcu: Unul de 1000 lei, pentru care a semnat o poliță în alb de 2000 și altul de 200 lei pentru care a semnat o poliță de 400 lei. Aceste împrumuturi de bani și aceste semnături de polițe în alb și în condițiunile arătate, sunt confirmate prin declarațiunile tuturilor celor alți minori și prin declarațiunile a parte dintre cei inculpați. Astfel Stelian Bolintineanu, Ștefan Bolintineanu, I. Bibescu, D. Pavelescu-Sturza și alții, știu că C. Cotadi a împrumutat bani de la Ciurcu, semnând polițe în alb și cheltuind pe birji și jocuri de cărți. Știu în acelaș timp că Cotadi a fost dus la Ciurcu de Jean Abramescu. Iar Jean Abramescu în interogatoriul său recunoscând că a dus pe Cotadi la bancherul Ciurcu, probabil după o înțelegere anterioară; că Ciurcu a condus pe Cotadi în camera din fund, *în obiceiul lui Ciurcu fiind de a trata în secret cu clienții*, unde s'a făcut împrumutul și semnat polițele; că minorul Cotadi, i-a spus plecând de la Ciurcu, că pentru 1000 de lei a subscris o poliță de 2000 lei. *E de notat că minorul Cotadi avea etatea numai de 18 ani și Ciurcu în interogatoriul său recunoaște că avea de aface cu un minor după cum a recunoscut și în ceea ce privește pe Stelian Bolintineanu.*

Să trecem acum la polițele semnate de Ion Bolintineanu în timpul minorității sale, după îndemnul lui Ciurcu și Jean Abramescu.

Am arătat mai sus că inculpatul Ciurcu, recunoaște că lui Ion Bibescu, pe când era minor i-a dat 4000—5000 lei, transformându-i la majoritate într'un act de cesiune. Că a ridicat acești bani în numerar, de la Casa de depuneri unde erau depuși bani lui Bibescu în timpul minorității; recunoaște că Bibescu avea depuși la Casa de depuneri, ca parte convenită lui din moștenirea părinților, vre-o 30,000—35,000 lei și că azi ajuns la majorat nu mai are nimic; recunoaște în fine că bani ce-i împrumuta minorului Bibescu erau cheltuiți de acesta în chefuri și cu o față a unei chelnerițe de la Hotel Concordia, cu care trăia.

Acum ne rămâne să probăm aceia ce Ciurcu tăgăduște.

În declarația sa făcută înaintea d-lui Judecător de Instrucție, I. Bibescu, ne spune că în Noemvrie 1894 era minor; majoratul îl împlinea la 25 Decembrie acelaș an; poseda o avere de peste 30,000 lei depusă în efecte la Casa de depuneri, pe numele său, spre a-i lua la majorat. Împrudent ca ori-ce tânăr la etatea lui, voia să ducă o viață mai largă, satisfăcându-și plăcerile; știind că are bani pe care nu-i putea lua de cât la majorat, s'a dus pe la mai mulți bancheri să împrumute, dar știindu-l minor, l'au refuzat. Ducându-se și la Ciurcu, acesta a primit să'l împrumute, după ce mai întâi a cercetat și s'a asigurat că are avere. La început pentru 500 lei i-a luat o poliță în alb de 1,200 lei pe termen de o lună, de oare ce peste o lună împlinea majoratul și putea să'i ridice bani de la Casa de depuneri. Obiectând că dobânda este prea mare pentru o singură lună de așteptare, Ciurcu i-ar fi răspuns că „*de formă*“ numai ia pentru cei 500 lei împrumutați o poliță de 1200; că la plată i va lua mai puțin: că două zile înainte de a deveni major, datora lui Ciurcu 4,800 lei în polițe date în alb, sumă pentru care nu primise în realitate de cât 2000 lei, și aceasta într'o singură lună; Că făcând act de cesiune pentru această sumă, Ciurcu la majorat l-a făcut poprire pe efectele de la Casa de depuneri, luând suma de 4,800 integral și nu-

merar. În fine, I. Bibescu mai adaugă că Ciurcu avea obiceiul de a nu restitui polițele nici la achitare; din prudență și de teamă de sigur, nevoind ca polițele, proba materială și evidentă a delictului, să cadă în mâinile cuiva, după ce punea ștampila *achitat*, le rupea în bucăți mici în fața lui Bibescu. Aceasta este în rezumat declarațiunea reclamantului I. Bibescu. Să căutăm a o verifica și a controla spre a vedea dacă putem pune vre un temei serios pe dânsa. Ne am oprit, în ceea ce privește pe Bibescu, la operațiunile sale cu Ciurcu, până la ajungerea sa la majorat. De aci urmează o altă serie, tot așa de oneroase, dar care făcute în timpul majoratului, nu ne interesează din punct de vedere al stabilirii delictului ce ne preocupă.

Am văzut că însuși Ciurcu recunoaște în interogatoriul său, că în adevăr a dat bani lui Bibescu, în timpul minorității sale și având cunoștință că este minor, de la 4000—5000 lei, pe care i-a transformat la majorat într'un act de cesiune. Nu ne explică însă Ciurcu, când și în ce anume împrejurări, a putut el să împrumute pe un minor cum era Bibescu, cu această sumă de bani destul de însemnată. Ciurcu știind foarte bine că legea oprește pe minori de a se obliga și de a semna înscrisuri sau obligațiuni, se ferește de a ne spune că a luat polițe sau alte înscrisuri de la minorul Bibescu. Registrele sale fiind sustrate, n'am avut posibilitatea să controlăm proporțiunile și felul acestor împrumuturi. E însă bătător la ochi, că Ciurcu deprins cu exploatațiunea minorilor, să fi procedat altfel cu Bibescu, de cât cum a procedat cu Cotadi și Stelian Bolintineanu, cărora am văzut că le-a luat poliți în alb semnate de ei. Dacă pe lângă prezumțiunea puternică care reese din împrejurările arătate, vom aduce probe concludente în cauză, spre a dovedi că și minorului Bibescu, speculându-i-se de inculpatul nevoile, slăbiciunile și patimile, l'a făcut să semneze, spre a sa pagubă, polițe în alb, de valori cu mult mai mari de cât valorile real împrumutate.

Ast-fel Litfan, omul de încredere al lui Ciurcu, declară că vedea adese ori pe Bibescu, în camera stăpânului său; că Ciurcu 'l lua în camera din fund „Camera de autopsie” după cum 'i zice așa de sugestiv Bibescu, și că pe el îl trimitea să cumpere polițe pe care le aducea stăpânului său ce se afla în odaia din fund cu Bibescu, și unde probabil se tocnea asupra quantumului dobânzilor pe care Ciurcu a luat cu atâta liberalitate, abuzând de pasiunile minorului. Insuși Ciurcu recunoaște ce destinație avea bani împrumutați; după cum am mai arătat, dânsul știa că Bibescu, arunca bani în chefură, cheltuindu-i cu fata unei chelnerițe de la Hotel Concordia; o declară el însuși aceasta.

Fratele lui I. Bibescu, anume D. Bibescu, oîșter, declară la instrucție că fratele său i se plângea că Ciurcu 'l exploatează într'un mod neomenos.

Martorul L-t. Răceanu și cei-lalți minori exploatați, afirmă același lucru, că'i s'a luat cambii în alb pentru sumele împrumutate.

Dar prezumțiunea cea mai puternică reese din faptul că Ciurcu, a sustras registrele sale comerciale, și din imposibilitatea naturală și logică, ca un bancher, de felul lui Ciurcu, să crediteze pe un minor ca I. Bibescu, fără nici o garanție înscrisă, cu sume de 4000 și 5000 lei.

Acum să trecem la speculațiunea lui D. Pavelescu-Sturza din timpul minorității sale, de către inculpatul Ciurcu.

Am spus încă de la început, vorbind de procedurile inculpaților și exploatarea averii minorilor, că ei se serveau pentru a le ațâța dorința de bani și a le arăta ușurința posibilității de a avea bani, de intermediatori ca Jean Abramescu, Max Zentler, Victor Rădulescu și alții,

După ce mai întâi Ciurcu și-a cules toate informațiile necesare asupra etății și viitoarei averi a L-t. D. Pavelescu-Sturza, începu ași trimite emisarii săi pentru a-l provoca la împrumuturi. Inculpatul Max Zentler a fost însărcinat cu această misiune. În interogatoriul ce i s-a luat declară că Ciurcu l'a trimis la cazarmă la d. Pavelescu-Sturza spre a-i oferi bani cu împrumut, că Ciurcu i-a spus de a aduce la comptuarul său pe D. Pavelescu-Sturza.

Că Ciurcu întreba adese ori pe căpitanul Coconeanu de la Arsenal, asupra averei ce avea să moștenească Sturza. Max Zentler, mai declară în interogatoriul său, că ducând pe minorul Sturza—aceste împrumuturi se făceau în Martie 1896 și Sturza împlinea majoratul la 15 Iunie 1896, —la Casa de schimb a lui Ciurcu, acesta a luat pe Pavelescu-Sturza în camera din fund, și i-a dat mai subscrie mai multe polițe în alb; că în urmă, Ciurcu, i-a dat și lui de a girat patru diu aceste polițe semnate de Sturza, în valoare de 10,000—12,000; că acest gir al său, Ciurcu îl lua pentru a putea pune polițele în circulație, girul său neprezentând, de alt-fel, nici o garanție. În fine, Zentler mai declară, că, Ciurcu avea cunoștință că Sturza este minor, vorbind chiar despre acest fapt cu prilejul fixării scadențelor de la poliți, care trebuiau puse după majorat.

La rândul său, Dem. Pavelescu-Sturza, declară că, prin mijlocirea lui Max Zentler, a semnat lui Ciurcu polițe în alb, dând succesiv o serie de polițe de 2000 lei și primind în schimb la început 1000 pentru 2000 lei; apoi 600 pentru o poliță de 2000 lei și în fine 300 lei pentru o poliță de 2000. Confruntat cu Max Zentler, acesta recunoaște în totul, adevărul declarațiilor lui Sturza.

Acestea sunt, în rezumat, faptele penale ce se pun în sarcina inculpatului Nicolae Ciurcu.

Ele întrunind în mod complet elementele delictului prevăzut și pedepsit de art. 322 din Codul penal, domnul Judecător de Instrucție va bine-voi să declare că în contra sa, există caz de urmărire, cu aplicațiunea acestui text de lege.

II) In ceea-ce privește pe inculpatul A. Mărculescu.

Având în vedere că faptul penal ce se pune în sarcina acestui inculpat este că, speculând asupra trebuințelor, slăbiciunilor și patimilor minorilor C. Cotadi și Stelian Bolintineanu, i-a făcut să semneze, spre a lor pagubă, polițe în alb de valori cu mult superioare sumelor real împrumutate.

Vom urma, în aducerea probelor pentru stabilirea culpabilității inculpatului, aceiaș succesiune de idei urmată cu inculpatul Ciurcu, începând cu înșirarea faptelor delictuase recunoscute de însuși Mărculescu și terminând cu probarea acelora tăgăduite de el.

Ast-fel inculpatul A. Mărculescu în interogatoriul ce i s'a luat la instrucție, recunoaște că a dat bani minorilor C. Cotadi și Stelian Bolintineanu, făcându-i să semneze polițe în alb și anume: a dat lui C. Cotadi 1000 lei, luându-i o poliță în alb de 1500 lei; că a dat lui Stelian Bolintineanu în mai multe rânduri: 400 lei, luând o poliță de 500; 400 lei luând o alta de 640; 200 lei, luând o poliță 240; 160 lei, luând una de 200, De alt-fel nici nu ar fi putut tăgădui inculpatul, existența poliței de- 1500 lei, semnată de minorul C. Cotadi, de oare-ce această poliță cu ordinul și scadența în alb, s'a găsit de noi în casa de fier a inculpatului cu ocaziunea perchezițiunei făcute. Alt-fel inculpatul ar fi tăgăduit cu siguranță existența acestei polițe în alb, care este dovada patentă a speculațiunei și prin urmare a culpabilității sale. Căci, în a-

devăr, în ce scop inculpatul, sau mai bine zis inculpații,—toți obicinuiau de a lua polițe în alb,—pretindeau ca polițele să fie cu data emisiunii, ordinul și scadența în alb? Lesne se poate înțelege care era acest scop, și iarăși lesne se poate înțelege că acest scop nu putea fi de cât fraudulos.

Simțindu-se vinovați și având conștiință că făptuesc o infracție la legea penală, dâșii voind să înconjure rigorile legii, își lăsau porțița deschisă, pentru a putea eluda legea. Legea civilă declarând nule orice obligațiuni luate de cine-va în timpul minorității, în polițele luate de la minori, ei își rezervau libere data emisiunii, a ordinului și a scadenței, pentru a complecta spațiurile albe când minorul devenea major, când prin urmare creanța sa devenea valabilă, când putea în fine să-l acționeze direct și legal, în judecată. Luarea polițelor în alb, era și ea una din manoperile frauduloase întrebuintate de inculpați, spre a prejudicia pe minori.

Inculpatul Mărculescu, mai recunoaște în fine că Jean Abramescu, a fost acela care i-a adus în comptuarul său pe minorul Stelian Bolintineanu și prin mijlocirea căruia s'a semnat acele polițe ale lui Bolintineanu.

Stelian Bolintineanu în declarațiunile ce face atât înaintea noastră cât și înaintea domnului Judecător de Instrucție, afirmă că inculpatul A. Mărculescu i-a dat diferite sume, până la 6000 lei, luându'i polițe în alb: pentru 600 lei, polițe de 1000 lei cu scadența de câte-va luni, până la majorat.

În fine, minorul C. Cotadi, afirmă și inculpatul nu'l contrazice, recunoscând în total cele spuse, că pentru 1000 lei ce i-a dat Mărculescu l'a făcut să semneze o poliță cu data emisiunii ordinul și data scadenței în alb, de 1500 lei. Aceasta e polița semnată de minorul C. Cotadi, ce s'a găsit la perchezitiunea făcută, de noi și Judecătorul de Instrucție, în casa de fier a inculpatului A. Mărculescu.

Și ca o notă caracteristică a temerei și îngrijirilor în care puneau pe părinții minorilor, această exploatațiune delictuasă a inculpaților, avem declarațiunea d-nei Caliopei Cotadi, muma minorului C. Cotadi. Ca ori-ce mamă cu durere de inimă pentru soarta copiilor săi, care'i vedea spoliați în modul cel mai barbar de acești așa numiți bancheri, D-sa plină de îngrijire, ne spune că cei trei copii ai săi rând pe rând au fost exploatați de acești oameni; că a prins scrisori trimise de ei, copiilor săi, împreună cu polițe în alb, provocându'i la împrumuturi de bani. Că într'un rând a plecat la Paris cu copiii săi, numai pentru a'i scăpa de acești oameni care le deschidea calea răului.

Ast-fel fiind și din cele arătate mai sus reeșind îndestulătoare probe și indicii de culpabilitate, domnul Judecător de Instrucție prin ordonanța sa definitivă va bine voi să declare că și în contra lui A. Mărculescu există caz de urmărire, cu aplicațiunea art. 322 din codul penal, ca unul care, speculând asupra nevoilor și pasiunilor minorilor C. Cotadi și Stelian Bolintineanu, 'i-a făcut să semneze spre a lor pagubă, polițe în alb de valori cu mult mai mari de cât cele în adevăr împrumutate.

III) In ceea-ce privește pe inculpatul Natan Mendel.

Având în vedere că și în contra acestuia ca și în contra celor-alți, faptul penal ce'i se pune în sarcină este că speculând asupra nevoilor, patimilor sau slăbiciunilor minorilor Dem. Zissu și Dem. Pavelescu-Sturza, i-a făcut să semneze spre a lor pagubă, polițe în alb pentru diferite sume de bani.

Inculpatul Natan Mendel fiind dispărut din țară nu i s'a putut lua interogatoriul. Delictul însă, de care s'a făcut culpabil se dovedește în mod complet prin următoarele probe și împrejurări. Din cercetările făcute în cursul instrucției, se dovedește că pentru 1000 lei, ce a dat minorului Dem. Pavelescu-Sturza, inculpatul Natan Mendel, l'a făcut să semneze două polițe în alb; una de 4000 și alta de 2000 lei.—Albert Weisblüt atât în interogatoriul luat cât și cu prilejul confruntării ce i s'a făcut cu Sturza mărturisește că era de față când Dem. Pavelescu-Sturza, după insistența inculpatului Natan Mendel, a semnat două polițe: una de 4000 și alta de 2000 lei, pentru 1000 lei ce inculpatul dăduse minorului Sturza, adăogând că aceste polițe se află la Natan Mendel. În fine Weisblüt mai adaogă că inculpatul Victor Rădulescu este acela care a adus pe D. Pavelescu-Sturza la Natan Mendel.

Minorul Dimitrie Zissu, declară de asemenea că pentru 100 lei ce inculpatul Natan Mendel i-a oferit, l-a făcut să semneze o chitanță în alb de 500 lei, chitanță care s'a găsit de noi în sertarul biuroului de la domiciliul inculpatului, cu prilejul perchezițiunii făcute plus o cambie de 500 lei pe care inculpatul a pus-o în comerț.

Că ast-fel fiind, domnul Judecător de Instrucție va bine-voi să declare prin ordonanța sa definitivă că și în contra lui Natan Mendel există caz de urmărire cu aplicațiunea art. 322 din codul penal, ca unul care speculând asupra nevoilor minorilor Dem. Zissu și Dem. Pavelescu-Sturza, i-a făcut să semneze spre a lor pagubă, polițe și chitanțe în alb, de valori cu mult mai mari de cât valorile real împrumutate.

IV) In ceea-ce privește pe inculpatul Jean Abramescu.

Având în vedere că faptul penal de care s'a făcut culpabil inculpatul, este că având cunoștință că C. Cotadi, Stelian Bolintineanu și cei alți, sunt minori, a speculat asupra trebuințelor și pașimilor lor, făcându-i să semneze spre a lor pagubă, prin propria și directa sa mijlocire și în scopul de ași procura un beneficiu nelegitim sieși sau inculpaților Nicolae Ciurcu și A. Mărculescu, polițe mai toate în alb, de valori cari depășeau enorm valoarea sumelor împrumutate.

Ast-fel i se pune în sarcină și inculpatul nu tăgăduște, că el a mijlocit, că el a determinat pe minorii C. Cotadi și Stelian Bolintineanu, ca să facă împrumuturi în condițiuni veroase la bancherii inculpați, N. Ciurcu și A. Mărculescu, făcând ast-fel să se subscrie de acești minori poliți în paguba lor și în beneficiul acelor bancheri. Mai mult de cât atât, inculpatul Jean Abramescu mărturisește că el a adus pe acești minori la comptuarele inculpaților Ciurcu și Mărculescu, dând în același timp detalii, în interogatoriul ce i s'a luat la instrucție asupra diferitelor proceduri de a specula pe minori, ale acestor inculpați. De alt-fel acest fapt, chiar de ar fi fost tăgăduit de Jean Abramescu, el se dovedea în mod complet prin declarațiunile precise și concordate făcute de minorii C. Cotadi, Stelian Bolintineanu și D. Pavelescu-Sturza, cât și prin mărturisirile L-tului Răceanu, a martorei Victoria Friedman și însăși ale fratelui său Cociu Abramescu. De asemenea inculpații Ciurcu și Mărculescu afirmă în interogatoriul lor, că Jean Abramescu la-a adus în comptuarul lor pe minorii C. Cotadi și Stelian Bolintineanu; Litfan comptabilul lui Ciurcu confirmă și el acest fapt, asupra veracității lui deci, nu e nevoie de multă argumentare, probele abundând. Ca detalii de fapt, putem adaoga că minorul C. Cotadi, a semnat polița în alb de 1500 lei, ce s'a găsit de noi în casa de fier a inculpatului Mărculescu, adus de Jean Abramescu în acest scop, în comptuarul acestuia, cu în

tențiunea culpabilă de a-și procura sieși precum și lui Mărculescu un beneficiu nelegitim. De asemenea Stelian Bolintineanu, tot prin intermediul lui Jean Abramescu a contractat toate împrumuturile făcute la Ciurcu, în condițiuni așa de oneroase, semnând polițe în alb de 30.000 lei de și în realitate luase cel mult 10.000—12.000. Tot Jean Abramescu a fost acela care a făcut pe Stelian Bolintineanu să semneze inculpatului Mărculescu polițe de 1000 pentru 600 ce primea în mână și aceasta în repetate rânduri.

Dar în afară de aceste speculațiuni, făcute în prejudiciul minorilor C. Cotadi și Stelian Bolintineanu, instrucția a mai dovedit în sarcina inculpatului Jean Abramescu și fapte de o altă natură penală, aceste din urmă comise în prejudiciul minorului Dem. Pavelescu-Sturza. Jean Abramescu împreună cu inculpatul Max Zentler, în vedere de a împărtași un folos, prin întrebuițare de manopere frauduloase și abuzând de credulitatea minorului Pavelescu-Sturza, l'a făcut să semneze în diferite rânduri polițe în alb în valoare de peste 170.000 lei, amăgindu-l ca să-i aducă bani pe ele, dar neaducându-i niciodată.

Astfel într'o zi, fiind la restaurantul lui Iordache din Covaci, inculpații Max Zentler și cu Jean Abramescu, care urmăreau pas cu pas ori-ce mișcare a minorului Pavelescu-Sturza, se fac și ei sosiți acolo. Intrând în vorbă îi propun imediat să facă o *afacere avantagioasă* cerându-i polițe semnate de el în valoare de 60.000 lei. Minorul Sturza cedează, în urma încredințărilor mincinoase ale lui Jean Abramescu că va pleca la Craiova să-i aducă bani. Tot la restaurantul Iordache a mai iscălit încă o dată poliți de 60.000 lei. Inculpații aveau grije de a trece într'o odae separată, închizând ușa după ce mai întâi îmbătau cu șampanie pe minorul Sturza. Inculpatul Zentler confruntat de noi cu Pavelescu-Sturza a recunoscut toate aceste.

Altă-dată, fiind la restaurantul Enescu din stada Sf. Ionică, inculpatul Max Zentler vine să-l caute, însoțit fiind de o femeie, cu moravuri ușoare anume Victoria Friedman, pe care i-a și recomandat-o, propunându-i să meargă împreună la Ferăstăul vechi.—În acest timp sosește Jean Abramescu în fratele său Cociu și împreună cu cei alți eau drumul Fetăstrăului.—Aci au mâncat și au băut șampanie, iar după șampanie inculpatul Max Zentler, i spune că de astă dată i poate găsi bani. L'a luat într'o altă cameră și aci fiind sigur, Sturza și Zentler, după ce Toma chelnerul le-a adus condei și cerneală, l'a făcut să semneze poliți în sumă de 45.000 lei, toate în alb ca și cele alte, amăgindu-l și acum ca și mai înainte de a-i găsi bani. Aceasta însă era numai un pretext pentru a excroca pe minor. Alături de șampanie și de femeie aduse poate într'adins pentru a-l face mai puțin rezistent, minorul Pavelescu-Sturza indus în eroare și amăgit veșnic că-i va aduce bani, semna la polițe în mod aproape inconștient.—Tot cu această ocazie, inculpatul Jean Abramescu obține și el de la Sturza o poliță de 8000 lei, sub aceleași promisiuni veșnic neîndeplinite. Pavelescu-Sturza, în declarațiunea sa, afirmă că imediat ce s'a început de noi cercetările în această afacere, și îndată ce presa a dat alarma, inculpații Jean Abramescu și Max Zentler, au venit la el și l'au rugat să nu mai declare nimic la Parchet despre aceste polițe, de oare-ce dânsii le-au ars.

Inculpații în interogațiunile ce li s'au luat la Instrucție, se întorcă a tăgădui aceste fapte, de și la început cu prilejul confruntării făcute de noi între Pavelescu-Sturza și Max Zentler, acesta a recunoscut în toate detaliile sale, escrocheria făptuită de inculpați în prejudiciul mino-

rului Sturza. Dar, această negațiune a lor, nu le folosește la nimic, de oare-ce sunt alte probe și împrejurari care vin sa confirme declarațiunile celui înșelat.

Insuși fratele inculpatului Jean Abramescu, anume Cociu Abramescu, declara ca în adevăr, a găsit la Ferastraul vechi pe Max Zentler, pe fratele său, pe Pavelescu Sturza și pe femeia Victoria Friedman. Aceasta din urma, declara sub prestare de jurământ, ca martora, ca în adevăr a mers de la restaurantul Enescu la Ferastraul vechi, împreună cu Jean Abramescu, Cociu Abramescu, Max Zentler și Pavelescu-Sturza; ca aci a baut șampanie multa; ca Jean Abramescu chema mereu într'o odaie alaturata pe Pavelescu-Sturza și'i dedit bani; ca cinci zile după aceasta Max Zentler i-a aratat vre-o cinci polițe semnate de Pavelescu-Sturza în valoare de 15 25.000 lei. Confrunțați unul cu altul, de și Max Zentler tagaduește faptul, martora Victoria Friedman susține cu tarie în fața lui Zentler cele afirmate sub prestare de jurământ.

Toate aceste fapte, expuse până aci, întrunind în mod complet toate elementele delictului de escrocherie: alterare a adevărului, intenție frauduloasă, mijloace viclene, abuz de credulitatea cui-va, prejudiciu sau posibilitate de prejudiciu, urmează ca în contra inculpatului Jean Abramescu, domnul Judecător de Instrucție sa bine-voeasca sa declare ca exista caz de urmarire cu aplicațiunea art. 322, 332 și 333 din Codul penal, combinat cu art. 40 din acelaș cod.

V) In ceea-ce privește pe inculpatul Max Zentler.

Ca și celorlalți inculpați și acestuia, faptul penal ce'i se pune în sarcina este tot acela prevazut și pedepsit de art. 322 din codul penal; ca pe lângă acest delict, dânsul a mai faptuit și pe acel de escrocherie în prevederile art 332 din codul penal, și unul și altul în prejudiciul minorului Dem. Pavelescu-Sturza.

Am vazut deja, din expunerea faptelor în stabilirea culpabilității lui Jean Abramescu, rolul principal jucat de inculpatul Max Zentler, în escrocarea minorului Dem. Pavelescu-Sturza cu poliți semnate de el cari depășeau valoarea de 170.000 lei. E de prisos a mai reveni asupra lor, culpabilitatea lui Max Zentler, fiind perfect dovedita, atat prin recunoașterea facută la început în procesul verbal de confruntare, efectuat de noi, cât și prin declarațiunile lui Cociu Abramescu și ale martorei Victoria Friedman, care a marturisit sub prestare de jurământ ca a vazut la Max Zentler, cinci zile după cheful de la Ferastraul, cinci polițe semnate de Pavelescu-Sturza în valoare de la 10.000 la 25.000 lei.

Inutil deci de a mai inzista. Vom inzisti însa asupra unui alt fapt, care pune într'o vie lumina manoperile frauduloase întrebuintate de inculpatul Max Zentler, precum și demersurile repetate și îndrasnețe ale acestuia spre a provoca și sili pe minorul Sturza de a face împrumuturi și a semna polițe.

Am vazut din cele expuse până aci, cum inculpatul Max Zentler, urmarea pas cu pas pe minorul Pavelescu-Sturza, cautându'l în fie care zi pe la restaurante și pe la cazarma și propunându'i mereu împrumuturi de bani. In aceasta privința Pavelescu-Sturza ne spune că în Martie anul acesta, se pomeneste la cazarma cu un individ necunoscut care s'a recomandat: Max Zentler, oferindu-i-se, fara multa vorba, de a'i gasi bani și cerându-i polițe semnate de el, pentru a'i aduce bani pe ele. I-a luat cu modul acesta mai multe polițe de 1000, 2000 și 3000 lei. Peste câte-va zile s'a pomenit cu Max Zentler acasa la el, invitându'l sa mearga la bancherul N. Ciurcu, de unde poate lua ori câți bani va voi. Era de

față atunci și studentul Eduard Buzdugan. Am văzut când am vorbit despre culpabilitatea lui Ciurcu, la ce sumă se ridicau polițele iscălite de minorul Pavelescu-Sturza, după îndemnul și mijlocirea inculpatului Max Zentler. Nu voi mai reveni asupra acestui fapt, detaliile lui fiind expuse pe larg în partea referitoare la stabilirea culpabilității lui Ciurcu.

Am spus că inculpatul Max Zentler urmărea pas cu pas pe minorul Sturza. El îl căuta pretutindena și în fie-care zi. Ast-fel martorul căpitan Nicoreanu declară că Max Zentler venea zilnic pe la cazarmă și căuta pe Sturza, „Nu'l slăbea de loc” adaogă martorul, până când i-a interzis chiar venirea la cazarmă. Dar, după ce i-a interzis aceasta, ne spune căpitanul Nicoreanu, 'l vedea pe inculpat urmărind pe stradă și prin localuri publice pe Pavelescu-Sturza. Martorul Eduard Buzdugan, student, declară de asemenea că inculpatul Max Zentler nu mai slăbea de loc pe Sturza; că Sturza voia să'l evite, dar inculpatul îl căuta neconținut pe acasă.

Nu mai vorbim de chefurile de la Iordache, Enescu și de la Ferăstrău, înjghebate tot de inculpat, unde între paharele de șampanie, și femeile ce tot inculpatul avea grije să le aducă, el căuta să smulgă de la minorul Sturza, polițe semnate de el, de valori cât mai mari. Intrate în cheltueli, ametit de șampanie, fiind și în vecinătatea unei femei care fusese poate adusă de inculpat pentru a'l provoca la cheltueli, minorul Sturza era forțat de aceste manopere ale inculpatului să semneze polițe de valori cât de mari, numai să poată face față cheltuelilor făcute, împrumutând bani de la inculpat și semnând polițe în alb.

Toate acestea sunt stabilite deja.

Toate aceste fapte, unite cu cele arătate mai sus, constituind delictele de speculațiune a minorilor și de escrocherie, domnul Judecător de instrucție va bine-voi ca prin ordonanța definitivă să declare că există caz de urmărire penală în contra lui Max Zentler cu aplicațiunea art. 322, 332 și 333 codul penal combinat cu art. 40 acelaș cod.

VI. În cea ce privește pe inculpatul Victor Rădulescu.

Ca și în contra inculpaților Jean Abramescu și Max Zentler și în contra acestuia două fapte penale i se pun în sarcină; pe de o parte speculațiunea făcută asupra inexperienței și patimilor minorului Dimitrie Zissu; iar pe de alta escrocheria aceluiaș minor, fășându-l prin întrebuițarea de manopere frauduloase să îi semneze poliți în alb, în valoare de peste 45.000 lei, amăgindu-l că îi va găsi bani pe ele, fără însă de a-i aduce vre-o dată, făcând cu modul acesta să treacă de adevărate, fapte mincinoase.

Inculpatul Victor Rădulescu, mărturisește în cea mai mare parte faptele delictuoase de care s'a făcut capabil.

Ast-fel recunoaște că a luat de la minorul C. D. Zissu, două polițe, una de 3000 și alta de 5000 lei spre a-i găsi bani. Recunoaște că a condus pe minorul Zissu la Penhas Elias spre a lua bani și a semna polițe; mai mult de cât atât, recunoaște că temându-se că Penhas să nu împrumute bani lui Zissu, ca unul ce era minor, a prezentat lui Penhas un act de naștere fals spre a proba că este major, și făcând pe Zissu să semneze două polițe, una de 3000 și alte de 2000 pentru 300 lei luați de la Elias Penhas. Întrebuițarea actului de naștere fals, este o probă și mai mult că inculpatul avea cunoștință că Zissu este minor. Recunoaște că a dat polițe semnate de Zissu, una de 5000 lui Verussi, fost comisar și alta de 3000 lui Hagiescu Miriște, inginer hotarnic; recunoaște că a recomandat pe minorul Zissu lui Iosef Silberstein spre

a găsi bani și că a dat lui Silberman mai multe polițe semnate de Zi su spre a-i găsi bani. Recunoaște în fine, că Zissu¹ flectua bani ce putea împrumuta, cu cocotele, cu birjile și cu petreckerile luând și el parte la acele petreckeri.

La rândul său minorul D. Zissu, elev în clasa VI liceala, de la ră la instrucție că prin Ianuarie sau Februarie, anul trecut, a unoscot pe inculpatul Victor Rădulescu, care s'a oferit a'i pro ura bani, știindu-l „cu dare de mână la părinți”; că i-a luat polițe în alb semnate de el, de 30.000 lei, amăgindu-l că-i găsește bani, și nedându-i niciodată; ca în urmă Victor Rădulescu i-a mai pretins altă poliță de 4990 lei, pentru care iarăși nu i-a dat nici un ban, că tot Victor Radulescu l-a silit de a semna către Elias Penhas cele două polițe de 3000 și 2000, amagind pe Elias Penhas că este major, prin prezentarea unui act de naștere fals.

Din instrucția făcută în cauză, se constată că inculpatul Victor Rădulescu, a făcut pe minorul Zissu să semneze către Natan Mendel, pentru 100 lei primiți, o chitanță în alb de 500, aceia care s'a găsit de noi la perchizițiunea făcută, și o poliță tot de 500 lei pe care Natan Mendel a și pus-o în comerț.

Prin aceste manopere, inculpatul Victor Rădulescu, reușește de a face pe Minorul Zissu, să semneze în decurs de o lună de zile numai polițe în valoare de 45.000 lei. Cea mai mare parte din aceste polițe, și le-a însușit sieși pretextând lui Zissu că nu găsește bani. Doritor de a beneficia de valoarea acestor polițe, dânsul le împărțea pe la diferite persoane spre a putea lua bani pe ele. Astfel Iosif Silberstein, declară că într-o zi prin luna Decembrie 1895 a venit la el Victor Radulescu, cu două polițe de câte 5000 lei fie-care, semnate de Zissu, spre a i le depune în gaj și a lua bani.

Al. Verussi, declară că inculpatul Victor Rădulescu i-a dat spre încasare, polițe semnate de Zissu în valoare de 18.000 lei; că neputând lua bani pe ele i le-a restituit, luând și o declarație de la Victor Rădulescu pentru primirea lor, declarație ce se află la dosar scrisă și subscrisă de inculpat.

Hagiescu-Miriște, inginer hotarnic, declară la rândul său, că Victor Rădulescu i-a oferit polițe semnate Zissu, de 5000 lei, pentru 2000 lei, că peste o săptămână i-a adus o poliță de 3000 lei semnată de Zissu, cerându-i pe ea numai 200 lei.

Insuși fratele lui Victor Rădulescu, anume Grigorie Radulescu, declară că Victor i-a dat vre-o cinci sau șase polițe semnate de minorul Zissu, în valoare de 2000—3000 lei, dar ca și ceilalți a refuzat.

Confruntat cu toți acești martori, inculpatul Victor Radulescu, recunoaște în totul spusele lor.

Aceste fiind faptele penale de care s'a făcut culpabil inculpatul Victor Rădulescu și ele întrunind elementele delictelor specificate la început, d-l Judecător de Instrucție va bine-voi ca prin ordonanța sa definitivă, să declare că, și în contra lui Victor Rădulescu, exista caz de urmărire cu aplicația art. 322, 332 și 333 din codul penal, combinate cu art. 40 din același cod.

Acestea fiind faptele penale imputate inculpaților, ramâne sa ne întrebăm acum, dacă așa cum ele sau petrecut și împrejurările în care ela sau comis, întrunesc sau nu elementele delictului prevazut de art. 322 din codul penal.

Am văzut încă de la început că trei sunt elementele cerute de

textul acestui articol de lege, pentru ca delictul să existe: 1) *ca acel culpabil să fie speculat asupra trebuințelor inexperienței, slăbiciunilor sau patimilor unui minor*; 2) *ca această speculă, acest abuz să fi avut de efect subscrierea de polițe, chitanțe sau alte obligațiuni pentru împrumuturi de bani, efecte de comerț etc.*; și 3) *ca aceste polițe, chitanțe sau obligațiuni, semnate de minori să fi adus sau să fi putut aduce acestora un prejudiciu.* (A se vedea: *Chauveau Adolphe et Faustin Hélie*: Théorie din Code Pénal. Vol. V No. 2247 pag. 446 și 447; *Boitard*: Leçon du Droit criminel, pag. 447 No. 454; *Garraud*: Traite théorique et pratique du Droit pénal français Vol V. No. 285 pag. 282.

Ast-fel *Faustin Hélie*, în comentariile sale ne spune: „*C'est dans l'abus des besoins, des faiblesses ou des passions du mineur qui consiste la moralité du délit. La criminalité de l'agent consiste à favoriser dans un esprit de lucre et de cupidité, les mauvaises passions de la jeunesse, il les entretient et les chauffe pour en profiter*; „*il trompe en même temps l'inexpérience du mineur, et lui fait des obligations onéreuses. Ce délit n'est point, proprement parler un abus de confiance. Sans doute, dans la plupart des cas, la confiance du mineur aura été trompée; mais, lors même qu'il aurait clairement senti au préjudice, le délit n'existerait pas moins; car il ne consiste point à abuser de la confiance, mais bien des besoins, des faiblesses, des passions du mineur*“. Și *Faustin Hélie* arată, că înalta Curte de Casație franceză, a întins și mai departe aplicațiunea acestui articol, respingând recursul unei femei care fusese condamnată pentru că speculase pe un minor, prin mijlocirea pasiunii ce-i inspirase, făcându-l să subscrie obligațiuni prejudiciabile minorului. (A se vedea *Chauveau Adolphe et Faustin Hélie*, op. cit. No. 2248 pag. 440). Dar, adaugă acelaș autor: „*l'art. 406 (332 cod. penal român) a eu principalement en vue les usuriers et les prêteurs sur gages qui exploitent les besoins des mineurs*“. Tot în acest sens se exprimă și *Garraud* în comentariile sale la pagina 287. No. 288 vol. V, precum și *Boitard* în Cartea deja citată pagina 446.

Iată acum ce zice *Garraud* în „*Traité théorique et pratique du droit pénal*“ cu privire la natura penală a acestui delict: „*La loi civile déclare les mineurs incapables de contracter. — Mais cette sanction civile de leur incapacité suffit elle pour les protéger? On ne l'a pas pensée... Si ces actes n'ont aucune valeur légale, même après la majorité de celui qui les a souscrits, ils sont souvent rendus publics et servent de prétexte à des poursuites. En un mot, celui qui les a obtenus peut en abuser de toute manière. Ce fait, constitue donc une fraude au préjudice d'autrui que la loi pénale a pu incriminer*“. Și mai departe: „*La loi n'a pas défini en quoi consiste l'abus qu'elle punit; elle en a abandonné la détermination au Juge du fait... il ne s'agit pas, en effet, de tromper le mineur; il s'agit de tirer profit de ses passions, des ses faiblesses, de son inexpérience, en un mot d'abuser de sa condition même.. L'intention exigée par la loi est donc la volonté, de la part du coupable, de se procurer à lui-même, ou de procurer à autrui, un bénéfice illégitime*“.

Casația Franceză și cu oare-care diferență și Casația română, căreia nu i s'a prezentat de cât foarte rar acest caz, rezolvă în acelaș sens ca și doctrina franceză, speculațiunile ce se fac de uzurari în prejudiciul minorilor. Când legea civilă protejă prin atâtea dispozițiuni salutare, a-veea și persoana minorilor, nici nu se putea ca să nu se găsească și

o sancțiune contra acelora, care înfrângând atât legile morale cât și a-
cele civile proteguitoare intereselor acelora, care nu se pot apăra, spe-
culau inexperiența și nevoile lor, pentru a trage cele mai nelegitimé pro-
fituri. Pe lângă un interes de ordine publică, era și un interes de un
înalt ordin social și moral, ca legea penală să edicteze anume pedepse
în contra acelora cari în mod fraudulos înfrângeau dispozițiunile legei
civile care proteg averea și persoana minorilor.

Iu expunerea de motive a codului penal francez de la 1810, Faure,
raportorul legii spunea : „*Le code renferme plusieurs dispositions nouvelles*
„sur les abus de confiance. L'une atteint ceux qui auront abusé des
„besoins, des faiblesses ou des passions d'un mineur, pour lui faire sou-
„scrire des actes préjudiciables à ces intérêts. Depuis longtemps on
„gémissait de voir que cette espèce de corrupteurs de la jeunesse pou-
„vait impunément ruiner les fils de famille.— En vain le code civile
„déclare que la simple lésion donne lieu à la rescision en faveur du
„mineur émancipé contre toutes sortes de conventions. Ces hommes
„sans pudeur se font payer plus cher leurs avances à raison des
„risques qu'ils courent ; ils prennent toutes les précautions pour
„éluder l'applications de la loi civile. Mais la crainte d'une peine
„correctionnelle pourra les retenir, et les jeunes gens ne trouveront plus
„autant de facilité à se procurer des ressources désastreuses pour leur
„fortune, et quelque fois plus funestes encore sous le rapport des moeurs“.

Din această expunere de motive, se vede în mod clar și neîndo-
ios, care a fost scopul legiuitorului și ce a voit el se înțelege prin dis-
pozițiunile prescise și clare cuprinse în art. 322 din codul penal, copie
după art. 406 codul penal francez.

Afacerea escrocheriei cu actele autentice

Cuprinsul

In fapt. Caracterul inculpatului Vasile Nițescu. Antecedentele lui. Specialitatea inculpatului Vasile Nițescu în facerea actelor de notariat și împrumuturi la credit. Îngelarea micilor proprietari din mahalale de către inculpatul Vasile Nițescu. Escrocheria comisă de inculpat în prejudiciul reclamantului Ștefan Dinescu. Vinderea locului și caselor din str. Traian și Bd. Ferdinand. Facerea actului de vânzare pe un preț mai mic de cât cel convenit. Autentificarea actului de vânzare. Nenumărarea prețului integral și cedarea a 2 ipoteci dubioase. Depozițiunile martorilor Costache Petrescu, Stavri Anastasiu și Dumitru Georgescu în această afacere. Escrocheria comisă de inculpat în prejudiciul lui Vasile Dumitrescu. Actul de ipotecă făcut de Vasile Dumitrescu asupra imobilului din str. Basarab, 76. Nenumărarea sumei coprinsă în acest act de către inculpatul Vasile Nițescu. Depozițiunile martorilor I. Leoveanu, C. Orășanu și Chira Rădulescu în această afacere. Escrocheria comisă de inculpat în prejudiciul bătrânului Alexandru Crăciun. Actul de ipotecă în favoarea inculpatului. Nenumărarea sumei din acest act. Depozițiunile martorilor Dobre Gheorghe, Andrei Birt și Dumitru Crăciunescu în această afacere.

In drept. Delictul de escrocherie. Admisibilitatea probei cu martori la actele autentice. Doctrina și jurisprudența română și franceză cu privire la această chestiune.

In note. Opoziția făcută de Procurorul General al Curții de Apel în contra ordonanței de urmărire dată de Judecătorul de Instrucție Cab. III.

Inculpatul Vasile Nițescu, prin însăși înfățișarea sa, este tipul omului spoliator, — o adevărată figură de semit, — și pentru care scopul de a se îmbogăți, scuză imoralitatea mijloacelor. De și având numai câteva clase primare, totuși dotat de la natură cu o inteligență plină de perversitate și cu o putere de muncă care i-ar face cinste dacă ar întrebuința-o într'un mod corect, el parvine în câți-va ani de zile să și agonească un capital de vre-o 50.000 lei. Avar și lacom în același timp, el nu voește a face comerț cu acești bani; el nu voește a face nici camătă, de oare ce însăși camăta, ori cât de mare și imorală ar fi, nu'i ar fi putut aduce beneficiile ce el voia să i producă acești bani. De aceea el căută să le găsească o întrebuințare și mai rentabilă. Cunoscător practicant al legilor și în special al actelor de notariat și împrumuturi la credit, el și face o specialitate în a cutreera mahalalele, îndemnând pe văduvele naive, pe bătrânii inconștienți și în general pe oameni simpli, — cu toți mai ușor de speculat, — de a și ipoteca casele lor rămase din părinți în părinți, în schimbul unor nesigure și eventuale împrumuturi la credit. În acest scop, inculpatul Vasile Nițescu, după ce mai întâi prin insinuări dobânda încrederea acestor oameni simpli, luându-le actele de proprietate în speranța împrumutului, le pretindea drept plată a demersurilor sale și a micilor cheltueli ce făcea cu această ocazie, câte o poliță de 1000, 2000 sau 3000 lei, luată înaintea ori cărei procedări ce ulterior trebuia să se facă la credit. Ce se întâmpla însă? De obicei, fie din lipsă suficientă de acte, fie din alte cauze, Creditul întârzia sau refuza acordarea împrumutului. Sărmanii mici proprietari din

Note. În contra ordonanței de urmărire a inculpatului, s'a făcut opoziție de D-1 Procuror General al Curții de Apel din București, opoziție care a fost admisă de Camera de punere sub acuzare care a scos din urmărire penală pe inculpat.

mahalale, rămăneau și fără împrumut și fără actele de proprietate, care erau încredințate inculpatului, iar Vasile Nițescu rămănea și cu aceste acte în gaj și cu polița de 1000, 2000 sau 3000 lei,—după cum se învoiau,—bună și exigibilă, dată fără condiția efectuării împrumutului și fără arătarea cauzei care i-a dat naștere, așa că deși proprietarii nu realizau împrumutul, el 'i putea urmări în urmă cu creanța ce le lua prin aceste mijloace imorale.

Este lung șirul acestor bătrâni naivi, văduve simple și oameni ignoranți, — singurul mediu pe care inculpatul V. Nițescu 'l exploata cu succes, grație simplității lor și a șireteniei sale, — cari au fost înșelați astfel de acest improvizat samsar de împrumuturi la Creditul Urban, samsar care pentru a avea mai multă trecere, se dedia prin mahalale drept avocat, purtând cu el la subțioară inevitabila servietă. Astfel între acei înșelați prin asemenea mijloace putem cita pe următorii: 1) Tudor Stoianovici din str. Zidari 4; 2) Andronie Niculescu din str. Silivestru 38; 3) Leanca Văduva din str. Cuza-Vodă 122; 4) Ioniță Copoi de lângă Biserica Dulgheri; 5) Petrache Grigoriu din str. Principatele Unite 1; 6) Petre Dumitrescu din șoseaua Basarab 75; 7) Dumitru Iordache din str. Mihai Voivod 116; 8) Gheorghe Nicolau din str. Vintilă 8; 9) Radu Căruțașu din str. Pandeale Dinu 20; 10) Constantin Tănase din șoseaua Stefan cel mare; 11) Ion Clopotaru din șoseaua Basarab 119; 12) Teodor Stoianovici din str. Zidari 4; 13) Petre Ionescu din str. Furiilor 9; 14) Nae Bărbulescu din str. Prelungirea Popa Nan; 15) Tudorache Pencioiu idem; 16) Ion Ionescu str. Dulgheri 30; 17) Cristu Anton str. Turcului 11; 18) Marin Bălan din str. Văcărescu II. 2; 19) Sevastița Dragomirescu, idem; 20) Nicolae Ion din șoseaua Ciurel; 21) Dumitru Ion Rotaru din șoseaua Basarab 77; 22) Radu Gheorghe din str. Gemeni 8; 23) Ștefan Dinescu din str. Traian 163 și alții.

De și aceste numeroase fapte, în împrejurările în cari au fost comise, ating codul penal, intrând într-o cât-va în prevederile delictului de escrocherie, totuși, spre a nu pune în urmărire pe inculpat pentru fapte, cari de și imorale și incorecte, poate n'ar întruni în mod complet elementele acestui delict, le menționăm numai, fără a 'i face din ele un punct de culpabilitate penală.

De altfel, inculpatul Vasile Nițescu nu pentru prima oară se află chemat înaintea instanțelor de represiuie; de șese ori a fost reclamat parchetului până acum, dar, fie din lipsă de probe, fie din cauza insuficienței cercetărilor, aceste reclamațiuni au fost clasate în mod provizoriu de parchet.

Sunt în număr de trei faptele cu adevărat penale, pe care instrucția le-a stabilit în mod complet în sarcina inculpatului Vasile Nițescu. Ele sunt:

Iată motivele Camerei de punere sub acuzare:

S'a luat în cercetare opozițiunea făcută de D-l Procuror General al acestei Curți contra ordonanței finale No. 43 an. 1902 a Judelui Instructor Ilfov, cab. III, prin care declară că există caz de urmărire contra lui Vasile Nițescu pentru delictul de escrocherie. Opoziția fiind făcută în termen, s'a dat citire actelor din dosar

Camera,

Asupra opozițiunii făcută de D-l Procuror General al acestei Curți contra ordonanței finale No. 43 an. 1902 a Judelui Instructor Ilfov, cab III, prin care declară caz de urmărire contra lui Vasile Nițescu pentru delictul de escrocherie;

Având în vedere că din actele de instrucțiune rezultă următoarele: În an. 1901 Stefan Dinescu, în vârstă înaintată, convine cu prevenitul Vasile Nițescu să 'i vândă proprietatea sa din str. Traian 163 pe prețul de 34.000 lei, pentru care vânzătorul primește ca acout suma de cinci sute lei. În ziua autentificării actului prevenitul convinge pe vânzător că în scop de a plăti taxe mai mici către fisc a pus în act prețul

I). Eschrocheria comisă în prejudiciul reclamantului Stefan Dinescu, pe care l'a determinat prin diferite manopere frauduloase de a'i face și autentifica un act de vânzare a unui loc și a unor case din Bulevardul Ferdinand și strada Traian, căruia inculpatul Vasile Nițescu, în loc de plata sumei de 34.000 lei, prețul convenit al vânzării, nu i-a numărat de cât 500 lei, arvuna dată anterior, nemai voind a'i plăti nimic în urmă, după terminarea la Tribunal a contractului de vânzare.

II). Eschrocheria comisă în prejudiciul lui Petre Dumitrescu,—azi mort de supărare spun martorii,— pe care l'a determinat, prin aceleași manopere frauduloase, cari erau în firea și în obiceiul inculpatului, de a'i face pe numele sau o ipotecă de 15.000 lei, asupra caselor păgubașului, fără ca inculpatul Vasile Nițescu să'i numere prețul de 15.000 lei al acestei ipoteci.

III). Prin aceleași manopere frauduloase, inculpatul Vasile Nițescu a escrocat pe Alexandru Crăciun, un bătrân bolnav și inconștient, pe care l'a luat în trăsură ducându-l la Tribunal ca să semneze, prin surprindere, un act de ipotecă asupra caselor sale, act făcut pe numele inculpatului V. Nițescu pentru suma de 1300 lei, pretinsă împrumutată, suma pe care inculpatul Vasile Nițescu nu i-a platit-o de loc.

Dar înainte de a expune probele legale pentru stabilirea și dovedirea acestor excrocherii comise de inculpatul Vasile Nițescu, se naște o întrebare de pur drept și anume: fiind vorba de combaterea unor acte autentice, contracte de vânzare și ipotecă autentificate de Tribunal,— proba nesincerității lor se poate face prin martori și presumpțiuni, conform regulilor comune?

Se știe că în regulă generală, când e vorba de un fapt penal, proba testimonială este admisibilă, pentru motivul just și firesc că altă proba în stabilirea unor fapte, nu este posibilă; totuși, când un delict atârna de un contract civil, atât probarea cât și combaterea lui, trebuie făcuta după regulile și principiile dreptului civil, de oare-ce nu jurisdicția determina modul de probare, ci natura faptului ce trebuie a fi probat; prin urmare în speciile ce ne preocupă, fiind vorba de a combate niște acte autentice de vânzare și ipotecă, făcute cu îndeplinirea formalităților cerute de lege, urmează să examinăm dacă față cu dispozițiunile art. 1173 și 1191 din codul civil, care stabilește principiile de drept că un act autentic face deplină credință și că dovada cu martori, contra sau peste conținutul unui asemenea act, nu se primește niciodată, aceste acte autentice, de vânzare și ipotecă, se pot sau nu combate prin proba contrarie pana la înscrierea în fals, și prin ce fel de probă anume.

Asupra acestor puncte, doctrina și jurisprudența română și franceză

vânzării de opt mii lei, și imediat i va plăti 11.000 lei în numerar, iar pentru restul de 23.000 lei i' cedionază două ipoteci. Dinescu primește aceste condițiuni și înaintea Judecătorului declară că a primit prețul de opt mii lei; odată actul autentificat prevenitul nu se ține de angajament, ne mai numărând nici un ban din cei 11.000 lei, iar cele două ipoteci cedate n'aveau valoare, așa că cu modul acesta vânzătorul n'a primit în realitate de cât un acompt de cinci sute lei; tot în acest mod prevenitul a făcut și pe decedatul Petre Dumitrescu, reprezentat astăzi prin minorii săi, ca să se prezinte la Tribunal și să declare că a primit prețul ipotecei de 15.000 lei, pe când în realitate nu a primit de cât arvuna de o mie lei și în fine prevenitul a obținut un act de ipotecă de la bătrânul Crăciun pentru suma de 1300 lei, făcând pe acesta să creadă că prevenitul i' înlesnește un împrumut de la Credit, pe când în realitate din împrumutul acesta Crăciun nu a primit nici un ban;

Având în vedere că pentru stabilirea acestor fapte D-nul Judecător de Instrucție s'a servit cu proba cu martori;

Având în vedere că în speță fiind vorba de niște acte autentice, intervenite între prevenit și preținșii păgubași, fac deplină dovadă despre cele conținute în ele, față

sunt unanime în a recunoaște că aceia ce funcționarul public, magistratul care dă autentificarea unor acte, constată că a văzut sau a auzit el însuși, nu se poate combate până la înscrierea în falș; de altfel e și natural că această constatare a magistratului autentificator să nu se poată combate de cât prin înscriere în falș; se poate întâmpla însă, ca declarațiunile ce i le fac părțile în cauză, să nu fie sincere, să fie chiar neadevărate, false; întru cât el însă nu atestă sinceritatea lor, adevărul conținutului lor, aceste acte nu pot face deplină încredere și în ceia ce privește sinceritatea sau conținutul adevărat al acestor declarațiuni; tot astfel și cu actele de vânzare și ipotecă contra cărora se reclamă, magistratul care le-a dat autentificarea constată pur și simplu ca în zilele cutare, inculpatul Vasile Nițescu și reclamanții păgubași Stefan Dinescu, Petre Dumitrescu și Alexandru Crăciun, s'au prezentat înaintea sa, că le-au citit actele de vânzare sau de ipotecă pe cari le-au subscris după ce au declarat că cele coprinse într'ânsele sunt cu consimțământul lor; toate aceste constatări fac deplină încredere și nu se pot combate de cât prin înscrierea în falș. Magistratul care dă autentificarea nu constată însă, și nici nu e rolul sau îndatorirea sa, să constate, că aceste declarațiuni ale părților, sunt sau nu sincere, acest magistrat nu arată și nu spune că a văzut sau a auzit, nefiind rolul său aceasta, că inculpatul Vasile Nițescu a numărat reclamanților Stefan Dinescu, Petre Dumitrescu și Alexandru Crăciun sumele respective cuprinse în actele de vânzare și ipotecă încheiate între dânșii; deci, această parte a actelor autentice, se poate combate prin proba contrarie și prin toate mijloacele ordinare de probațiune, adică prin martori și prezumțiuni, atunci când în alcatuirea lor a fost întrebuițat dolul sau violența, sau când partea lezată a fost în imposibilitate de ași procura o probă literală conform art. 1191, 1197 și 1203 din codul civil.

Rezultă de aci că atunci când o convențiune este pătată de dol, prezumțiunile și martorii sunt admisibili, ca mijloc de probațiune în scopul stabilirii lui, chiar atunci când nu există nici un început de dovadă scrisă, sens în care trebuie înțeles art. 960 din codul civil; urmează de aci că reclamanții Stefan Dinescu, Petre Dumitrescu și Alexandru Crăciun plângându-se că tocmai grație mijloacelor doloase și a manoperilor frauduloase întrebuițate de inculpat, au luat naștere acele acte de vânzare și ipotecă, pot proba prin martori și prezumțiuni, după regula comună, existența dolului, a fraudei, adică existența escrocheriei.

Odată stabilit acest lucru, să vedem în ce consistă escrocheriile ce punem în sarcina inculpatului Vasile Nițescu, aducând în acelaș timp probele necesare pentru stabilirea lor.

cu părțile contractate și proba rezultând din prezumțiuni ori cât de puternică ar fi ea, nu este admisibilă pentru că dărâmă cele conținute în asemenea acte;

Că chiar dacă această probă ar fi admisibilă totuși faptele așa cum sunt stabilite de instrucțiune nu întrunesc elementele delictului de escrocherie, pentru motivele arătate în opozițiunea D-lui Procuror General pe cari Camera și le însusește în totul;

Pentru aceste motive,

În unire cu concluziunile Ministerului Public,

Decide:

Admite opoziția D-lui Procuror General al acestei Curți, contra ordonanței finale No. 43 an. 1902 a Judelui Instructor Ilfov, cab. III:

Reformează în totul această ordonanță; și

Declară că nu există caz de urmărire contra lui Vasile Nițescu zis Vișan Niță Neculae, pentru delictul de escrocherie.

Pronunțat la Curtea de Apel din București, Camera de punere sub acuzare, sesiunea vacanțelor, astăzi 21 August 1902, sub președinția D-lui M. Paleologu, iar membri D-nii I. G. Dobrescu și Gr. Ștefănescu cari au subscris.

Din complexul tuturilor actelor de instrucțiune se dovedește în mod evident și complet următoarele :

1) Vom examina mai întâi escrocheria comisă de inculpatul Vasile Nițescu în prejudiciul reclamantului Stefan Dinescu :

În ziua de 4 August anul trecut 1901, se prezintă la acest Stefan Dinescu,—un bătrân de 80 ani, cu inteligența mărginită,—samsarul Dumitru Georgescu, care 'l întrebă dacă nu voește să vândă locul său din Bulevardul Ferdinand și strada Traian 163, de oare ce are un mușteriu bun și cu bani gata. Bătrânul Stefan Dinescu având nevoie de bani 'i răspunde că este dispus a vinde acest loc de 1300 metri patrați cu casele ce se află pe el cu prețul de 30 lei metrul patrat, lăsându-l mai în urmă cu 28 lei metrul patrat.

În acest scop, bătrânul Stefan Dinescu însoțit de samsarul Dumitru Georgescu precum și de doi vecini ai săi: Costache Petrescu și Stavri Anastasiu, se duc în strada Brânzari No. 23 la inculpatul Vasile Nițescu. Aci după mai multe tocmeli, convin, unul a vinde iar cel l'alt a cumpăra menționatul loc cu case cu tot pentru suma de 34.000 lei, privind ori ce cheltueli pe inculpatul Vasile Nițescu cumpărătorul. În seara aceleiași zile de 4 August, pe la orele 8 seara, inculpatul Vasile Nițescu se prezintă acasă la reclamantul Stefan Dinescu numărându-i în fața persoanelor de mai sus suma de 500 (cinci sute) lei, drept arună.

Până în acest moment afacerea nu prezintă nimic anormal, din contră: prin graba inculpatului Vasile Nițescu de a plăti imediat, chiar în acea zi, arvuna de 500 lei, el știuse să capete încrederea bătrânului octogenar. Peste trei zile, la 7 August, bătrânul Stefan Dinescu, însoțit de persoanele arătate mai sus, se întâlnește la „Carul cu bere“ cu inculpatul V. Nițescu, care imediat ce sosită, trimise pe samsarul Dumitru Georgescu cu actul de vânzare pe care el 'l conceptase și scrisese pe hârtie timbrată spre a plăti taxele necesare la casierie. În acest act de vânzare inculpatul V. Nițescu stipula ca preț al vânzării, contrar înțelegerii verbale anterior avute, suma de 8000 lei în loc de 34.000 lei, cât conveniseră cu trei zile mai înainte, explicând bătrânului Stefan Dinescu și însoțitorilor săi că înadins a pus acest preț, mai mic, în scopul de a plăti la casierie o taxă mai mică, lucru care de și încercat, putea fi plausibil în fața bătrânului; i-a mai spus în acelaș timp, că aceasta e un preț de formă convențional; că între ei s'a stipulat în mod hotărât ca preț al vânzării suma de 34.000 lei. Bătrânul Dinescu căruia inculpatul Vasile Nițescu 'i făcuse o bună impresie de când cu plata imediată de 500 lei a arvunei, asigurat prin limbajul convingător și sugestiv al inculpatului, 'l crezu pe cuvânt primind și această situațiune. De altfel un om bătrân de 80 ani cum era reclamantul Stefan Dinescu putea cu greu rezista lungilor discursuri și asigurări de cinste ale preținsului avocat plin de limbuța omului șiret, cum era inculpatul Vasile Nițescu. În chiar acea zi de 7 August 1901, cu toți se prezintă la Tribunalul de notariat, împreună cu actul de vânzare conceput în condițiunile de mai sus, adică numai pentru suma de 8000 lei în loc de 34.000 lei și cu asigurările formale și pline de jurăminte ale inculpatului Vasile Nițescu, că imediat după autentificare 'i va număra suma de 11.000 lei, iar pentru restul de 23.000 lei, de oarece nu are deocamdată bani numerar, 'i va ceziona două ipoteci în rangul întâi, cari sunt tot așa de sigure ca și banii, după asigurările date de V. Nițescu.

Deja, inculpatul Vasile Nițescu și începe a desveli, a se arăta sub adevărata lui față sub obicinuital său temperament, de om al expedien-

telor, al mijloacelor necinstite pus pe cale de a abuza de încrederea celor necunoscători, de a înșela. De altfel de la început el țintise să ajungă aci. În adevăr, în ziua de 7 August 1901 se și autentifică la Tribunalul de notariat sub No. 5510 an. 1901 actul de vânzare dintre Stefan Dinescu și Vasile Nițescu, prin care cel dintâi trecea celui de al doilea, pentru prețul de 8000 lei, proprietatea locului și a caselor sale din Bulevardul Ferdinand și str. Traian No. 163; prețul real stabilit între dânsii fiind de 34.000 lei; pentru rest tot în aceiași zi de 7 August, conform înțelegerii verbale, se autentifică sub No. 5513 an. 1901 și actul de ceziune al unor pretinse ipoteci ce inculpatul Vasile Nițescu avea asupra imobilelor lui Petre Dumitrescu—ipotecă luată de asemenea prin aceleași mijloace frauduloase după cum vom vedea în curând,—și Petrache Grigoriu, ceziuni făcute de inculpat către reclamantul Stefan Dinescu în schimbul sumei de 23.000 lei ce el pretindea că a primit de la Stefan Dinescu, sumă ce în realitate, după înțelegerea verbală avută anterior, împreună cu cei 11.000 lei promiși a'i număra imediat după autentificarea actelor, era plata restului banilor până la concurența sumei de 34.000 lei, sumă hotărâtă ca plată pentru vânzarea locului și a caselor din Bulevardul Ferdinand și str. Traian 163, ce reclamantul Stefan Dinescu vindea inculpatului Vasile Nițescu. Ce se întâmplă însă? După ce inculpatul Vasile Nițescu se văzu stăpân pe actul de vânzare, autentificat în regulă de Tribunal, și schimbă cu desăvârșire conduita. Amână deocamdată plata celor 11.000 lei numerar ce era dator să plătească reclamantului Stefan Dinescu, iar mai în urmă inculpatul Vasile Nițescu refuză ori ce plată și ori ce discuție chiar, pretinzând că nu mai are nimic de plătit lui Stefan Dinescu, de oarece după cum rezultă din actul de vânzare autentic, el a numărat și Stefan Dinescu a primit suma de 8000 lei, arătată în act, prețul vânzării. Nici vorbă că prețul adevărat al vânzării fusese convenit la 34.000 lei, nici vorbă că pentru complectarea acestui preț 'i făcuse așa numita ceziune a celor două ipoteci problematice în sumă de 23.000 lei. Stăpân pe actul de vânzare autenticat, inculpatul Vasile Nițescu și schimbă cu desăvârșire tactica. El pretinde că vânzarea din capul locului a fost hotărâtă pentru suma de 8000 lei, iar că ceziunea celor două ipoteci, în valoare de 23.000 lei, a făcut-o lui Stefan Dinescu nu în scopul complectării sumei de 34.000 lei prețul adevărat și real al vânzării, ci că această ceziune i-a făcut-o independent de acea vânzare, pe bani gata, primind el de la Stefan Dinescu, 23.000 lei numerar prețul ceziunii. Se notează de către noi că atât actul de vânzare cât și acel de ceziune se autentifică de Tribunal în una și aceiași zi de 7 August an. 1901 sub No. 5510 și 5513. Dar, vom reveni în curând, asupra imposibilității și absurdității acestei alegațiuni a inculpatului, alegațiuni susținute și înaintea noastră cu ocazia interrogatorului luat.

Văzându-se escroc în mod așa de îndrăzneț de acest pretins avocat, văzând că din tot locul și casele sale din Bulevardul Ferdinand și str. Traian 163, nu s'a ales de vâț cu 500 lei (cinci-sute) arvuna ce primise anterior autentificării actului de vânzare și cu ipotecile de o valoare dubioasă ce 'i cezionase, reclamantul Stefan Dinescu face acțiune la Tribunalul civil pentru anularea, rezilierea acestui act de vânzare, ca unul ce nu i s'a numărat prețul (art. 1361 cod. civ.) actul fiindu-i luat prin dol și fraudă. În urmă el se adresează Parchetului general, reclamând pentru escrocherie în contra lui Vasile Nițescu a cărui victimă fusese.

Instrucția făcută de noi, a stabilit până la evidență fraudă comisă de inculpatul Vasile Nițescu în prejudiciul reclamantului Stefan Dinescu.

În adevăr, faptul hotărâtor care a determinat pe Stefan Dinescu ca să consimtă a și vinde locul și casele din Bulevardul Ferdinand și str. Traian No. 163, era că avea absolută nevoie de bani. Pe timpul de criză cine-va nu și vinde proprietatea de cât când are nevoie absolută. Deci, așa stând lucrurile cum mai poate susține inculpatul Vasile Nițescu că în ziua de 7 August 1901, când s'au autentificat actul de vânzare odată cu acel de ceziune al ipotecilor, cum mai poate susține și pretinde zicem, că el a primit bani numerar de la nevoiașul Stefan Dinescu suma importantă de 23.000 lei, drept preț al ceziunii? (în act este trecut 23.000 lei). Dar era posibil ca bătrânul Stefan Dinescu, care din cauza nevoei și a strămătorărei în care se află, și vindea casele și locul său lui Vasile Nițescu pentru 8000 lei (cum pretinde inculpatul), să plătească în numerar în aceiași zi de 7 August an. 1901, însemnata sumă de 23.000 lei lui Vasile Nițescu inculpatul, pentru ceziunea unor ipoteci dubioase și problematice? Dar dacă bătrânul Stefan Dinescu ar fi avut disponibilă aceasta sumă importantă de 23.000 lei, atunci nu și mai vindea locul și casele din Bulevardul Ferdinand cu 8000 lei, când toți vecinii și cunoscătorii spun că valoarea lor pe timpuri grele, pe timpuri de criză ca acele actuale poate fi de la 25.000 lei la 30.000 lei? Dacă Stefan Dinescu ar fi avut acei 23.000 lei disponibili, ce zor ar fi avut să și vândă casele, și mai ales locul, pe un preț așa de derizoriu față cu valoarea lor reală? E admisibil oare aceasta? Logica cea mai elementară și raționamentul cel mai simplu protestează în contra acestei posibilități, iar a admite acest mod de argumentare ar fi să admitem existența imposibilului.

Dar afară de prezumțiunile puternice, logice și concordante ce rezultă din aceste împrejurări și situațiuni, din trecutul inculpatului și din obiceiurile sale de a specula pe oamenii simpli, ignorați sau bătrâni, instrucția a stabilit și prin alte probe că actul de vânzare în chestiune este pătat de fraudă și că el a fost obținut numai grație manoperilor frauduloase întrebuițate de inculpatul Vasile Nițescu.

În adevăr iată ce ne spun martorii Costache Petrescu, Stavri Anastasiu și Dumitru Georgescu, cari au fost de față de la începutul tratărilor dintre reclamantul Stefan Dinescu și inculpatul Vasile Nițescu în privința vânzării locului și caselor din Bulevardul Ferdinand și str. Traian și până în momentul autentificării actului de vânzare la Tribunalul de notariat.

Iată ce declară, sub prestare de jurământ, martorul Costache Petrescu, constructor și om cu vază: „Știu perfect de bine că Vasile Nițescu a înșelat în mod îndrăzneț pe bătrânul Stefan Dinescu, cu ocazia autentificării actului de vânzare a locului lui Dinescu. Știu bine că Stefan Dinescu convenise cu V. Nițescu ca să i vândă locul din str. Traian 163, cu 34.000 lei, adică cu 28 lei metrul, total fiind 1200 m. pătrați. În urmă Nițescu i-a spus că în loc de 34.000 lei, i dă 11.000 lei numerariu, iar pentru rest i cesionează două ipoteci în primul rang, sigure. Dinescu a consimțit, fără a înțelege ce e cu ceziunea ipotecilor. Ca acot, Nițescu a dat lui Dinescu 500 lei. În urmă a făcut actul de vânzare fără a l citi lui Dinescu, l'a taxat la casierie și în urmă a mers cu Dinescu la Tribunal, sfătuindu-l să spună judecătorului că a primit banii, pe care i va da după autentificare, când va lua banii de la Casa de Depuneri. Știu că în urmă nu i a mai dat nici un ban, așa

„că în loc de 34.000 lei Vasile Nițescu a dat lui Stefan Dinescu pentru cei 1200 m. patrați, suma de 500 lei acontul și două ipoteci fără valoare“.

Al doilea martor Stavri Anastasiu, fost comerciant, declară :

„Ca vecin al lui Stefan Dinescu știu în mod exact cum el a fost escrocat de samsarul Vasile Nițescu cu un act de vânzare. Stefan Dinescu avea un loc mare de case care dă în str. Traian și Bulevardul Pache Protopopescu pe care voia să'l vândă. S'a prezentat ca cumpărător Vasile Nițescu, cu care s'a învoit la suma de 34.000 lei. Stefan Dinescu a primit 500 lei arvună. Nițescu a făcut atunci un act prin care Dinescu vindea locul lui Nițescu pentru 8000 lei ; Nițescu explica că aceasta o face de formă, spre a plăti o taxă mai mică la Casierie ; că în realitate el 'i va da 34.000 lei. În urmă iar a schimbat actul, spunând că pentru 23.000 lei 'i cesionează două ipoteci ce avea de la alții, dându'î restul de 11.000 lei în numerar. Actele se autentifică fără ca Dinescu să primească de cât 500 lei arvuna. La Tribunal, după sfatul lui Nițescu, a declarat că a primit cei 8000 lei cu cât se spunea în act că s'a făcut vânzarea. În urmă știu, că Nițescu nu a mai dat nici un ban lui Dinescu, înșelându'î în acest mod. Stefan Dinescu se plângea la toată lumea, ca unul ce din 34.000 lei s'a ales cu 500 lei arvuna și două ipoteci fără valoare ce 'i-a cesionat Nițescu“.

În fine, cel de al 3-lea martor, Dimitrie Georgescu, comerciant, a cel care a fost trimis de inculpatul V. Nițescu spre a propune lui Dinescu vânzarea locului, declară : „Eu știu perfect de bine că Vasile Nițescu a escrocat pe Stefan Dinescu cu 34.000 lei, cu ocazia facerii actului de vânzare al locului lui Dinescu. V. Nițescu m'a trimis pe mine la Stefan Dinescu spre a'l hotărâ să vândă locul ce 'l are în str. Traian și Bulevardul Pache. Am convenit la început, cu 28 lei metrul patrat fiind 1200 metri patrați ; în urmă s'a hotărât în total 34.000 lei, sumă rotundă. Știu că arendașul Petrache Spandonide din comuna Afumați a oferit pentru acest loc lui Dinescu, acum patru ani suma de 36.000 lei. Eu declar că azi acest loc face cel puțin 30.000 lei, dat fiind că azi prețurile sunt scăzute. Invoiala hotărâtă, V. Nițescu a făcut actele ; în loc de bani, i-a dat 23.000 lei în două ipoteci, — aflu că fără valoare, — ce i-a cesionat, iar restul de 11.000 lei spunea Nițescu că 'l dă în bani. I-a dat 500 lei arvună ; în urmă a făcut un act de vânzare al locului pentru 8000 lei, spunând că pune o sumă mai mică spre a plăti o taxă mai mică la Casierie. Dinescu om bătrân și inculat a crezut toate acestea, crezând că 'i va număra banii. După autentificare, la care am azistat și la care Dinescu sfătuit de Nițescu a spus că a primit banii, am plecat la cărciumă unde Nițescu ne-a dat de beut mult. În urmă nu 'i-a mai dat nici un ban, așa că în loc de 34.000 lei, Dinescu s'a ales cu 500 lei arvuna, și cesiunea a două ipoteci în valoare de 23.000 lei, cari sunt azi fără valoare dupe câte aflu. Sunt adânc convins că Dinescu a fost îndrăzneț escrocat de Nițescu“.

Ce rezultă din toate aceste mărturisiri categorice, din toate aceste prezumțiuni legale puternice, logice și concordante, expuse de noi mai sus ? Că în mod evident, grație manoperilor frauduloase întrebuințate de inculpat, bătrânul și simplul Stefan Dinescu a fost escrocat în mod cel mai îndrăzneț și mai revoltător de samsarul inculpat Vasile Nițescu, spirit șiret, ascuțit și pervers.

Dar, instrucția doritoare de a face o lumină cât mai mare asupra

acestei îndrăznețe escrocherii, a dispus evaluarea locului lui Stefan Dinescu, obiect al vânzării, spre a stabili ca punct de apreciere pentru instanța de fond, valoarea reală a acestui loc, pretins a fi cumpărat de inculpatul V. Nițescu cu 8000 lei.

Am văzut că martorul D. Georgescu a declarat că acum patru ani pentru acest loc, arendașul Petrache Spantonide a oferit lui St. Dinescu 36.000 lei, că astăzi, pe timp de criză, acest loc face cel puțin 30.000 lei. Ei bine, inginerul expert A. Rădulescu de la Ministerul Domeniilor, însărcinat de noi cu măsurătoarea și evaluarea acestui loc, ne răspunde în raportul său, că astăzi, pe timp de criză, când terenurile sunt depreciate, acest loc valorează cel puțin 25.000 lei; că înainte de actuala criză financiară, acest loc s'ar fi putut vinde cu 40.000 lei. Cum am putea deci admite, ca un om, care se află în întregimea facultăților sale intelectuale, cu voința liberă, ar putea să-și vândă avutul său care face 40.000 lei, numai cu 8000 lei? și cu atât mai mult, când în aceeași zi, acelaș om care vinde acest loc de 40.000 lei cu 8000 lei, el cumpără cu bani numerar, 23.000 lei, — probă că nu era la nevoie, având bani disponibili, — două ceziuni de ipotecă dubioase și problematice, de la acelaș Vasile Nițescu, căruia 'i vânduse locul ce valora 40.000 lei, cu 8000 lei? Logica cea mai elementară refuză de a mai discuta un asemenea raționament, o asemenea argumentare, de oarece ar fi să credem în inadmisibil, în absurd. Cât privește despre valoarea celor două ipoteci pe care le-am numit dubioase și problematice, ipoteci pe cari inculpatul Vasile Nițescu pretinde a le fi cesionat lui Stefan Dinescu în schimbul a 23.000 lei, bani numerar ce a primit de la Stefan Dinescu, în aceeași zi în care Stefan Dinescu i-a vândut lui locul ce valora 40 mii lei, în declarațiunea sa de la început, scrisă și subscrișă de inculpat, el susține că a primit de la Stefan Dinescu, drept preț al acestei ceziuni, suma de 23.000 lei bani numerar, dupe cum se arată în actul autentic de cesiune, la interogatoriul luat de noi însă, el declară că de și în actul autentic de cesiune se arată că St. Dinescu i-a plătit 23.000 lei, în realitate el a primit numai 15.000 lei,.... o probă mai mult a sincerității actelor și declarațiunilor inculpatului, seriozitatea acestor două ipoteci cesionate de inculpat, reclamantului, se stabilește pe de o parte din certif. Grefei Trib. de Notariat No. 28205 (pag. 8), în care se vede că înaintea primei ipoteci a lui P. Dumitrescu, sunt alte trei ipoteci, una de 15.000 lei, alta de 13.000 lei și alta de 2000 lei, iar pe de altă parte, din constatările făcute de noi că și această ipotecă în al 4-lea rang este luată tot prin fraudă de inculpatul V. Nițescu de la P. Dumitrescu, dupe cum vom vedea mai la vale. În ceia ce privește seriozitatea celei de a doua ipoteci, aceia a lui P. Grigoriu, e de ajuns să citim răspunsurile acestuia la notificarea ce i-a făcut Stefan Dinescu cu ocaziunea ceziunii ipoteci că: „actul de ipotecă este nul, de oare ce nu mi s'a numărat „suma prevăzută într'ansul fapt, pentru care voi cere pe cale judecătorească anularea lui, așa că nu mă consider dator“.

Am terminat cu expunerea și dovedirea primei escrocherii, făptuită de inculpatul Vasile Nițescu, în prejudiciul bătrânului Stefan Dinescu. Vom trece acum la cea de a doua.

II). A doua escrocherie făptuită de inculpatul Vasile Nițescu este aceia comisă în prejudiciul lui Vasile Dumitrescu azi mort, — deci în prejudiciul copiilor săi minori, — căruia prin aceleași manopere frauduloase cari erau în obiceiurile și firea inculpatului, i-a zmulș un act de ipotecă asupra imobilului copiilor săi din șos. Basarab 75, în valoare

de 15.000 lei, fără a'i număra vre un ban, afară de arvuna de 1000 lei dată înainte.

Și dacă pentru stabilirea acestei noi escrocherii, nu putem avea acel lux de probe ce l'am avut în dovedirea escrocheriei comise în dauna lui Stefan Dinescu, totuși ea se stabilește în mod destul de complet și evident, prin calitatea și valoarea martorilor precum și prin prezumțiunile serioase, logice și concordante ce reese din arătările lor. În adevăr, din actul de ipotecă autentificat de Trib. Ilfov Secția de Notariat la No. 8874 an. 1900 și înscris la No. 1804 an. 1900, se constată că Petre Dumitrescu, tutorul legal al minorilor săi fii, cu avizul consiliului de familie, în schimbul sumei de 15.000 lei, primiți de la inculpatul Vasile Nițescu constituie ca ipotecă în al 2-lea rang dupe Credit imobilul său indiviz din șos. Basarab No. 75. La început drept arvună, 'i dă lui Petre Dumitrescu 1000 lei, amânând și amăgindu-l în urmă prin diferite manopere, fără a-i da dupe autentificare, suma coprinsă în act. De altfel acesta era obiceiul inculpatului mai în toate împrumuturile (?) ipotecare ce făcea, escrocând pe naivii cari se încredeau în el.

Dar să stabilim faptele. Și de oare ce din depozițiile martorilor ascultați reese probe evidente de vinovăția inculpatului, vom da loc aci tuturor acestor declarațiuni precise, clare și categorice, cari evidențiază în mod complet și hotărâtor escrocheria făptuită de inculpat.

Astfel, d-l Avocat Ion Leoveanu, sub prestare de jurământ, ne declară următoarele: „Știu că Vasile Nițescu e un samsar care a escrocă și a sărăcit multă lume naivă și ignorantă de pe la mahala. Un caz precis pe care 'l cunosc eu personal este următorul: Eu aveam un fiu „Petre Dumitrescu, azi defunct, fost comerciant. Prin diferite manopere, „V. Nițescu parvine de a'i lua un act de ipotecă de 15.000 lei, fără a'i număra vre un ban. Petre Dumitrescu avea nevoie de bani pentru a'și plăti un creditor care ceruse declararea sa în stare de faliment. A făcut „actul de ipotecă pe numele lui Nițescu, fără a primi nici un ban și „fără a lua contra-înscris. Într'o dimineață, acum un an și mai bine, era „pe toamnă, a venit la mine, în o trăsură a sa cu un cal murg Vasile „Nițescu, care mi-a spus că a luat de la Petre Dumitrescu un act de „ipotecă în rangul al III-lea, pentru 15.000 lei, că nu i-a dat încă nici un „ban, dar dacă, eu voi face să decid pe un neamț ca să'i cedeze „lui Nițescu rangul al II-lea, atunci el, Nițescu, va depune 12.000 lei la „casa de Depuneri, pentru copii lui P. Dumitrescu, câte 4000 de fiecare, „ca să'i poată ridica când vor deveni majori, iar restul să'l dea lui Du- „mitrescu, spre a'și continua comerțul. El, Nițescu, îmi declarase mie „că până atunci nu numărase nici un ban lui P. Dumitrescu“.

În acelaș sens declară și martorii: D-l Avocat Al. Antimescu, C. N. Orășeanu și Chira M. Rădulescu, arătând în mod precis, că defunctul Petre Dumitrescu avea absolută nevoie de bani spre a'și plăti mai multe datorii exigibile, spre a nu fi declarat în stare de faliment; că el, în scopul de a putea plăti mai multe datorii, a făcut împrumutul ipotecar de 15.000 lei, la inculpatul V. Nițescu; că inculpatul V. Nițescu l'a înșelat nedându-i suma de 15.000 lei, coprinsă în actul de ipotecă, că el se plângea la toată lumea că a fost înșelat, iar consecința a fost că Petre Dumitrescu care voia să împrumute bani spre a'și plăti datoriile, nu'și poate plăti nici una, fie cât de mică, puțin mai în urmă murind, se zice de supărarea pricinuită de acest dezastru material și moral în care 'l adusese inculpatul

Față de aceste declarațiuni ale martorilor: I. Leoveanu, C. Oră-

șeanu și Chira Rădulescu, ori ce alte argumente sunt de prisos, căci în adevăr, dacă Petre Dumitrescu ar fi primit în adevăr valoarea de 15.000 lei a ipotecei ce dăduse inculpatului V. Nițescu, atunci era firesc ca el să și achite micile datorii ce avea pe la creditori, spre a înlătura înfrângerea dezonorantă pentru un comerciant, aceia de a fi declarat în stare de faliment. E oare admisibil ca Petre Dumitrescu, care împrumuta de la Nițescu bani, tocmai în acest scop, să nu și achite absolut de loc nici o datorie, preferind rușinea unui faliment? Dar dacă nu a putut plăti, cauza este că nu avea bani, că, deci, nu a primit nici un ban de la V. Nițescu, din acei 15.000 lei ai ipotecei.

Astfel stând lucrurile, probele și prezumțiunile de existența escrocheriei sunt în afară de ori ce îndoială.

III). Să trecem acum la a treia escrocherie, făptuită de inculpatul V. Nițescu. Sub motivul că voește a-i face un împrumut la credit, inculpatul ia cu sine în trăsură pe bătrânul și bolnavul Alexandru Crăciun, care nu se putea mișca din cauza boalei și ducându-l la Tribunal, 'l făcu să semneze un act de ipotecă pentru 1300 lei, în favoarea inculpatului, asupra caselor sale, fără a-i număra în realitate nici un ban. Aceste escrocherii, cari intră de altfel în obiceiurile inculpatului, se stabilesc în mod complet prin depozițiile martorilor: Dobre Gheorghe, Andrei M. Birt și Dumitru Crăciunescu, cari arată că inculpatul Nițescu când a luat în trăsură pe bolnavul Alexandru Crăciun și l'a dus la Tribunal, i-a spus că va semna niște acte necesare numai spre a face mai ușor împrumutul la Credit; inculpatul însă înșelându-l prin aceste manopere, l'a pus de a semnat un act de ipotecă pentru 1300 lei, asupra caselor sale, fără a-i număra vre un ban. Iar ca probă că nu i-a dat nici un ban și că această ipotecă i-a fost lnată prin fraudă, este că bătrânul și bolnavul Alexandru Crăciun, care moare două luni după aceasta, este îngropat din mila publică, pe urma lui nerămâind nimic. „Nu avea cu ce să 'l îngroape“, spune martorul Dobre Gheorghe; iar un alt martor Dumitru Crăciunescu declară: „Știu că Alexandru Crăciun a fost înmormântat prin mila publică, de și nu trecuse de cât două luni de la facerea acestui împrumut de la V. Nițescu. Soția sa spune că nu a primit nici „un ban“.

Toate acestea sunt probe și prezumții destul de puternice pentru a stabili că și în acest pretins împrumut ipotekar inculpatul V. Nițescu a înșelat în mod îndrăzneț și neuman, pe un bătrân bolnav, aflat pe marginea gropii.

De altfel, dacă avem în vedere toate reclamațiunile de acest gen făcute contra inculpatului V. Nițescu, reclamațiuni pe cari instrucția nu a putut să le dovedească în mod suficient spre a le califica drept fapte penale, reese în mod evident un lucru: mijloacele necinstite, în mare parte penale, de care inculpatul se servește în mod obicinuit, grație impunității de care s'a bucurat până acum în aceste pretinse împrumuturi ipotecare, din care și-a făcut o adevărată specialitate.

Ne-am rezumat numai la aceste trei escrocherii, de și în realitate ele sunt cu mult mai numeroase, de oare ce aceste trei întrunesc în mod complet și evident elementele delictului de escrocherie.

CUPRINSUL

Pagina

I. Afacerea Pictorian 1

In fapt. Imprumutul de 175 milioane lei. Cererea sindicatului bancherilor din Berlin. Legea din 26 Februarie 1900 și operațiunea de „report” a Ministerului de Finanțe. Statul român cumpără 13 milioane rentă română 4 % și 5 %. Criza financiară din anii 1900—1901 și scăderea rentei române. Tragerile la sorți false a titlurilor de rentă 4 % și 5 % aflate în depozit la sindicatul din Berlin. Totalul acestor trageri false. Persoanele cari au operat aceste trageri false. Scopul de care s’au călăuzit. Textul declarației lui I. Pictorian, prin care explică lipsa de prejudiciu pentru terții detentori de titluri.

In drept. Faș în acte publice: art. 124 codul penal. Cele trei elemente ale delictului de faș. Lipsa unui element face neexistent delictul. Discuțiuni asupra dolului general și al dolului special. Părerea d-lui Adolphe Prins, profesor la Universitatea din Bruxelles, în lucrarea sa: „Science pénales et droit positif”, în ceea ce privește dolul special. Intențiunea frauduloasă în materie de faș. Opinia d-lui Nypels din tratatul sau „Code pénal belge interprété”, în această privință. Părerile d-lor Garraud, Faustin Hélie, Dalloz, Poittevin, Ortolan, Blanche și Merlin, asupra aceleeaș chestiuni. Dol civil. Quasi delict. Acțiune civilă în daune. Caz de neurmărire contra lui I. Pictorian și a celor alți.

II. Afacerea Socolescu 12

In fapt. Crima de incendiu: art. 375 codul penal. Caracterul psihologic și social al acestor crime. Gravitatea lor excepțională din punct de vedere al ravagiilor ce pot produce și din cauza greutății de a putea fi descoperite. Mobilul acestor crime: răzbunarea sau interesul bănesc. Inmulțirea relativă a crimelor de incendiu paralel cu înființarea societăților de asigurare. Lipsa de represiune din cauza indulgenței juraților. Primul incendiu de la 6 Octomvre 1902, suferit de I. Socolescu, la depozitul său de scânduri. Despăgubirea de 50.000 lei obținută de la societatea „Dacia România.” Al doilea incendiu izbucnit în noaptea de 14 Iunie 1903, la casele din Bulevardul Carol, 14, case ce erau asigurate la „Dacia România” cu 220.000 lei, iar mobilierul cu 170.000 lei. Atacurile violente aduse de Socolescu, înainte de incendiu, societăților de asigurare. Probele de culpabilitate contra lui Socolescu. Probe morale și probe materiale. Apărarea. Invinuirea societăților de asigurare. Tablou statistic al incendiilor din România, în ultimi zece ani. Numărul achitărilor și al condamnărilor.

III. Afacerea escrocheriei Jean Abramescu & C-ie 25

In fapt. Exploatarea minorilor și a interzișilor. Fraudă la lege. Fraude civile și fraude penale. Ooana după polițe vechi. Polițe de milioane antedatate și semnate. Gravitatea excepțională din punct de vedere social și moral al delictelor de exploatarea minorilor și al celor alți incapabili legali. Ruinarea tinerilor avuți. Cuvintele lui Faure, raportorul codului penal francez din 1810, cu privire la împunșitatea corupătorilor tineretului. Inculpatul Jean Abramescu și pusul sub consiliu judiciar Grigorie I. Alexandrescu. Excrocherea acestuia cu polițe în valoare de 60.000 lei. Arătările martorilor Jean M. Crisoveloni, I. Basa și a portarului hotelului splendid. Manoperile. Semnarea polițelor. Antidatarea lor. Rolul Băncii Adler din Brașov în scemptarea antidatată a polițelor. Consumarea escrocheriei de 60.000 lei în polițe, pentru o mie lei dați numerar. Punerea în urmărire penală a inculpaților Jean Abramescu, Cociu Abramescu și Sol. H. Russo, pentru delictul de escrocherie.

In drept. Excrocherie. Origina art. 332 codul penal Român și principiile pe care e bazat. Art. 241 codul penal. Art. 405 codul penal francez. Diferențe și analogii de texte. Textul român superior celui francez. Garraud și insuficiența textului francez. Legiuitorul român, inspirându-se de la cel prusian în materie de escrocherie. Eroarea de drept și eroarea de fapt, ca element al escrocheriei. Părerea d-lui T. P. Oppenhof, Primul Procuror din Berlin, asupra acestei chestiuni, în codul și penul adnotat. Elementele delictului de escrocherie după textul art. român și francez. Ce trebuie să înțelegem prin manopere frauduloase? Diferite grade în aprecierea manoperilor. Excrocheria simplă și escrocheria calificată. Diferența dintre art. 332 și 334 codul penal român. Doctrina prusiană și franceză. Jurisprudența căsației franceze și române în materie de escrocherie.

IV. Afacerea fraudelor de la „Unirea” 40

In fapt. Istoricul societății „Unirea”. Starea sa financiară în trecut și prezent. Un milion difiicit. Gestiunea fostului director-general Alex. Sc. Miculescu, 1899—1901. Antecedentele sale judiciare. Risipa a 700,000 lei, în timpul gestiunii sale. Abuzuri de încredere în valoare de 23,022 lei, comise de Al. Sc. Miculescu. Escrocheria de 32.000 lei comisă în prejudiciul „Unirei” și a societăților străine de reasigurare „Garantie” din Paris și „Gladbacher” din Gladbach, relativă la dauna fictivă a lui Nicu Catargi. Culpabilitatea de complice tăinuitor a lui Nicu Catargi. Culpabilitatea penală a Inii Emil Ioachimovici, Josef Marcovici, Isidor Cohen și Nae Angheliescu.

In drept. Elementele delictelor de abuz de încredere, de escrocherie și distrugere de acta publice. Teoria complicității propriu zise și a complicității prin tănuire. Cumul de delict. Art. 323, 332, 333, 367, 40, 49, 50, 53 și 54 din Codul penal. Părerea D-lui Blanche, Garraud și Faustîn-Hélie asupra abuzului de încredere. Directorul unei societăți este mandatarul societăților. Calitatea de mandatar a giranților sau administratorilor societăților. Contract de societate. Opiuniunea autorilor mai sus citați și a jurisprudenței lui Dalloz asupra acestor gestiuni. Complicitatea și definiția dată ei de Trébutien. Cestiunna tănuirei, după doctrină și jurisprudență.

V. Afacerea falșului Testament Sturdza 94

In fapt. Moartea Prințului Grigorie M. Sturdza la 13 Ianuarie 1901. Oășirea în acta publice. Teoria complicității său olograf, făcut în Constanța la 12 Septembrie 1895. Punerea în posesie a adevăraților moștenitori, legatari universală fiind Domnița Ralou Gr. M. Sturdza, iar legatari particulari: fiii săi; adoptivi: D. Popovici-Sturdza; C. Ștefănescu-Sturdza și D. Pavelescu-Sturdza; d-nu și d-na Eliza N. Catargi și copila Olga Boga.

Peste un an, svon de existența unui alt testament cu o dată posterioară celui dintâi. Cine lansează aceste svonuri? Al. Sc. Miculescu, fostul Director al „Unirei”, deținut în Văcărești, posesorul acestui nou testament. Refuzul său de a-l da la iveală, până nu va fi liberat din penitenciar. Avocatul I. Barozzi depune o garanție de 3000 lei și liberează pe Alex. Sc. Miculescu. Intimitatea în Penitenciarul Văcărești, dintre Alex. Sc. Miculescu și cunoscutul falșificator N. Botez. Plăsmuirea de către N. Botez, a unei scrisori datate 11 Ianuarie 1901, ca adresată de Prințul Gr. M. Sturdza lui Al. Sc. Miculescu, prin care Prințul afirmă că-i dă în păstrare un „act important”, adică testamentul. Transferarea falșificatorului N. Botez, la Penitenciarul Pângărați. Corespondeuța dintre Alex. Sc. Miculescu și N. Botez și sumele de bani primite de acesta de la Miculescu. Plăsmuirea de către N. Botez, afliților la Pângărați, a unui non testament și codicil al Prințului Gr. M. Sturdza, datate 5 și 7 Ianuarie 1901, cu câte-va zile înainte de a muri. Alex. Sc. Miculescu prezintă Tribunalului Ifov serștia I acest testament falș, însoțit de codicil, în ziua de 4 Mai 1902. Declararea în falș a acestor acte. Probele, de culpabilitate contra inculpaților. Probe materiale, probe morale.

In drept. Autor material și autor intelectual. Situațiunea penală a acelor care se servesc de un act falș, cu bună știință că e falș. Elementele delictului de falș prevăzut de art. 127, Codul penal. Complicitate. Art. 49 și 60, al. I. Codul penal.

VI. Afacerea fraudelor de la Ministerul de Finance 110

In fapt. Fraudele de la Ministerul de Finanțe. Funcționarii Alexandru Parisianu și Vasile Dumitrescu, de la serviciul datoriei publice, autori acestor trageri falșe. Trageri falșe în anii 1893—1899, în beneficiul exclusiv al acestor funcționari și al unor colegi ai lor. Criza din 1899—1900 și scăderea titlurilor de rentă 4% și 5%. Participarea lui Dan Albahari la aceste fraude. Titluri scăzute. Beneficiu: diferența de curs, între valoarea nominală și cursul zilei sub care se vindeau și se cumpărau titlurile de rentă. În 1899 diferența de 1000 lei la titlul de 5000 lei. Lui Dan Albahari i se scoate la sorți în mod fraudulos 822 titluri de rentă 4% a 5000 lei, cu un beneficiu de 811,384 lei, după cum rezultă din registrele sale. Complicitatea lui Eustațiu Măcărescu și Aron Behar și beneficiile trase de ei. Șantagiul lui Behar, Balli din București și Leibling și Covo din Berlin, încercat contra băncii Disconto Gesellschaft și a Statului Român. Autorii șantagiului cer 500,000 lei. Denunțarea șantagiului de d-l Ministrul de Finanțe. Emil Costinescu, la 7 Ianuarie 1903. Areștarea tuturor vinovaților.

In drept. Falș în acte publice. Art. 124 Codul penal. Șantagiul. Art. 334 Codul penal Complicitate, art. 49, 50 și 51 Codul penal. Elementele delictelor de falș în acte publice, de șantagi și de complicitate.

VII. Afacerea din strada Uranus 125

In fapt. Sinuciderea copilei Lili Popazu. Cauzele sinuciderii. Atentatul la pudoare cu violență, suferit cu o zi înainte sinuciderii. Considerațiuni generale asupra atentatelor la pudoare, ce se comit în București. Cauza nedenumțării lor. Prejudecații sociale. Portretul fizic, moral și educativ al copilei Lili Popazu. Conduita, instrucția și educațiunea ei. Fapte premergătoare atentatului. Inducerea în eroare a copilei de inculpații Nelly Bozianu. Preambularea de la șosea. Pretrecerea de la „Grădina populară”. Reîntoarcerea la casa Nelly Bozianu. Conducerea copilei Lili la Hotelul Londra. Atentatul. Culpabilitatea lui I. Gorăneanu ca autor principal și a Nelly Bozianu și Z. P. Grigore ca complici.

In drept. Atentat la pudoare cu violență. Art. 264 și 265 codul penal român și art. 332 și 333 codul penal francez. Gravitatea excepțională, din punct de vedere moral, a acestor delict. Cuvintele lui Garraud în această privință. Lacunele legilor penale relative la reprimarea unor delict. Severitatea legilor vechi în această privință. Părerea lui Ahrens în cartea sa „Droit naturel” asupra scopului dreptului și al moralei. Violență fizică și violență morală. Aprecierile d-lor Faustin Hélie și Garraud în această privință. Eroare, manopere, surprindere, în materie de atentat la pudoare. Vițiu de consimțământ în civil și în penal.

Complicitate în materie de atentat la pudoare. Art. 265 și art. 50 al. II codul penal. Părerile d-lor Trébutien, Garraud și Dalloz asupra complicității. Diferența între complicitatea propriu zisă și circumstanța agravantă din art. 265 codul penal. Doctrina și jurisprudența franceză asupra acestei chestiuni.

VIII. Afacerea Bancherului Urban 147

In fapt. Bancherul Urban din Galați. Antecedentele sale. Actul de gaj al lui Alecu Pavel. Amplificarea și schimbarea actului conceput de D-l avocat Pavel Macri, de către inculpatul Urban. Notificarea actului de gaj. Solvabilitatea lui Alecu Pavel până la facerea actului de gaj. Convențiunea dintre Alecu Pavel și inculpatul Urban la facerea actului de gaj. Susținerile lui Alecu Pavel și ale inculpatului Urban în această privință. Goana după contractarea unui împrumut, a lui Alecu Pavel înainte de facerea actului de gaj. Manoperele inculpatului Urban spre a înșela buna credință a lui Alecu Pavel. Declarațiunile martorilor Galați și Haralambescu. Actul de gaj făcut de inculpatul Urban constituia în realitate un *act de cesiune*. Existența prejudiciului cauzat lui Alecu Pavel. Abuzul de încredere făcut de inculpatul Urban în dauna reclamantului Alecu Pavel. Polița de 1000 lei semnată de Alecu Pavel și girată de Colonel Isvoranu și Căpitan St. Ionescu. Scontarea ei la inculpatul Urban. Refuzul de a o restitui celor în drept.

In drept. Admisibilitatea probei cu martori contra celor coprinse în actele autentice. Art. 1173 și 1191 c. civil. Doctrina și jurisprudența. Escrocherie simplă și escrocherie calificată. Art. 332 și 333 c. p. Abuz de încredere. Art. 322 și 323 codul penal. Diferența între textul român și francez în ceea ce privește escrocheri. Textul român superior celui francez. Textul român primitiv de o mai largă interpretare.

IX. Afacerea bonurilor D-nei Gârleșteanu 162

In fapt. Incendiuul de la locuința D-nei Gârleșteanu strada Manea Brutaru 3. Furtul sacului cu hârtii de valoare. Moartea D-nei Gârleșteanu. Împărțirea bonurilor furate între pompieri: fruntașul Buga Șerban, autorul furtului; sergentul Nicolae Spiridon și soldații: Marin Nedelcu, Bărbăscu Haralambie și Toma David. Trecerea bonurilor sergentului Nicolae Șerban la Iacob Țicu și de la acesta la cumnatul său Petre Lăstun. Încredințarea bonurilor avocatului I. P. Roșianu. Culpabilitatea avocatului I. P. Roșianu. Știința sa că bonurile proveneau din un furt. Propunerea făcută de Roșianu lui I. Goldfeld de a schimba bonurile la Viena sau Berlin. Încercarea făcută de Roșianu de a schimba bonurile la casa de Bancă Steriu. Predarea bonurilor de către Roșianu fraților Gârleșteanu.

In drept. Delictul de tăinuire. Art. 53, codul penal. Elementele și condițiunile pentru existența legală a acestui delict. Tăinuirea este o complicitate posterioară, după cum o definește Garraud. Părerile lui Blanche, Faustin Hélie și Dalloz asupra cesiunii tăinuirei. Jurisprudența română și franceză în această privință. În ce moment trebuie ca tăinuitorul să fi avut cunoștință de origina delictuoasă a obiectelor ce se află în mânele sale? Tentativa de tăinuire să pedepsește? În speța lui Roșianu avem un delict de tăinuire consumat, iar nu o simplă tentativă. Diferența dintre textul român, francez și german. Textul român asupra tăinuirei este împrumutat din codul penal prusian, art. 259.

X. Afacerea de la Magazinul „Papagal” Q 172

In fapt. Furtul de la magazinul „La Papagal” în prejudiciul D-nei Ana Sohn. Invinuirea făcută de către D-na Rebeca Farchl, patroana magazinului și Iancu Eschensai directorul magazinului D-nei Eufrosina I. Luțescu, ca fiind autoarea acestui furt. Rechemarea în magazin a D-nei Luțescu ca forța publică. Violența morală exercitată asupra D-nei Luțescu. Perchiziționarea ilegală a D-nei Luțescu. Dovedirea faptului acestui delict de către reclamanta D-na Luțescu. Cazuri identice întâmplate în acest magazin.

In drept. Delictul de arestare sau sechestrare ilegală. Art. 272 c. p. și 88 din „Legea asupra libertății individuale.” Elementele acestui delict. Părerile lui Faustin Hélie, Garraud, Blanche și Dalloz în această chestiune. Doctrina și jurisprudența generală asupra acestui delict.

XI. Afacerea exploatărei minorilor 179

In fapt. Exploatarea minorilor de către cămătari.—Indiferența parchetului. Dobânzile colosale la împrumuturi pe amanet. Inmulțirea caselor de schimb. Beneficiile realizate de casele de schimb. Denunțurile făcute parchetului. Inexistența la noi a unei legi contra uzurei. Specularea minorilor C. Cotadi, D. Zissu, Stelian Bolintineanu, I. Bibescu și D. Pavelescu-Sturza de către inculpații A. Mărculescu, N. Ciurcu, Jean Abramescu, Max Zentler etc. Mijloacele de apărare ale inculpaților.

Semnarea de către minori a polițelor în alb. Știința de către inculpați, că prin banii dați favorizează patimile minorilor. Procedurile întreprinse de inculpați pre a atrage pe minori. Rolul samsarilor bancherilor în exploatarea minorilor. Abuzurile comise de inculpatul Nicolae Ciurcu în prejudiciul minorilor C. Cotadi, Stelian Bolintineanu, Ion Bibescu și D. Pavelescu-Sturdza. Declarațiunile martorului Litfan în afacerea exploatarei minorilor de către inculpatul Nicolae Ciurcu. Exploatarea minorului Ion Bibescu de către inculpatul Nicolae Ciurcu. Sustragerea de către inculpatul Ni olae Ciurcu a registrelor sale comerciale. Exploatarea minorului D. Pavelescu-Sturza de catre inculpatul Nicolae Ciurcu. Urmărirea minorului D. Pavelescu-Sturdza de catre samsarul Max Zentler. Abuzurile comise de inculpatul A. Marculescu în prejudiciul minorilor C. Cotadi și Stelian Bolintineanu. Exploatarea minorilor D. Zi su și D. Pavelescu-Sturdza de către inculpatul Natan Mendel. Culpabilitatea inculpatului Jean Abramescu în afacerea exploatarei minorilor. Rolul inculpatului Max Zentler în escrocarea minorului Dem. Pavele cu-Sturdza. Rolul inculpatului Victor Radulescu în exploatarea minorului Dimitrie Zissu.

In drept. Delictul de abuz de încredere. Art. 322 c. p. Părerile lui Garraud, Faustin Hélie, Claveau Adolphe, asupra acestei chestiuni. Jurisprudența și doctrina franceză în această materie. Gravitatea din punct de vedere social și moral a delictelor de exploatarea minorilor. Ruinarea tinerilor avuți. Cuvintele lui Faure, raportorul codului penal francez din 1810, cu privire la impunitatea conruratorilor tineretului.

XII. Afacerea excrocheriei cu actele autentice 202

In fapt. Caracterul inculpatului Vasile Nițescu. Antecedentele lui. Specialitatea inculpatului Vasile Nițescu în afacerea actelor de notariat și împrumuturi la credit. Înșelarea micilor proprietari din mahalale de catre inculpatul Vasile Nițescu. Escrocheria comisa de inculpat în prejudiciul reclamantului Ștefan Dinescu. Vinderea locului și caselor din strada Traian și Bulevardul Ferdinand. Facerea actului de vânzare pe un preț mai mic de cât cel convenit Autentificarea actului de vânzare. Nenumărarea prețului integral și cedarea a 2 ipoteci dubioase. Depozițiunile martorilor Costache Petrescu, Stavrî Anastasiu și Dumitru Georgescu în această afacere. Escrocheria comisă de inculpat în prejudiciul lui Vasile Dumitrescu. Actul de ipotecă facut de Vasile Dumitrescu asupra imobilului din strada Basarab, 75. Nenumărarea sumei coprină în acest act de catre inculpatul Vasile Nițescu. Depozițiunile Martorilor I. Leoveanu, C. Orășanu și Chira Radulescu în această afacere. Escrocheria comisă de inculpat în prejudiciul bătrânului Alexandru Crăciun. Actul de ipotecă în favoarea inculpatului. Nenumărarea sumei din acest act. Depozițiunile martorilor Dobre Gheorghe, Andrei Birt și Dumitru Crăciunescu în această afacere.

In drept. Delictul de escrocherie. Admisibilitatea probei cu martori contra celor cuprinse în actele autentice. Doctrina și jurisprudența română și franceză cu privire la aceasta chestiune. Art. 332 și 333 codul penal. Diferența dintre textul român și textul francez. Escrocherie simplă și excrocherie calificată. Textul român, superior celui francez, ca fiind primitor de o mai largă întreprtare.